

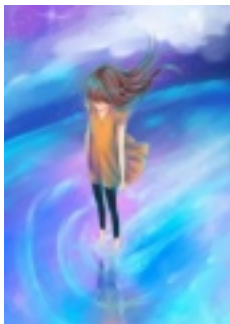
Imhotep Nữ Tư Tế

Contents

Imhotep Nữ Tư Tế	2
1. Chương 1: Rắn Hồ Mang	3
2. Chương 2: Imhotep	5
3. Chương 3: Miếu Thờ Thần Thánh	7
4. Chương 4: Daoud	9
5. Chương 5: Dám Yêu Dám Hận	11
6. Chương 6: Xà Vũ	13
7. Chương 7: Nhiệm Vụ Của Đại Tư Tế	16
8. Chương 8: Như Thế Nào Cường Đại	18
9. Chương 9: Cùng Cầu Nguyên	20
10. Chương 10: Hồn	22
11. Chương 11: Người Đàn Ông Yêu Nghiệt	24
12. Chương 12: Tặng Lữ Thủ Vệ	26
13. Chương 13: Đêm Trăng Tròn	29
14. Chương 14: Tư Tế Thăng Cấp	31
15. Chương 15: Hiến Tế Đại Loạn	33
16. Chương 16: Bi Kịch	36
17. Chương 17: Tiếp Tục Bi Kịch!?	38
18. Chương 18: Tình Sử	40
19. Chương 19: Ghen Tị Cùng Phá Hủy	42
20. Chương 20: Giông Bão Kéo Đến	44
21. Chương 21: Đi Xa	46
22. Chương 22: Hồng Nhạn Đưa Thư Tình?	48
23. Chương 23: Bán Linh Hồn	50
24. Chương 24: Người Em Gái Tàn Nhẫn	52
25. Chương 25: Hình Phạt Giữ Mình Trong Sạch	54
26. Chương 26: Trúng Rắn	57
27. Chương 27: Nữ Tư Tế	59
28. Chương 28: O'connell	61
29. Chương 29: Hành Động Cứu Người	63
30. Chương 30: Xem Hết!	66
31. Chương 31: Trúng Không Thể Nỡ	69
32. Chương 32: Hai Đội Ngủ	71
33. Chương 33: Vận Mệnh	73
34. Chương 34: Luyện Thi Phích	75
35. Chương 35: Làm Sủng Vật	77
36. Chương 36: Mèo Vs Xà	79
37. Chương 37: Rắn Hồ Mang Kịch Tình	81
38. Chương 38: Kịch Tình Vi Đại	83
39. Chương 39: Truy Tìm Tế Phẩm	85
40. Chương 40: Dơ Bẩn Cùng Thánh Khiết	87
41. Chương 41: Anck-su-namun	89

42. Chương 42: Xuống Địa Ngục Lần Nữa Đi!	91
43. Chương 43: Địa Chủ	93
44. Chương 44: Tiền Chính Là Tất Cả	95
45. Chương 45: Không Phải Kim Cương	97
46. Chương 46: Có Biện Pháp	99
47. Chương 47: Cẩn Hay Không Cẩn?	101
48. Chương 48: Hành Trình Trưởng Thành Của Con Gái	104
49. Chương 49	106
50. Chương 50: Kẻ Trộm Mộ	108
51. Chương 51: Xác Ướp Trở Về	111
52. Chương 52: Thật Là Biết Hợp Tác!	113
53. Chương 53: Kiếp Sau Của Anck-su-namun	116
54. Chương 54: Truy Tìm Con Gái	119
55. Chương 55: Không Chỉ Mình Anck-su-namun Chuyển Kiếp	121
56. Chương 56: Cairo	125
57. Chương 57: Nội Chiến Viện Bảo Tàng	127
58. Chương 58: Đừng Bao Giờ Nói Con Gái Nặng	130
59. Chương 59: Một Đường Bôn Ba	134
60. Chương 60: Musar	137
61. Chương 61: Làm Cha Thật Không Dễ Dàng	140
62. Chương 62: Giao Tranh Trong Kim Tự Tháp	143
63. Chương 63: Trò Chơi Tử Thần	146
64. Chương 64: Xác Ướp Đáng Thương	149
65. Chương 65: Thú Cưng	152
66. Chương 66: Beni Làm Phản	155
67. Chương 67: Thị Trấn Làm Phản	159
68. Chương 68: Trung Khuyển	162
69. Chương 69: Trung Quốc	165
70. Chương 70: Đi Thượng Hải	168
71. Chương 71: Mẹ Vợ	171
72. Chương 72: Gặp Lại Người Quen Cũ	175
73. Chương 73: Hoàng Đế Rỗng	178
74. Chương 74: Shangri-la	181
75. Chương 75: Không Thịt Lại Tanh	184
76. Chương 76: Triển Đấu	188
77. Chương 77: Alex Và Lâm	191
78. Chương 78: Xác Ướp Đấu Xác Khô	194
79. Chương 79: Lại Giúp Người	198
80. Chương 80: Về Nhà	201
81. Chương 81: Phiên Ngoại: Bì Thương Ăn Mòn	205

Imhotep Nữ Tư Tế

Giới thiệu

Vì yêu đời chờ ngàn năm cuối cùng bị người hấn yêu phản bội. Tác phẩm này rất đơn giản, chính là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/imhotep-nu-tu-te>

1. Chương 1: Rắn Hổ Mang

Rắn hổ mang là loài kịch độc có khổ hình lớn, là đại độc xà!

Cổ Lệ Lệ chưa từng nghĩ chính mình lại gặp phải loại rắn này, hơn nữa còn là ở bên trong bể bơi trường học. Nó bò dậy dùng thân thể chính mình làm điểm tựa, đầu rắn tựa hồ ngang bằng với nóc nhà.

Cái này có hơi quá, vì sao bên trong bể bơi lại có con quái thú to lớn này, có phải hay không chính mình đang nằm mơ?

Cổ Lệ Lệ xoa xoa hai mắt, nhưng nó vẫn đứng ở trước mặt. Thân thể cô bắt đầu run run, nói chuyện cũng lắp bắp: “Mày mày...mày là muốn ăn thịt tao sao?” Cô rất muốn nói cho nó biết, thịt cô không thể ăn.

Rắn hổ mang thế nhưng lại nói chuyện, thật sự mở miệng nói chuyện.

“Nữ thần Watoda, tôi là thần bảo hộ của vua Pharaoh, không muốn cho kẻ khác xúc phạm đến ông ta.”

“Mày nhận lầm người rồi, tao tên là Cổ Lệ Lệ, là người Trung Quốc, không phải Watoda.....” Kỳ lạ tại sao chính mình có thể nghe hiểu, thậm chí ngôn ngữ của nó cũng hiểu được.

Rắn hổ mang nháy đôi mắt đáng sợ nói: “Xuyên qua ngàn năm thời gian cùng không gian, tôi cuối cùng tìm được cô, tôi sẽ không nhận lầm người, chỉ cần cô cứu Pharaoh, không cho Imhotep cùng Anck-Su-Namun giết hại ông ta, như thế cô sẽ nhận được sự ban phúc của thần.”

Cổ Lệ Lệ lui về sau một chút, liên tục lắc lắc tay nói: “Không, không cần, tao tình nguyện không bao giờ gặp lại mày, a.....” Cổ Lệ Lệ hét to một tiếng, sợ tới mức xoay người ra sức đập nước, muốn trốn khỏi bể bơi.

Nhưng là phần eo đã bị con rắn vòng chặt ở thắt lưng, đem Cổ Lệ Lệ đứng lên.

Cổ Lệ Lệ lớn tiếng nói: “Buông tao ra, buông tao ra, tao nói rồi mày nhận lầm người.” Cô biết hiện tại mình nỗ lực thế nào cũng là uống phỉ, dù sao đối mặt là một quái thú to lớn.

Nhưng là ý thức sống còn khiến cô há mồm cắn xuống.

Da rắn cực cứng, nó cơ bản không chịu một chút thương tổn.

Cổ Lệ Lệ thấy hai hàm răng xanh đang tiến đến trước mặt mình, cô nhắm chặt mắt cho rằng cái này xong rồi. Thế nhưng rắn hổ mang lại nói: “Tính cách cô thật bư hãn, nhất định có thể ngăn bị kịch phát sinh.”

“Tao lại không biết vua Pharaoh, Imhotep là ai.....” Cảm thấy chính mình kêu cái tên này thuận như vậy, có chút quen thuộc. Trong đầu chợt lóe, nghĩ tới một bộ phim điện ảnh, có cái tên Imhotep này.

Anh ta là đại tư tế của Pharaoh, cuối cùng vì cùng sủng thiếp của Pharaoh yêu nhau mà giết vua. Sủng thiếp đó hình như chính là Anck-Su-Namun, vừa rồi rắn hổ mang có nhắc đến.

Sẽ không khéo như vậy đi!

Rắn hổ mang đọc được nội tâm dao động của Cổ Lệ Lệ, nói: “Cô rút cuộc cũng hiểu, đây là nguyên nhân tôi tìm đến cô.”

Cổ Lệ Lệ như hiểu ra, nhưng cô vẫn la lên: “Thế giới này có vô số nam nữ xem qua bộ phim này sao không kêu bọn họ đi? Hơn nữa tao lớn lên ở Trung Quốc, đối với văn hóa của Ai Cập không biết cái gì hết, đi cũng không có ý nghĩa.”

Rắn hổ mang nói: “Vì cô là Watoda, Watoda của tôi....con của tôi....”

“A?” Cổ Lệ Lệ không rõ ý nghĩa trong lời nói của nó, đột nhiên rắn hổ mang mở miệng rộng nói: “Đi ngăn cản bi kịch này đi, con sẽ nhận được thứ mình muốn nhất.”

Cổ Lệ Lệ còn chưa kịp phản đối, người đã bị nhét vào xà khẩu (miệng rắn). Cổ Lệ Lệ thấy chính mình bị nuốt xuống, lớn tiếng nói: “Nói nhiều như vậy còn không phải muốn ăn, vì sao không ra tay sớm một chút....” Khi nói chuyện Cổ Lệ Lệ nuốt vào chất lỏng kỳ quái, cảm thấy cả người nóng lên, bất tỉnh.

Giấc mơ này thật kỳ quái, nhất định là do quá mệt nên thiếp đi, có phải ngủ quên trong hồ bơi không? Hi vọng chính mình sẽ không hồ đồ như vậy.

Ngày mai còn có hai buổi thi đấu bơi lội, Cổ Lệ Lệ năm trước là quán quân, năm nay cũng không muốn thua kém. Đột nhiên cảm thấy mình bị cái gì cố định lại cơ thể, cô giãy dụa muốn đứng lên.

“Không cần chống cự Aisha, người đã thua dưới tay ta.” Một cô gái dùng một loại ngôn ngữ xa lạ nói với cô.

Cổ Lệ Lệ mở to đôi mắt, liền thấy mình bị người đè áp trên đất, mà người kia lại mang một mặt nạ kỳ quái, hiện ra một đôi mắt sáng ngời.

Càng sáng ngời là trên tay cô ta cầm một đoản đao, giơ thật uốn dẻo xuống. Cổ Lệ Lệ sợ tới mức hét lớn: “Đây là đang đùa cái gì vậy....” Vì sao chính mình lại dùng cùng ngôn ngữ với cô gái này, chẳng lẽ chính mình thật sự xuyên qua?

Cô gái kia lạnh lùng nói: “Còn không nhận thua sao?”

Cổ Lệ Lệ đối với cái đao này thật sợ, lập tức nói: “Tôi nhận, tôi nhận còn không được sao?” Không cần cầm cái đao chói lọi này đối với cô, nếu như thật sự đâm xuống thì sao bây giờ?

Một cô gái khác có chút run run, tuyên bố: “Người thắng Anck-Su-Namun, Aisha bại trận bị trục xuất khỏi cung, trở thành nữ nô hạ Ai Cập.”

Anck-Su-Namun? Chẳng lẽ cô gái đối diện này chính là người si tình nhưng rồi lại phản bội đại tư tể, cái kia Anck-Su-Namun?

Đang suy nghĩ, Anck-Su-Namun đem mặt nạ bỏ xuống, làn da màu tiểu mạch sắc, tóc đen nhánh xinh đẹp, vô luận thể nào đều thể hiện sự trẻ trung, thanh lệ.

Cô ta giờ phút này hướng đến đám người xem, vung mặt nạ lên đầy kiêu ngạo, sau đó nhìn Aisha liếc mắt một cái nói: “Người không xứng làm kẻ thù của ta, như vậy liền dễ dàng nhận thua.”

Cổ Lệ Lệ không nói gì, thế nào vừa đến đã trở thành kẻ thù của Anck-Su-Namun, như vậy chẳng phải muốn hai người đấu đá nhau sao? Nếu thật giết Anck-Su-Namun, đối tượng trả thù của Imhotep chẳng phải biến thành chính mình?

Cổ Lệ Lệ hiện tại một câu cũng không nói nên lời, mê mang bị người lôi ra khỏi sân, đồng thời cảm thấy có thứ gì từ trên mặt mình rơi xuống, thì ra cũng là một cái mặt nạ kỳ quái.

Lúc này Cổ Lệ Lệ mới chú ý tới nơi này, kiến trúc nhìn giống sân thi đấu La Mã, giữa sân quyết đấu chính là cô cùng Anck-Su-Namun.

Sân thi đấu có rất nhiều người, trong hoàn cảnh lạ lẫm cô bị kéo xuống đồng thời đỉnh đầu như xoay vòng, không biết là bị thương ở đâu, đầu rất choáng váng, cô đang tìm Imhotep nhưng lại không thấy bóng dáng anh ta.

Sau khi bị kéo ra bên ngoài, bị người ném vào một bên, cô miễn cưỡng đứng lên thì phát hiện xung quanh có rất nhiều cô gái khác giống cô. Các cô ấy ôm nhau khóc rống, một người hét lớn: “Nếu bị đưa đi hạ Ai Cập làm nữ nô, không bằng chết cho rồi.” Người nọ nói xong liền chạy ra khỏi nhóm người.

Bên ngoài có binh lính Ai Cập canh giữ, bọn họ thấy cô ta chạy ra liền trực tiếp xuất đao, giết.

Cổ Lệ Lệ lắp bắp kinh hãi, này đến tột cùng là thế giới gì, vì sao nói giết liền giết? Nhìn thấy huyết tinh đầy đất cùng thi thể cô gái lúc này, cô ngồi phịch ở trên đất ngẫm, này chính là mộng du, mộng du!

Âm thầm cấu chính mình, rất đau.

Như thế nào cũng không phải là mơ, chính mình thật sự xuyên không? Còn xuyên đến Ai Cập cổ đại, địa bàn của Pharaoh!

Bất quá hiện tại làm sao bây giờ? Hay là kêu to: Tôi không phải người nơi này, thả tôi ra? Sau đó giả làm con gái sông Nile trở thành mục tiêu bị nam nhân tranh đoạt. Đương nhiên cũng có khả năng bị trực tiếp giết chết.

Hoặc là có thể xem trước tình huống rồi nói?

Hít mấy hơi ổn định lại khí quản, quyết định sau, đầu tiên nhìn xem chuyện gì xảy ra với nữ nô Ai Cập.

Tác Giả có chuyện muốn nói: Chương 1 liền cùng Anck-Su-Namun đấu nhau, bị thương nha, người ta dù gì cũng là nửa nữ nhân vật

2. Chương 2: Imhotep

Phụ nữ Ai Cập đều ăn mặc thực sự đơn giản, quần áo bằng vải bố dài màu trắng đồng và một căn dây lưng mà thôi. Hai cẳng chân để lộ, nhìn rất quyến rũ người.

Cổ Lệ Lệ hiện tại tên gọi là Aisha, vẫn chưa có nhìn thấy hình dáng của bản thân, còn bị một sợi dây thừng trói hai cổ tay lại. Cô chỉ chú ý đến làn da cũng là tiểu mạch sắc, còn khá là tinh tế.

Chính là không biết bọn họ muốn bắt các cô đi nơi nào, vì sao liên tục đi trong sa mạc ngay cả một giọt nước cũng không cho. Cô bây giờ đang chịu đựng cơn khát, nhưng còn tiếp tục như vậy nữa thì cũng chết vì khát.

Không thể kháng nghị nếu không thì sẽ bị đánh chết, cô vừa tận mắt trong thấy có người xin chút nước mà bị đánh chết.

Cô nhìn!

Thẳng đến một ốc đảo bọn họ mới cho các cô uống nước, nhưng mỗi người cũng chỉ cho uống mấy hớp.

Đang gắng gượng chờ đến lượt thì từ xa một đội binh mã chạy đến, đoàn người dừng lại, ở giữa đội binh mã một người tháo mũ áo choàng xuống nói: “Mang Aisha đến gặp ta.”

Aisha quay đầu kỳ quái nhìn những người này, vừa khéo thấy người kia tháo mũ trùm xuống, một cái đầu bóng lờng hiện ra. Nhìn cái đầu trọc cô liền liên tưởng đến, những kẻ xấu xa, hòa thượng, đầu bếp.....

Nếu nói anh ta là người xấu, cả người lại thoáng hiện vài phần dã man cùng văn nhã, nếu gió không thổi bay áo choàng làm lộ ra da thịt màu đồng, cô sẽ nhận định anh là một người ngoại quốc.

Nếu nói anh ta là hòa thượng, nhất định là rượu thịt hòa thượng. Khí sắc hồng nhuận, cơ bắp, các góc cạnh thể hiện rõ ràng, một cách dã man.

Nếu nói anh ta là đầu bếp, Aisha khẳng định ý tưởng này không đáng tin.

Bất quá càng nhìn càng thấy quen mắt, đặc biệt có thể khiến cô bị hai tên vệ binh cường ép đến trước mặt thì cô khẳng định, anh ta chính là nhân vật phản diện đại boss trong màn ảnh, Imhotep.

Là một trong những nhân vật phản diện làm người ta đau lòng nhất, vì tình yêu mà đợi chờ ngàn năm, cuối cùng lại bị chính người mình yêu phản bội.

“Tìm tôi.....Có chuyện gì sao?” Cô hoài nghi hỏi.

Imhotep nhảy xuống ngựa đến bên người cô, theo góc độ nâng ánh mắt của cô vừa hay nhìn ngay bộ vị nào đó.

, Aisha lựa chọn cúi đầu.

Mà Imhotep đem đầu cô nâng lên, nói: “Trên châu của sông Nile Aisha, vì sao phải thấp kém cúi đầu? Chẳng lẽ nàng cam chịu đi hạ Ai Cập làm nữ nô cũng không nguyện giao ra thứ kia sao?”

Xem ra thân phận của cơ thể này cũng không bình thường, nhưng anh ta muốn cái gì từ mình?

“Vật gì?”

Imhotep thần bí híp hai mắt lại đứng lên, anh mỉm cười mê người nói: “Chẳng lẽ ngài muốn trở thành đồ chơi của binh lính hạ Ai Cập sao, đó là nguyện vọng của ngài? Ta thực vì cha của ngài mà thương tâm, tuy rằng ngài ấy đã chết nhưng cũng là một thân chiến sĩ bất khuất, mà con gái của ngài ấy chẳng những thua trận mất đi cơ hội ở bên cạnh vua Pharaoh, còn sa đoạ đến mức muốn đi hạ Ai Cập, dù ngài ấy đã chết cũng phải khóc tỉnh.”

Aisha rửa tai lắng nghe, những lời này làm cô đối với quan niệm và thẩm mỹ của Imhotep đều thưởng thức đến thú vị.

Imhotep thấy cô không nói gì, thẳng lưng nói: “Xem ra linh hồn nàng đã mất.” Anh vung tay ý bảo vệ binh kéo cô xuống hướng đoàn nữ nô tiếp tục đi.

“Chờ một chút, tôi không muốn đi hạ Ai Cập.” Aisha lập tức tỏ vẻ chính mình không muốn trở thành cái gì đồ chơi của binh sĩ, ít nhất cô phải ở lại đây để ngăn cản bọn họ giết vua Pharaoh nha!

Trên mặt Imhotep hiện ra một tia vui mừng, anh nhanh chóng bảo binh lính đem người trở về nói: “Được, chỉ cần nàng giao ra vật kia, ta lấy danh nghĩa là đại tư tế Imhotep sẽ thả nàng tự do.”

Aisha thật cao hứng, bởi vì không có thứ gì so sánh với tự do. Đáng tiếc cô từ khi đến nơi này bản thân đã không tự do, vì thế cô mở miệng cười nói: “Kỳ thật tôi muốn nói, tôi còn không biết thứ kia ở đâu?” Cô tin rằng nói thế này bất kỳ kẻ nào cũng không chịu nổi, huống chi tên này còn là đại tư tế cao cao tại thượng. Không có biện pháp, cô nhanh mồm nhanh miệng, xem ra cũng chỉ có thể bị đánh.

Đại tư tế Imhotep thế nhưng chỉ hạ thấp khóe môi, nói: “Aisha, nàng đang khiêu chiến tính nhẫn nại của ta?”

Aisha lập tức dùng sức lắc đầu nói: “Kỳ thật là như vậy, ách.... Hôm nay tôi cùng Anck-Su-Namun quyết đấu thì đầu bị thương, trong lúc nhất thời có chút không nhớ được, cho nên chỉ cần ngài đem tôi về ắt cũng từ từ nhớ ra, đến lúc đó tôi nhất định sẽ nói cho ngài.”

Imhotep lạnh lùng nói: “Không cần ở trước mặt ta nói dối, nàng sẽ bị tử thần lưu đầy xuống địa ngục.”

Aisha là người hiện đại, không sợ cái đó, nhưng cô vẫn giả vờ rất sợ nói: “Đó là sự thật đại tư tế, tôi không dám nói dối.”

Imhotep nhìn cô gái nửa quỳ trên mặt đất, trước kia nàng là vị tiểu thư quý tộc cao cao tại thượng, ngạo mạn tùy ý của Ai Cập. Nhưng là dung mạo của nàng hiếm thấy xinh đẹp, nên nhận được sự yêu thích của Pharaoh. Đáng tiếc tùy hứng quá mức, thanh danh cũng rất xấu, không thể trở thành vương hậu Ai Cập.

Gần đây cha nàng vì lấy cắp bảo vật của Pharaoh mà bị xử tử, mà nàng lại bị Pharaoh giữ lại trở thành nữ nô.

Trận quyết đấu kia vì nàng mà chuẩn bị, chỉ cần nàng thắng thì sẽ trở thành nữ nhân của Pharaoh, chung thân vì thế trở thành đồ chơi của ngài. Nhưng thân phận vẫn là tôn quý, sẽ không ti tiện đến mức bị các nô lệ Ai Cập ô nhục. Nhưng là nàng lại thua, điều ấy làm tất cả mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

Sau khi bị đánh bại nàng như mất đi linh hồn cao ngạo, nàng bất chợt ngây ngô cười, si ngốc ngơ ngác bị kéo đến kéo đi. Càng đáng buồn là nàng ở trước mặt hấn lại cúi đầu, thân là quý tộc nàng căn bản sẽ không làm ra hành động đó.

Có lẽ nàng đã sa đoạ, như vậy khả năng không chế tốt hơn một chút. Nhìn bộ dáng hiện tại của nàng, cao hừng nhất hẳn là Pharaoh, ngài ấy rất cực có thể có được trên châu.

“Được rồi, ta đem nàng trở lại Thebes, nhưng nàng không có quyền tiến vào hoàng cung.” Imhotep nói.

“Đã biết.” Hoàng cung có thể không đi, chỉ cần anh trong phạm vi quan sát của tôi là được. Aisha mỉm cười với Imhotep, anh đột nhiên cảm thấy có cái gì đó rất thâm sâu trong mắt cô, đó là cái gì anh cũng không rõ.

“Đưa một con ngựa cho nàng, chúng ta lập tức trở về.” Imhotep phân phó xong liền chính mình lên ngựa, nhưng Aisha vẫn đứng bên con ngựa kia.

Có lẽ trước kia Aisha biết cưỡi ngựa, nhưng Aisha hiện tại lại là Cổ Lệ Lệ, đánh chết cô cũng không biết thế nào để trèo lên. Imhotep ở trên ngựa nói: “Sao thế?”

Aisha thở dài nói: “Thưa đại tư tế, thân thể tôi bị thương sợ là không không chết được con ngựa này.....” Nhất là dã thú nhà.

Imhotep nhìn binh lính, bọn họ đều không bằng với thân phận con gái của đại thần, tuy rằng là ‘đã từng’ nhưng vẫn cần được tôn trọng, thật không biết địa vị cô về sau như thế nào.

Hắn vươn tay nói: “Cùng ta cưỡi một con ngựa đi!”

Aisha thập phần vui vẻ vươn tay, cùng đại tư tế ôn hòa cưỡi một con ngựa cô thật sự rất vui. Chính là bị ôm vào trong ngực cô liền , không dám động cũng không dám nhúc nhích.

Ở Ai Cập, trang phục của phái nam so phái nữ có phần mát mẻ hơn, nửa người trên cái gì cũng không mặc, chỉ có nửa người dưới mặc một cái váy ngắn.

Mà Imhotep bên ngoài tuy khoác áo choàng, nhưng bên trong thật là...

Trực tiếp bị nửa thân trần soái ca ôm vào trong ngực, hơn nữa cô bản thân ăn mặc cũng không nhiều. Da thịt đụng chạm, thật sự làm cho người ta có chút lòng nóng nảy.

Quan trọng nhất là, cô lớn như vậy nhưng chưa từng bị ai ôm qua.

3. Chương 3: Miếu Thờ Thần Thánh

Kỳ thật Aisha không có đi xa, rất nhanh lại về tới Thebes.

Tòa thành này có thể nói là giàu có nhất Ai Cập, Aisha ngồi cùng Imhotep từ xa đã có thể thấy người và vật. Chung quanh đều là những thứ mới mẻ, không một thứ gì giống với hiện đại.

Nếu nói giống thì xa xa có thể thấy được thánh điện xà to lớn, làm nàng có một chút cảm thấy thân thiết?

“Ngài để ý nơi đó sao? Bởi vì hạ Ai Cập đang có chiến loạn, cho nên không thể không đem thần điện Watoda về thượng Ai Cập. Kia chính là thánh điện thần xà, được đem lên lúc ngài còn bị giam.” Imhotep giải thích nói.

Aisha nói: “Nữ thần Watoda?”

“Đúng vậy, xà thần.”

Aisha nhìn hình xà to lớn kia, quả nhiên thế giới này có một nữ thần Watoda, xem ra không có đi lầm nơi.

Bọn họ đến bên ngoài hoàng cung, Imhotep đi vào gặp Pharaoh, rất nhanh hắn đi ra nói: “Pharaoh nói cho người tạm cư ở thần điện Watoda, không thể ra ngoài.”

Không phải Pharaoh có ý với cô sao, thế nào không đem người tiến cung đi? Suy nghĩ cô lại có chút hiểu được, đây là ra oai đánh phủ đầu cô?

Bất quá nơi ở thật sự tốt, cô ngược lại chút thoải mái.

Aisha được Imhotep đưa vào thần điện, người khác thì không có tư cách đi vào, nhưng hẳn lại là người phát ngôn cho thần, là người trông coi nên mới có quyền lợi này.

Nhóm nữ tư tế của thần điện Watoda cũng phân cấp bậc, tư tế cao nhất gọi là a mẫu, cô ta là người tiếp đón Imhotep cùng Aisha.

A mẫu đại khái chừng ba mươi tuổi, dùng ánh mắt nâu nhìn Aisha nói: “Đã là Pharaoh phân phó như vậy liền để nàng ở. Đại tư tế đại nhân, Pharaoh còn có ý chỉ nào khác không?”

Imhotep nói: “Pharaoh phân phó, những việc nặng nhọc nơi này cứ giao cho nàng làm, đến khi nàng nói cho ta biết sự tình mới thôi.”

A mẫu nói: “Vâng.”

Aisha nghe thế nói: “Nhưng mà các người khiến cho ta làm..... Làm sống mệt chết, ta sẽ không dậy nổi.” Thượng đế chứng minh, cô vốn muốn nói ‘Muốn chết’ may mà kịp thời phanh lại không thì đã mất mặt trước đại tư tế tôn quý này rồi.

Imhotep nói: “Ta mỗi ngày đều sẽ đến xem ngươi, đến lúc đó sẽ đem tình huống báo cáo vua Pharaoh .”

Aisha có chút hưng phấn nói: “Ngươi thật sự mỗi ngày đều đến?”

Imhotep ngăn ra, cô gái không phải rất hận mình sao, vì sao trong giọng nói có chút chờ mong? Nghĩ lại có thể hiểu được, kỳ thật nàng là tìm kiếm cơ hội báo thù đi!

Nàng vẫn là kiêu ngạo, như vậy hẳn liền cho nàng cơ hội này. Imhotep tuy rằng rất không thích làm cuộc sống phức tạp, nhưng ngẫu nhiên nhiều một ít tiểu tình thú vị cũng xem như tiêu khiển. [đây là báo thù a uy.....]

“Đúng .” Imhotep nói xong nhân tiện nói: “Chúc ngài hết thủy thuận lợi, gặp lại.” Nói xong hẳn lễ phép cáo biệt rồi đi, để lại Aisha đáng thương bắt đầu giặt sạch số quần áo nhiều nhất trong đời này.

Toàn bộ điện nữ thần Watoda có hơn mười nữ tư tế, một ngày này có hơn mười kiện quần áo, nếu lại đem đi rồi lấy ra cũng đủ Aisha giặt hai giờ. May mắn thân phận cái thân thể này trước kia là tiểu thư quý tộc, nên các tư tế cũng không bắt cô phải nhanh tay một chút.

Giặt sạch quần áo lại phải đi quét dọn thần điện, Aisha đang quét dọn thần điện thì chỉ vào con tượng rắn hổ mang lớn nói: “Ta tới nơi này vì làm cái này sao? Ngươi ít nhất cũng phải nói cho ta biết Imhotep đang tìm cái gì ở trong tay ta a?”

Tảng đá hình rắn hổ mang không để ý cô, cô đành phải tiếp tục dọn dẹp.

Quét dọn qua chính điện cô được phép ăn cơm chiều nghỉ ngơi, cô liền ăn một mâm đồ ăn, sau khi ăn xong liền nằm xuống ván gỗ trên giường vì cô mà chuẩn bị tốt.

Kết quả là nằm xuống liền cảm thấy rất cứng rắn, cô đem mặt dưới lật lên vẫn cảm thấy dựng thẳng cứng như thiết. Rõ ràng đã rất mệt, nhưng là đụng phải chiếc giường như vậy cũng khó mà ngủ được.

May mắn thay, lớn lên phía trước có bốn anh trai cô đã bị bắt nạt không ít, đây cũng là chỉ là một chuyện cón con so với bọn họ.

Bình tĩnh lại suy nghĩ, đếm cừu ngủ.

Kết quả là buổi tối những ngày sau đó cô đều đếm lông cừu ngủ phía sau thần điện. Bởi vì đối với người Ai Cập lông động vật là thứ ô ếu nhất, cho nên nhóm tư tế rất ít khi chạm vào chúng.

Mà số lông đó do một vị quý tộc đưa cho nhóm tư tế sử dụng, dù sao cũng cần người kiểm kê số lượng.

Cứ như vậy Aisha được lựa chọn, dùng một ngón tay đếm số lượng lông cừu: “Một hai ba bốn năm sáu bảy tám....”

Phía sau đột nhiên có người nở nụ cười nói: “Tiểu thư Aisha xem ra đã quen với cuộc sống nơi này.”

Aisha quay đầu lại thấy nhiệm vụ của mình, đúng vậy, Imhotep. Nàng nhanh chóng chạy lại lấy lòng: “Đại tư tế, không ngờ ngài tới sớm như vậy.” Cũng chưa kịp trang điểm một chút, đương nhiên cũng chưa đến bồn nước nhìn xem mình đến tột cùng mình trong thế nào.

So với đấu đá với Anck-Su-Namun, cô quyết định đi đường tắt, tận lực hoàn thành nhiệm vụ rồi về nhà. Đường tắt là thế nào? Đơn giản thôi, chính là câu dẫn vị đại tư tế này để hấn yêu thích cô. Chỉ cần Anck-Su-Namun thuận lợi trở thành vương hậu, như vậy cho dù cô rời khỏi hấn, hấn cũng không có lý do đi hạ sát Pharaoh để hả giận, nhiều nhất chính là biến thành một đại tư tế đáng thương thất tình.

Về phần Imhotep đáng thương, sẽ thương tâm này nọ cô còn chưa nghĩ đến, bởi vì so với về nhà với cảm nhận của người xa lạ vẫn chưa đủ để cô giữ trong lòng.

Cô là bị bắt đến đây thực thi nhiệm vụ, cũng không phải xuyên qua ngoạn yêu đương.

Tuy nhiên điều kiện tiên quyết là Imhotep hay không sẽ xem trọng cô, điểm này là điều quan trọng nhất.

Imhotep hiện tại có ấn tượng không tốt với cô, vì cô còn chưa giao cái kia cái gì cho hấn. Aisha cũng không biết nó là thứ gì, chỉ biết cô nhất định phải giao nó ra, cho dù muốn trái tim cô cô cũng cho.

“Vẫn chưa muốn nói cho ta biết thứ kia ở nơi nào sao?” Xem làn da trên tay nàng đã sưng đỏ, sắc mặt tái nhợt khẳng định là đã bị tra tấn một ngày. Nhất định là không thích ứng nổi cường độ lao động này, nhân cơ hội này phải buộc nàng nói ra vật kia ở nơi nào.

Aisha cử chỉ uốn lượn nói: “Đại tư tế đại nhân, ta thật sự là không biết, nếu biết ta khẳng định là đưa nó cho ngài.”

Quá mức nịnh hót, Imhotep nghe mà co rúm, hạ khóe mắt, hấn ngược lại càng thêm không tin, nói: “Như vậy Aisha lại nghĩ thêm một ngày, ngày mai gặp.” Nói xong hấn vẫn là lễ phép lui ra phía sau một bước muốn đi.

Aisha thật sự không thích cách sống này, cô nhanh tay giữ chặt Imhotep: “Đợi một chút, có lẽ.....Có lẽ nếu ngài mang đi đến nơi trước kia, có lẽ ta sẽ nhớ ra.”

Imhotep nghe xong lời này trong lòng nghĩ: Quả nhiên.

Những lời này dùng ngôn ngữ hiện đại phiên dịch chính là: Đây cô nương cuối cùng cũng hành động!

Đương nhiên hấn nhận định hành động của cô không phải là vì muốn câu dẫn hấn, mà là trả thù. Nhưng sự thật cô nương gia nhà ta là muốn tán tỉnh mà không phải là trả thù.

Tác giả có chuyện muốn nói: Lúc này ta nghĩ đến một câu, nữ chủ của chúng ta không phải thánh mẫu nga!

4. Chương 4: Daoud

Sự thật chứng minh không phải người câu dẫn người thì người mắc câu, người bình thường chỉ cần người chủ động thì hấn ắt cũng có chút động, nhưng vị tư tế này lại hồ hững với cô. Chẳng lẽ mình không đủ đẹp?

Aisha vội vàng tìm nơi có nước vụng trộm xem chính mình, kết quả phát hiện không phải là khuôn mặt đen bình thường.

Mặc dù màu da vẫn thuộc màu da đặc trưng của người Ai Cập nhưng đây không phải điều quan trọng, trọng yếu là làn da này thuộc loại trắng như trân châu.

Vô luận thế nào đều ngũ quan xinh xắn, phi thường xinh đẹp!

Khuôn mặt này so với Anck-Su-Namun có hơn chứ không kém, nhưng mà vì sao hấn không xem cô lọt mắt?

Chẳng lẽ đại tư tế không nhìn người có xinh đẹp hay không, mà là tâm ý tương thông? Làm sao để trở thành đồ tượng hấn thích đây?

Người hiện đại quan tâm là làm sao để tâm đầu ý hợp, tìm được nửa kia thích hợp nhất. Tất nhiên cũng có những cặp hôn nhân trước, yêu sau.

Cô hiện tại không có tâm tư đó, mà là câu dẫn hẩn, tâm hẩn có người còn sợ Anck-Su-Namun sao?

Aisha đi theo Imhotep, cùng vào một sân hoang phế. Nơi này người vào người ra, nhưng phần lớn đồ nơi này đã chuyển đi.

Cô không biết vì sao đối với nơi này lại có chút cảm giác quen thuộc, nghĩ thầm mình với văn hóa Ai Cập cổ thực không biết gì cả, trừ phi là ký ức của cơ thể này.

“Nơi đây là nhà của ngài, chắc ngài cũng đã quên đi!” Imhotep thấy cô mờ mịt đứng đó cho rằng nàng đang chìm giữa hồi ức hồi.

“Ừ, nhớ được một ít.” Aisha thấy một con đường quen thuộc, đi theo con đường đó nàng đến một căn phòng.

Gian phòng này rất lớn, bên ngoài là một hồ sen xinh đẹp. Imhotep cũng đi theo, thấy không có người chung quanh liền quay lưng về phía cô, hẩn nghĩ cho cô một cơ hội báo thù.

Nhưng lại đợi nửa ngày quay đầu lại thấy cô gái kia ngẩn người với cái hồ sen. Hẩn không hiểu vì sao nàng lại bỏ qua cơ hội giết hẩn, chẳng lẽ nàng không định tìm hẩn báo thù sao? Đang suy nghĩ thì thấy cô gái đang thất thần nãy giờ đột nhiên nhảy xuống hồ sen, oành một tiếng vào giữa hồ.

Ao này thông ra sông Nile, chẳng lẽ nàng muốn chạy trốn sao?

Imhotep nhú mảy cũng nhảy xuống theo, cô gái với dáng người duyên dáng ở giữa một khe đá đang lấy cái gì đó, từ bên trong lấy ra một cái hòm quý báu.

Chẳng lẽ nàng muốn tìm này nọ, mà thứ này chính là thứ hẩn muốn sao? Imhotep không nghĩ tới cô dễ dàng giao ra như vậy, ngược lại có chút kinh ngạc.

Hai người cùng trôi lên mặt nước, Aisha hưng phấn nói: “Tìm được rồi.” Cô trong hồi ức của cơ thể này nhìn thấy bản thân nhảy vào ao, nhận định vật mà Imhotep muốn có liên quan nên nhảy vào tìm, quả nhiên bị cô được.

Hai người đứng trước bàn, Aisha đắc ý nhìn thoáng qua Imhotep đang mở hòm.

Mà Imhotep cảm thấy trước mắt Aisha có vẻ nghịch ngợm đáng yêu, nàng trước kia rất keo kiệt tươi cười cùng người khác. Hiện tại lại bất đồng, chính là đáng tin sao?

Lúc mở hòm ra, Imhotep quả nhiên nhẹ nhàng thở ra, ý nghĩ của mình là chính xác, cô gái này không thể tin được.

Trong hòm là một chuỗi trang sức răng thú, không phải là đẹp, giống với vật mà đàn ông hay đeo. Aisha đem đồ đặt trong lòng bàn tay hỏi: “Đây là đồ người muốn đó sao?”

Khóe miệng Imhotep co rúm, nói: “Thực xin lỗi, thứ này không phải thứ ta muốn. Tuy nhiên, ta biết đây là đồ của tướng quân Daoud, cả Thebes chỉ có hẩn có thể giết chết Khô Lâu Điều.” (@Thoa: Chả biết là con gì, mình chỉ có thể để y nguyên nguyên vẹn)

, vì sao Imhotep lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình? Chẳng lẽ là vì cô giấu đồ của người khác? Chờ chút, một cô gái bí mật giấu đồ của tướng quân chỉ có một khả năng, đó là cô gái đó có tình cảm với hẩn?

Hiện tại cô lại đem đồ của người mà cô yêu thương giao ột người đàn ông khác, có phải rất ý nhị.

“Ha ha.....Nếu không phải là vật ngài muốn, vậy ném đi.....” Cô dùng sức ném về phía sau, kết quả nghe có tiếng người kêu đau từ sau lưng.

Sau đó cô nhìn thấy một người trẻ tuổi có làn da ngăm đen cao lớn trên tay cầm vòng cổ từ răng Khô Lâu Điều đi đến, trên lưng hẩn đeo một thanh kiếm rất lớn, trên mặt biểu cảm cực kỳ nghiêm túc.

“Đại tư tế ngài khỏe, không biết vì sao ngài lại mang con gái của phản thần đến đây?” Hẩn có vẻ rất tôn kính Imhotep, chỉ là từ đầu đến cuối đều chưa từng liếc mắt nhìn Aisha đến một cái.

Imhotep mỉm cười nói: “Ra là tướng quân Daoud, vì tiểu thư Aisha nói muốn trở về nhìn một chút, cho nên ta liền mang nàng đến đây.”

Daoud?

Aisha cúi đầu xuống, cô vừa làm một chuyện rất rất mất mặt đi, đem đồ trước kia mình giấu đi ném chủ nhân của nó. Nếu là hắc đưa cho cô thì không sao, nhưng nếu không phải.....

Quả nhiên Daoud nói: “Đây là đồ năm trước ta đánh mất tại yến hội, vì sao lại ở đây?”

Aisha cực hối hận chỉ thiếu ỉnh một bạt tai, hiện tại cô chỉ có thể đổi trắng thay đen: “A, chắc là do ta nhặt được, chỉ là quên trả lại ngài, thật xin lỗi.”

Daoud căn bản không tin, mà Imhotep ở bên giải vây nói: “Đó là sự thật, tiểu thư Aisha vừa tìm thấy nó.”

Daoud nói: “Nếu là như thế thì ta sẽ nhận lại.” Lại nói: “Theo lệnh của Pharaoh nơi này sẽ được thu vào ngân khố, nếu không có việc gì mong ngài mang nài rời đi đi!” Hắc là trung thần của Pharaoh, những thứ gây bất lợi hoặc phản đối với Pharaoh hắc đều căm ghét.

Aisha thấy hắc ghét mình thì quay mặt sang chỗ khác, chuyện này không liên quan gì đến cô, mục tiêu của cô cũng không phải là hắc.

Hắc vừa đi, Imhotep nói: “Giờ ngươi vẫn còn ôm ấp tình cảm đối với hắc sao? Đừng quên hắc là kẻ thù giết cha ngươi.”

Aisha hạ khóa miệng, nói: “Ta mới sẽ không có tình cảm gì với hắc, chỉ là trí nhớ còn hỗn độn nên tìm nhầm đồ. Chỉ có, ta đã hứa sẽ giúp ngươi tìm vật mà ngươi muốn thì nhất định sẽ làm được.” Cô đi trước hướng ra bên ngoài, Imhotep đành phải đi theo.

Đi ra khỏi sân, đại tư tế mang áo choàng mũ kéo cô lên ngựa.

Lúc này cô nhìn thấy một cô gái đang rượt theo một chàng trai, cô gái lớn tiếng nói: “Chàng đứng lại cho ta, nếu chàng mà không cưới ta chắc chắn sẽ hối hận.”

Chàng trai quay đầu nói: “Ta còn lâu mới hối hận.”

Oa!

Mặc dù nghe nói rằng Ai Cập cổ theo quan hệ mẫu hệ mà hình thành, nơi này địa vị phụ nữ khá cao, thậm chí phụ nữ cũng có thể làm quan trọng cung. Nhưng là không nghĩ đến sẽ nhìn thấy kiểu rượt đuổi như thế này, ngay cả ở hiện đại cũng chưa chắc gì bắt gặp được.

“Thật là lợi hại.” Aisha trước kia cùng cô gái này khác biệt quá lớn, trước kia cô hắc là loại người bên ngoài lạnh như băng bên trong lại tha thiết muốn được yêu thương. Khi yêu người ta lại không dám nói mà phải bí mật giấu đồ của hắc. Mà cô gái này gan lại rất lớn, quang minh chính đại đòi người a.....

Tác giả có chuyện muốn nói: Theo quan niệm thẩm mỹ của người Trung Quốc, nữ chủ cũng không phải thật sự thích thân thể này, nhưng đối với người Ai Cập lại rất xinh đẹp

5. Chương 5: Dám Yêu Dám Hận

Imhotep thể nhưng lại dừng ngựa xem náo nhiệt, hắc hắc là sẽ không thích kiểu náo nhiệt này đi, Aisha đoán có lẽ hắc quen biết đôi nam nữ đó.

Nhưng cô sai lầm rồi, hắc nói: “Đúng là một cô gái dũng cảm.” Nói xong thì thúc ngựa đi về phía trước.

Một thứ gì đó lóe lên, Aisha giờ khắc này hiểu được thực chất Imhotep là thích những cô gái dám yêu dám hận đi. Ngẫm lại Anck-Su-Namun đúng là như vậy, đương nhiên còn có một chút gợi cảm.

Biết được điều này, Aisha quyết định phải đạt được hình mẫu này nhằm lấy được sự chú ý của hắc. Aisha cảm thấy mình có thể trở thành người dám yêu dám hận, nhưng còn về gợi cảm thì còn chưa được. Xem ra phải học tập thêm, cô âm thầm suy ngẫm làm như nào cho phải, cứ như vậy được Imhotep đưa về thần điện.

Như trước cô vẫn tiếp tục làm những công việc khổ sai ở thần điện, thời điểm nhàn hạ thì tìm chỗ ngồi trước cửa thần điện nhìn ngắm những cô gái có phần quyến rũ, học cách làm thế nào để trở nên gợi cảm.

Đầu tiên quần áo vải bố hoàn toàn thiếu thắm mỹ, quần áo rộng thùng thình không thể thấy được đáng người. Cho dù thân thể có đẹp đến đâu cũng khó mà hiện ra. Cuối cùng, cô thấy chỉ có quần áo của nhóm nữ tư tế là nhìn khiêu gợi.

Áo giống như kiểu áo ngực màu trắng, váy trắng tuyệt đẹp xoay quanh hạ thân, còn đính kèm theo những chuỗi hạt châu. Aisha càng nhìn càng thấy thích, vì thế cô tìm a mẫu nói chuyện, quần áo dơ muốn thay đổi.

Nhưng a mẫu lại đưa cho cô kiểu quần áo vải bố, điều này làm Aisha cảm thấy rối rắm. đành phải hỏi lại lần nữa, a mẫu thở dài: “Tiểu thư Aisha chẳng lẽ ngài đã quên rồi? Chỉ có tư tế mới có thể mặc loại quần áo này, nó tượng trưng cho thuần khiết cùng cao quý.”

Aisha hạ khóa miệng, nói: “Thế làm sao để trở thành tư tế?”

A mẫu nói: “Chỉ cần ngài được thần chỉ ra.”

Aisha không hiểu hỏi: “Cái gì là thần chỉ ra?”

A mẫu nói: “Chỉ cần ngài được nữ thần Watoda xem trọng, ngài ấy sẽ truyền ý chỉ xuống.”

Aisha nhú nhú mày, làm như thế nào được thần chỉ ra? Đề mục quá khó khăn, muốn có quần áo thì trước hết phải trở thành tư tế

Không bằng trước học trang điểm đi, cô học chải đầu, rồi nhặn nặn làm một số kiểu tóc cho chính mình. Mặc dù còn chưa đẹp lắm, nhưng vẫn tốt hơn nhiều.

Phụ nữ Ai Cập rất xem trọng dung mạo chính mình, bằng không lúc đánh nhau đã không đeo mặt nạ, như vậy sẽ loại trừ khả năng khuôn mặt bị thương.

Nếu đã không cho cô mặc quần áo tư tế, thế thì cô liền làm một kiểu áo tương tự. Sớm biết sẽ gặp hoàn cảnh này thì đã chăm chỉ học một chút thủ công rồi, chứ đâu như bây giờ khâu khâu vá vá cũng không xong.

Cô định làm một bộ áo ngực bên ngoài viền một chút trang sức. Nhưng là dây áo ngực cùng những phần cơ bản thật sự khó làm nên mãi mà chưa hoàn thành.

Bỗng nhiên cô có một ý tưởng.

Chẳng phải mình là người trông coi lông dê sao, lông dê khá mềm mại không phải có thể làm thành nút đặt bên trong sao? Không những thế nó có thể giúp nâng ngực, lại mềm mại thoải mái. Nghĩ đến là làm, cười hắc hắc bắt đầu bí mật làm ‘Ai Cập chủ nghĩa lông dê’.

Từ xa đã thấy Imhotep đi đến, Aisha biết đại tư tế thì sẽ không thích những thứ không sạch sẽ như lông từ động vật, vì thế cô đem giấu nó xuống một tảng đá rồi chạy lại bên người hắn, cười nói: “Đại tư tế hôm nay thật đúng giờ.”

Imhotep hôm nay có chút ủ rũ, bởi vì Aisha hôm nay sắc mặt hồng nhuận, hai mắt cũng không còn mê mang, có thần, hiện tại chỉ sợ sẽ không dễ dàng giao ra vật kia. Pharaoh đã quyết định nếu vẫn không giao ra thì sẽ cho tiến cung bắt đầu xử phạt.

“Aisha, hôm nay hi vọng người đã nhớ ra nơi giấu bảo vật?”

“Hôm nay đưa ta đi sông Nile đi, thần sông Nile có thể chỉ cho ta nơi của bảo vật.” Người Ai Cập cổ thực sự rất mê tín, cho nên cô cũng học theo một miệng tín ngưỡng.

Imhotep nhú nhú mày, mấy ngày nay hắn đã mang năng đi ra ngoài khá nhiều, ngoài nhà nàng, thì là những vùng lân cận, nhưng là vẫn không có manh mối gì.

Vừa bắt đầu hắn cho rằng nàng là muốn trả thù hắn, nhưng là sau mấy lần vô luận hắn để lộ bao nhiêu sơ hở, thậm chí là ở trước mặt nàng ngủ say, nhưng cô gái này cũng chỉ biết yên lặng giúp hắn đuổi muỗi, mà không biết dùng dao đâm hắn. Imhotep cảm thấy mê mang, nàng thật là đã quên thù hận trước kia?

Sông Nile lặng lẽ chảy qua Ai Cập một ngàn năm, nó giúp Ai Cập giao thông tiện lợi, phát triển nông nghiệp, càng giúp Pharaoh trở nên giàu có.

Bọn họ cưỡi ngựa đi ra bờ sông Nile, Aisha xuống ngựa đặt tay vào làn nước. Mặc dù đến nơi này cũng đã vài ngày, dần dần cũng quen với cuộc sống nơi đây nhưng vẫn thật nhớ nhà.

Muốn về nhà thì phải nỗ lực, cô nhắm mắt lại hưởng thụ cảm giác này, sau đó mở mắt ra buồn buồn nói với Imhotep: “Xem ra thần sông Nile cũng không cho ta gọi ý gì cả.”

Imhotep nhú nhú mày nói: “Vây trở về.”

Aisha tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội để hai người ở chung, nói: “Chờ chút, đại tư tế không thấy nơi này rất đẹp sao, không khí tốt, còn có chim bay bay, như vậy thật tự do....”

Imhotep không nghĩ đến sẽ cùng cô vung đáp tình cảm gì, hắn còn có nhiệm vụ phải trở về báo cáo với Pharaoh. Nhưng là cô gái này lại nắm chặt cánh tay hắn, không muốn trở về.

Ở Ai Cập cổ, thân thể đại tư tế không phải người nào cũng có thể đụng chạm, hiện tại cô có phải hay không quá lớn mật.

Cũng may nơi này không thiếu các cô gái như cô, hắn cũng không thấy có gì kỳ quái, nói: “Trong thần điện còn có việc, ta cần phải chạy trở về.” Hắn đi về phía trước, do dùng lực quá lớn nên trực tiếp kéo cô vào trong lòng.

Aisha có chút tức giận, cô đứng thẳng lưng, đem từng từ từng chữ nói: “Imhotep mấy ngày nay ta làm nhiều thứ như vậy chàng vẫn chưa hiểu sao?”

(@Thoa: E hèm, từ đây cách xưng hô của Aisha với Imhotep đổi thành ‘chàng’ nhé, dù gì thì cũng nghe hợp hơn là người, tỏ tình rồi mà)

Imhotep nhớ lại mấy ngày nay, cô gái này muốn làm gì? Trừ bỏ bắt hắn phụng bồi thì cũng là đi nơi này nơi kia.

Hắn không nói gì, dù sao Aisha cũng chưa nói xong.

Quả nhiên Aisha nói: “Imhotep, kỳ thật lúc ở ốc đảo ta đã suy nghĩ qua, nếu thật sự đi hạ Ai Cập thì không bằng chết. Nhưng lúc đó chàng lại đến, từ khi chàng mang ta đem về tâm ta đã trao cho chàng.” Từ nhỏ đã được bồi dưỡng từ những tiểu thuyết ngôn tình, mấy ngày nay cô đã lọc ra một bó ý.

Imhotep lại sợ run sau khi Aisha tỏ tình với hắn, hắn đặt tay trước ngực, cúi đầu nói: “Tha thứ cho ta, Aisha, ta thật không nhìn ra.”

Aisha thật , vô luận thế nào cô cũng chưa từng nghĩ nam nhân vật chính sẽ biểu hiện thế này. Cô ho nhẹ một tiếng nói: “Nhưng là, đây là sự thật.”

Imhotep mỉm cười nói: “Ngài đại khái lúc ở đầu trường đã bị thương ở đầu nên quên một số việc, từ nhỏ đại tư tế đã phải tịnh thân trước khi vào thần điện, lấy phụng bồi thần linh làm trọng, không thể kết hôn, lại càng không biết đến cái gì gọi là tình yêu.”

Tịnh thân, tịnh thân, tịnh thân.....(@Thoa: Hiểu hen?)

Hai chữ này như một khẩu súng bắn xuyên đầu Aisha, không muốn thừa nhận là đại tư tế và Đông Phương Bất Bại giống nhau, tự cung vì đại nghiệp.

Nhưng nếu thật là như vậy, hắn cùng Anck-Su-Namun làm thế nào yêu đương vụng trộm, làm sao có thể nha?

6. Chương 6: Xà Vũ

Đã kích này làm Aisha trầm mặc một lúc lâu, Imhotep nghĩ chắc chắn cô sẽ buông tha cho ý nghĩ này, nghĩ thầm để Pharaoh nói cho nàng nghe, hi vọng nàng có thể nhìn lại tình hình thực tế.

Đáng tiếc Aisha ngược lại càng tích cực hơn, nói: “Ngay cả như vậy, ta vẫn yêu chàng.” Chỉ cần làm hắn động tâm với mình là tốt rồi, không cần biết hắn có làm được việc giữa nam và nữ hay không. Nghĩ thông suốt cô càng hưng phấn, ngay cả thái giám cũng biết yêu nói chỉ là hắn.

Imhotep nhúm mày nói: “Ngài như thế là vô lễ, không sợ bị thần định tội sao?”

Aisha vươn tay hướng lên trời, thề: “Ta Aisha yêu Imhotep, vì có thể được bên người ta yêu cam nguyện bị thần trách phạt.” Ở Ai Cập cổ đại rất xem trọng lời thề, bọn họ rất tin tưởng vào thuyết thần linh, lời nói cũng không có nửa điểm bất kính với thần, càng không cam tâm tình nguyện bị thần trừng phạt.

Imhotep sau khi nghe những lời này thì có chút dao động, nhìn cô gái mà mấy ngày nay hắn phải trong chừng cũng có chút cảm xúc.

Đồng thời hắn bội phục năng lớn mật, dù sao cũng chưa từng có ai vì hắn mà chấp nhận bị thần phạt.

Mà Aisha trong lòng nghĩ thầm, dù gì cô cũng là do thần phái đến đây, nếu thật có thần muốn phạt cô thì cũng có vị thần lúc trước che chở, dù sao chuyện này cũng không liên quan gì đến cô.

Nghĩ thế càng không sao cả, thấy Imhotep không nói gì cô liền tiến lên ôm hắn.....Hai cánh tay hắn.

Còn chưa có làm gì thì Imhotep đã nhẹ nhàng đẩy cô ra, cũng nhàn nhạt nói: “Aisha vô luận tình cảm của ngài như thế nào, giữa chúng ta là không có khả năng.” Trừ phi hắn phản bội thần.

Mà Aisha biết hắn nhất định sẽ phản bội thần, cho nên cố chấp không né tránh ngửa đầu nhìn hắn nói: “Không có gì là không có khả năng, vì chàng ta có thể làm bất cứ chuyện gì.”

Imhotep xoay người tránh khỏi tầm mắt cô, nhưng là cô một bước không rời đi theo sau hắn. Hắn cũng không quay đầu lại nói: “Aisha ngài càng hắn là biết, Pharaoh sẽ triệu ngài tiến cung. Đến lúc trở thành người của ngài ấy, ngài lại không có khả năng giữ vật kia ở bên người.”

Aisha có chút ngỡ ngàng với thông báo của hắn, sự tình có chút rắc rối, lại thấy hắn lần nữa rời đi, trời sinh tính tình Aisha ương bướng bắt đầu làm loạn, nhất định nói: “Imhotep, ta Aisha thề, ta sẽ an toàn rời khỏi Pharaoh, nhưng chàng phải đáp ứng sau này sẽ lo lắng cho ta.”

Imhotep không nghĩ đến Aisha sẽ nói như vậy, nàng lấy sự tự tin ở đâu mà nghĩ có thể làm việc này? Hắn cảm thấy như vậy thật kích thích, nhưng hắn vẫn nói: “Ta chỉ hi vọng tiểu thư Aisha mọi chuyện thuận lợi.” Nói xong liền tiếp tục đi.

“Cho dù chàng có đáp ứng hay không, ta cũng sẽ rời hoàng cung, tuyệt đối sẽ không trở thành người của Pharaoh.” Aisha ở sau lưng hắn lớn tiếng nói.

Imhotep giật mình.

Kỳ quái, năng đến tốt cùng là muốn trả thù hắn hay thật sự là yêu thương hắn? Tâm tình hắn lúc này thực phức tạp, nhưng vẫn đưa cô về thần điện.

Không nghĩ đến là, ngày thứ hai vua Pharaoh lại cho người triệu cô nhập cung. Bị kịch là cô chỉ mạnh miệng nói thế thôi, về phần làm cách nào để đối phó với Pharaoh thì vẫn chưa nghĩ ra biện pháp.

Trên đường đi cô vừa nghĩ, làm sao để Pharaoh không thích mình đây? Nếu cô lại không nói được chỗ giấu bảo vật có khi lại lệnh giết cô, từ xa nhìn tượng thần rắn hổ mang, nghĩ đến thế giới này hữu lực nhất vẫn là lời nói của thần linh đi.

Sau khi tiến vào hoàng cung, đi theo người dẫn đường đến cung điện của vua Pharaoh. Người dẫn đường bấm báo vào bên trong: “Aisha đã đến.”

Một giọng trầm thấp, từ bên trong vọng ra: “Cho nàng vào đi.”

Aisha giờ phút này sợ hãi, cô còn chưa có nghĩ ra được biện pháp, cô ngăn người nhưng là vệ binh sẽ không cho cô ngăn người, hai vệ binh trực tiếp lôi cô vào.

Khóe miệng Aisha giật giật, từ lúc đến thế giới này dường như lúc nào cũng bị người lôi tới lôi lui.

Thẳng vào bên trong cung điện, cô nhìn thấy Imhotep đang đứng bên cạnh Pharaoh, đương nhiên không có ngăn đầu nhìn cô bị dẫn tới.

Vua Pharaoh là một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi, nhìn hần thể nào cũng thật uy nghiêm. Aisha bị vệ binh đặt ngã trên mặt đất, Pharaoh lúc này ngẩng đầu nói: “Aisha, người đến tột cùng giấu cái vòng tay ở đâu?”

Aisha không nói được, cô vẫn còn đang nằm trên mặt đất, Pharaoh rút cuộc mất kiên nhẫn vỗ mạnh lên tay vịn, cô run rẩy đứng lên.

Tình cảnh này quá mức quen thuộc, cũng qua mức áp bức, chỉ có cách giả ý chỉ thần. Trong tình huống này có thể sẽ bảo toàn mình một mạng để hoàn thành nhiệm vụ. Muốn làm như vậy thì nhất định phải làm cho giống, dù mất thể diện cũng phải cắn răng chịu.

Aisha run run đứng lên, ánh mắt nhìn trời nhìn đất, rồi bắt đầu nhảy điệu xà vũ. Đây là một vũ điệu mà trước kia Cổ Lệ Lệ học trong buổi ngoại khóa, chủ yếu là đăng ký sai khóa học. Lúc đó cô muốn đăng ký học võ thuật, thế nhưng cha lại báo danh nhầm vào vũ đạo.

Do sự sợ hãi đó mà cô phải theo học nửa năm vũ đạo, xà vũ là một trong những điệu nhảy trong đó, đã lâu không nhảy điệu này may mà vẫn nhớ được.

Quần áo phụ nữ Ai Cập thực sự thích hợp để nhảy điệu múa này, nhảy lên cực kỳ đẹp mắt.

Trong không khí căng thẳng này, tự dưng Aisha lại nhảy như thế làm tất cả mọi người ở đây đều phải mặc danh kỳ điệu đứng lên, nhất là Pharaoh: “Aisha.....”

Aisha âm thầm cắn đầu lưỡi của mình, dù sao thì cũng đã bắt đầu liền không có biện pháp dừng lại. Dừng giọng khàn khàn có phần hàm hồ nói: “Thưa bệ hạ, nữ thần Watoda chúc mừng ngài có thêm một vị thiếp, nàng tương lai sẽ trở thành vương hậu của ngài.” Dù sao trong phim cũng nói như vậy, mình bất quả cũng là tường thuật lại thôi.

Watoda là xà thần mà Aisha gần đây luôn ở trong thần điện, cô như vậy thật khiến cho Pharaoh bán tín bán nghi, hần chậm rãi đứng lên, nói: “Có thật không?” Hần mấy ngày nay thật rất sủng ái Anck-Su-Namun, nhưng điều hần quan tâm không phải thứ này.

“Đúng vậy.” Aisha vừa vặn vẹo vòng eo vừa nói, trong lòng thấp thỏm không yên, hần liệu có tin lời nói của mình.

Pharaoh nhìn qua đại tư tế: “Imhotep, người thấy lời nói của Aisha có thể tin tưởng?”

Xem ra hần thật rất thành tín với thần linh, nếu không sẽ không suy xét chuyện này, không tin Aisha.

Aisha không dám nhìn Imhotep, chuyên tâm nhảy múa.

Imhotep không biết việc này là thật hay giả, nhưng là nhớ đến chuyện ngày hôm qua thì hần có vài phần rõ chuyện này có hai khả năng, một là nàng biết rõ hôm nay sẽ bị nữ thần Watoda nhập vào người, hai là nàng hoàn toàn giả vờ.

Hần do dự, quan sát kỹ điệu múa của nàng quả nhiên có phần phong tình, giảo hoạt, sâu sắc, quyến rũ của xà. Xà là tự do, nàng muốn được tự do?

Imhotep cúi đầu nói: “Vâng thưa bệ hạ, quả thật là nữ thần Watoda.”

Aisha nhẹ nhàng thở ra, dù ục đích của Imhotep xuất phát từ đâu thì cũng có lợi cho cô.

Pharaoh rất là cao hứng, hần tỏ vẻ chán nản, cung kính nói: “Xin hỏi nữ thần Watoda, Anck-Su-Namun sẽ vì ta mà sinh hạ người thừa kế sao?”

Đến giờ Pharaoh vẫn còn chưa có con, Aisha nào biết ai sẽ sinh hạ người kế vị cho hần, cô dừng lại vũ điệu nhìn thẳng Pharaoh nói: “Ngài vừa rồi đối nữ thần vô lễ, ta cự tuyệt trả lời.” Nói xong cô cách oánh một tiếng té ngã trên mặt đất.

Aisha nhắm mắt lại chờ thời gian trôi qua một lúc, rồi ngồi quỳ trên mặt đất nói với Pharaoh: “Thưa Pharaoh tôn kính, dù không biết vì sao nô tỳ lại ở đây, nhưng xin tha tội vô lễ cho nô tỳ.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Nữ nhân vật chính thực biết đóng kịch!

7. Chương 7: Nhiệm Vụ Của Đại Tư Tế

Pharaoh thật sự thích vũ đạo vừa rồi của Aisha, nhưng hắn lại càng quan tâm về người thừa kế. Đã rất nhiều năm rồi mà cũng chưa có người nào sinh hạ con cho hắn, hắn rất mong thần linh có thể ban cho hắn một đứa con.

“Nói cho ta biết, làm sao để nữ thần Watoda lần nữa xuất hiện?”

Aisha cung kính nói: “Pharaoh tôn kính, chỉ cần để nô tỳ ở tại thần điện Watoda ngày ngày vì ngài và toàn thể Ai Cập cầu nguyện, như vậy nữ thần Watoda sẽ nghe được lời cầu khẩn của ngài mà xuất hiện một lần nữa.”

Vua Pharaoh tất nhiên là cao hứng, nhưng lại có chút không tin: “Aisha, người thật sự có thể vì ta và Ai Cập mà cầu nguyện sao? Cha của người là phản thần.”

Aisha nói: “Cha nô tỳ là tội thần, chắc chắn phải chịu khổ tại địa ngục, nô tỳ muốn thay ông ngày ngày cầu nguyện cho bề hạ để chuộc lỗi.”

Pharaoh nói: “Nếu như người đã trung thành với ta, vậy hãy mau đem vòng tay của tử thần đại để bỏ cạp giao ra cho ta.”

Aisha đến bây giờ mới biết được bọn họ là muốn cô giao ra vòng tay bọ cạp, trong phim nó là một vật có sức mạnh to lớn, nó có thể cho chủ nhân của nó thần lực của tử thần. (@Thoa: Cái này là trong the mummy return đấy)

Thứ này thế mà bị người cha trên danh nghĩa của cô trộm mất, nhưng lại không biết vì sao lại trong tay cô.

“Pharaoh tôn kính, xin tha thứ cho Aisha, bởi lúc quyết đấu đã bị thương đến đầu, có một số việc thực không nhớ rõ lắm. Bất quá khi nô tỳ nhớ ra, nhất định sẽ giao nó cho ngài.”

Pharaoh nghe cách nói của cô cùng những gì Imhotep thuật lại giống nhau, chính là hắn còn do dự một chút: “Tốt lắm, ta liền tin tưởng người một lần, ta hi vọng vào đêm trăng tròn có thể nghe được ý chỉ của nữ thần Watoda. Đương nhiên, cũng hi vọng người đem vòng tay giao ra cho ta. Đây là lần khoan dung cuối cùng của ta, mong rằng người sẽ không làm ta thất vọng.”

“Vâng, thưa bề hạ.” Aisha nhẹ thở ra, điệu vũ này quả nhiên công hiệu.

Imhotep lúc này đối với Aisha có vài phần kính trọng, cô gái này quả là thông minh. Lúc nàng đi rồi đi, hắn thấy nàng xoay đầu lại nhìn về phía hắn mỉm cười, tươi cười kia giống như có phần hoạt bát, khiêu khích, như nói với hắn: Ta làm được rồi.

Sau khi Aisha rời khỏi đó, Pharaoh nói với Imhotep: “Nàng đúng là một cô gái có sức hấp dẫn lớn đúng không? Một điệu vũ sống động tươi trẻ tuyệt vời, đáng tiếc ta không thể giữ được tâm của nàng.”

Imhotep nói: “Nàng đã nói sẽ nguyện trung thành với bề hạ, hết thảy cũng không cần lo lắng.” Tuy rằng biết rõ đối với tình cảm của nàng không thể đáp lại, thấy nàng vì mình mà cố gắng như thế, hắn vẫn nhịn không được mà vì nàng nói mấy câu.

Pharaoh lại nói: “Hi vọng thật sự là vậy, bằng không trừ phi trở thành nữ nhân của ta thì nàng phải chết.”

“Bề hạ anh minh, quyết định của ngài luôn luôn đúng.” Imhotep quay đầu liền thấy Anck-Su-Namun hướng bên này đi đến, dáng người của nàng rất tốt, tràn ngập sức sống.

Hắn hướng nàng gật đầu một cái, rời khỏi hoàng cung.

Mà bên này, Aisha sau khi trở về lại phải tiếp tục với mớ lông dê, cô đang nhớ lại những tình tiết của bộ phim xác ướp, bộ phim thứ nhất và thứ hai cũng không có nói cái vòng tay kia được giấu ở đâu, khoảng hai mươi ngày nữa là đêm trăng rằm, xem tình hình này cô có khá nhiều việc phải làm.

Ngẫm lại vài tình tiết nhỏ lúc Imhotep cùng Anck-Su-Namun ở bên nhau, có thể giúp ít nhiều.

Buổi tối, Aisha thấp sáng đèn trong điện, cố gắng làm cho xong cái áo ngực màu trắng. Mặc thử nó vào người, tương đối là tốt đi. Ngực cô không lớn, không nhỏ, mặc chiếc áo ngực vào có phần mê người.

Trách không được gần đây lưu hành kiểu áo trễ ngực, nhưng mà cho người khác nhìn, như vậy, có phải hay không rất gợi cảm?

Đối với chuyện này Aisha cũng chỉ rối rắm chừng ba giây rồi quyết định, chỉ cần có thể khiến Imhotep để ý đến mình, hi sinh một chút cũng không sao. Chỉ cần hấn còn là đàn ông, cho hấn ôm vài cái cũng được, dù gì thân thể này cũng không phải của mình.

Được về nhà là quan trọng nhất, cứ thế Aisha quyết định. Nhiệm vụ này cũng không khác gì một bài tập cả, nếu như người nghiêm túc xem nó là của người, người liền thua.

Quyết định xong, ngày thứ hai cô liền bắt đầu mặc nó. Tất nhiên phía dưới cô vẫn mặc vải bố màu trắng nhưng gọn gàng từ thắt lưng, gấu gao ôm lấy hông. Toàn bộ đường cong xinh đẹp đều hiện ra, ít nhất giờ phút này cô nhìn rất quyến rũ.

Nhưng là mặc thế này làm việc, giặt quần áo, quét rác, đếm lông dê, nhưng vẫn không thấy Imhotep đâu, điều này làm cô rất buồn bực. Hấn không phải nói mỗi ngày đều sẽ tới sao, tại sao giờ lại không thấy đâu?

Không nhịn được nữa, cô tìm a mẫu, a mẫu liếc cô một cái nói: “Tiểu thư, dù ngài có cái ý tưởng gì thì ngài phải hiểu rằng, đại tư tế là sứ giả của thần.” Nàng ấy đã nhìn ra được mục đích của Aisha.

Aisha nói: “Ta tất nhiên biết.”

A mẫu nói: “Trong thành có chuyện, ngài ấy đang bận rộn giải quyết chuyện đó.”

Aisha có chút thất vọng, Imhotep không đến thì một ngày của cô không phải là uổng phí? Nghĩ kĩ cô quyết định đi tìm hấn, liền hỏi a mẫu: “Ta có thể đi ra ngoài không?”

A mẫu nói: “Tuy rằng Pharaoh đem ngài ở tại thần điện, nhưng ngài đã nhận được ý chỉ nữ thần Watoda, hiện tại có thể tự do ra ngoài.”

Aisha cảm ơn nàng ta, a mẫu lại nói: “Đương nhiên là sau khi ngài làm xong công việc đã.”

Cô ho nhẹ một tiếng, xoay người vội vàng đi phơi quần áo. Sau khi xong việc, Aisha liền dùng một cái khăn trùm đầu đi ra khỏi thần điện.

Xem ra trong thành đang có chuyện xảy ra, chỉ có lẽ tể vài người trên đường, hơn nữa đều là đàn ông. Bọn họ thấy Aisha liền kêu lên: “Cô gái mau về nhà đi, đại tư tế có lệnh bắt luận là ai cũng không được ra ngoài.”

Aisha gật đầu hỏi: “Xin hỏi đại tư tế ở nơi nào?”

Người đàn ông đó nói: “Ở phía trước, ngài ấy đang bảo vệ toàn bộ thần dân Thebes.”

Aisha giả vờ như đi về nhà, sau khi bọn họ rời khỏi thì hướng nơi người đàn ông vừa rời chỉ. Hiện tại trong thành đang xảy ra vấn đề, lẽ ra là phải tìm chỗ ẩn nấp, nhưng cô càng muốn cùng Imhotep có một cái chuyện xưa.

Không có chuyện xưa thì làm sao có quen thuộc, mà không quen thuộc làm sao có tình yêu?

Đầu tiên, phải khiến cho hấn thấy rằng cô rất quan tâm hấn. Nghĩ thế cô càng đi nhanh hơn, từ xa đã nhìn thấy đại tư tế cùng một đám đàn ông đầu trục đứng ở giữa đường cái, một người đầu trục chạy đến báo với hấn: “Đại tư tế, chúng ta đã đưa người rời đi.”

Imhotep trong tay đang nâng một quyển sách, là kim hoàng sắc, Aisha chỉ liếc mắt một cái là nhận ra cuốn sách này khả năng là quyển sách linh hồn trong phim. (@Thoa: Chả biết nên gọi là gì cho thích hợp nên gọi là quyển sách linh hồn nhé. Đây là quyển sách dùng để hồi sinh Anck-Su-Namun đó.)

Hiện tại Imhotep không phải là đại tư tế tà ác, hấn vẫn là sứ giả bảo hộ của Pharaoh, cho nên quyển sách này hiện trong tay hấn cũng không có gì kì lạ. Kì lạ là bọn họ sẽ chống lại cái gì, vì sao nó lại ở trong thành Thebes?

Tác giả có chuyện muốn nói: Vòng tay là thứ nguy hiểm ở bộ phim thứ hai đó.

8. Chương 8: Như Thế Nào Cường Đại

Tình huống có chút ngoài dự đoán của cô, chỉ thấy từ xa có cái gì đó chao đảo hướng này mà đi đến. Chờ đến lúc nó dừng ngã tẩm ván gỗ hiện rõ thân hình thì Aisha kinh hãi run rẩy.

Là một đoàn cương thi a!

Không đúng, trên thế giới này làm sao lại có cương thi, hơn nữa một đoàn mười mấy người chúng nó trên đều cột bằng vải màu trắng. Băng vải đó có chút rách, bên trong lộ ra khối thịt hồng hồng màu đen, những băng vải này đều gói gọn từ đầu đến chân.

Đáng ghét, Aisha che mũi, cái mùi hương này thật là làm cô hồng mắt.

Vào lúc này Imhotep cầm quyển sách linh hồn, nói: “Ma quỷ, mau trở lại bên người Anubis, bụi về với cát, cát về với đất...” (@Thoa: Anh ấy đang đọc chú văn hóa)

Vốn là những xác ướp này đang thông thả đi, tìm kiếm đối thủ hoặc kẻ thù, nhưng lại bị quyển sách linh hồn của Imhotep công kích, nên tốc độ trở nên nhanh hơn, hướng Imhotep vọt tới.

Chúng nó lực lượng rất lớn, cũng không sợ bị chém, dù cho đã bị nhóm tăng lữ chém thành hai nửa nhưng vẫn hướng đến Imhotep.

Hình ảnh này thực sự đáng sợ, càng đáng sợ là nhóm tăng lữ gần như không làm gì được, bọn họ đang chặn các xác ướp theo hình vòng cung, đằng sau là Imhotep đang đọc chú ngữ. Tuy nhiên, xác ướp đánh lên, làm đội hình bị lộ ra một khe hở hướng Imhotep.

Cơ hội tới, nhưng Aisha thật sự sợ hãi. Nếu mình chạy lên làm lá chắn, có phải hay không bị biến thành cương thi?

Nhìn nửa ngày cô cũng có chút hiểu, xác ướp cũng không biến người thành cương thi mà chỉ hút khô máu.

Aisha ở hiện đại ngoại trừ bơi lội thì kỹ năng võ thuật cũng không kém, trình độ phải nói là cao, cho nên lúc rắn hổ mang nói cô bư hân, cũng không phải nói đùa.

Chính là muốn đối mặt với xác ướp cô vẫn còn do dự, nhưng lại nghĩ đến việc về nhà cô liền đứng thẳng lưng, nhìn bốn phía tìm vũ khí, tìm thấy một cây giáo được để một bên.

Cô chạy đến cầm lấy cây thương đó, rất nặng, vừa vặn có thể dùng để càn quét xác ướp.

Kéo theo cây giáo chạy đến trước Imhotep, hấn có chút run run bất ngờ nhưng vẫn như cũ tiếp tục đọc mặt chữ trên quyển sách. Mà Aisha nghĩ dù sao cũng đã đứng ra, vậy đánh đi.

Thân thể này cũng thường xuyên tập luyện thể chất, đem cây giáo chém xác ướp, vừa vặn bổ sung chỗ hỏng trong đội ngũ của nhóm tăng lữ.

Nhưng là xác ướp khó đối phó hơn cô nghĩ, khiến cô ngã xuống hơn nữa còn dùng băng vải cuốn lấy cây giáo, kéo đi.

Aisha sức lực không lớn, như thế liền bị kéo đi qua. Cô mượn lực hai tay trên mặt đất xoay một vòng đá văng xác ướp.(@Thoa: Ai có học qua karate, hay taekwondo là biết cách đá xoay hen)

Lúc này, Imhotep đọc: “Xuống địa ngục đi, ác ma.”

Ánh sáng chói lóa đến chói mắt xuất hiện, Aisha đem tay chặn lại ánh mắt. Xác ướp liền chậm rãi ngã xuống đất, biến thành cát đá theo gió bay đi

Imhotep nhìn Aisha đầy hoài nghi, chậm rãi đến bên cô, với bộ dạng này có thể gặp hấn không? Aisha sờ sờ lên khăn trùm đầu của mình, thần bí một chút có lẽ sẽ nổi lên hứng thú?

Nghĩ thế Aisha liền không nhìn Imhotep mà đứng lên bỏ chạy, Imhotep muốn biết cô gái vừa giúp mình là ai, hấn đuổi theo sát hai bước chân thân thủ mau lẹ giữ chặt lấy cô: “Chờ chút.....”

Bắt được cổ tay của cô, cô gái kia dáng người hoàn mỹ xinh đẹp quay đầu, khăn trùm đầu của cô rút xuống, hiện rõ khuôn mặt.

“Là nàng?” Imhotep ngăn ra.

Lúc hắn còn đang mê mang Aisha tránh đi tay hắn chạy đi, nhưng là vừa chạy liền cảm thấy chân thật đau. Có thể là vừa rồi đá quá mạnh mà bị đau một chút!

Vội vàng chạy về thần điện, cô không tin mình cứu hắn trong trường hợp nguy hiểm như thế mà hắn sẽ không để trong lòng? Lần này cô không tin hắn không đến.

Dùng vải bó chân lại cho tốt, cô lại bắt đầu cuộc sống ở thần điện.

Nhưng lại qua hai ngày cũng không thấy bóng dáng Imhotep đâu, chẳng lẽ hắn không có chút cảm động sao? Xem ra phải dùng phương pháp khác, cần phải suy nghĩ thật kỹ bước tiếp theo mới được.

Chính là đang cảm thấy thất vọng thì lúc này có một âm thanh từ sau lưng Aisha vang lên: “Ta đến nói lời cảm ơn, người đã cứu mạng ta và bảo hộ thần dân Thebes.”

Là Imhotep, hắn rút cuộc cũng đến.

Aisha mạnh mẽ đứng lên, kinh hỉ đan xem xoay, cười nói: “Ta cứu không phải người dân Thebes, ta cứu chính là chàng mà thôi. Imhotep, ta biết chàng đang trốn tránh ta, cho nên chờ mãi mà không thấy chàng đâu, nhưng là chàng không thể nào ngăn chặn được trái tim ta.”

Imhotep rất bội phục dũng khí của cô vào ngày hôm đó, một cô gái khi đối mặt với quỷ dữ như thế mà không lùi bước khiến hắn rất bất ngờ, khi nghe nàng nói nàng là vì mình thì có chút tâm có chút dao động.

Nàng rất xinh đẹp, gợi cảm, thẳng thắn, như một đoàn nhiệt hỏa, làm cho người ta dù có xa cách mấy cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ mà nàng mang lại.

“Đối với đại tư tế tình yêu là cấm kỵ, tiểu thư Aisha hãy nhớ xem vòng tay tử thần giấu nơi nào, nếu không đến đêm trăng rằm sẽ bị Pharaoh trị tội.” Hắn đã cự tuyệt qua một lần, nhưng lúc này lại có chút chần chờ.

Mà Aisha lại cười nói: “Imhotep cảm ơn chàng đã quan tâm ta, tuy là không biết vòng tay tử thần giấu ở nơi nào, nhưng là ta sẽ suy nghĩ nghiêm túc. Chính là suy nghĩ lại rất mệt, hay là chàng dẫn ta đi ra ngoài một chút chắc có thể nghĩ ra được điều gì đó.”

Imhotep có chút bất đắc dĩ, nói: “Aisha.”

Aisha thở dài, nói: “Được rồi, được rồi, ta biết chàng không muốn ở bên ta. Nhưng mà có thể ngồi một không? Chỉ một lát.....” Cô cúi đầu đáng thương hể hể nói.

Không có biện pháp, cô đã đợi hắn rất lâu rồi, phương pháp để câu dẫn đối phương cô cũng đã tập khá nhiều, cô tin tưởng biểu cảm này có thể lừa bất luận kẻ nào.

Hắn ở lại.

Quả nhiên là mềm lòng, hắn ngồi xuống một tảng đá, ánh mắt nhìn ra xa sông Nile lộ ra tươi cười. Như vậy cũng rất tốt, so với những nơi khác thì thần điện thật sự là một nơi yên tĩnh.

Aisha đứng ở bên cạnh hắn, thật sự thì cả ngày suy nghĩ thế nào để bày tỏ tình yêu với hắn, trong lòng cũng không tránh khỏi biến hắn thành người yêu giả tưởng.

Lúc này nhìn hắn cũng thuận mắt hơn, đặc biệt lúc đầu không thích cái đầu trọc của hắn, hiện tại lại phát giác đầu trọc cũng là một kiểu soái khí.

Mấy ngày hôm trước cô có nhớ đến, Anck-Su-Namun tựa hồ thường sờ đầu hoặc sờ khóe mắt hắn, khi đó bộ dáng hắn tỏ ra rất hưởng thụ. Chính là không biết mình có nên thử một lần?

Aisha vươn tay, muốn sờ thử đầu hắn, nhưng lại nghĩ như vậy thật không phải phép nên chuyển tay ôn nhu hướng khóe mắt hắn.

Imhotep thân thủ tốt nhanh chóng bắt lấy tay cô: “Nàng....”

Aisha hoảng hốt, nói: “Mắt chàng rất đẹp.”

Imhotep từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên có người tiếp xúc thân thể hắn khen đẹp, thần điện luôn luôn là một nơi an bình cùng nghiêm túc, hắn luôn ở vị trí cao được người tôn kính, chưa bao giờ cảm nhận được thâm tình.

Hắn buông tay, Aisha liền chạm khoeo mắt hắn. Nhẹ nhàng lướt qua, cô liền buông tay thẹn thùng đứng một bên.

Mặc dù muốn câu dẫn hắn, nhưng là như vậy bị một người đàn ông nghiêm túc nhìn mình thì cũng không thể không thẹn thùng, khấn trương.

Gió sông Nile thổi qua man mát, từng làn sóng nhấp nhô, một đôi nam nữ nhìn những gợn sóng chậm rãi an tĩnh, nhưng là trong lòng mỗi người lại có những gợn sóng lăn tăn nổi lên.

Tác giả có chuyện muốn nói: Mục đích của nữ chủ thật rõ ràng nha.

9. Chương 9: Cùng Cầu Nguyên

Bỗng nhiên, từ giữa những bụi cỏ truyền đến âm thanh sần sật.

Aisha cảm thấy có một loại hơi thở rất quen thuộc, nó giống như lúc mới đầu cô gặp rắn hổ mang bị bắt đi đến nơi này, trong không khí truyền đến một loại nguy hiểm, khiến cô phải khấn trương.

Imhotep cảm nhận được sự thay đổi của cô, liền hỏi: “Sao thế?”

Aisha không trả lời mà hướng về phía phát ra tiếng động, thấy một cái đầu đen đen đang lắc lư dò xét tìm kiếm mục tiêu, hướng về phía Imhotep. Nhất định là có người không chế rắn hổ mang để giết chết Imhotep!

Cũng không rõ hắn đắc tội với ai, lúc này Aisha nhanh tay đẩy Imhotep ra: “Tránh ra, nguy hiểm.”

Tê tê, nó đột nhiên nhảy lên vừa đúng lúc Aisha đẩy Imhotep ra, ngoặt trúng cổ tay của cô, cô chỉ biết đau xót cho chính mình, thật bị kịch.

Imhotep cũng lắp bắp kinh hãi, nếu hỏi thứ nguy hiểm nhất Ai Cập là gì thì chắc chắn đó phải là rắn hổ mang, bị nó cắn thì cũng khó mà sống sót.

“Aisha.” Imhotep vừa tức giận vừa sợ hãi, hắn hét lớn một tiếng niệm vu thuật, trên tay hắn xuất hiện những khí đen tuyền nhìn rất đáng sợ.

Rắn hổ mang như bị không chế, không nhúc nhích.

Lúc Aisha ngã xuống đất cũng là lúc hắn chém rắn hổ mang ra làm hai đoạn, rồi ôm chặt lấy cô từ trên mặt đất nói: “Ta mang nàng vào đại thần điện, ta nhất định cứu sống nàng.”

Aisha có thể cảm thấy được sự quan tâm của hắn dành cho cô, xem ra hắn không thể không để ý cô gái đã hai lần liều chết vì hắn. Chính là hi sinh thể này có phải hơi quá không? Thân thể Aisha cứng ngắc, tựa vào người hắn mỉm cười xinh đẹp: “Imhotep, có thể chết trong lòng chàng ta đã mãn nguyện.”

Cô biết là rất giả tạo, còn là giả tạo theo kiểu võ hiệp Trung Quốc, nhưng là như thế này không phải khiến cho đối phương vô cùng cảm động?

Hắn thực sự cảm động, trước lúc Aisha hoàn toàn ngất đi cô có thể cảm thấy tay hắn run run.

Hoàn mỹ, nếu như mình không chết thì về sau sẽ dễ dàng hơn, còn nếu chết thì có lẽ sẽ quay về? Vừa mở mắt, đã thấy một cái đầu to lớn của rắn hổ mang đang nhìn chằm chằm mình.

Aisha run run khoeo miệng nói: “Ta không phải là bị con cháu của người cắn chết đi?”

Rắn hổ mang hừ một tiếng: “Người sẽ không chết, người muốn thay đổi suy nghĩ của Imhotep bằng cách hi sinh chính mình sao?”

Aisha lườm nó nói: “Cái gì mà hi sinh? Ta chính là câu dẫn hắn mà thôi, nếu mình không yêu thì sao lại có tình, mà không có tình thì sao gọi là hi sinh.”

Rắn hổ mang không muốn tranh cãi với cô, chỉ nói: “Trở về đi, hắc đang hiến tế lưu lại tánh mạng của người.”

Aisha nhanh tay bắt lấy cái đuôi rắn: “Chờ một chút, ta muốn hỏi cái vòng tay tử thần đến tột cùng là ở nơi nào? Ta cần nó để đưa cho Imhotep, như thế hắc nhất định sẽ tín nhiệm ta hơn.”

Rắn hổ mang thoát khỏi tay cô, dùng đuôi nhẹ nhàng vỗ đầu cô: “Đứa trẻ ngốc, nếu người đưa cho hắc, hắc còn sẽ quần quít lấy người sao? Theo lịch sử, hắc hiện tại sẽ phải cùng Anck-Su-Namun, ít nhất là có cảm tình với nhau, nhưng hiện tại tâm hắc hoàn toàn đặt trên người người.” (@Thoa: giống cha con không?==))

Aisha thực rất tốt, nhưng mà đêm trăng tròn đang kề cận, dù sao cô cũng cần phải biết rõ một vài chi tiết: “Ít nhất cũng phải nói với ta ai sẽ là người sinh hạ con cho Pharaoh, ai sẽ là mẹ của người kế vị?”

Rắn hổ mang nở nụ cười, Aisha xác định nó là đang cười, nó xoay người vừa đi vừa nói: “Đêm trăng tròn, ta sẽ mượn thân thể người cho Pharaoh một lời giải thích đích đáng.”

“Khoan, vòng tay ở đâu a.....” Aisha muốn bắt lấy rắn hổ mang, nhưng là lại bắt được một cái cánh tay. Cô mở mắt, liền nhìn thấy mặt Imhotep gần trong gang tấc.

“Nàng tỉnh rồi? Cảm tạ chư thần, để nàng rút cuộc về với.....” Imhotep nói nửa câu, đứng lên, trên tay cầm một con dao găm hướng về một nữ nô đang bị cột trụ.

Cầm lấy dao găm đưa lên, trong miệng không ngừng niệm chú ngữ, hắc dùng lực đâm vào thân thể nữ nô kia, nữ nô hét lớn rồi nghiêng đầu tắt thở.

Aisha cơ hồ bị máu phun lên người, khóe miệng run run hỏi: “Chàng sao lại giết nàng?”

Imhotep không có rút dao ra, hắc khoát tay hướng nhóm tăng lữ đang quỳ trên đất đứng lên kéo thi thể nữ nô kia mang ra ngoài.

Mà hắc lại vươn tay nói với cô: “Đây là nghi thức thuần khiết nhất, lấy máu của xử nữ để đổi lấy sinh mệnh trong tay tử thần.”

Aisha cắn cắn môi dưới, cô biết giá trị của con người của hai thế giới là khác nhau nhưng là như thế này cũng có phần làm người rét run. Nửa ngày, cô mới có thể mở miệng dùng bộ dáng cảm động nói: “Cảm ơn đã cứu sống ta.” Trong lòng không khỏi nghĩ: Cô gái kia đã chết rồi sao?

Imhotep mỉm cười, tươi cười ngoài ý muốn này thật sự đáng xem.

Aisha phải thừa nhận là mình có chút thất thần, sợ bộ dáng này sẽ bị người phát hiện cô then thùng nên đành cúi đầu. Nhưng là cô vừa nhìn thấy cái gì?

Cơ thể nửa người trên không thấy dù chỉ là một mảnh vải nhỏ, da thịt tiểu mạch sắc để lộ cùng những nét vẽ của chú phù. Trước ngực là hai cái bánh bao thịt hoàn toàn lộ ra, ít nhất cũng có chú phù che lại vài phần không hoàn toàn lộ. Cũng may, dưới thân vẫn còn mặc chiếc váy Ai Cập.

Nhìn thấy tình hình bản thân như thế, cô kẹp chặt hai chân lại, dùng toàn lực lấy tay ôm lấy ngực. Imhotep lúc này cởi áo choàng của hắc ra choàng lên người cô, cũng không có nói lời nào, cũng không giải thích những chú phù này là ai vẽ lên người cô.

Aisha thật phiền não a, dù cho không phải thật sự là cơ thể của mình nhưng là để nửa thân người trần như thế trước mặt tăng lữ, đây không phải thật hổ cha?

“Chú ngữ.....” Aisha vẫn nhịn không được hỏi.

Cô còn chưa có nói xong Imhotep đã quay củ đứng một bên trả lời: “Là ta.” Hắc đột nhiên cảm thấy hắc nên giải thích một chút, rõ ràng đối với các cô gái khác hắc không thêm quan tâm đến cảm giác của các nàng, nhưng là Aisha thì.

“Đây là nghi thức thần thánh.” Hắc nói như xác định, ý bảo hắc không có nửa điểm tà niệm.

Aisha gật gật đầu, cô lại hỏi: “Quần áo của ta đâu?”

Imhotep đưa cô vào căn phòng bên cạnh: “Đây là phòng của ta, bởi vì đại thần điện không thể để phụ nữ đi vào, cho nên lát nữa ta sẽ vụng trộm đem nàng ra ngoài.”

Aisha tự nhiên biết điều đó, hẳn như thế là đã trái quy định. Tìm được quần áo, cô được đưa đến một hồ hoa sen để tẩy rửa chính mình.

Imhotep chờ cô mặc quần áo xong cũng đem áo choàng mũ đội lên cho cô, trong đêm tối giục ngựa mang cô đi.

Imhotep nói: “Nàng là một cô gái dũng cảm, không thể cứ giao tâm ột người như ta.”

Aisha thấy hẳn rất cuộc nói đến vấn đề này, quay đầu nói với hẳn: “Tình cảm của ta giao cho ai cũng không nói được, tình yêu không có khả năng muốn mà được.”

Imhotep bị cô làm cảm động, hay nói cách khác là không biết làm sao để cự tuyệt.

“Lúc bị răn cấm, nàng không sợ sao?” Hẳn nghĩ rằng nàng sẽ chết, trước cũng có sử dụng chi hồn thuật lên người bị cấm, nhưng cũng không ai có thể trở về.

Aisha lại nhú mày nói: “Ta thậm nghĩ chàng gặp nguy hiểm, có phải hay không có hiểm khích với kẻ nào?”

Imhotep chỉ có thể dùng hai chữ cảm động để nói ra tâm trạng lúc này của mình, hẳn vươn tay ôm chặt lấy thắt lưng cô, nhưng là nghĩ đến điều gì đó liền buông lỏng.

“Aisha, không bằng bây giờ lo lắng cho chính mình đi, đêm trăng tròn sắp đến nếu như không làm vừa lòng Pharaoh sẽ bị định tội.”

Aisha cười khổ, cô thật sự không biết hẳn hỏ mang sẽ như thế nào giúp mình. Imhotep lúc này đột nhiên đề nghị: “Để nữ thần Watoda nghe thấy sự cầu khẩn của nàng, ta sẽ dùng danh phận đại tư tế của mình cùng nàng cầu nguyện tại thần điện.”

Aisha ngẩn ra, cô nghiêng đầu nhìn trời, có phải hay không bánh bao thịt từ trời rơi xuống. Nếu không ăn có phải hay không có lỗi với người xem a!

(@Thoa: Mình hoàn toàn không hiểu tại sao là bánh bao thịt.)

Tác giả có chuyện muốn nói: Không ăn có phải hay không thực xin lỗi người xem a????????????????

10. Chương 10: Hôn

Đàn ông và phụ nữ như nam cực cùng bắc cực, tuy rằng nhìn như cách nhau rất xa rất xa, nhưng trên thực tế lại có nhiều điểm chung.

Chỉ cần tìm được điểm chung cũng không khó mà ở cùng nhau.

Aisha một bên dùng cả ngày tìm sự giống nhau giữa hai người, kết quả là đại tư tế Imhotep ngoại trừ cả ngày ôn nhu cười cười cũng không tìm được gì khác.

Xem ra, cũng không dễ dàng tìm được. Cô ngồi quỳ trên mặt đất học theo Imhotep cầu nguyện, nhưng là khi híp mắt nhìn bóng dáng hai người trên mặt đất, thì giống như một đôi nam nữ đang bái thiên địa, chỉ cần cúi đầu là có thể kết làm vợ chồng.

Nghĩ thế Aisha liền mỉm cười, Ai Cập cổ cũng không có dùng phương pháp này để kết hôn.

“Đang cười cái gì?” Imhotep kỳ quái hỏi.

Aisha vội vàng nói: “Không có gì, chỉ là nghĩ làm sao nữ thần Watoda cảm nhận được sự cầu nguyện của chúng ta.”

Imhotep chớp mắt một cái, đột nhiên nói: “Có thể điệu vũ lúc trước của nàng có thể làm người cảm nhận được, múa một điệu vũ được không?”

Hẳn là thử cô sao, rõ ràng lúc trước là nữ thần Watoda nhập thân thể cô múa, cho nên bản thân cô làm sao có thể múa được.

“Ta làm sao có thể?” Aisha cúi đầu bất an nói.

Mà Imhotep mỉm cười, nói: “Ta đã nhìn ra được, lúc trước là nàng muốn thoát thân nên mới giả vờ, tuy rằng là đối với thần linh bất kính, nhưng là để lấy sự tín nhiệm của Pharaoh cũng không phải dễ dàng.”

Người ta đã nói như vậy thì cô còn có thể nói cái gì? Có nói gì chưa chắc người ta đã tin, có khi lại phản tác dụng làm hấn dễ dàng nhận ra cô không thực sự yêu thương hấn.

Người yêu với nhau thì không nên nói dối, cô nửa quỳ trên mặt đất nói: “Thì ra chàng đã sớm nhận ra, ta có thể múa, nhưng cũng chỉ có thể vì một mình chàng mà thôi.” Cô đứng lên, múa xà vũ.

Imhotep lẳng lẳng ngồi một bên, tâm tình hấn bỗng không bình tĩnh, tâm hấn như bị vòng eo vặn vẹo trước mắt làm động.

Mà Aisha khi thấy hấn say mê nhìn mình múa thì càng múa nhập thần hơn, hấn đánh giá nàng quả thật phong tình, kiều sa, gợi cảm, biểu cảm của nàng làm hấn choáng ngợp, hơi hơi tươi cười, càng nhìn càng cảm thấy nàng cùng xà thần thật như một mà hai.

Imhotep đứng lên, dù không có tiếng nhạc nhưng hấn cũng muốn cùng nàng khởi vũ. Aisha như xà trường đến bên, một đôi chân thon dài chân trước chân sau đều đều từng bước tiến đến bên người cho đến khi da thịt chạm vào nhau, cô như đang dán sát lên trên người hấn.

Như thế có phải rất lớn mật? Mặt Aisha có chút hồng, không đợi cho đối phương có phản ứng gì thì thân mình đã lùi về phía sau. Nhưng là Imhotep như bị mê hoặc, hấn ôm lấy thắt lưng cô, theo hướng lùi của cô cũng tiến lên một bước nhỏ.

Aisha không nghĩ đến hấn thế nhưng lại chủ động, cô ngược lại có chút hoảng, vội lui về phía sau hơn. Imhotep nhỏ giọng nói: “Bước nhảy của nàng rối loạn.”

Aisha đỏ mặt nói: “Chàng ôm ta, đương nhiên ta sẽ loạn.”

Imhotep thấy nàng di chuyển cũng di chuyển, nói: “Aisha nàng vẫn còn là nàng sao?”

Aisha biết hấn là đang nói chính mình có sự thay đổi quá lớn, cười nói: “Bởi vì yêu, nên ta thay đổi.” Cô đứng là hiện tại khác xưa, cái gì là ngưỡng ngừng nhất gan cứ thế vút ra phía sau. Vì có thể trở lại thế giới của mình, cô tình nguyện trái với lương tâm lừa người dối mình.

Hấn hiện tại vẫn chưa yêu cô, nếu thật sự yêu, không biết là phải như thế nào đối với hấn? Ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, tuy là lúc nào cũng nhìn thẳng hấn nhưng chưa bao giờ quan sát hấn tinh tế như lúc này.

Mắt hấn rất đẹp, cùng loại với nước biển. Nụ cười của hấn có thể đoạt hồn, cho dù là trong phim hấn là đại boss phản diện nhưng có ai nghĩ đến nụ cười của hấn lại có sức hút như vậy? Hiện thực cho thấy ngoại trừ rất đẹp còn có một tia ám áp.

Ở thế giới này, ngoại trừ hấn ra thì cũng không có ai đối với cô cười như thế, như gió xuân thổi qua vùng đất giá lạnh.

Động tác hai người đồng thời dừng lại, Imhotep nâng cằm cô lên, tựa như bị cái gì đó thúc đẩy đặt môi hôn xuống.

Aisha biết rõ hấn sẽ hôn cô, nhưng là không biết trong lòng nghĩ thế nào mà không né tránh. Hai người ôm nhau chặt chẽ không chừa khe hở, từ một nụ hôn nhẹ nhàng chậm rãi trở nên thập phần kịch liệt.

Cho tới bây giờ Aisha mới hiểu được, thật chất Imhotep chỉ có bề ngoài ôn hòa mà thôi, chứ bên trong hấn là một ngọn lửa chỉ cần châm là có thể đốt cháy người.

Đầu óc cô hỗn loạn, dù bình tĩnh lại cũng không đẩy hấn ra. Chỉ là cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, mặt đỏ như gấc, nóng đến mức có thể nung sôi nước.

Mà Imhotep lại cảm thấy không đủ, cô thúc trặc đáp lại hấn lại càng làm cảm giác trở nên mãnh liệt, ôm càng chặt vòng eo của cô càng tiến về phía trước như muốn khảm cô vào trong da thịt.

Nhưng là tay hấn chợt dừng đến bức tượng xà thần, lập tức thanh tỉnh. Buông lỏng Aisha ra, lập tức cung kính trước tượng xà cúi đầu, rồi liếc nhìn Aisha một cái nói: “Thực xin lỗi, ta không nên ở trước mặt nữ thần Watoda đối nàng vô lễ. Vì cầu sự giúp đỡ của ngài, khoảng thời gian này ta chỉ có thể vì nàng cầu nguyện.”

Aisha run run, nghe hấn nói thế có chút cảm động. Đàn ông nơi này cũng hiện đại đúng là khác nhau một trời một vực. Bọn họ bình thường chỉ biết đi ra bên ngoài dụ dỗ phụ nữ, thử nghĩ xem bò không ăn cỏ lại có ai có thể ép bò đi ăn? (@Thoa: Mình nghĩ ý ở đây là bò ăn cỏ nhưng lại cưỡng ép chính mình không ăn ấy.)

Mà Imhotep là một người đàn ông thuộc tầng lớp thượng lưu, hấn lại đem hết tất cả lỗi lầm lên trên bản thân hấn, nhưng là còn ngay ở trước mặt tượng thần. Ở Ai Cập cổ, không có ai dám đắc tội thần, huống chi hấn còn là người bảo hộ của linh hồn địa ngục.

Aisha lúng túng nói: “Không phải, vừa rồi là ta.....Lỗi.” Thiếu chút nữa là đem bốn chữ cố ý câu dẫn nói ra, may mà kịp thời dừng lại.

Mà Imhotep hướng cô như tượng xà thần cúi đầu thi lễ, nói: “Đêm nay sợ là không thể ở lại cùng nàng, tạm biệt.” Nói xong vội vã ra cửa.

Hấn trở lại đại thần điện, trước tượng thần nửa người nửa sói (Anubis) bắt đầu cầu nguyện, vừa rồi là chính mình không khống chế được bản thân, cho nên hãy đem hết tất cả lỗi lầm lên trên người hấn, cùng nàng không có liên hệ gì, nàng chính là rất xinh đẹp mà thôi.

Thật lâu sau Aisha mới có thể lim dim ngủ, chớp mắt được một lúc thì cảm thấy trên giường có cái gì đó đang tiến lại gần cô. Đang ở một nơi khác với thế giới của mình, cô sợ hãi xoay người xuống giường ngã dưới mặt đất, mà một phem lóe sáng từ cây dao vừa vụn găm xuống nơi cô vừa nằm.

Đối phương là một cô gái, trên mặt nàng ta có một cái khăn che mặt, lạnh lùng nói: “Aisha, vì sao ngăn cản ta giết Imhotep, không có hăng xúi giục thì Pharaoh đã không chém đầu đại nhân. Aisha, người thay đổi rồi sao?”

Aisha biết người này nhất định biết mình, nhưng là đại nhân từ miệng nàng ta có phải hay không là người cha trên danh nghĩa của mình? Nếu thật sự là như vậy, thì cô gái này là ai?

Cô gái đó đứng lên, trên cổ tay nàng ta còn có một con rắn hổ mang đáng sợ nói: “Aisha lần này chính là cảnh cáo, nếu người còn giúp đỡ Imhotep, như vậy người sẽ mất sự tôn kính của ta.” Nói xong nàng ta nhảy xuống giường, để Aisha một mình ngẩn ngơ giữa phòng.

Aisha nhìn thấy nàng ta đi rồi thì ngồi ôm đầu, xem ra thân thể này có vấn đề, bối cảnh quá mức phức tạp, vòng tay tử thần vẫn còn chưa tìm được thì lại xuất hiện thêm một người, mà mục tiêu của nàng ta lại chính là Imhotep.

11. Chương 11: Người Đàn Ông Yêu Nghiệt

Thật sự Aisha cũng từng nghĩ đến việc tìm người trợ giúp giết chết Imhotep, vừa mau lẹ lại gọn gang.

Nhưng là khi đối mặt với ánh mắt ôn nhu của Imhotep, lập tức đánh mất ý nghĩ này. Hơn nữa trong lòng còn tìm cố ỉnh, người ta dù gì cũng là nhân vật phản diện đại boss, làm sao lại có thể dễ dàng chết như vậy?

Hôm nay Imhotep cũng cùng cô cầu nguyện, nhưng là cô hoàn toàn không chuyên tâm, Imhotep nói: “Aisha làm ơn chuyên tâm vào, hiện tại cách đêm trăng rằm không còn xa.”

Aisha vội vàng gật đầu: “Ừ....” Hai tay lập tức làm thành hình chữ thập nhắm mắt, nhưng lại thấy tư thế này không đúng, liền để tay xuống dưới.

Imhotep đây là lần đầu đối diện cùng một cô gái như thế, cô biểu đạt rất trực tiếp, cũng như thế thẳng thắn nhìn vào mắt hấn.

Mà thật ra Aisha của chúng ta là đang ngăn người, trong đầu còn đang suy nghĩ chuyện tối hôm qua. Chính là có nên nói hay không về người muốn hại hấn?

Thời gian trôi qua, hần phải về đại thần điện cùng nhóm tăng lữ cầu nguyện. Trước khi rời đi hần còn dặn cô phải chuyên tâm một chút, nhưng trong lòng vẫn lo lắng cô sẽ phân tâm, đến lúc đó đối với cô cũng là một loại nguy hiểm.

Hần cũng đã nghĩ tới chuyện cùng nàng chạy trốn, nhưng hần thật không biết là hần yêu nàng hay là sau lần đầu hôn nàng cảm giác liền như vậy, cũng có thể là do nàng nhiều lần cứu hần, cho nên chính là bị cảm động mà thôi.

Aisha thấy hần rời đi thì cũng trở về phòng, dù sao thì rắn hổ mang cũng đã nói sẽ giúp cô nên cũng không cần phải lo lắng.

Nhưng là trên giường lại xuất hiện một người.

Cô xóc cái mền lên, quả nhiên là có một người đang nằm đó, một người đàn ông. Người này đẹp như một bức tranh, dung mạo xinh đẹp cùng cơ bắp cuộn cuộn nửa người trên, một cái váy bó giấu đi nửa người dưới nhưng vẫn để lộ ra hai chân thon dài.

Có thể nói hần không có chỗ nào không đẹp, không chỗ nào không dụ hoặc. Aisha nhìn mà thiếu chút nữa chảy nước miếng, cô lau cằm khoe miệng có chút co rúm chắc chắc hai tiếng. Không phải cô không nghĩ đến chuyện kêu lên sợ hãi mà là người đàn ông này tựa hồ không có ác ý, hần ta nhìn cô mà yêu nghiệt nở nụ cười. Nhìn hần, cô không biết là nên khen hần hoa đào quá mức phong tình hay là môi mỏng quá mức mê người.

Với thái độ của hần cô khẳng định hần biết mình, cho nên không dám nhiều lợi sợ lộ ra dấu vết gì.

Quả nhiên người đàn ông đó mở miệng nói chuyện, thanh âm hần có chút khàn khàn nhưng lại dễ nghe: “Bảo bối Aisha của ta, trong đầu em đang nghĩ cái gì? Vẫn còn tình cảm với kẻ thù giết cha, Daoud sao?”

Aisha nghe trong lời hần nói không có một tia địch ý, nhưng là cô vẫn không dám đến gần đáp: “Không, ta đã quên Daoud.”

Hần đứng dậy, tiến đến bên người Aisha đem cô ngồi xuống, để cô ngồi lên trên đùi hần một tay ôm lấy thắt lưng cô.

Một bàn tay khác vòng quanh hai chân cô, cười nói: “Như vậy em gái thân yêu của ta, em muốn cùng ta sinh một người thừa kế đoạt lấy lãnh thổ Ai Cập sao?”

Aisha nghe hần gọi mình là em gái thì nghĩ chắc hần người này là anh trai, nhưng là khi nghe hần nói muốn cùng mình ở cùng nhau thì... Chẳng lẽ là loạn luân?

Cô có chút không rõ giữa bọn họ có quan hệ gì, vì thế mím môi cười khổ nói: “Giữa chúng ta không có khả năng.”

Người đàn ông kia cũng không để ý mà đùa nghịch trang sức trước ngực của cô, bàn tay kia cũng chỉ cách đỉnh cao bộ ngực cô chỉ mấy mm. Aisha không dám lộn xộn, cô không thể lùi về sau né, chỉ có thể cứng ngắc ngồi trên đùi hần.

“Em gái thân yêu, chẳng lẽ không biết anh trai Musar có bao nhiêu yêu thương dành cho em? Vì em mà ta đã lưu lạc bên ngoài năm, sáu năm, cũng may lúc trở về cũng không có việc gì, nếu không ta đối Pharaoh cướp em về.” Hần ôm cô, tựa đầu vào hõm cổ hô hấp.

Hành động của hần như thế làm cô có chút ngứa ngáy, bây giờ thì biết rồi hần lại là anh trai của cơ thể này, gọi là Musar. Nhưng là tại sao hần lại ở đây, chẳng phải chuyện xử trăm cả nhà chỉ còn lại một mình cô thôi sao, sao bây giờ lại lộ ra một người anh trai?

Đang lúc kinh nghi thì đột nhiên có tiếng người từ bên ngoài gõ cửa, cô ngẩn ra, thời điểm này không có người quấy rầy mới đúng.

Lúc mới vào Aisha cố tình không có đóng chặt cửa, kết quả đối phương vừa chạm đến cửa thì cửa liền tự động mở ra. Một thân ảnh cao cao to lớn đứng ngay trước ngưỡng cửa, hần lướt mắt nhìn trong phòng liền ngớ ra.

Aisha lúc này đang chửi thề má nó, không phải nói là trở về sao? Vì sao lại trở lại còn đến phòng mình.

Tình huống này cô phải làm sao bây giờ?

Trong đầu chợt lóe, cô liền lập tức giãy dụa đứng lên, dù sau lưng là một vị soái ca có bao nhiêu yêu nghiệt cùng mỹ muốn người ta thân cận thì cũng không được, cô không thể để Imhotep hiểu lầm.

“Imhotep.....” Cô giãy ra, ý tứ mình bị ép buộc,

Bình thường Imhotep nhìn rất ôn hòa, nhưng lúc này hai mắt trợn lê đáng sợ, rống lên một tiếng: “Buông nàng ra.” Nói xong nhanh chân chạy vào.

Đôi bàn tay lớn của hắn thẳng hướng Musar, nhưng là Musar lại nhanh hơn hướng về phía trước, có ý vô tình đặt tại trên cổ mảnh khảnh của Aisha.

Ánh mắt Imhotep bốc hỏa, sát khí thâm trầm liên tiếp giữa hai người. Aisha cảm thấy thật dị thường đè nén. Bây giờ cô mới biết được Imhotep đáng người rất cao, hình thể cũng khỏe như vậy, tính cách ôn hòa cũng là dùng để lừa người, khiến người chung quanh nghĩ hắn vô hại.

Đối mặt với kẻ địch là lúc sự ôn hòa của hắn biến mất, thay vào đó là khí thế làm người phải lui binh.

Musar bỗng nhiên cười nói: “Thì ra là như vậy, đại tư tế nếu đã lo lắng cho nàng như thế liền rất tốt.” Đột nhiên vỗ lưng Aisha đẩy cô hướng về phía Imhotep.

Imhotep sợ Aisha sẽ bị thương nên liền tiến lên giữ cô lại, cũng không có đuổi theo Musar, hỏi: “Không sao chứ, hắn là ai vì sao lại xâm phạm thần điện Watoda?”

Aisha không nghĩ sẽ vì người đàn ông vừa rồi che giấu cái gì, cô hiện tại đang là người con gái đang yêu vì hết thấy mà buông tha chính mình. Vì thế, cô thấp giọng nói: “Hắn là anh trai của ta, gọi là Musar.”

Imhotep hạ mi nhíu mày, nói: “Thì ra là Musar, hắn không phải đã bị đuổi ra biên giới, không được phép tiến vào Ai Cập sao, hắn vì nàng mà trở về?”

Aisha nói: “Ta cũng không rõ.”

Imhotep đỡ cô ngồi trên giường, cả hai trầm mặc một lát, hắn dùng tay vuốt mái tóc trên trán Aisha rồi nghiêm túc nói: “Aisha, lúc ta nhìn thấy nàng bị hắn ôm ta thực tức giận, nếu trên người có đao ta chắc chắn chém chết hắn.”

Aisha vội vàng giải thích: “Hắn là anh trai của ta, là người thân của ta.”

Imhotep hai tay ôm lấy mặt cô, chậm rãi nói: “Nhưng là ta ghen tị, Aisha.” Hắn cúi đầu hôn lên môi cô, Aisha vừa cao hứng liền bị hắn hôn xuống.

Hôn liền hôn đi, dù sao mục đích cũng đã đạt được. Về sau chỉ cần tùy thời mà duy trì quan hệ, như vậy chuyện yêu đương vụng trộm kia cũng không thể xảy ra.

(@Thoa: Chúc mừng chị đã cưa đổ anh =)))

Nhưng hắn lại đột nhiên buông lỏng cô, nói: “Xin lỗi, ta lại phạm lỗi, Aisha để chúng ta có thể tự do, ta sẽ tìm cơ hội nói với Pharaoh từ bỏ chức đại tư tế, đến lúc đó ta có thể cùng nàng ở bên nhau.”

Không ngờ còn có chiêu này nữa, hít vào mấy hơi không khí vừa suy nghĩ, nếu như hắn không làm đại tư tế nữa, đến lúc đó cũng sẽ không có khả năng cùng Anck-Su-Namun bên nhau.

Ha ha ha, xem ra sự nỗ lực của mình cũng không uổng phí. Cũng không biết tại sao lại cười không nổi, chờ Imhotep lưu luyến đi rồi cô vẫn không thể cười nổi, tại sao? Là vì mình đang đùa giỡn với tình cảm của người khác mà cảm thấy có lỗi?

12. Chương 12: Tăng Lữ Thủ Vệ

Trên thực tế chứng minh ở Ai Cập cổ đại lời nói của thần linh có bao nhiêu cường đại, đại tư tế càng là hóa thân của thần thánh. Cho dù hắn đã động lòng, nhưng chỉ cần hắn không nói cũng không ai dám hướng mặt nói.

Nếu hắn muốn đem một ít tăng lữ đến trấn thủ thần điện Watoda, cũng chỉ cần lấy cớ do có ngoại nhân xâm phạm muốn đối với nữ tư tế vô lễ là được, cũng vì thế hắn đã đem một nhóm tăng lữ đến thần điện bảo hộ.

Từ ngày hôm đó Imhotep đã hiểu rõ lòng mình, liền cùng Aisha thập phần thân mật, ôm hôn cũng là một chuyện thường xảy ra.

Nhưng là Imhotep luôn ở thời điểm máu chốt rồi đi, Aisha thậm chí có một chút hoài nghi kỳ thật hắn còn hơn thái giám, nếu không sao có thể nhẫn nhịn như thế?

Hôm nay muốn chứng minh suy nghĩ của mình, cho nên lúc hắn đến thì cô liền lớn mật, ngồi trên đùi hắn dựa vào bên trong một chút.

Trong tình huống ái muội này cô không tin hắn sẽ không có phản ứng, chỉ cần nổi lên phản ứng thì cô chắc chắn mình sẽ cảm giác được, cái váy Ai Cập đơn bạc dành cho nam không thể nào che đậy được khi họ kích động nha.

Nhưng lúc cô vòng tay ôm lấy cổ hắn thì có chút xấu hổ, loại chuyện này chỉ dám tưởng tượng nhưng mà có chút không dám làm a!

Imhotep ôm lấy cô, một tay đặt bên hông nàng xoa, hắn khẽ cười nói: “Không cần ngại ngùng, chuyện nàng phải làm là cầu nguyện.”

Aisha tựa đầu vào ngực hắn, như thế này có phải là thể hiện sự mềm yếu của mình hay không, hắn dường như là thích kiểu phụ nữ mạnh mẽ nha.

Nhưng là cô sai lầm rồi, người đàn ông cho dù có thích kiểu phụ nữ mạnh mẽ ra sao thì vẫn muốn các nàng dựa sát vào người.

Imhotep nâng cầm cô lên thâm tình hôn, một vật sống gì đó đi vào trong khoang miệng cô không ngừng phóng tung chạy quanh. Hô hấp Aisha trở nên dồn dập, cô lập tức sợ hãi lại chờ mong Imhotep sẽ tiến lên thêm một bước. Cô thừa nhận chính mình mấy lần bị hắn khiêu khích, nhưng là đối phương lại đến thời điểm quan trọng liền rời đi, điều này làm cho người ta phải sinh khí, không biết nói gì.

Cô có thể cảm giác được, cũng biết Imhotep không phải là thái giám, là một người đàn ông tiêu chuẩn. Nhưng là làm lễ cắt quy đầu là ý gì, hắn đến tận cùng lá cắt cái gì?

(@Thoa: Khụ, mình nghĩ là cắt tóc.)

Mong chờ thì rồi thất vọng, Imhotep vẫn là ngắc đầu rồi đi, hắn chưa bao giờ chạm qua cô gái nào, thật sự là thoải mái, dục vọng thúc đẩy hắn muốn tiếp tục không nhưng là như vậy sẽ tổn hại đến nàng, nhẹ nhàng đẩy cô ra: “Chúng ta.....Không cần phải phân tâm.”

Aisha xì một tiếng nở nụ cười, đến cùng là ai phân tâm.

Imhotep ho nhẹ một cái, dời ánh mắt không dám nhìn cô, nói: “Chúng ta cùng quỳ xuống, không cần lại phải.....” Lời này nói với Aisha nhưng nghe sao cũng là đang nói chính hắn.

Chớp mắt đêm trăng tròn đã thấy gần đến, Imhotep thật sự lo lắng. Mấy ngày nay hắn đã nghĩ kỹ mấy biện pháp, ít nhất cũng phải bảo vệ được tính mạng của cô. Cô nhiệt tình làm hắn say, thân thể của cô khơi lên khát vọng của hắn, tình yêu của cô làm hắn muốn chiếm giữ.

Rốt cuộc hai người buông tha cho nhau, quỳ củ quỳ xuống thì a mẫu từ bên ngoài đi đến, nàng ta cau mày nghiêm túc nói: “Đại tư tế, tăng lữ của ngài làm quấy rối đến thanh tịnh của nữ tư tế, xin ngài cho họ rời đi đi.”

Đại tư tế Imhotep của chúng ta ôn hòa đứng lên, hắn ra vẻ đạo mạo [sự thay đổi hình tượng đột xuất như chong chóng của Imhotep làm cho nữ nhân vật chính của chúng ta trong lòng khó tránh khỏi sợ hãi] đi đến trước mặt a mẫu, ôn hòa nói: “A mẫu, tất cả là theo ý chỉ của Pharaoh. Ngài ấy muốn nhanh chóng biết tin tức của người kế thừa, cho nên mới an bày như vậy.” Một câu đem tất cả mọi chuyện đổ lên người Pharaoh, điều này làm a mẫu không thể phản bác.

“Cho dù là như thế ta cùng toàn bộ nữ tư tế trong điện sẽ cùng nhau cầu nguyện, làm gì nhọc công đại tư tế đến đây?” Ánh mắt nàng ta sáng lên, chẳng lẽ nhìn không ra giữa bọn họ có quan hệ ái muội sao?

Imhotep lại nói: “Chuyện của Pharaoh là quan trọng nhất, vì tương lai Ai Cập ta có thể buông tha cho thân phận đại tư tế.”

“Ngài.....Vậy xin chú ý đây là thần điện, a mẫu xin lui.” Nàng ta lui về sau hai bước rời khỏi thần điện.

Aisha xoay người nói: “Nàng dường như đã biết?” Trong mắt Imhotep liền nhìn theo bóng dáng a mẫu mà nổi lên sát ý, cô không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Không hổ là đại tư tế vì tình yêu mà giết chết Pharaoh, hẳn tuyệt đối là một người nếu không đạt được mục đích thì sẽ không dừng tay, cũng là do từ nhỏ phải sống trong thần điện mới tập thành bề ngoài ôn hòa cùng phương pháp xử sự.

Nghĩ đến đây Aisha thấy mình thật may mắn, với tính cách của hắn mà có thể làm hắn động tâm cũng xem như kỳ tích.

Imhotep quay lại quỳ bên cô, kéo tay cô cười nói: “Không sao, Pharaoh cũng sẽ không tin lời nói của nàng ấy.”

Đúng vậy, cơ hồ sẽ không có người tin rằng một đại tư tế lại cùng với cô bên nhau, nếu không phải vì muốn vào đêm trăng tròn nữ thần Watoda lần nữa xuất hiện, chỉ sợ hắn đã đem người áp giải đi.

Yên tĩnh quỳ không đến chừng một phút, thì tay của một ai đó lại đến bên người. Chủ động lần này là Imhotep, hắn dường như dùng không hết tinh lực nên tâm tình có chút không xong.

Aisha cảm thấy là do mình trầm mặc mà Imhotep trở thành một ngọn lửa. Ngọn lửa đó cháy lan đến trên người, có chút đau.

Cô gái nào khi bị người ta ăn một chút đậu hũ mà tâm tình có thể yên được, nhưng là đối phương không ăn đến cùng, hơn nữa là bầu không khí ở giữa hai người muốn bao nhiêu nguy hiểm thì có bấy nhiêu nguy hiểm.

Đảo mắt thời gian trăng tròn cũng nhanh tới, đêm đó Imhotep ở lại. Hắn ôm Aisha không ngừng an ủi, nói hắn đã mua chuộc người canh tù, nếu Pharaoh phản tội thì hắn sẽ vụng trộm cứu cô. Đương nhiên, hắn sẽ không để kẻ nào trực tiếp muốn mạng của cô.

Việc này làm Aisha rất vui, người đàn ông này quả nhiên là kẻ si tình. Cô ôm lấy đầu trọc của hắn, nhẹ nhàng hôn từ mắt xuống môi hắn.

Gần đây hắn thường ở bên cô, vài hành động thân mật cũng không tránh khỏi, cho nên cũng tập thành thói quen, mà thói quen liền dễ dàng trở thành tự nhiên.

Cái hôn này chính mình chủ động dâng lên một cách tự nhiên, một chút do dự đều không có.

Imhotep liền đáp lại cái hôn này, bởi vì bên trong phòng có đặt một cái giường, cho nên hắn có phần ấn ngã cô lên giường, nụ hôn tựa hạt mưa buông xuống trên người cô, trên lưng, trên đùi, thậm chí là chân cô.

Địa vị phụ nữ Ai Cập cổ rất cao, nhất là đối với cô gái mà người đàn ông đó yêu, họ sẽ vì người mình yêu mà dâng cả đời vì nàng. Cho dù bọn họ có cùng thiếp hoặc những người phụ nữ khác đi chăng nữa, thì địa vị của vợ vẫn luôn cao nhất. Thậm chí nếu vợ không thích, bọn họ có thể giết chết vị thiếp hay những người phụ nữ khác.

Tất nhiên đàn ông Ai Cập cổ rất xem trọng tình yêu, bọn họ sẽ cưới người mà mình yêu về làm vợ. Nếu không phải yêu nhất, thì bọn họ thà rằng cả đời không cưới.

Hôm nay xem tình hình có lẽ sẽ phát triển xuống phía dưới thôi, chỉ cần điều cần nên làm điều làm, liền không cần phải lo lắng về Anck-Su-Namun. Aisha dưới đáy lòng không ngừng cười hắc hắc, cô đáp lại hắn, không ngừng sờ loạn, kết quả sờ lắm đến một địa phương nào đó, làm toàn thân Imhotep run lên.

Tac giả có chuyện muốn nói: “Đừng hoài nghi đây là một quyển sách cấm luyện nhé. Về phần khi nào có thịt? Ngẫu nhiên sẽ cho Imhotep ăn nha ha ha....

13. Chương 13: Đêm Trăng Tròn

Aisha nhìn nơi mà bàn tay mình đang đặt, dĩ nhiên là thất lưng của Imhotep, nghe các bạn học từng nói qua phần eo của đàn ông khá miễn cảm, quả nhiên là như thế.

(@Thoa: mình hiểu mà! Rất thất vọng phải không?)

Mắt Imhotep trở nên sâu hơn, nhưng hấn vẫn là tại thời điểm máu chốt dừng lại. Thở hào hển nói: “Aisha, nàng nhất định là được thần linh phái đến để tra tấn tinh thần ta. Chờ đến lúc thích hợp, qua ngày mai ta liền có thể ở cùng nàng.” Hấn hôn lên môi cô, lại nói: “Tượng trưng cho nữ thần Watoda là sự thuần khiết, ngài ấy sẽ không tha thứ cho người phụ nữ nào đã bị xâm phạm qua.”

Aisha yên lặng gật đầu, cho dù cô biết rắn hổ mang tuyệt đối sẽ không trách cô, nhưng là cũng không thể bắt buộc, hấn cũng là vì cô nên mới suy nghĩ như vậy, hơn nữa nếu đi sai một nước bước có khi sẽ khiến hấn dần dần xa lánh cô.

Mặc kệ người khác như thế nào, nhưng là cô sợ phiền toái, hơn nữa cô cũng không muốn lại câu dẫn hấn, càng làm, lại càng thấy mình thật xấu xa.

Imhotep cứ như thế ôm cô ngủ một đêm, thật sự thì ngủ cũng chỉ có Aisha mà thôi. Ngày thứ hai cô mặc vào bộ áo dành cho tư tế, rồi được Imhotep đưa vào hoàng cung.

Dọc theo đường đi Imhotep cũng không có cùng Aisha nói chuyện, nhưng ánh mắt vẫn luôn cổ vũ.

Aisha cũng không sợ, chính là không biết rắn hổ mang sẽ mượn cơ thể mình nói điều gì.

Vào hoàng cung cũng không phải liền gặp Pharaoh, đầu tiên phải tắm rửa, tịnh tâm chờ đợi. Imhotep cũng không ở bên cô, hấn phải đi gặp Pharaoh.

Thẳng đến buổi tối, cô mới được dẫn đi gặp Pharaoh. Hiện tại đứng bên người hấn còn có Imhotep, Anck-Su-Namun, và một cô gái mà cô chưa bao giờ thấy qua. Nhìn theo tình hình này thì, cô gái này có khả năng là con gái của Pharaoh, cũng chính là nữ nhân vật chính trong phim nha.

Cô không nhớ rõ tên nàng ta là gì, chỉ biết nàng ta là một cô gái tốt.

Ai Cập cổ đại nam hay nữ thừa kế đều như nhau, nhưng nam nhân bản tính là thích chinh phục, do đó Pharaoh vẫn mong có một người con trai.

Aisha đi vào bên trong, nhìn thấy Imhotep đối mình gật đầu một cái. Cô muốn đáp lại hấn bằng một cái mỉm cười, nhưng chưa kịp làm gì thì hai chân đã mềm nhũn, nằm sấp té trên mặt đất.

Có người vì nhìn thấy người lại hôn mê sao, sự thật chứng minh có, Aisha bởi vì giao thân mà hôn mê. Chờ đến khi cô tỉnh lại liền bắt gặp sắc mặt Pharaoh thâm trầm, mà Anck-Su-Namun đang quỳ gối trước hấn thập phần quy củ.

Bất quá khi nàng ta quay đầu nhìn cô, cô thấy được trong mắt nàng ta đầy lòng thù hận.

Về phần Imhotep, hấn cực kì kiêu ngạo đứng nơi đó hướng phía cô gật gật đầu.

Rắn hổ mang đã nói cái gì, vì sao Anck-Su-Namun lại hận cô như thế? Như thế cũng tốt, hết thấy tiến hành thuận lợi, cô vừa mới nhẹ nhàng thở ra thì Pharaoh lại nói chuyện: “Aisha, người quả nhiên đã được nữ thần Watoda chấp nhận, vì thế ta liền cho người ở tại thần điện của nữ thần, trở thành nữ tư tế.”

“Cái gì?” Imhotep ngẩn ra.

Pharaoh nói: “Đại tư tế có ý kiến gì sao?”

Imhotep nhìn thoáng qua Aisha rồi ôm quyền, không có người nào có thể ngăn quyết định của Pharaoh, hấn cần rằng nói: “Không có.”

Pharaoh vung tay lên, Aisha mơ hồ bị dẫn ra ngoài. Cô không rõ vì sao Imhotep muốn ngăn cản, chẳng lẽ trở thành tư tế chính là trở thành người phụ nữ của Pharaoh sao?

Rõ ràng là không phải, Aisha bị đuổi về thần điện Watoda.

Tất cả đều như lúc cô rời đi, chỉ có khác biệt là cô giờ đây không cần phải cả ngày làm việc mà có thể tiêu diêu tự tại tại ngôi quỹ trước tượng rắn hổ mang cả ngày.

Imhotep cũng đã lâu không đến thăm cô, cô cảm thấy có gì đó kỳ quái. Nếu hắn không đến thì cô sẽ đi tìm, chứ tiếp tục như thế này thật sự không ổn.

Chỉ là đại thần điện không phải kẻ nào muốn vào là vào muốn đi là đi, nhưng là nhóm tăng lữ cũng không có ngăn cản cô, chỉ hơi khom người, do đó Aisha quan minh chính đại tiến vào.

Mở ra cánh cửa vàng chói, Aisha nhìn thấy một hình ảnh rất sống động: Một nam một nữ đứng đó, nam là Imhotep, mà nữ là Anck-Su-Namun, nàng ta đang ở trong lòng Imhotep, đôi tay gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn.

Cái này có tính hay không là bất gian tại giường? Lòng Aisha dâng lên một cổ tức giận mãnh liệt, luôn miệng nói yêu cô, kết quả mới vài ngày liền cùng một người phụ nữ khác ôm ấp. Đồ giả dối, lúc này như có lửa đốt bùng cháy tràn ra diệt thành.

Anck-Su-Namun cũng thấy cô đến, mắt lộ ra sát khí nói: “Không thể để nàng đem chuyện này nói ra.” Nói xong từ bên hông rút ra một đoản đao đâm về phía Aisha.

Nhưng là nàng ta vừa đem đao giơ lên liền bị Imhotep giữ chặt, hắn cả giận nói: “Người dám đối với nàng ra tay, ta nhất định không bỏ qua cho người.”

Anck-Su-Namun do dự một chút rồi thu đao về, nàng ta sờ mặt Imhotep nói: “Đại tư tế thân mến, hi vọng người sẽ suy nghĩ về lời đề nghị của ta.” Nói xong liền mặc áo choàng, vải bố che khuất vòng ngực cùng khuôn mặt chậm rãi rời đi.

Sau khi nàng ta rời đi, Aisha vẫn tại chỗ này suy nghĩ mình nên dùng cái loại phản ứng nào, sinh khí, ghen, hay là khóc rồi chạy đi? Nếu chạy đi mà Imhotep không đuổi theo, thì cô thật sự rồi không biết làm sao.

Sinh khí, ghen? Đó đều là những biểu hiện thường gặp của các cô gái.

Cô lo lắng, Imhotep cũng trầm mặc, bây giờ nên đánh vỡ sự giằng co giữa hai người. Aisha quay đầu thấy dưới chân tượng đá bên cạnh mình là một cái rìu, cô đi qua đem cái rìu cầm lên đặt lên cổ.

“Aisha nàng muốn làm gì.....Mau buông.” Imhotep rút cuộc có phản ứng, hắn vọt đến bên người Aisha nhưng cũng không dám đến gần.

Aisha nhẹ nhàng sử dụng lực, cái rìu liền cứa lên da thịt cô chảy máu, đau quá, đau đến mức nước mắt chảy ra.

“Chàng đã không yêu ta, thì để ta chết cho rồi.” Nói xong liền muốn động thủ.

Imhotep làm sao có thể để cô làm như vậy, một tay giữ lấy tay cô vội la lên: “Ta yêu nàng, ta luôn luôn yêu nàng, không nên làm chuyện điên rồ.”

Aisha nhẹ thở ra nói: “Thế sao hai người lại ôm nhau?”

Imhotep dùng sức đoạt cái rìu trong tay Aisha, ném xuống đất, nói: “Ta sẽ giải thích rõ với nàng, nhưng trước hết giải quyết vết thương của nàng đã.” Hắn lôi kéo cô đến ngồi bên bờ hồ rồi giúp cô đắp thuốc. Đồng thời còn băng bó tốt cho cô, lúc này mới nói: “Aisha sao nàng lại không biết thương tiếc sinh mệnh chính mình, về sau không cho phép làm chuyện nguy hiểm này nữa.”

Aisha thấy hắn vẫn là quan tâm cô, cô vươn tay vuốt khóe mắt hắn: “Động tác của chàng cùng Anck-Su-Namun thực dễ dàng làm người khác hiểu lầm.”

Imhotep ôm chặt lấy cô, giải thích sự việc diễn ra phía trước.

Thì ra Anck-Su-Namun không muốn trong một năm sinh hạ con cho Pharaoh, cho nên mới đến tìm hắn làm giao dịch. Nàng ta muốn hoài thai con của Imhotep, cũng sẽ để nó tương lai trở thành Pharaoh của Ai Cập. Bởi chung quanh hoàng cung dễ dàng hành động nhất cũng chỉ có đại tư tế Imhotep mà thôi, muốn yêu đương vụng trộm cũng chỉ có hắn.

Aisha ngẩn ra nói: “Vì sao trong một năm nàng ta phải sinh hạ người kế vị cho Pharaoh?” Có phải hay không cùng đêm trăng tròn có liên quan.

Imhotep hôn lên trán cô nói: “Nàng có lẽ không nhớ, nữ thần Watoda đêm đó đã nói kỳ thật Anck-Su-Namun thật ra không muốn sinh con cho Pharaoh, nên đã dùng được vật tránh thai. Pharaoh rất tức giận nên lệnh nàng trong một năm phải hoài thai, bằng không sẽ bị đẩy đi hạ Ai Cập làm nữ nô.”

“Thì ra là vậy, trách không được nàng ấy hận ta như thế. Thế, chàng đồng ý sao?” Aisha biết rõ hẳn không có đồng ý, nhưng vẫn thử hỏi.

Imhotep mỉm cười nói: “Tất nhiên là không, ta đã hạ chú ngữ trên người nàng ta, trừ bỏ Pharaoh cũng không có ai có thể chạm vào nàng ta. Đương nhiên ngay cả ta cũng không được!”

Aisha cuối cùng cũng biết sự tình, chính là còn một việc không rõ, cô hỏi: “Vậy vì sao không để ý ta?”

Imhotep nghe xong liền có biểu hiện bị thống, hắn vuốt khóe mắt cô: “Aisha thân yêu, thân là nữ tư tế của Watoda nàng cần phải có tấm thân thuần khiết, bằng không sẽ bị thần trách tội.”

Hắn chậm rãi đem người đẩy ra, nói: “Cho nên, ta sẽ không gặp lại nàng, như vậy nàng sẽ không bị trách phạt.”

Aisha thế mới biết trong lòng người đàn ông này nghĩ cái gì, tất cả đều vì mình mà suy nghĩ. Cô vuốt mặt hắn nói: “Thế còn chàng, nếu chúng ta ở cùng nhau không phải cũng sẽ bị thần trách phạt.”

Imhotep nhắm hai mắt hưởng thụ cái chạm của cô, chậm rãi nói: “Ta cam tâm tình nguyện.”

Aisha ôm chặt lấy hắn: “Ta cũng thế.”

(@Thoa: Trước cũng không thích Imhotep đâu, nhưng bây giờ thì...)

14. Chương 14: Tư Tế Thăng Cấp

Hai người cứ như thế người nhìn ta ta nhìn người, Aisha nhìn chăm chăm cơ ngực màu đồng của Imhotep, hôm nay ăn hay lại một ngày khác?

Liền hôm nay đi, hôm nay thật thích hợp, hơn nữa đi cả cũng vừa qua vài ngày, nếu được còn có thể sinh cho hắn một đứa con, đến lúc đó dù cho hắn có yêu Anck-Su-Namun cũng phải lo lắng cho gia đình a!

Không đúng, cũng không cần phải suy nghĩ xa xôi như thế. Thường thì nam và nữ khi có quan hệ xác thịt thì rất khó lại có tiểu tam chen chân. Hơn hết, với Imhotep đây là lần đầu tiên đi!

Càng nghĩ càng xa, Aisha thật không biết chính mình là đang suy nghĩ cái gì, bất quá cô biết mình cần phải nhẫn nại.

Imhotep ngửa mặt lên, mắt thấy môi sắp chạm nhau liền đẩy cô ra nói: “Không thể như vậy, nàng mau rời đi đi, ta không thể liên lụy đến nàng, có thể sống hay chết nàng sẽ không để ý, nhưng nếu là ngàn năm vạn năm chờ đợi cùng ta tra tấn thì không ai có thể chịu đựng được.”

Aisha ngẩn ra, bởi vì trước mặt là người đàn ông có thể vì một người phụ nữ mà chịu đựng ba ngàn năm bị tù đầy bị trừng cấm, hẳn thế nhưng sau khi tỉnh giấc ý nghĩ đầu tiên liền là làm sao để hồi sinh nàng. Ý nghĩ của hắn thật đơn thuần, chẳng qua là muốn cùng người trong lòng cùng nhau một đời mà thôi.

Điều không ngờ là, hắn đã tính toán cẩn thận việc sẽ phát sinh, biết mình sẽ đối mặt với chuyện gì. Hắn không sợ, nhưng lại sợ người con gái hắn yêu phải trải qua hình phạt đó.

Như vậy tất cả đàn ông của thế kỷ hai mươi mốt toàn kẻ dở hơi, cô cảm thấy dù cho chính mình tìm kiếm cả đời ở hiện đại cũng sẽ không có khả năng tìm được người như vậy.

Cô chậm rãi đứng lên đi ra ngoài, không nghĩ lần này sẽ làm khó hắn.

Imhotep nhìn theo bóng dáng nàng rời đi mà lòng khổ sở, hắn biết nàng sẽ đau, bóng lưng nàng thật là cô đơn bất lực.

Imhotep hao tổn tinh thần ngồi bên cạnh ao suy tư, một cái tăng lữ tiến vào nói: “Đại tư tế, lễ tế sông Nile năm nay nhanh sẽ đến, xin hỏi ngài có gì phân phó không?”

Imhotep vươn tay nói: “Đi ra ngoài đi, hôm nay ta không nghĩ sẽ bị bất cứ sự tình gì làm phiền lòng.”

Tăng lữ kia do dự một chút mới nói: “Đại tư tế tôn kính, tình yêu đối chúng ta là một thứ xa xỉ.”

Imhotep cười khở nói: “Ta biết, đi ra ngoài đi!”

Tăng lữ gật đầu chậm rãi đi ra ngoài, Imhotep không lo lắng hẳn sẽ đem chuyện này nói với ai, bởi vì từng tăng lữ là do hẳn tử mĩ dạy bảo, đối hẳn cùng thần đều trung thành như nhau.

Mà hiện tại Aisha của chúng ta đang đứng trước mặt tượng rắn hổ mang thở dài nói: “Người nói xem, ta lại đi câu dẫn một người đàn ông thâm tình như thế có hay không bị thần phạt? Ha ha.....Cho dù không bị thần phạt, nhưng trong lòng cũng không yên. Ta tuy rằng không phải đối với bất luận kẻ nào đều cảm thông, nhưng hẳn lại khác, hẳn khi yêu ai sẽ toàn tâm toàn ý vì người đó mà suy nghĩ, hẳn như vậy rất....”

Không đúng, hiện tại chính mình mới là đáng thương nhất, bị ngược luôn luôn là cô đi!

Rắn hổ mang không trả lời cô, nhưng một hồi lâu lại có tiếng của a mẫu: “Nữ tư tế Aisha, tuy ngài là được Pharaoh phong làm tư tế nhưng chỉ là tư tế sơ cấp, nên ba ngày sau ‘Lắng nghe’ ngài phải cùng tham gia.”

Aisha ngẩn ra nói: “Lắng nghe?”

A mẫu nói: “Hàng tháng nữ tư tế sơ cấp cần phải lắng nghe tiếng lòng của người dân, rồi báo lại với phía trên, tất cả tư tế trong điện đều làm như vậy.”

Aisha gật gật đầu, quả nhiên không thể để cô có chút yên tĩnh, đã cả đời không thể giả còn phải làm việc.

“Đã biết.” Cô hiểu a mẫu là lãnh đạo trực tiếp ở đây, hiện không thể dựa vào ngọn núi Imhotep, miễn cho hẳn thêm nhiều phiền toái.

Người ta đã vì cô suy nghĩ nhiều như vậy, thì ít nhất cũng phải làm được chuyện có ít.

Không phải chỉ là lắng nghe thôi sao, vậy nghe đi!

Chính là không nghĩ tới, vừa đi chính là một ngày, hai cái chân đều mỏi nhừ. Cô khắp khiêng đi về thần điện, mệt đến mức vừa ngã ra giường liền ngủ.

Ngày thứ hai cũng như thế, cô thấy a mẫu có tâm như thế muốn từ chối cũng không được. Aisha biết mình cũng chỉ đi một chút mà thôi, người Ai Cập thấy cô mặc áo tư tế thì không ai dám đến làm phiền cô, thậm chí có người còn đến hành lễ với cô.

Cắn răng chịu đựng cơn đau dưới chân, hôm nay cô phải đi ra sông Nile. Rất xa đã có thể nhìn thấy dòng sông Nile, mà bên bờ có một đội tăng lữ đang vây quanh một người, hẳn đối diện sông Nile chậm rãi lay.

Imhotep, hẳn làm sao lại xuất hiện ở đây?

Nếu là trước kia Aisha nhất định sẽ tiến lên, nhưng hiện tại cô nghĩ nghĩ vẫn là chậm rãi rời đi. Chính mình âm thầm mắng mình vài lần, vì sao còn giả bộ hảo tâm, rõ ràng là muốn về nhà mà còn quan tâm cái này quan tâm cái kia.

Mà xa xa, nhóm tăng lữ của Imhotep giãn ra thì một bóng người xuất hiện, hẳn đứng lên nhìn theo bóng dáng cô.

Đang nghĩ đến nàng, không ngờ vừa liếc mắt một cái liền thấy. Nàng không có chạy về phía hẳn mà ngược lại rời đi, háng ôm ngực, cảm thấy nơi đó rất đau.

Hẳn biết nàng không có khả năng là nhất gan, duy nhất có thể là không muốn khiến mình khó xử.

“Nàng ắt đang rất khổ.” Imhotep nói.

“Đúng thế, sơ cấp tư tế nhất định phải bị thượng cấp tư tế giáo huấn một đoạn thời gian, nghe người ta nói tư tế a mẫu có ý làm khó tiểu thư Aisha....”

“Cái gì?” Imhotep bỏ lại nhóm tăng lữ, hướng bóng lưng kia đuổi theo.

Aisha đang cẩn thận quan sát thực vật Ai Cập cổ, thế giới này cùng mình có tính bất đồng. Cô đến nơi này cũng đã được một đoạn thời gian, trước làm quen với đồ ăn, thần điện, rồi tình yêu. Cô trước kia chưa từng yêu ai, cô chưa từng nghĩ tới một người đàn ông khi yêu một người con gái lại có thể dụng tâm như thế. Trước kia thậm chí cần tốt nghiệp đại học, sau lại tìm một người tâm đầu ý hợp mà gả.

Cái gì tình yêu đối cô là quá mức xa xôi, nhưng lúc này không nghĩ tới mình lại gần tình yêu như vậy.....

“Aisha!” Một người đột nhiên từ phía sau tiến lại gần ôm cô vào ngực.

Aisha tâm cách oanh cạc oanh vỡ, cô biết người đang ôm mình là ai, không nghĩ tới thế mà hân sẽ đuổi theo.

“Imhotep!” Cô cảm thấy vòng ôm chặt đến ngộp thở, tình yêu của người đàn ông này thật nguy hiểm.

Imhotep đem mắt cô chuyển đến đối diện, hôn thật sâu. Aisha bị hân hôn liền về mặt thác loạn, đầu óc cô trở nên trống rỗng tùy ý hân, cô thừa nhận chính mình đồng tâm với hân, nếu yêu thì cứ thế đi.

Không lâu sau Imhotep thả lỏng, ôm cô hỏi: “Chân nàng?”

Aisha nói: “Không sao hết.”

Nhưng Imhotep không tin lời cô, trực tiếp đem người ôm vào ngực nâng đùi cô. Giày Ai Cập bị hân tháo ra, nhìn thấy những bọt nước trên chân cô hân vô cùng đau lòng.

“Ta sẽ trừng phạt a mẫu...”

“Không cần! Hơn nữa chỉ cần lên được tư tế trung cấp là được rồi.” Cô là cô gái kiên cường cỡ nào.

“Aisha, nàng là một cô gái tốt.” Imhotep ôm cô nói.

Khóe miệng Aisha run run, những lời này nói sai rồi, cô thật không phải một người tốt. Nhưng hiện tại đang nằm trong lòng người ta, không nặng sao?

Ngẫm lại thân thể này cao chừng một mét bảy, hơn nữa cũng không gầy yếu còn có điểm cơ bắp, có thể ôm như vậy một thời gian dài hân cũng thật giỏi chịu đựng.

“Ta rất nặng đi? Trước buông ta ra lại nói được không?” Cô cúi đầu, kỳ thật dán lên cơ ngực thế này làm người ta thẹn thùng.

Imhotep mỉm cười đem cô đặt xuống đất, vẫn vòng tay ôm cô nói: “Bởi vì gần đây phải làm lễ hiến tế cho nên ta không thể gặp nàng, nhưng là qua một khoảng thời gian nữa ta sẽ tìm nàng.”

Aisha nói: “Chàng không tránh ta sao?”

Imhotep nhẹ nhàng thở dài: “Ta chỉ sợ không tránh được.” Hân lại hôn cô, Aisha cũng không cao hứng mà lại cảm thấy khó chịu.

“Imhotep ta cũng sẽ trong đoạn thời gian này tận lực trở thành tư tế trung cấp, đến lúc đó sẽ có nhiều thời gian hơn cùng chàng.” Không cần phải đi ra ngoài, đương nhiên là có thể ở bên hân nhiều hơn.

Đã sắm vai người yêu, lại sợ có lỗi với nam nhân vật chính, không có biện pháp khác có thể dùng.

Imhotep lại nói lúc hiến tế bên ngoài sẽ có phần loạn, nên hi vọng cô sẽ ít ra ngoài, cũng nói sẽ phái vài tăng lữ đi bảo vệ cô, sẽ không để tên Musar kia đến quấy rầy cô.

“Musar không có tới, nhưng không biết Anck-Su-Namun có phải đi tìm chàng?” Ai, mình đúng là phụ nữ, ghen cũng phải lấy cớ cùng thời điểm.

15. Chương 15: Hiến Tế Đại Loạn

Cách nói này lại mang đến một trận diên cuồng hôn nồng nhiệt, kích tình qua đi Imhotep nâng không mắt hồng hồng của cô: “Aisha, chỉ cần nàng không muốn ta liền sẽ không chạm mặt nàng ta.”

Aisha đương nhiên không muốn, dùng sức gật gật đầu nói: “Khi ta nhìn thấy chàng cùng Anck-Su-Namun, trong lòng ta thật sự không thoải mái.”

“Cũng như ta, khi nhìn thấy Musar ôm nàng, nơi này rất khó chịu.” Hân đem tay Aisha đặt trên ngực, nhắm mắt cảm thụ độ ấm của cô.

Aisha cảm thấy Imhotep cùng đàn ông phương đông nhận thức bất đồng, tình yêu của hân tuy rằng cổ kị trùng trùng nhưng là trực tiếp, sẽ không giống những nam nhân vật chính trong tiểu thuyết ngôn tình, các loại không thừa nhận tâm tư của mình, thậm chí còn ngược nữ chủ.

Hân trực tiếp nói yêu cô, chính là không muốn hai người bị thần phạt nên mới né tránh cô.

Ngược lại bất luận là nam hay nữ, chỉ cần bọn họ yêu nhau khi bị ngăn cản thì sẽ xảy ra phản ứng trung gian, họ sẽ cùng chết hoặc cùng sống, còn nếu không thì sẽ đối với đối phương yêu khắc cốt ghi tâm. Aisha nhìn nhận, tất cả bọn họ đều có mối quan hệ xác thịt trước, nhưng người đàn ông này lại không như vậy.

Hai người nhu tình mật ý một lát, sau vài lần thiếu chút nữa bị thiêu đốt, Imhotep mới phất tay lữ đưa cô về thần điện Watoda.

Aisha vỗ hai tay vào nhau, nói: “Đã vậy liền thăng cấp đi.”

Tư tế thăng cấp là xem tri thức uyên bác cùng thần lực, Aisha đã xem qua bộ truyện tranh con gái nữ thần sông Nile rất nhiều lần.

(@Thoa: Ý chị là truyện nữ hoàng Ai Cập đấy)

Nhất là gần đây nghe thấy người Ai Cập luôn uống phải một ít nước không quá sạch sẽ. Bên trong tràn ngập bùn cát, có lẽ nếu dùng phương pháp trong truyện có khi lại có thể khiến cho bọn họ thấy mình có bao nhiêu tri thức uyên bác?

Aisha quyết định thử một lần, cô đến nơi mà nô lệ tụ tập, cũng chú mục phân phó bọn họ đem tảng đá để vào một cái bình lớn, sau đó đem nước đổ vào, quả thật trong suốt không ít. Đắc ý đứng nơi đó chờ được khích lệ, thế mà các nô lệ lại quỳ xuống, nói: “Đa tạ nữ thần Watoda ban cho.” Tiếp muôn miệng một lời, không có người nào đề cập đến danh tính của Aisha, vì thế cô trở thành người phát ngôn của thần.

Xem ra cần phải nghĩ đến biện pháp khác, ôm thân mình cúi đầu.

A mẫu nhìn thấy người đang ngồi phía trước tượng rắn hổ mang nói: “Aisha, ngài sẽ không có khả năng trở thành tư tế cấp cao đâu.”

Aisha hỏi: “Vì sao?” Cô đã thật nỗ lực, chính là muốn thay đổi cách nhìn của nàng. Hơn nữa đã đáp ứng với Imhotep rồi, vì để có thời gian cùng hân, cô cần phải trở thành tư tế trung cấp.

A mẫu lại chỉ vào vị trí trái tim nàng nói: “Nơi đó của ngài không thuần khiết, như thế làm sao có thể đãi phụng thần linh.”

“Ta thật sự đãi phụng nữ thần Watoda.” Cô biết a mẫu nhìn ra tâm tư của mình, nói có phần giãy dụa một chút.

A mẫu xoay người nói: “Cho dù ngài cầu nữ thần Watoda như thế nào, nàng cũng sẽ không đáp ứng thỉnh cầu của ngài.”

Aisha nhìn nàng rời đi, chính mình chỉ vào cái mũi của mình nói: “Watoda dường như là ta đi, vì sao ta không thể thăng chức chính mình?”

Cô quỳ một lát rồi quyết định trở về phòng, nhưng vừa vào đã bị một cây đao đặt lên cổ. Mà người nằm trên giường chính là người đàn ông yêu nghiệt lúc trước, cô theo bản năng giở hai tay lên nói: “Anh....Anh trai.” Không phải bên ngoài có tảng lữ trần thủ sao, thế nào hân có thể vào đây?

“Tasha, buông người trong tay ra, người như thế sẽ làm em gái đáng yêu của ta bị thương.” Musar mỉm cười hướng Aisha câu ngón tay, cô cứng ngắc đi về phía trước hai bước nói: “Ngài tìm ta có chuyện gì?”

“Aisha, em có thể yêu thương Imhotep, có thể tha thứ cho hân hết thảy, nhưng là em vẫn không đem chuyện vòng tay tử thần nói ra mà bí mật giấu trong lòng. Ta biết cha thích em nhất định sẽ đem chuyện vòng tay nói ra, em hẳn là biết nó có thể giúp chúng ta trả thù thậm chí được cả Ai Cập.” Musar đi xuống giường, dùng cánh tay thon dài choàng qua cổ Aisha. Cũng nhỏ giọng cười nói: “Nhưng là ta biết, em không có khả

nàng yêu Imhotep, em thật ra là thích Daoud, mà ta là anh trai của em, sẽ trở thành người đàn ông đầu tiên của em.”

(@Thoa: Tên này tự kỉ thấy sợ.)

Aisha chẳng yếu thế, cô còn nhớ đã hứa với Imhotep sẽ không để bất kì người đàn ông nào khác chạm vào mình. Cầm chặt tay phải hấn đánh ngã, sau đó vọt đến một bên, theo mu bàn tay rút ra một đoạn dao nói: “Đừng đến gần ta, bằng không đừng trách ta.”

Musar nhú nhú mày, mà Tasha ở bên nói: “Aisha người làm sao có thể đối hấn như vậy? Hấn yêu người như vậy, thậm chí vì người mà bị đuổi khỏi xứ sở.”

Aisha đối với tình yêu cấm kỵ này không có gì hứng thú, huống hồ thứ này cũng không của chính mình. Cô tiếp tục dùng đoạn dao che ở phía trước, kiên trì nói: “Mong rời đi đi, bằng không tăng lũ của đại tư tế sẽ tiến vào, đến lúc đó các người cũng không thể yên tĩnh mà rời đi.”

Tasha lạnh lùng nói: “Người rất tuyệt tình, lúc đó là vì Daoud, hiện tại lại vì kẻ thù Imhotep.”

Cho nên nói, Aisha là chọn lựa tình yêu? Nhưng là có một người anh trai yêu nghiệt như thế, nàng ta lại thích kẻ cơ bắp, xem ra quả là đầu óc có chút vấn đề.

Mà Musar lại cười nói: “Ta không vội, chỉ cần em giao vòng tay cho ta, như vậy ta liền thay đổi hết thấy. Bằng không, người Imhotep hoặc là Daoud cũng không như vậy bình yên. Hoặc là em gái của ta, bất quá là vì báo thù mà tiếp cận hấn, như vậy liền rất ngốc rất nguy hiểm, không bằng để anh trai ra tay đi.”

Thật chất, Musar là hoài nghi cô vì báo thù mà tiếp cận Imhotep, mà hấn đến đây muốn vòng tay là vì muốn cùng nhau báo thù?

Nhưng vì sao lại muốn dùng Imhotep uy hiếp cô?

Tâm tư của đàn ông luôn thật khó dò, cô quyết định không đoán đi.

Musar đi đến bên người cô, cầm lấy đoạn dao nói bên tai cô: “Em đến tốt cùng là khi nào mới hiểu được, chỉ có ta mới là tốt nhất, ta có thể cho em tự do.” Nói xong hôn lướt môi cô rồi cùng Tasha rời đi.

Aisha đem đoạn dao cất đi, cô vốn có mục đích, nhưng lại bị bọn hấn náo một phen, phân tuyến nhiệm vụ càng nhiều càng khiến cô đau đầu.

Nhưng vẫn là quyết định, khi tìm được vòng tay thì cũng sẽ chỉ giao cho Imhotep.

Không có cách khác, ai bảo cô quan tâm hấn chi?

Nghi thức hiến tế sông Nile cần ba ngày, trong vòng ba ngày tăng lũ cùng nhóm tư tế không thể cùng người khác phải tiếp xúc, không thể uống rượu hoặc rời đi miếu thờ.

Mà nhóm nữ tư tế cấp thấp của thần điện Watoda không cần làm gì cả, các nàng cũng chỉ cần phải lắng nghe. Aisha đi giữa dòng người hiến tế, bọn họ đi ra bờ sông Nile, đối với sông Nile cầu nguyện. Nghi thức này là do Pharaoh cùng đại tư tế dẫn dắt hoàn thành.

Liên tục ba ngày, bọn họ mỗi ngày đều phải làm như thế.

Con gái của Pharaoh cùng những cô gái khác ngồi thuyền đem những cánh hoa tán hương sông Nile, còn đại tư tế cũng trên thuyền đọc kinh văn.

Quá xa Aisha không nghe được, cô lướt qua dòng người, quan sát thịnh thế hiến tế của Ai Cập cổ.

Đây là ngày hội của đất nước, cực kỳ long trọng.

Đúng lúc này, người hiến tế lại có một trận đại loạn, chạy tứ phía ra bên ngoài thoát thân. Thậm chí có người la hét: “là rắn hổ mang, rắn hổ mang, chạy mau a....”

Vì sao rắn hổ mang lại xuất hiện? Aisha trong đầu nghĩ đến Tasha, cô gái kia thực chất là vu nữ nàng ta có thể biết được cách không chế rắn hổ mang.

Nhưng là lần này xuất hiện rất nhiều rắn hổ mang, nhiều đến mức từ xa cô đã có thể thấy như sóng mấp máy.

Tác giả có chuyện muốn nói: Hoa hoa a. Điên cuồng hét lớn!

16. Chương 16: Bi Kịch

Người Ai Cập cổ đối với biện pháp phòng rắn là không có, khi đó người không sợ sư tử, cào sấu nhưng lại sợ loại độc vật này.

Aisha nóng vội thăm dò, mắt thấy Imhotep cùng tăng lữ đang bơi vẫy quanh là rắn hổ mang. Nếu là trong điện ảnh hẳn có bao nhiêu lực lượng cường đại, cái gì cũng không sợ. Nhưng lúc này Imhotep là người thường, hẳn có thể chết. Cô ở tại nơi đó lo lắng xoay vài vòng, trong lòng cũng có một cái âm thanh kêu: “Hắn chết thì người không cần bận tâm.”

Thúi lắm, đương nhiên không cần bận tâm, nhưng là cũng xin lỗi nỗ lực phía trước a! Cô chính mình tìm vô số lý do lấy cớ, vẫn cảm thấy nhìn không được mà lách khỏi đám người đi vào.

Rắn hổ mang, cô cũng đã gặp qua con lớn nhất, vẫn là rất sợ a!

Đúng lúc này Imhotep thấy được cô, lớn tiếng nói: “Mau rời đi.”

Aisha nghĩ đến trong điện ảnh Anck-Su-Namun ném hẳn chạy trốn, lúc đó ánh mắt hẳn là như vậy bi thương. Trước kia còn không cảm thấy gì, nhưng vì nhận thức hẳn mà nhớ đến một màn, ý định chạy trốn không khỏi biến mất.

Vừa quay đầu đã thấy một cây đuốc, ngọn lửa vẫn chưa tắt. Cô nhặt nó lên dùng nó quét qua rắn hổ mang.

Rắn liền hoảng sợ mà chạy, Aisha trong lòng vui vẻ, ra chúng nó sợ lửa. Như vậy rất tốt, tiếp tục hướng Imhotep mà đi.

Sự thật chứng minh là cô đang chơi trò chơi đánh rắn, thế nhưng người ta cũng biết suy xét, chúng nó đột nhiên quay đầu không phải về phía trước mà thẳng tiến đằng sau Aisha bơi đi.

Chỗ đó lửa không đến được, cô sợ run tưởng tượng được lưng sẽ bị rắn hổ mang cắn lỗ chỗ. Ngần ra, Aisha liền không dám động.

Imhotep biết rõ không nên, còn hướng đến bên một tăng lữ: “Dem quyền sách hắc ám giao cho ta.”

Tăng lữ kia ngần ra, nói: “Không thể a đại tư tế, sách hắc ám là địa ngục ai oán linh hồn sẽ chọc giận thần sông Nile, hơn nữa có thể liên lụy người bị ác ma mang đi.”

Trong khi đó Aisha lại phát hiện một việc, thì ra rắn hổ mang chỉ là nhìn cô nhưng không có cắn.

Chúng nó có biểu hiện rất là kỳ quái, theo hành động của cô mà từng chiếc đầu nho nhỏ chớp động, tựa hồ như bị thôi miên.

Aisha thử thử, rắn hổ mang quả nhiên biểu cảm si ngốc mà đáng yêu. Cô lau mồ hôi hột, rắn hổ mang liền mang đuôi hướng lên đầu chụp theo động tác của cô.

Khoe miệng run run, chẳng lẽ là cái con rắn mắt to kia gỡ trò? Rốt lắm, cô thân thủ huy huy nói: “Đã không có người các người có thể cắn, không bằng giải tán đi...”

Nhóm rắn hổ mang dường như không hiểu cô đang nói gì, đem đầu nâng lên, thè lưỡi, trừng một đôi mắt lớn. Aisha ho nhẹ nói: “Ta là nói, các người có thể lui.”

Nhóm rắn hổ mang nghe hiểu cái này, chúng nó kết thành một đội chậm rãi biến mất trong bụi cỏ.

Lúc này hẳn mới đi lại, nhẹ nhàng thở ra: “Nàng không sao chứ?”

Aisha xoa xoa huyệt thái dương, cười nói: “Không có việc gì.”

Bỗng nhiên, Imhotep nói: “Quả nhiên là người phát ngôn của nữ thần Watoda, rắn hổ mang đều e ngại hơi thở của ngài.” Nói xong đưa tay trước ngực loan hạ thất lưng.

Aisha tự nhiên biết ý tứ của hắn, không phải chuyện vừa rồi đều lọt vào mắt Pharaoh đang ngồi trên thuyền xem. Hắn như vậy là vì muốn che giấu sự vội vàng của hắn vừa rồi, làm cho người ta cho rằng hắn là phi thường lo lắng cùng tôn kính nữ thần Watoda.

Tình yêu này vĩnh viễn làm cho người ta lo lắng hải hùng lại vừa làm người ta nóng lòng muốn thử.

Trên thuyền Pharaoh cũng dị thường kinh ngạc, chuyện như vậy đây là lần đầu tiên hắn gặp qua. Tuy rằng tiếc Aisha này khóa trên châu, nhưng nếu nàng có thể vì Ai Cập cầu phúc, hắn cũng chỉ có thể buông tay: “Aisha được thần yêu thích lại thăng một cấp, Imhotep tiếp tục hiến tế, Aisha cũng tùy theo đi cùng.”

Aisha nói: “Vâng.” Cô nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng không bị vua Pharaoh hoài nghi.

Imhotep mặt ngoài không nhìn cô, nhưng lúc hắn quay đầu lại thời điểm rõ ràng là đang cười. Aisha cũng mỉm cười, người đàn ông này vĩnh viễn sẽ không làm người ta cô đơn cùng ủy khuất.

Hiến tế xong, Aisha được đưa về thần điện.

Bên trong thần điện cũng đã biết được tin tức, cô hiện tại được thay đổi vào căn phòng lớn hơn hơn nữa quần áo cũng đã được phân phát sẵn. Nay hết thấy xử lý hoàn toàn, trời cũng đã đen.

Hôm nay, sau khi buổi hiến tế sông Nile kết thúc, buổi tối cô nghĩ có thể im lặng ngủ một giấc. Còn chưa có thay quần áo, thì bên ngoài có nữ tư tế đến báo: “Aisha, có một đứa trẻ đến tìm người.”

Aisha cũng không biết đứa trẻ nào, nhưng nếu đã có người tìm thì phải đi nhìn một cái. Cô đem chân bỏ xuống đi ra ngoài, cửa thần điện trước mặt quả thật có một cô gái nhỏ, cô bé thấy Aisha xuất hiện liền hỏi: “A, ngài chính là tư tế Aisha sao?”

Aisha gật gù đầu nói: “Đúng vậy, người tìm ta có chuyện gì?”

Cô bé kia chỉ chỉ vào một chỗ rẽ bên đường nói: “Nơi đó có người tìm ngài.” Nói xong liền chạy đi.

Aisha âm thầm sờ sờ dao trên thắt lưng, do dự một chút rồi đi qua. Rất xa chỉ thấy nơi đó có hai tảng lữ, đúng là người Imhotep phái đến bảo vệ cô.

“Các người tìm ta có chuyện gì?” Cô thu đao hỏi.

Một gã tảng lữ nói: “Tiểu thư Aisha, đại tư tế bảo chúng ta mời người đi qua.”

Aisha không biết sao tâm nhảy dựng, cô nhanh chóng nói: “Cho ta vài giây.” Nhớ lại mình vừa tắm qua, còn súc miệng, mặc cái này cũng là quần áo mới được phân cho, mặt trên còn có chút mùi cỏ xanh.

“Được, ra đi.” Ở trong lòng siết chặt, việc ngay trước mắt lại có chút khẩn trương, mới đi một đoạn đường trong lòng bàn tay đã chảy rất nhiều mồ hôi.

Nhưng khi vào thần điện của đại tư tế cô như thế lại rất bình tĩnh, dù sao lui cũng là một đao nghề cũng là một đao, sẽ không mong hắn hiểu mình là hạ bao nhiêu quyết tâm đem thân thể giao cho hắn.

Cô mấy ngày nay cũng có chút hiểu biết về việc ở miếu thần, biết nam tư tế Ai Cập cổ lễ cắt quy đầu chẳng phải như bên Trung Quốc tự cung, bọn họ chính là đem da ngoài cắt đi, chẳng những làm nhóm nam tư tế trở nên thuần khiết, còn gia tăng năng lực của bọn họ.

Đương nhiên cũng không phải tất cả tư tế đều cấm cưới vợ. Bất quá gia đình bọn họ không thể sống trong miếu mà là trong thôn hoặc trong thành, ban ngày thì đi làm, buổi tối lại đoàn tụ cùng gia đình.

Nhưng đại tư tế của Pharaoh là bị cấm, bởi hắn phải duy trì tấm thân thánh khiết.

Bất quá, hắn hiện tại không có suy nghĩ như vậy. Tình yêu của người đàn ông này hiện tại đã vượt qua Pharaoh của hắn.

Tất cả tảng lữ ở thần điện đều thuộc về đại tư tế, bọn họ đẩy cửa ra liền thấy Imhotep đứng dưới tượng người sói.

Hắn thấy được Aisha tiến vào liền mỉm cười, nhanh đi đến giữ chặt lấy cô. Mà Aisha nghe được phía sau cửa lớn đóng lại, cô lại bị đưa đến mặt sau thần điện, nơi đó chính là phòng của Imhotep.

Lần này xem ra chính mình thật là muốn bị kịch, phi thường bị kịch.

Nhưng cô không do dự, người con gái nào mà chẳng phải trải qua một hồi như vậy. Tuy là cái gì cũng đều không hiểu chỉ sợ xấu hổ, nhưng là nghĩ đến đối diện là chỗ của người đàn ông này, vậy đến đây đi, ai có thể chê cười ai a.

Mà Imhotep kéo cô ngồi trên giường lớn, có thể nhìn thấy mọi thứ trên giường đều đã được mới, liền ngay cả Imhotep cũng thay đổi vật phẩm trang sức hoa lệ, ngay cả phía dưới khối bố cũng là.

Xem ra hắn cũng là rất khẩn trương đi, Aisha nuốt nuốt nước miếng chậm rãi đem sợ hãi nuốt xuống.

Tác giả có chuyện muốn nói: Không phải tự cung nga.

17. Chương 17: Tiếp Tục Bị Kịch!?

Imhotep thật cẩn thận ôm lấy Aisha, đem người đặt ở trên giường mềm mại. Ít nhất Aisha nhận ra mình thật thích chiếc giường này, cảm giác thật mềm mại, ấm áp.

Hắn ôn nhu vuốt mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng hôn trán cô nói: “Nàng hiện tại còn hồi hận kịp.”

Aisha còn cái gì để hồi hận? Phải nói cô không có ý cự tuyệt, vươn hai tay chủ động ôm lấy Imhotep, bản thân còn không biết sao lại lớn mật như vậy.

“Sẽ không hồi hận.”

Imhotep thấp phần cảm động hôn môi cô nói: “Nàng có lẽ sẽ nhận hình phạt của thần.”

Aisha nói: “Ta cam tâm tình nguyện.”

Imhotep không biết từ nơi nào lấy ra một con dao, bả dao có khắc chú văn. Hắn đem nó đặt vào tay cô, nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô nói: “Đây là kiếm chuộc tội, nếu nàng trong quá trình cảm thấy hồi hận thì hãy dùng nó đâm vào thân thể ta, như vậy tất cả sai lầm ta sẽ gánh vác thay nàng, nàng vẫn như cũ là tối thánh khiết.”

Aisha cảm thấy khoe mắt có chút ướt át, cô không lên tiếng, chủ động ôm hôn Imhotep, không thể nghi ngờ là mời gọi, Imhotep đang do dự đến lúc này thì không thể dè ép không chế được nữa.

Ôm nàng hôn nàng trong lòng nghĩ đến vô số lần, cuối cùng có thể như nguyện thì kích động vô pháp khống chế.

Aisha thân ô t mét bảy, cùng một chỗ với dáng người ết chín của Imhotep thật sự rất hợp, sờ dĩ nghĩ như vậy là vì hắn trong lúc điên cuồng cũng không phí một chút khí lực. Đây gọi là trời sinh một đôi đi, Aisha mặc danh kỳ diệu miên man suy nghĩ.

————— ta là đường cách tuyến —————

Buổi sáng khi Aisha tỉnh dậy, ánh mắt của cô liền rơi trên một tấm lưng có đường cong siêu đẹp của một người đàn ông. Nhìn xuống phía dưới, địa phương cần được che lấp kia cũng chỉ che một nửa mà thôi. Cô nhin không được đem ánh mắt hướng nơi khác, nhưng là lại nghĩ nhìn người đàn ông của mình thì có sao đâu?

Cô lại đem ánh mắt vòng trở về. Phần eo trở xuống dường như có một vết thương, không quá lớn, hẳn là đã rất nhiều năm. Cô vươn ngón tay trên vết thương sờ sờ, chỉ nghe Imhotep đột nhiên mở miệng: “Đó là năm kia thời điểm bạo động diễn ra mà bị thương.”

Aisha then thưng dờ tay nói: “Đại tư tể cũng phải ra trận?”

Imhotep nhanh ôm lấy cô , híp mắt khoe miệng còn mang theo dụ hoặc cùng ý cười nói: “Không, chỉ là một hồi ngoài ý muốn.” Nói xong hắn lại nói thêm một câu: “Buổi sáng tốt lành, tối hôm qua cảm thấy thế nào?”

Aisha thiếu chút nữa dùng chân trẫm lên đầu, nhưng là cảm thấy như thế thật mất mặt, vì thế hừ một tiếng nói: “Imhotep không có ôn nhu như trong tưởng tượng của ta.” Lời này là thật, đàn ông cho dù tính cách hiền hòa đến đâu, nhưng là khi làm loại chuyện này vẫn là có khuynh hướng bạo ngược.

Imhotep có chút xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, ta lần sau sẽ cẩn thận hơn. Bất quá cảm ơn nàng đã không đâm ta. Tuy là ta thật hi vọng nàng sẽ làm thế, nhưng lại càng hi vọng nàng sẽ không làm.”

Aisha nhất thời nhớ đến con dao kia liền cảm động, cô lôi kéo tay hắn nói: “Imhotep ngốc, ai sẽ đi hủy hoại hạnh phúc chính mình?”

Imhotep cảm thấy trong lòng ngọt như đường, hắn ôm cô thật chặt xúc động muốn xoay người tái chiến.

Nhưng là có người từ cửa nhỏ giọng nói: “Đại tư tế tôn kính, tiểu thư Anck-Su-Namun cầu kiến ngài, nói có chuyện quan trọng. Nếu ngài không ra, nàng cũng không đi.”

Imhotep thật sự không tình nguyện ừ một tiếng, hắn khẽ hôn Aisha nói: “Cái gì cũng không cần lo lắng, nàng sẽ không trở thành chướng ngại của chúng ta, ta tâm đã sớm từ bỏ thần, vô luận là hiện tại hay về sau ta vĩnh viễn thuộc về nàng, Aisha của ta.”

Aisha có thể nói gì, ngọt ngôn mật ngữ bị hắn nói như vậy, người con gái nào lòng sẽ không tan thành nước. Cô rũ mắt xuống nói: “Đi đi.”

Imhotep thế mới cười rời khỏi giường, hắn mặc đồ đến trước giường hôn Aisha nói: “Nàng nghỉ ngơi cho tốt, ta sẽ chuẩn bị nước ấm cho nàng ngâm mình tắm.” Nói rồi hắn mới đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hắn Aisha rất hâm mộ, rõ ràng người hôm qua dùng sức là hắn, nhưng vì sao hiện tại lưng thẳng, đi như gió, mạnh mẽ đến mức làm người ta cảm thấy tức giận. Mà toàn thân cô từ đầu đến cuối, đều cảm thấy có chút khó khăn. Thật vất vả mới ngồi dậy, khoe miệng vừa méo vừa nói: “Lần tới nếu thật sự còn có thể nghiệm này, nhất định phải uống thuốc làm chính mình mơ mơ màng màng mới được.” Tuy là ngọt ngào nhưng cũng thật thống khổ.

Cô cũng chẳng tốt như vậy khoan dung, đem người đàn ông vừa rồi còn trên giường mình đến bên người con gái khác. Mặc đồ vào xong cô đến phía sau nhìn lên, kết quả là thấy Anck-Su-Namun té ngã vào Imhotep, tình hình này có chút giống với trong phim, cảnh tượng chung quanh đều như nhau.

Anck-Su-Namun khấn trương nói: “Imhotep, cứu cứu ta, người biết rõ Pharaoh tuổi không còn nhỏ, hắn không thiếu người để hoài thai đứa nhỏ cho hắn, mà ta cảm giác được hắn đối với ta chờ mong, đây đều là lỗi của Aisha...”

Imhotep nhú nhú mày, giữ lấy hai vai nàng ta, nói: “Rời đi đi, người muốn ta phản bội thần cùng người tư thông sao?”

Anck-Su-Namun nói: “Thì sao, thần có thể làm gì cho chàng? Mà ta, có thể giúp chàng có được Ai Cập.”

Imhotep đẩy nàng ta ra nói: “Tâm ta đã có, mời người rời đi.”

Anck-Su-Namun cho rằng hắn sơ dĩ nói đã có tức là thần, nên nói: “Nhưng tâm ta là thích chàng Imhotep, chàng là khát vọng của ta, ta yêu chàng.”

Ách...

Thì sao Anck-Su-Namun coi trọng Imhotep, trách không được luôn quần quần quít quít lấy hắn đòi sinh con cho hắn. Đương nhiên, cô cũng là cảm thấy Pharaoh không được.

Như vậy mới nói Imhotep quả rất tốt, nhưng là không thể để họ ở gần nhau. Cô biết hiện tại mình không nên ra mặt, bằng không Anck-Su-Namun có thể đoán ra.

Hoàn hảo Imhotep nói: “Ta không thể đáp lại người, người tương lai là nữ chủ nhân tôn kính, cho nên không cần làm chuyện như vậy.”

Aisha ở góc khuất khoe miệng cong lên, hắn rất tốt sẽ không bao giờ phản bội cô, hiện tại mang Anck-Su-Namun trở thành hình tượng cao thượng thần sử, về mặt đạo mạo tư thái này thật là nghiêm chỉnh.

Anck-Su-Namun cười lạnh: “Ta hận Aisha, vì sao một đứa con gái của phản thần, thần lại như vậy quan tâm. Nàng ta thể nhưng còn vạch trần ta trước Pharaoh, khiến ta lâm vào nguy hiểm, mà chàng lại không chịu giúp ta.”

Imhotep nói: “Nàng chẳng qua là thay thế nữ thần Watoda nói chuyện.”

Anck-Su-Namun hét lớn: “Không có khả năng, thần sẽ không lựa chọn một kẻ có lòng yêu một người đàn ông trở thành xứ giả. Nàng chẳng qua là biết trong lòng ta ngưỡng mộ chàng, nên nhất định nói Pharaoh biết ta không muốn sinh con mà ăn được vật tránh thai.”

Imhotep nhú mào: “Cái gì, trong lòng nàng yêu ai?”

Aisha cảm thấy mình rất bị kích, cô thể nào không nghĩ đến Anck-Su-Namun cùng cô trước kia quyết đấu ở đấu trường lại là bạn bè, cho nên Anck-Su-Namun có lẽ đã biết cô trước kia vụng trộm thích Daoud.

Nếu thật là như vậy, chuyện này có phải hay không là bị kích? Tuy rằng Imhotep biết sự tình phía trước, nhưng là nếu thông qua miệng người khác, trong lòng hắn nhất định rất khó chịu đi!

18. Chương 18: Tình Sử

Đàn ông thường nói bọn họ không cần biết đến sự tình xảy ra trong quá khứ, nhưng tất cả cũng chỉ nói vậy, cô mới không tin.

Nhìn cái người đàn ông đang khấn trương kia thì biết: “Nàng đối với người nói cái gì?”

Anck-Su-Namun nói: “Nàng nói nàng yêu Daoud còn hơn sinh mệnh chính mình, cho nên tuyệt sẽ không giao thân thể cho Pharaoh. Nàng tâm đã không thuộc về thần, vì sao thần còn chọn nàng? Cho nên, nàng hoàn toàn là lừa gạt.”

Không thể nghĩ ngờ, lời nói của Anck-Su-Namun đã biến Aisha thành kẻ siêu lừa đảo. Nàng thậm chí nghĩ Imhotep có hay không tin lời nàng ta, may thay hắn chỉ vào cửa lớn nói: “Đi ra ngoài.”

Anck-Su-Namun rất thất vọng, chỉ vào cánh tay mình nói: “Vừa nãy khi ta trượt chân chàng đã huých nơi này, đại tư tế tôn kính. Pharaoh sẽ lập tức đến đây, đến lúc đó ta xem chàng sẽ giải thích thế nào. Nếu ta nói với hắn, chàng là đối ta làm nhục thì hậu quả sẽ ra sao? Nhưng nếu chàng cùng ta cùng nhau, như vậy ta...”

(@Thoa: Vô sỉ thật.)

Imhotep tức giận, âm thanh hắn lạnh lùng vang lên: “Người quả nhiên là kẻ dối trá.” Vừa nói xong thì nghe bên ngoài những bước chân âm trầm tiến vào thần điện, tình huống này rất giống hình ảnh trong suy nghĩ của Aisha, lúc này có phải hay không bọn họ bị Pharaoh bắt giết? Cho dù Imhotep không động thủ, như vậy Pharaoh vẫn muốn mạng của hắn.

Pharaoh đến, chỉ vào cánh tay Anck-Su-Namun: “Là ai làm đau nàng?”

Anck-Su-Namun nhìn bộ dáng không khuất phục của Imhotep: “Là hắn”

Pharaoh lạnh lùng nói: “Là người sao, đại tư tế.”

Imhotep lễ phép nói: “Không, thần chính là đỡ lấy tiểu thư Anck-Su-Namun lúc nàng sắp sửa ngã sắp xuống.”

Pharaoh nghi vấn nhìn Anck-Su-Namun: “Có phải hay không là như vậy?”

Anck-Su-Namun cúi đầu xuống, mà khi nàng còn chưa kịp tiến thêm một bước vu hãm Imhotep, Aisha đã đứng yên vị một bên, cô thừa dịp người không chú ý đi ra từ chỗ tối đến bên này, đứng định nhắc tay nói: “Pharaoh tôn kính, Aisha đã nhìn hết thấy sự tình.”

Anck-Su-Namun phát hoảng, nàng không nghĩ Aisha đã ở đây, mà cửa lớn rõ ràng đóng chặt thì Aisha vào bằng cách gì?

Chỉ nghe Aisha chậm rãi nói: “Vừa mới nếu không phải đại tư tế Imhotep đỡ sợ nàng đã ngã vào tượng đá, chúng thần cùng vụng trộm vào cầu thần giúp đỡ, lại bị đại tư tế phát hiện, thật sự là thất lễ.”

Thần điện của đại tư tế không phải ai liền có thể vào, cho nên muốn vào chỉ có thể len lén thôi. Anck-Su-Namun cắn chặt răng, hiện tại bọn họ từ một thành hai, chính mình vô luận nói gì Pharaoh cũng không tin. Nàng đành nói: “Là như vậy.”

Pharaoh tin, cười nói: “Ta chính là cảm thấy kỳ quái, sao Anck-Su-Namun lại chạy đến nơi này.”

Aisha vội trả lời: “Tiểu thư Anck-Su-Namun là thần mời cùng đi.” Như vậy sự việc nàng ta len xuất hiện tại đây cũng sẽ bị lãng quên.

Pharaoh gật gù đầu, nói: “Anck-Su-Namun nàng ở đây sẽ quấy rầy sự yên tĩnh của đại tư tế, vẫn là cùng ta hồi cung đi!” Nói xong liền kéo nàng, hai người cùng nhau đi.

Aisha nhẹ thở ra, nhưng cô biết Imhotep có chuyện cùng cô muốn nói. Lập tức chính mình thừa nhận: “Đúng vậy, ta thừa nhận một lần bị Daoud mê hoặc, nhưng là ta đã nói qua, ở ốc đảo...”

“Aisha, không cần nói, nàng đem thân thể nàng hoàn hoàn chính chính giao cho ta là chứng minh, ta sẽ không bị lời nói của nàng ta mê hoặc.” Imhotep ôm Aisha, tối hôm qua nàng sự kiên cường nhẫn nại của nàng đã cho hắn thấy cả thế giới, cho dù hiện tại bất kỳ lời nào cũng là nói bậy, trong lòng hắn nàng là hoàn mỹ.

Còn cần nói gì nữa?

Aisha mỉm cười, hoàn toàn quên đi cơn đau lúc vừa bước xuống giường. Trách không được người yêu nhau luôn muốn ở cùng nhau, nguyên nhân là vì yêu nên mới thế đi.

“Hiện tại, ta có phải hay không nên trở về.”

Imhotep ôm chặt cô, sau đó không tình nguyện nói: “Ừ, bất quá nàng yên tâm, cho dù phản bội hết thảy, ta cuối cùng cũng sẽ nghĩ cách để chúng ta đường đường chính chính bên nhau.”

Aisha biết hắn là đang luyện tiếu mình, nói: “Ta sẽ nghĩ ra cách, buổi tối, buổi tối lại đến....” Đây có tính hay không là an ủi hắn bằng cách đem chính mình bán đi?

Nhìn vẻ mặt của hắn, cho dù là tối hôm qua có đau đến mấy cô cũng sẽ đến.

“Lời nói đã định không được nuốt lời.” Imhotep mỉm cười, Aisha nháy mắt cảm thấy mình bị lừa. Nhưng là cũng không có một chút ảo não, hối hận.

Cô vụng trộm trở về thần điện, vừa vào đã thấy a mẫu đi tới, mắt kiên nhẫn.

Aisha lập tức nói: “A, ta thật chậm, rất xin lỗi.”

A mẫu thế này mới nói: “Quá muộn, nghe bảo tối qua có người kêu người ra ngoài.”

Aisha vội trả lời: “Chính là ra ngoài một chút liền trở về, ta còn chưa có cầu nguyện, không biết có thể đi qua?” Trung cấp tư tế mỗi ngày đều phải cầu nguyện, sau thời gian đó là tự do.

A mẫu hừ một tiếng, tránh ra.

Aisha vỗ vỗ ngực, cuối cùng cũng qua. Cô quỳ gối trước tượng thần rắn hổ mang trước mắt, ở trong lòng nói: “Ta đã thành công, giờ muốn ta làm gì?” Cô tựa hồ là có thể trở về, nhưng là...

“Muốn trở về? Đã xác nhận chiếm được tâm Imhotep?” Rắn hổ mang không hiểu sao đáp lại cô.

Aisha liền phát hoảng, tất nhiên là muốn về, nhưng bỗng nhiên lại sợ mở miệng. Cô do dự nói: “Không biết nữa, ta không biết sau khi ta rời đi có thay lòng đổi dạ hay không.” Đây không tính là nói dối, đối với lời nói của người yêu, các cô gái luôn có một lớp bảo vệ chính mình, sẽ không hoàn toàn tin tưởng.

Rắn hổ mang trầm mặc vài giây, nói: “Một khi đã như vậy, mời tiếp tục nỗ lực.”

Aisha ngược lại nhẹ thở ra, cô xoa xoa cái trán đầy mồ hôi nghĩ rằng: Tuyệt! nó không có mang cô về, bằng không sẽ không thể giữ lời gặp hắn đêm nay.

Hít vào một hơi, cô có chút không dám đến gần rắn hổ mang nữa.

Cô trở về phong ngủ của mình trong thần điện, ngủ luôn, tỉnh lại thì trời đã tối đen.

Tối rồi thì nên đi, cô tẩy rửa sạch mặt mũi, chải đầu một chút. Đối mặt người trong lòng của mình thì luôn luôn muốn mình phải thật xinh đẹp.

Cô phủ thêm áo choàng, lặng lẽ rời thần điện. Chỉ cần từ cửa sau đi ra, lại chuyển tới bên bờ sông Nile mà đi là có thể đi đến đại thần điện.

Nơi đó toàn là người của Imhotep, không lo bị ngăn chặn. Cô mới vừa đi không xa, chỉ cảm thấy một trận gió thổi đến sau lưng, tiếp là bị kéo vào trong một vòng ngực ấm áp.

Từ độ ẩm này cô đã biết là ai rồi: “Imhotep, chàng đến đón ta sao?”

“Đúng vậy, nếu nàng không ra thì ta sẽ xông vào.” Imhotep vội vàng ôm cô thật chặt, một ngày cơ hồ còn muốn dài hơn vài năm thời gian.

19. Chương 19: Ghen Tị Cùng Phá Hủy

Chung quanh không một bóng người, bọn họ gắt gao ôm ấp, hôn môi, vuốt ve.

Bỗng nhiên Imhotep ôm lấy cô lui về phía sau, vừa thối lui thì một đường kiếm vung đến nơi họ vừa đứng, mà người cầm kiếm từ trong bóng đêm lạnh lùng nói: “Buông nàng ra, người không xứng ôm nàng.”

Aisha biết chủ nhân của giọng nói này, người này chính là người anh trai yêu nghiệt kia. Mà bên người hắn, một cô gái trên tay cầm rắn cũng đồng thời đi đến.

Aisha ho nhẹ một tiếng, xem ra lần này thật là muốn đánh nhau. Nhưng mà người anh trai này thật yêu cô sao? Hoặc là thật sự yêu cũng là Aisha trước kia mà thôi.

Imhotep lạnh lùng nói: “Ta đã ôm, người có thể làm gì?”

Aisha ngẩng đầu liếc nhìn Imhotep một cái, người này thật sự da mặt siêu cấp vô địch dày đi, những lời như thế mà cũng có thể nói.

Bất quá, này thật làm người ta không nói nên lời, làm người ta thẹn thùng được không?

Đáng tiếc cô đến từ hiện đại, chuyện này cũng không ảnh hưởng cô. Cô ho nhẹ một tiếng, đem mắt chuyển hướng nơi khác. Mà Musar lên tiếng càng lạnh hơn, hắn đối với Aisha nói: “Vì sao, ta đối với em tốt như vậy, em lại luôn phản bội ta? Đầu tiên là Daoud, hiện tại là tên này, ta sẽ không lại tha thứ cho em, cùng anh trai ở cùng nhau đi, ta Aisha....”

“Im miệng, nàng không phải của người mà là ta, tin tưởng người đã biết rõ sự việc, nàng là người của ta, Aisha của ta.” Imhotep lại một lần nữa đem cô ôm thật chặt, khóe miệng nhếch lên nguy hiểm.

Đại tư tế không phải võ sĩ, nhưng hắn vẫn rút từ bên người ra một thanh kiếm.

Đàn ông là sinh vật đầy nhiệt huyết, bọn họ thấy ai không vừa mắt là liền đánh nhau.

Quả nhiên, bọn họ rat ay, đem các nàng hai cô gái ném sang một bên. Mà Tasha cầm cánh tay cô, nói: “Tiểu thư Aisha người không nên quên Musar, hắn đối với người như vậy si tình.” Nói xong nàng đem rắn hổ mang trong tay hướng Aisha vung lên.

Rắn hổ mang tuy rằng đáng sợ, nhưng Aisha lại không sợ, từ lần trước sau sự việc kia, liền cảm thấy rắn hổ mang thực là sinh vật đáng yêu. Cô nhận lấy, sau đó cười khinh khích mắt nhìn cái đầu nho nhỏ nói: “Đừng chịu người không chế, hiện tại người tự do.” Cô đem rắn hổ mang đặt xuống đất, sau đó nói: “Đừng nghĩ đem nó ra đánh nhau, ta đến.” Nói xong nắm tay vọt đi qua.

Ở trong bóng tối, cặp nam, cặp nữ đánh nhau, y hệt như trong phim điện ảnh. Aisha không thể không thừa nhận Tasha thực rất lợi hại, nàng chẳng những võ thuật cao, còn biết chút hắc vu thuật. Sử dụng vu thuật với cô, vô số bướm bướm đột nhiên nhằm cô bay đến.

Aisha liền trốn, chột nghe phía sau có người nói: “Nằm sắp xuống.”

Aisha không lúc nào nghe lời ai, nhưng lúc này lại rất biết nghe lời nằm rạp trên mặt đất. Một đoàn lửa đen từ trên đầu cô bay qua, đem toàn bộ bướm bướm thiêu cháy.

Musar đi đến bên người Aisha nói: “Nàng không đối phó được hắc vu thuật đầu, cùng ta đi.”

Người đến bên này, vậy còn bên kia?

Aisha run lên, nói: “Kia, chúng ta đừng tay đi.”

Musar nói: “Em liền như vậy muốn cùng hắc sao? Ta đối với em thế nào chẳng lẽ không rõ ràng sao? Em quên sao em gái Aisha của ta.”

Aisha bất đắc dĩ: “Đúng là đã quên, thật sự đều quên. Ta lúc trước đụng phải đầu, sự tình trước kia đều quên hết, bao gồm người.”

Musar làm sao tin, hắc nói: “Nhưng, ta lại không thể quên. Vì em ta từ nhỏ đã cùng cha đối địch, vì em ta bị phán làm nô lệ, vì em ta cho dù ở Ai Cập cũng phải che giấu thân phận mình. Càng thêm là vì em ta muốn giết Pharaoh, giết chết tên đàn ông này, nhưng lại bị em ngăn cản, cô gái như em tâm đã bị sói nuốt mất rồi sao?”

Thật nhiều vì em, thật nhiều áp lực. Aisha cảm thấy người này có những ý tưởng làm người ta không lý giải được, hắc rõ ràng thật ưu tú làm gì cứ như thỏ muốn ăn cỏ dại?

Aisha cũng thật không muốn dong dài, cô hạ mi nhú mày, co rúm khóe miệng, nói: “Xin lỗi, ta tất cả đều đã quên.” Nói xong liền xông lên dùng sức đá chạy đi.

Musar cười lạnh nói: “Được, nếu ta không có được em vậy không bằng phá hủy em.” Hắc nâng kiếm đuổi theo Aisha chém tới.

Aisha vừa muốn trốn lại thấy bả vai bị giữ chặt, cô chỉ nghe bên tai một tiếng binh khí chạm vào nhau, là kiếm của Imhotep chặn Musar.

Tay trái hắc rung động, miệng ngậm ra chú ngữ, Tasha mắt đột nhiên chảy ra máu đen, nàng ta kêu to một tiếng rồi quỳ trên đất.

“Không cần lộn xộn, bằng không mắt của thuộc hạ ngươi sẽ mất.” Imhotep lớn tiếng nói.

(@Thoa: Mình không hiểu thuộc hạ thì làm sao lấy làm con tin, tác giả viết kì thật.)

Nhưng là Musar căn bản không để ý, kiếm vẫn như cũ không do dự chém đến.

Imhotep cũng không phải là một người nhân từ gì, hắc vừa ra tay thì mắt Tasha mở lớn. Aisha phát hoảng, cô nghe được tiếng nàng ta té trên mặt đất tru lên không ngừng mà bên này hai người vẫn như cũ giằng co.

Khó có được một người đối với hắc như vậy trung thành, hắc đến cùng là nghĩ cái gì?

Aisha đứng tại chỗ kinh hoảng, có chút bất đắc dĩ, cô chỉ có thể nhìn.

Bỗng nhiên, Tasha quỳ đứng lên nói: “Chủ nhân Musar, Tasha chúc ngài sớm ngày có được người mình yêu thích, nô tỳ đi trước một bước, ở tử thần điện chờ lại hầu hạ ngài.” Nói xong nàng nuốt vào cái gì đó, sau đó ngửa đầu run rẩy chết đi.

Nàng chết như vậy thật khủng bố, Aisha sợ tới mức lui về sau hai bước. Mà lúc này Musar bị Imhotep đánh bại, hắc nghe tiếng Tasha gào khóc, cũng sợ run một chút.

Bất quá hắc lập tức hung hăng nói: “Ta sẽ không cứ như vậy bỏ qua, Aisha, em chỉ có thể thuộc về ta.” Nói xong đem kiếm phóng về hướng Imhotep, cũng thừa dịp này hắc trốn đi.

Aisha nhìn thi thể Tasha, nói: “Cái này mặc kệ?”

Imhotep vuốt mặt cô: “Đàn ông khác với phụ nữ, bọn họ tâm không có từ bi. Chỉ cần là không có ích, thì không cần thiết thương hại. Cho nên, lần gặp sau ta nhất định sẽ hạ sát thủ, bằng không không thể đem nàng giữ bên người? Aisha, nàng hiểu ý tứ ta chứ?”

Aisha hiểu, hẳn là muốn giết chết Musar. Kỳ thật nếu soái ca thật sự chết cũng làm người ta đau lòng, nhưng là cô vẫn khẽ gật đầu.

Imhotep ôm cô, nói: “Đi thôi!”

Aisha xem phương hướng a một tiếng: “Imhotep thân mến, chàng còn có tâm tình làm loại chuyện này?”

Imhotep không nói gì, nhưng là khí lực ôm cô chặt hơn trước rất nhiều tỏ vẻ mình còn rất tốt, dùng không hết, cũng không cần cô vì thế lo lắng.

“Có thể hay không cho ta quay trở về, hôm nay tâm tình không tốt lắm.”

“Loại chuyện này không thể xem tâm tình.”

“Không xem tâm tình thì muốn xem cái gì?” Aisha không hiểu hỏi.

Imhotep nghĩ về thân thể cô nói: “Đây là trách nhiệm của đàn ông, muốn cho người phụ nữ của mình hạnh phúc thì ắt không thể thiếu bộ phận này. Nàng là người của ta, cho nên không thể cho nàng một mình trông phòng.”

20. Chương 20: Giông Bão Kéo Đến

Người người đều vất vả như vậy?

Aisha một bên ôm thắt lưng một bên ghé chính mình trên giường, muốn đi vệ sinh, nhưng thể nào cũng không động được. Đến lúc không chịu được nữa, mới khởi động thắt lưng, nhưng là phía sau lưng cùng hông đến địa phương kia đều đau.

“A...Đòi mạng a!” Trước kia trên Internet truyền lưu một câu, đàn ông sau khi cắt da (@Thoa: Cái chỗ kia ấy) thì năng lực phi thường cường, xem ra thật sự không có nói sai.

Hoàn hảo, hôm nay không có nói sẽ lại đi.

Cô đi xuống giường, đỡ thắt lưng. Mà lúc này a mẫu đi vào, sắc mặt rất lạnh nói: “Aisha, có người nói tối hôm qua thấy người cùng một người đàn ông ở cùng nhau. Một nữ tư tế cao quý không thể lại cùng đàn ông gặp mặt ban đêm, trừ phi người tính toán bị hỏa thiêu, linh hồn không thể chuyển sinh.”

Aisha không biết là ai nói những lời này cho nàng nghe, nhưng là vẫn nói: “Đây là người khác nói bậy không cần phải tin tưởng, ta cũng không có cùng người khác đi ra ngoài.”

A mẫu nói: “Hi vọng người nói thật.”

Aisha nhớ được hôm qua cũng có bị người khác bắt gặp, một đã chết, một trốn đi. Chẳng lẽ là mật báo của Musar sao?

Nghĩ đến đây, cô muốn đi tìm Imhotep thương lượng chút, làm tin đồn dừng lại, miễn cho bị người khác nói ra ngoài.

Nhưng lúc này cũng không thể đi, nếu như chẳng may để bị nhìn thấy?

Nghĩ nghĩ cô đi ra ngoài dạo một vòng, tìm được hai tầng lầu Imhotep phái đến bảo vệ mình, nhỏ giọng nói: “Đi nói với Imhotep, mấy ngày nay chúng ta tốt nhất không nên gặp nhau.” Nói xong cô nhìn xung quanh không có người nhìn thấy mới rời đi.

Mà Imhotep nghe được tin tức thì như đầu sư tử tức giận, hẳn chính là ở trong thần điện mình lớn tiếng nói: “Vì sao? Chẳng qua là muốn cùng người trong lòng ở cùng nhau, rất khó sao?”

Thật là rất khó, hẳn hiểu được nhưng cũng không nguyện ý buông tha.

Tình yêu vốn là vậy, hai người yêu nhau nhưng lại không thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ.

Một tầng lầu khom người nói: “Đại tư tế, có lẽ ngài có thể cho những nữ tư tế rời đi thần điện. Nhớ là các nàng đều muốn đi Hạ Ai Cập dẫn đường cho người dân bị lạc, như vậy nàng sẽ thoát được sự kiểm soát.”

Imhotep nghe xong thập phần cao hứng, nói: “Đúng vậy, nàng có thể ở lại thần điện, đây cũng hết thủy là ý của Pharaoh.”

“Đi thôi, ta tin tưởng ngươi có thể làm tốt việc này.” Hắn đã chờ không kịp, cùng nàng bên nhau sẽ làm người ta cỡ nào hưng phấn.

Tăng lữ kia đi không bao lâu liền truyền tin tốt trở về, tất cả đều chuẩn bị tốt, toàn bộ tư tế thần điện Watoda đều rời đi ngoại trừ Aisha.

Aisha ở bên trong thần điện lúc này đang đối diện tượng rắn hổ mang, không phải bảo hắn biết điều một chút thế nào lại ngược lại? Hạ Ai Cập rất xa, trở về cũng phải một khoảng thời gian, như vậy cô không phải cả ngày sẽ ở cùng hắn?

Giống như suy nghĩ của cô, buổi chiều Imhotep liền khoác áo đến chỗ của cô.

Hắn nhiệt tình đối cô, ôm ấp nói chuyện, nói một hồi hai người lại mặc danh kỳ diệu tiến lên giường.

Đang hạnh phúc âu yếm trên giường, Aisha bất chợt nghĩ đến những chuyện trước mắt: “Musal hắn có khả năng sẽ làm ra một chút chuyện hại người, cho nên...”

“Ừ, hôm nay Pharaoh có hỏi qua ta. Có người bảo ta phản bội Pharaoh phản bội lại thần, ở đại thần điện có cuộc sống hoang dã.”

“Imhotep...A, chàng chậm một chút chút nghe ta nói, như vậy rất nguy hiểm.” Aisha nói.

“Đối với nàng, ta không muốn rời xa, ta không thể ngừng, đã dừng không được nữa.” Hắn cơ hồ là tê căn cô, nhưng Aisha cũng không có cảm giác đau.

Một hồi mây mưa qua đi, Aisha lần đầu tiên nằm trong lòng ngực hắn ngủ đến giữa trưa ngày hôm sau. Hiện tại đã không có người quấy rầy hai người, đương nhiên đồ ăn phải là tự họ tự thân vận động.

Aisha đối với chuyện này cũng không quen thuộc, cô cơ hồ là nấu cơm nửa sống nửa chín. Cũng may Imhotep cũng không để ý, hắn chính là ở một bên cười to ha ha.

Aisha là tiểu thư quý tộc, cô không biết làm là chuyện bình thường.

Hắn cũng không hiểu, chỉ là xem nàng làm việc tựa như những cô gái Ai Cập bình thường, lại nhất thời xúc động. Nếu bọn họ là người thường, có phải hay không là đã có một mái ấm gia đình, vợ làm cơm, chồng buổi sáng ra ngoài làm việc đến tối trở về ăn cơm.

Đi qua ôm lấy nàng, ở trên lưng nàng hôn đến hôn đi, thắt lưng nàng thật rất mềm mại cảm giác rất tuyệt.

Aisha nhẹ nhàng vặn vẹo thắt lưng, cười nói: “Thật ngứa, chàng buông ra, ta muốn làm đồ ăn.”

Nhưng là Imhotep lại nói: “Nhìn nàng ta liền không cần ăn, không cần uống, nàng chính là hiết thủy của ta.”

“Chàng là tư tế không phải thần, phải ăn cơm, ngoan, cho ta nấu cơm đi!” Aisha cảm thấy Imhotep sờ cô tuyệt đối không chỉ tại phần eo, cô nhất định chống đối lại tính xâm lược.

Quả nhiên, hai tay hướng phía dưới đi đến, bắt đầu vuốt ve.

“Imhotep...” Aisha cảm thấy người đàn ông này thật sự làm người ta bất đắc dĩ, làm sao lại có thể cường như vậy nha.

Đúng lúc này, một tăng lữ chạy vào, hắn tự động không nhìn cảnh trước mắt, nói: “Daoud tướng quan đang đến đây, nghe nói Pharaoh hoài nghi có đàn ông xông vào nơi này. Chúng ta không thể để hắn nhìn thấy, phải rời đi.”

Tăng lữ cùng Imhotep đều phải rời đi, hắn tỏ vẻ thật bất mãn, nhưng hiện tại lại không có biện pháp. Bọn họ trốn vào một góc phòng bếp, ở phía sau hướng hầm ngầm thần điện. Nơi này là nơi giam giữ nữ tư tế phạm vào sai lầm, nếu không có nữ tư tế dẫn đường bọn họ sẽ không đến nơi này.

Imhotep mới sẽ không đi, tuy rằng Aisha thể xác và tâm hồn đều cho hắn, nhưng tên kia là người trước kia nàng yêu, hắn không biết tâm nàng có hay không dao động.

Lần này nhìn thấy Aisha, Daoud cảm thấy nàng thay đổi, trở nên gợi cảm, phiêu dật. Trong ánh mắt trong sáng chứa trí tuệ vô tận, trên mặt chớp động đồ ửng liền có thể khiến cho bất kỳ người đàn ông nào đều phải động tâm, tóc đen như thác nước theo gió tung bay.

Hắn biết Aisha trước kia thích mình, tâm nàng dù kẻ ngốc cũng có thể nhìn thấy. Nhưng là hắn không thích nàng, cảm thấy nàng là một tiểu thư quý tộc bị làm hư, trừ bỏ một thân khí chất tiểu thư thì cái gì cũng không có.

Mà hiện tại nàng lại lễ phép xoay người nói: “Tướng quan Daoud, không biết ngài đến đây vì chuyện gì?”

Daoud nói: “Pharaoh nghe có người thừa dịp nữ tư tế đi ra ngoài đã vào đây ẩn nấp, cho nên truyền ta đến đây xem xét một chút, không biết có thể hay không?”

Aisha nói: “Tất nhiên, xin cứ tự nhiên.”

Daoud vung tay lên, hắn mang đến rất nhiều người đi xung quanh tìm người. Daoud nhìn cô gái trấn định trước mắt, nàng không giống một cô gái bình thường, hắn mở miệng nói: “Nghe nói người cùng Anck-Su-Namun trước kia là bạn bè.”

Aisha cười nói: “Đó là trước kia, hiện tại nàng dường như hận ta.”

Daoud rũ mắt: “Aisha, nên cẩn thận nàng.”

Aisha hiểu ý, chuyện này chính là nàng ta làm ra. Cô có tính hay không chung quanh đều là kẻ địch, hoàng cung bên ngoài có một Musar, bên trong có Anck-Su-Namun.

Mà Daoud thấy cô đột nhiên cúi đầu, cho rằng nàng là không tin hắn lời, nói: “Nàng là ở trước mặt Pharaoh nói bậy, Aisha.....”

“Cảm ơn tướng quân quan tâm, Aisha hoàn toàn hiểu.”

“Người tin ta?” Daoud biết mình là người giết chết cha của Aisha, nàng không để ý mình cũng bình thường.

Nhưng Aisha lại nói: “Đúng vậy, ta tin lời nói của ngài.” Người là có thiện ý đến cảnh cáo, sao lại không tin?

Anck-Su-Namun lại còn đối với cô rất hận, làm chuyện này cũng không phải khó hiểu. Nàng ta là muốn tiên hạ thủ vi cường, sợ Aisha đem sự tình ngày đó uy hiếp Imhotep nói ra.

21. Chương 21: Đi Xa

Daoud cuối cùng không có tìm thấy thứ gì khả nghi, hắn cung kính rời thần điện. Vô lễ như vậy tiến vào, nếu không có sự chỉ thị của Pharaoh bọn hắn nhất định bị thần phạt.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến một việc, thật lâu trước đây lúc Aisha vẫn là tiểu thư quý tộc. Bởi vì hôm nay chú ý Aisha nên mới nghĩ tới, không khỏi trở về nhà của mình lấy ra vật kia.

Hắn thật quyến luyến sờ sờ, nàng hiện tại đã không phải vị tiểu thư năm đó, nàng hiện là sứ giả hầu hạ thần, thứ này không thể giữ lại.

Daoud lúc đêm đen lại đến thần điện, hắn không thể lại vô lễ xâm nhập vì thế nhượng một người phụ nữ đi vào truyền tin.

Lúc người phụ nữ đó đi vào, thì tại một góc khuất những tầng lầu của Imhotep đã báo cho đôi nam nữ đang quần quít lấy nhau có người tiến vào.

Imhotep cực không tình nguyện đem Aisha buông ra, vừa mới đến lại có người đến quấy rầy, hắn hận không thể lao ra bóp chết trực tiếp kẻ đó đánh nhót vào địa ngục.

Aisha một bên mặc quần áo một bên nhìn hắn rối rắm bộ dáng cực kì buồn cười, nhanh tay ôm lấy mặt hắn nói: “Ta rất nhanh lại quay về.”

Cô tiếp đón người phụ nữ kia, nghe nàng ta nói Daoud đến tìm cô không khỏi cảm thấy kỳ quái. Cô vội vàng đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy một người cao lớn đang tránh ở chỗ khuất.

Ai Cập cổ, nữ tư tế là một chức nghiệp đặc thù. Các nàng chịu vận người kính ngưỡng, nhưng là cũng bị người yên lặng nhìn chăm chú, chỉ cần có biểu hiện khác thường liền sẽ bị nhục mạ.

Cho nên cho dù là có lý do gặp mặt, hấn cũng phải làm lễ. Nhìn thấy Aisha xuất hiện hấn liền hạ thấp lưng, nói: “Aisha tôn kính, hôm nay ta tới để hoàn trả vật người đã tặng. Tin tưởng, hiện tại người đã không còn tính đem nó phò thác cho ta.” Nói xong hấn lấy ra một cái hộp giao cho Aisha.

Aisha cảm thấy cái hòm này và cái dưới nước trước kia đều thật giống nhau, xem ra đồng dạng chứa đồ quan trọng. Cô hiện tại xem như là phụ nữ có chồng, này này nọ nọ quả thật không thích hợp lại ở trên tay người thâm mền trước kia, cô tiếp nhận nói: “Cảm ơn ngài đã cố ý đưa tới.”

Daoud càng ngày càng cảm thấy Aisha thật thông minh, trước kia nàng có phải hay không là như vậy, hấn cười nói: “Chúc ngài hết thấy thuận lợi, ta trước rời đi. Ta phải nói một câu, tiểu thư Aisha lúc này ngài hơn hấn một tiểu thư quý tộc.”

Aisha cũng không có như vậy xúc động, hình tượng này của cô bất quá là giả vờ mà thôi, trừ bỏ Imhotep cô cũng không nghĩ sẽ cho người ngoài bắt được nhược điểm.

Đem theo hòm đi vào trong thì thấy Imhotep đang tức giận, hấn ở giữa phòng đi đi lại lại, nhìn thấy người mới chạy tới hỏi: “Daoud đến tột cùng muốn làm cái gì?”

Aisha cả kinh, ho một tiếng nói: “Hấn đến đưa ta đồ trước kia cho hấn, chính là cái này.”

Imhotep sắc mặt càng biến sắc, hấn có chút thô bạo ôm lấy Aisha đem cô áp lên giường, không cần biết cái gì hôn môi, cái gì tiếp xúc, trực tiếp cởi áo cô làm việc.

Aisha nói: “Thật thật thật sự, trong lòng ta không có hấn....Chàng không cần như thế trả thù ta.”

Imhotep đột nhiên cười nói: “Aisha thân ái nàng đoán sai rồi, ta đây chân chính sẽ không trả thù.”

Aisha khóe miệng méo mó, kỳ thật Imhotep ôn nhu là giả vờ đúng không?

Triền miên qua đi, Imhotep mới cầm lấy cái hòm nói: “Ta muốn nhìn xem, nàng trước kia tặng hấn cái gì.”

“Chàng vẫn để ý.” Aisha nhắc đầu suy yếu nói.

Imhotep sờ soạng đầu cô mở hòm, phát hiện vật giữa hòm, tức giận nói: “Thì ra, nàng trước kia quan tâm hấn như thế.”

Aisha cũng hơi ngắc đầu, nhìn đến vật trong đó, dĩ nhiên là thứ mà đại gia tìm thật lâu vòng tay tử thần. Đây cũng chứng minh, Aisha kỳ thật sớm đã đem nó cho Daoud, cũng là đem tâm cùng đã tâm giao cho hấn?

Thật sự là quá khứ rối rắm, đang suy nghĩ thì chính mình lại bị Imhotep bay đến. Hấn nhìn thẳng cô cười nói: “Xem ra, ta đêm nay còn muốn làm một hồi chân chính chính mình.”

Aisha lớn tiếng nói: “Không cần, vẫn là nguy trang một chút đại tư tế tốt...”

Nhưng là vô dụng, đối với thân hình cùng tâm lý đều chiếm thượng phong của Imhotep, cô chỉ có thể nhận làm kẻ yếu.

Lại xong việc, Imhotep nằm ở bên cạnh cô, nói: “Nàng muốn xử lý như thế nào?”

Aisha đã tiến vào trạng thái bán giác ngủ, cô sờ đầu Imhotep rồi buông xuống một câu: “Ta nghĩ ngủ đã.”

Imhotep ha ha cười, hấn hôn Aisha rồi hai người ôm nhau ngủ.

Ngày hôm sau Imhotep cùng Aisha rời giường, thu thập một chút rồi bắt đầu thương lượng về vòng tay.

Imhotep nói: “Ta quyết định đưa vòng tay giao Pharaoh, dùng nó đổi lấy nàng và ta hạnh phúc. Nếu hấn không đồng ý, ta đem nó hủy Ai Cập.”

Người đàn ông này có ý tưởng thật là cực đoan, bất quá đây là Ai Cập cổ đại, bọn họ chỉ biết sinh tồn liên không có khả năng cùng nhau.

Bất luận trong mắt kẻ nào, phản bội tình cảm của thần đều nhận nguyên rủa.

“Ta nghĩ hần sẽ đồng ý, bởi vì vòng tay đối hần rất quan trọng.” Aisha nghĩ Pharaoh sẽ đồng ý, chỉ cần hần gật đầu hai người sẽ quang minh chính đại bên nhau.

Cứ như vậy cùng hần cả đời.

Hai người hôn nhau một trận, đột nhiên bên ngoài một tầng lầu nói: “Đại tư tế tôn kính, Pharaoh muốn ngài lập tức tiến cung.”

Imhotep chỉ có thể đứng lên nói: “Buổi tối ta lại đến.”

Aisha gật đầu: “Ta chờ chàng.” Nhìn hần rời đi, cô cảm thấy mình thân thể có chút không tốt. Cô thậm chí bắt đầu học làm đồ ăn, nhưng nghĩ đến vòng tay kia chưa được xử trí tốt, cô ngay tại phòng tìm chỗ dấu nó đi.

Nhưng là đến buổi tối Imhotep cũng không có đến đúng hẹn, tầng lầu của hần đến nói cho cô, bởi vị hạ Ai Cập có chiến sự nên đại tư tế cùng Pharaoh đã chạy vội ra chiến trường.

Lúc gần đi còn để lại thư, cổ gấu trên giấy toàn ngập hần xin lỗi, hơn nữa nói hần đã đem người đến bảo vệ cô, nhất định không để cô gặp chuyện.

Mặt khác bảo cô cẩn thận, cùng hần thường xuyên thư từ qua lại.

Aisha lòng thất lạc, nhưng Pharaoh muốn đại tư tế cùng nhau đồng chinh, như thế binh lính cũng có khí thế.

Cô hiện tại muốn học tập viết thư, bởi vì chinh chiến không phải ba hai ngày là có thể trở về.

Aisha thân là một cô gái kiên cường đến từ hiện đại, mà phụ nữ Ai Cập cổ đều thật kiên cường. Cho dù chồng có đi đánh giặc, nhưng các nàng vẫn có thể tiếp tục cuộc sống thông thường.

Trong khoảng thời gian này Aisha học xong cổ tự viết thư, thân thể này vốn là biết chữ, cho nên học viết cũng rất nhanh.

Hiện tại cô biết Pharaoh mang theo không chỉ có Imhotep mà còn có Anck-Su-Namun cùng Daoud. Cho nên bên người cô hung hiểm chỉ còn lại Musar, nhưng không biết Imhotep đã dùng cách gì, toàn thành đã dán đầy lệnh truy nã của hần.

Thành Thebes rất náo nhiệt, nhưng Aisha trong lòng đã có chút tịch mịch, cô nhanh chóng viết thư cho Imhotep, dùng văn tự cổ Ai Cập viết lại cuộc sống thường ngày của bản thân cho hần.

Imhotep cũng hồi âm, bởi thượng Ai Cập cùng hạ Ai Cập rất xa lại có chiến sự, cho nên cơ bản là một tuần hoặc nhiều hơn thư mới có thể đến.

22. Chương 22: Hồng Nhạn Đưa Thư Tình?

Lá thư thứ nhất của Aisha: Imhotep thân yêu, chàng rời đi đã bảy ngày, nơi này tất cả đều tốt, ta đã học được cách nấu cơm nhóm lửa. Thượng Ai Cập đối với Pharaoh thân chinh, phụ nữ ngày đêm làm chiến bào, hi vọng có thể đưa đến tay người thân. Ta cũng làm một bộ, sẽ gửi đi qua, hi vọng chàng mặc nó hết thấy hung hiểm sẽ hóa lành.

Imhotep hồi âm: Aisha thân yêu, hạ Ai Cập chiến sự thật khấn trương, nhưng là mặc vào chiến bào nàng đưa đến ta cảm thấy hết thấy đều trong lòng bàn tay. Hôm nay Pharaoh thắng lợi, hần rất cao hứng. Người dân hạ Ai Cập tin tưởng nữ thần Watoda, đáng tiếc thần điện đã bị hủy, bọn họ đang xây dựng lại. Ở trong này ta không cần thiết đo chiến trường còn có người bảo hộ nên không cần lo lắng, chỉ là ngày đêm nghĩ đến nàng, thập phần vương bận. Ban đêm không thể ngủ, bởi vì không có nàng bên cạnh. Aisha thân yêu, ta là cơ nào muốn ôm ấp nàng...

Đọc phần phía dưới Aisha trốn vào trong chăn vụng trộm xem tâm tình, cười khúc khích, đều đi đánh giấc còn nhàn rồi viết những lời buồn nôn như thế, nhìn xem mặt cô đã đỏ ửng chân run.

Hắn đã không cho chính mình tốt hơn, cô cũng không thể nhàn rồi.

Vì thế Aisha thư hồi âm của Aisha dùng một ngày một đêm mới viết xong, thư viết: Imhotep thân yêu, từ lúc chàng rời đi cũng đã lâu, ta thể xác và tinh thần không có một chỗ không tưởng niệm chàng. Trong lòng lo lắng sợ hãi, nhưng chỉ có thể theo trên thân thể ta từ hương vị cùng hoài niệm trước kia cùng chàng gần bó kề cận mỗi một ngày....Đằng sau lướt bỏ ngàn chữ, tất cả đều là sự miêu tả về thời gian hai người bên nhau.

Thư đưa đi, cô ở mặt dưới lại bổ sung một câu: Không được nhìn phụ nữ hạ Ai Cập, chàng hẳn chỉ có thể nhìn ta, sớm ngày về, Imhotep thân yêu.

Tăng lữ truyền tin nhìn đến Aisha giao thư cho hắn cười quái dị, thiếu chút nữa cho rằng mình đang ôm rấn hổ mang chứ không phải thư, cũng may Imhotep dạy hắn trấn định đem thư đặt vào trong lòng cười ngựa ngày đêm phi nước đại xuống hạ Ai Cập.

Aisha liền che miệng cười trộm, nghĩ Imhotep xem xong thư sẽ có phản ứng như thế nào, hắn sẽ gửi ính cái dạng thư gì?

Bất quá, gần đây cô cảm thấy không đúng, dĩ cả luôn luôn không có tới, cô còn có những điểm phản ứng đặc thù. Cô cong khóe miệng nghĩ, sẽ không phải là có?

Ai Cập cổ cũng không có phương pháp thử có phải hay không mình mang thai, cho nên cô chờ a chờ a, đợi đến lúc thư về, cô đã nôn mửa gây đi không ít. Hơn nữa tính ngày, tmd đã hơn bốn mươi ngày, này không phải là có là cái gì?

Cô mở thư của Imhotep ra, gấp mặt trên lần này chỉ viết một hàng tự, hơn nữa nét bút nhìn lực khá lớn. Aisha thân yêu, chờ ta trở về, nhất định đem nàng trấn áp lên giường.

Ở trên giường làm cái gì ai cũng đều biết.

Aisha hiện tại tâm tình phức tạp, làm một người phụ nữ cô cũng không như vậy thừa nhận mình mang thai.

Thiết, cần tìm cá nhân thương lượng mới đúng. Người này chỉ có thể là Imhotep, tin tưởng hắn là một người đàn ông nghiêm cẩn phụ trách.

Vì thế cô ở trong thư viết: Imhotep thân yêu chỉ sợ chàng trở về cũng không thể đem ta áp lên giường, chàng nhất định phải yêu thương ta, nhất định phải nghĩ biện pháp giấu ta đi, bởi ta phát hiện mình tựa như có sinh mệnh nhỏ của chàng. Dù là đứa con cấm kỵ, nhưng là mẹ, ta muốn con phải cả đời bình an.

Đem thư viết đưa cho tăng lữ, Aisha vuốt bụng nhỏ chính mình nhìn tượng rấn hổ mang nói: “Ta có chút chơi đùa.” Sau này bụng lớn, đi lại sẽ có chút khó khăn.

Hơn nữa hiện tại cô không ở cùng Imhotep cũng cảm thấy thật thỏa mãn, thật hạnh phúc.

Ở hiện đại chưa từng nghĩ đến sẽ kết hôn, đó là vì chính mình tuổi còn nhỏ. Nhưng hiện tại bỗng nhiên cải biến, chẳng những có đàn ông còn có đứa nhỏ.

Bất quá Aisha không muốn ép buộc hắn, dù sao cha mẹ hai người phải cam tâm tình nguyện ở cùng nhau hoài thai, không phải đối phương bị ép buộc mới có.

Như vậy gọi là kết tinh tình yêu đi?

Cho nên cô ngay từ đầu đã tính lưu lại đứa trẻ, yêu nó.

Bảy ngày sau thư đến tay Imhotep, hắn vội vàng nhận thư từ tăng lữ bên ngoài phòng mở ra xem. Lần trước nàng gửi thư cho hắn thực rồi rầm không biết trả lời thế nào, kết quả lúc hồi âm cũng chỉ viết một dòng.

Nếu lần này nàng lại viết cùng một loại lời nói lúc trước, hắn nhất định mượn cớ trở về triu mến nàng một lần. Kết quả là nội dung trong thư làm hắn ngẩn ngơ nơi đó, sau hắn điên cuồng quỳ hướng trong phòng mọi góc ngách, cao giọng nói: “Cấm tạ thần linh.”

Ở Ai Cập cổ nếu không được thần cho phép thì tình lữ sẽ không có đứa nhỏ, bọn họ luôn truyền miệng câu nói này. Hơn nữa kết hôn sau nhiều năm không có đứa nhỏ đàn ông sẽ bị cười chê chính không phải đàn ông. Imhotep luôn cho rằng chính mình thể xác và linh hồn đã hiến cho thần, thần sẽ không ban cho hắn đứa nhỏ, nhưng hiện Aisha mang thai, hắn như thế nào không cao hứng?

Cao hứng rất nhiều nhưng hắn lại thật lo lắng, nếu bị người khác phát hiện, bọn họ cùng đứa nhỏ sẽ bị người khác giết chết. Hắn nhìn quyển sách bóng tối đặt một bên, nhưng làm như vậy chính mình và đứa nhỏ sẽ bị nhốt vào địa ngục.

Hắn do dự, quyết định vẫn là trước xem một chút tình huống.

Hạ Ai Cập chiến sự sớm sẽ kết thúc, chỉ cần Pharaoh rời một bước, về thượng Ai Cập sau một mình mang Aisha rời đi, về sau mặc kệ là nô lệ hay tướng quân, mặc kệ quốc gia địa phương nào, chỉ cần có thể cho bọn họ ở cùng nhau là được.

Imhotep trước kia có lẽ còn có chút không bỏ xuống được vị trí đại tư tế, nhưng hiện tại hắn quyết định rời đi.

Hắn hiện tại đứng đầu một nhà, là hi vọng của vợ con. Thần đã ban đứa nhỏ cho hắn, hắn là sẽ không làm cho bọn họ đến lúc chết nhận trừng phạt.

Cái này Aisha đều biết, cô tiếp tục tránh tại thần điện Watoda, chính là đối với mức nước mà phát sầu. Chính mình là phụ nữ có thai, vạn nhất không có nước thì làm sao bây giờ? Cho nên cô đành phải một lần một thùng nước, đi vài lần mới đủ một ngày.

Sông Nile là mẹ của Ai Cập, nó cách thần điện cũng không xa.

Aisha mỗi lần đều phải ngồi tại bờ sông nghỉ ngơi một lát, cô hiện làm việc đều cẩn thận. Mặt sông hiền hòa càng làm dung mạo của cô hiện ra càng xem càng thuận mắt, nói thật hiện tại cô cũng không thích cái bộ dáng đen đen này, dù sao nhìn người da vàng hơn mười năm, đối với cái dạng này cảm thấy kỳ quái.

Đột nhiên phát hiện sau lưng mình đứng một người, quần áo vải bố màu trắng cùng áo choàng làm hắn nhìn như u linh. Cô bước lùi về sau, một bước dẫm xuống sông Nile. Thân thủ đem đoản đao nắm chặt, lạnh lùng nói: “Người nào?”

Người kia tháo xuống áo choàng, cười nói: “Là ta, em gái thân yêu.”

Aisha không nghĩ tới hắn sẽ thừa dịp này đi đến đây, cảnh giác nói: “Người đi mau, chỉ cần ta cao giọng kêu họ sẽ đi lại, người đến lúc đó muốn chạy cũng không kịp.”

Musar lại nói: “Buông đao đi, Imhotep của em cùng Pharaoh rất nhanh sẽ chết tại sa mạc hạ Ai Cập. Đến lúc đó em chính là người của ta, ta chờ mong một ngày sẽ ôm trọn em.”

Aisha cười lạnh nói: “Thì ra hạ Ai Cập chiến sự là người giở trò quỷ.”

Musar nói: “Đúng vậy, người người đều yêu thích tài bảo, mà Ai Cập chính là bảo tàng lớn nhất.”

Aisha nói: “Imhotep hẳn nhất định không chết, người nhất định sẽ không có được ta, cút đi.”

Musar nhỏ giọng nói: “nhưng là Imhotep chỉ là phạm nhân, hắn không thể đấu lại chó săn địa ngục.” Nói xong vươn hẳn tay ra, một cái ánh vàng rực rỡ vòng tay lấp lánh nằm trên tay hắn.

23. Chương 23: Bán Linh Hồn

Aisha không tin hắn có năng lực này, nhưng nếu như hắn có vòng tay, nghĩ đến binh lính tử thần trong phim như vậy đáng sợ, phạm là người không thể chống trả.

“Người trộm đồ của ta?” Thật không nghĩ tới, hắn thế nhưng có thể ẩn núp vào trong phòng mình trộm vật đi.

Musar không đáp chỉ lăm lăm nói: “Ta từ nhỏ liền yêu em, nhưng em chưa bao giờ để ta vào mắt. Aisha, hiện thời ta muốn em hối hận. Cho dù đem bán linh hồn cho quỷ dữ, cũng muốn được bên em.”

Aisha biết hẳn không có khả năng thay đổi chủ ý, vì thế thừa dịp hẳn thao thao bất tuyệt liền ra sức kéo vòng tay trên tay hẳn. Chỉ cần cướp lại nó, Imhotep sẽ an toàn.

Nhưng không nghĩ tới, không có cách nào có thể gỡ bỏ nó. Ngắm lại cũng đúng, trong điện ảnh nó cũng không như vậy dễ dàng tháo xuống.

Do đó, cô đành phải buông tha, lui về sau vài bước bảo vệ chính mình. Có lẽ là do kích động quá mức mà suyễn ngược, lập tức làm cơ thể nổi lên phản ứng, bỗng một trận nôn khan ập đến.

Musar mặc dù là đàn ông, nhưng hẳn cũng không phải kẻ không biết gì, phụ nữ sẽ có phản ứng như vậy tuy có thể là do sinh bệnh, nhưng Aisha nhìn rất khỏe mạnh thấy thể nào cũng không phải có bệnh, cho nên chỉ có một loại khả năng.

Trong lòng hẳn đau đớn, nói: “Người có đứa nhỏ?”

Aisha có ngốc cũng không thừa nhận, lắc đầu nói: “Làm sao có thể, người mau đem nó trả lại đây...” Nhìn Mursa hướng cô vọt tới, một quyền hướng bụng cô nói: “Chỉ có một phương pháp có thể xác nhận.”

Aisha bất chấp hình tượng chính mình, thả người né tránh hết to: “Người tới a.”

Một tiếng gọi rất nhiều tầng lầu, bọn họ nhất tề đem Aisha che ở phía sau. Mà Musar lại nói: “Ta sẽ không đem người giao cho hẳn, lại càng không để đứa bé được sinh ra.” Vòng tay vừa động, một cái đầu người sói thủ vệ của tử thần xuất hiện.

Tầng lầu không đáng nhắc tới, một cái tát đã chụp chết hai người, huyết nhục mơ hồ làm Aisha muốn ói. Nhưng cô không yếu thế, cô phải bảo vệ mình và đứa nhỏ.

Vứt bỏ tầng lầu, cô cắn răng hướng ra phía ngoài chạy. Tử thần thủ vệ vươn tay muốn chặn hành động của cô. Aisha cắn răng nhảy vào sông Nile bơi ra.

Tử thần thủ vệ rất lớn, hẳn đi vào trong lòng sông Nile lấy tay đi bắt cô, thiếu chút nữa cô cho rằng chính mình sẽ chết. Nhưng là, đúng lúc này trong lòng sông Nile xuất hiện cái gì đó kéo thần thủ vệ vào giữa dòng sông.

Aisha vừa nhẹ nhàng thở ra liền bị người nắm chặt, mạnh mẽ đánh cô ngã xỉu.

Thời điểm cô tỉnh lại điều đầu tiên là sờ bụng mình, hình như không có chuyện gì, vừa nhẹ nhàng thở ra thì chợt nghe bên người có người nói: “Yên tâm, ta sẽ không đang lúc này đem đứa nhỏ lấy ra, ta sẽ chờ, chờ gặp được Imhotep để hẳn tận mắt thấy con mình chết đi. Đến lúc đó, ta sẽ dẫn người đi em gái của ta.”

Người này thật biến thái, thế nào lại không có nhìn ra?

Aisha phát hiện mình đang ngồi trên lưng ngựa bên trong sa mạc chạy như bay, chẳng lẽ hẳn mang cô đi hạ Ai Cập?

Cô tuy rằng muốn gặp Imhotep, nhưng sợ đi qua như vậy chỉ càng ngày càng loạn. Cô muốn chạy trốn, nhưng Musar đã đem hai chân cô trói chặt, mà cô hiện đang ngồi trên sườn ngựa.

Thật là bi kịch, cô đành phải nói: “Musar ta nghĩ người hiểu được, ta thật sự không phải em gái Aisha của người. Người mà người thích đã mất, vô luận là linh hồn cùng thân thể cũng không phải nàng.”

“Người chính là Aisha, bởi chỉ có nàng mới có thể đối ta như vậy không để ý.”

“Ta biết, người triệt để là kẻ biến thái.” Người đã không thích hẳn thế mà còn muốn ép thích, không phải biến thái là cái gì?

“Vô luận như thế nào, chỉ cần có được em ta cam tâm.” Nói xong hẳn cường ngạnh ôm đứng lên.

Đối người thế này cô thật không biết đối phó thế nào, bỗng nhiên một thứ xẹt qua đầu óc, đối lòng. Cô cắn răng dựa vào trong ngực Musar nói: “Anh, chỉ cần anh buông tha cho con của ta không cần đi hạ Ai Cập, ta lập tức trở thành người của anh.”

Musar thế ngẩn ra, cười nói: “Tiểu yêu tinh, người cho rằng ta tin tưởng lời người sao?”

Aisha bị ba chữ tiểu yêu tinh làm ngứa ngáy cả người, thiếu chút nữa liền cả người nổi da gà. Cô gục đầu xuống nói: “Ta vì con, chuyện gì cũng sẽ làm.”

Musar dừng ngựa, nói: “Một khi đã như vậy, nếu ta muốn người giết Imhotep?”

Aisha hạ khóe miệng: “Hắn dù sao cũng là cha đứa bé, ta không nghĩ đến lúc sinh ra lại bị kịch không có cha?” Nói xong liền dùng tay sát khóe mắt, tỏ vẻ chính mình không cam lòng.

Chính là như suy nghĩ của cô, người biến thái thường sẽ thích nhìn bộ dáng người thương tâm. Musar thường thức cô rồi rầm, hần nhanh tay sờ sờ bụng cô nói: “Đã như vậy, như vậy đêm nay...”

“Đêm này không được, hần còn rất yếu, ít nhất phải đợi bốn năm tháng mới có thể.” Aisha trực tiếp nói.

Musar lạnh lùng nói: “Người quả nhiên là muốn gạt ta.”

Aisha nói: “Người cũng không thật yêu ta, chính là không chiếm được nên trong lòng không phục mà thôi. Nếu thật sự yêu ta, lại làm sao chính mình buông tha cho cơ hội này?”

Musar ngẩn ra, sau đó nở nụ cười nói: “Quả nhiên là cùng người bất đồng, thế nhưng lại cùng anh trai tranh luận. Bất quá như vậy thật đáng yêu, ta sẽ thành toàn em.”

Vì thế Musar chuyển hướng không đi hạ Ai Cập mà đến một thôn trang nhỏ, mua một phòng ột đôi anh trai em gái. Bộ dáng bọn họ giống nhau, cho dù không nói an hem cũng có người nhìn ra.

Cho nên liền lấy thân phận là an hem, Musar ở cách thôn rất xa, dùng một cái khóa đáng sợ khóa Aisha trên giường. Hắn sẽ không để cô bỏ trốn, lại càng sẽ không lộ hành tung của cô. Tay cũng bị trói chặt, trừ phi ăn cơm mới bỏ ra.

Aisha mấy ngày nai rất quẫn bách, cô bị buộc cùng Musar ngủ trên một chiếc giường, bị hắn liên tục ăn đầu hủ. Nhưng là cô cũng không dám liều lĩnh chạy trốn, bởi vì nếu không sẽ hại chết mình cùng con, thậm chí còn có Imhotep.

Musar cũng không sẽ thả đi cơ hội giết Imhotep và Pharaoh, vòng tay của hắn trong đêm sáng lên, đại biểu pháp lực vẫn còn hiệu lực. Không biết bọn họ thế nào, bất quá cô tin tưởng Imhotep còn sống, bằng không rắn hổ mang đã kéo mình đi về.

Cô hiện thật nhu thuận, chính là trong lòng không lúc nào tìm cơ hội.

Chính không nghĩ đến cơ hội cũng nhanh đến, không biết nhóm tăng lữ làm cách nào tra được chỗ bọn họ, thế nhưng ban đêm đã vây phòng.

Aisha thấy Musar ra ngoài nghênh chiến, ngay tại phòng nắm chặt tay cầu nguyện: “Rắn hổ mang mau mau đến giúp ta, ít nhất để ta ra ngoài.”

Cầu nguyện nửa ngày, rốt cục nhìn thấy từ bên ngoài một con rắn chui vào. Cái đầu nhỏ le lưỡi hướng về phía cô, Aisha chỉ vào khóa nói: “Rắn hổ mang thân mến, ta muốn người gỡ bỏ xiềng xích cho ta, người có thể làm gì không?”

Cái đầu nhỏ kiêu ngạo vươn lên, bỗng đối với khóa trên chân Aisha cắn một cái, khách một tiếng thế nhưng thật bùng ra. Aisha sợ hãi than, cái con vật nhỏ này lại mang theo quá sức mạnh!

24. Chương 24: Người Em Gái Tàn Nhẫn

Edit: Thập Tam Thoa P/s: Từ chương sau là có nhân thú, đồng thời cũng bước sang bộ phim The Mummy I Như thế nào đi chăng nữa thì cũng chiếm được cơ hội, vì thế cô nhìn xung quanh tìm vũ khí, mắt nhìn thấy bên cạnh có một cái rìu, dài nặng cảm giác khá an toàn.

Cô nhanh tay lấy nó vừa vung trộm chạy trốn, nhưng là khi ngẩng đầu thì thấy Musar bị các tăng lữ đánh lui về phía sau. Hắn có vẻ như đang triệu hồi ra tử thần, không biết vì sao vòng tay tựa hồ không có cách nào gọi tử thần mà chậm rãi biến thành màu đen.

Có phải hay không có một lực lượng vô hình ngăn cản nó, Aisha cắn răng bắt lấy cơ hội này, cô liền xông ra bên ngoài vọt đến bên Musar dùng tay chém tới.

Vừa lúc cô lao ra Musar đang bị tăng lữ ép đến không thể tránh thoát, khi cảm giác được có người từ phía sau thì đã quá chậm. Tay chợt lạnh, tay phải cùng vòng tay tử thần nằm trên mặt đất.

Hắn ôm lấy tay kêu thảm thiết, sau đó bỏ lại nhóm tăng lữ gào to với Aisha: “Người quả nhiên không phải Aisha, không phải.”

Aisha đem cầm lấy vòng tay tử thần cầm trong tay, lui ra phía sau vài bước được tăng lữ vây quanh bảo vệ ở giữa, cô hít một hơi nói: “Ta đã nói ta không phải Aisha.”

Musar lớn tiếng nói: “Ta sẽ không để các người yên, sẽ không.” Hắn chạy rất nhanh, thừa lúc tăng lữ không chú ý mà đá đổ một người chạy thoát.

Vòng tay tử thần chỉ cần thoát khỏi thân thể chủ nhân liền năng lượng cũng không tồn tại, Aisha nhẹ thở ra nghĩ cách xử lý vòng tay, bỗng nhiên có người hét lớn: “Pharaoh mau nhìn, quả là Aisha, nàng ta lợi dụng vòng tay muốn tiêu diệt Ai Cập.” Giọng nói này rõ ràng là Anck-Su-Namun.

Aisha mắt thấy một đội ngũ chạy tới, trong đó thể nhưng còn có Imhotep. Trong tay hắn đang cầm một quyển sách, đúng là cuốn sách bóng tối.

Cô rất kích động, thiếu chút nữa liền bỏ nhào vào lòng hắn khóc lớn. Mà cô thấy hắn thể nhưng chăm chú nhìn bụng cô, khóe miệng chậm rãi thở ra tựa hồ là an tâm.

Hắn nghe lời nói của Anck-Su-Namun sau liền chỉ vào cánh tay trên mặt đất nói: “Không phải như thế Pharaoh, nhất định là Aisha lúc này xử lý Musar, kẻ lúc bị người chém đuổi đi, kỳ thật là âm thầm trước lúc chết giao vòng tay cho hắn.”

Pharaoh nhìn Aisha liếc mắt một cái, đã thấy thiếu nữ kia đi qua cầm lấy vòng tay giơ lên trước mặt hắn nói: “Aisha đã đoạt lại vòng tay, thỉnh Pharaoh không cần tin tưởng những lời muốn tổn hại Aisha, tất cả tăng lữ ở đây có thể làm chứng Aisha vô tội.”

Pharaoh gật gật đầu, hắn hỏi tăng lữ: “Tư tế Aisha nói những lời này là thật?”

Một tăng lữ đi lên nói: “Là thật, đúng nàng la tự tay chém đứt tay Musar.”

Pharaoh cười ha ha nói: “Quả nhiên tư tế là trung thành với ta.” Hắn nhận lấy vòng tay, nó đã khôi phục lại ánh kim hoàng sắc.

Mà lúc này thân hình Imhotep trên ngựa nghiêng nghiêng, hắn ôm sách bóng tối trong tay trước mặt bỗng tối sầm lập tức ngã xuống. Tỏa ra sức mạnh quyển sách bóng tối, hắn dường như là chống toàn lực, nhưng là luôn luôn lo lắng cho an nguy của Aisha một đường chống đỡ đến đây, hiện tại nhìn thấy cô bình yên cũng không gượng nổi nữa.

Aisha phát hoảng xông lên, nhưng các tăng lữ đã nâng hắn lên. Cô cương trực đứng tại chỗ nửa ngày, rốt cục vẫn thu hồi chân mình đứng yên tại chỗ. Trước mặt Pharaoh cô không thể liều lĩnh, bằng không cả nhà sẽ đoán mệnh a.

Đều nói khi có đứa nhỏ phụ nữ sẽ trở nên thành thực, xem ra là thật không sai.

Như vậy chỉ có thể nhẫn chờ Imhotep tỉnh lại ở ốc đảo, cô có thể nhẹ nhàng thở ra. Mà khi Imhotep vừa tỉnh lại ý niệm đầu tiên là sự an toàn của Aisha, hắn tìm chung quanh đến khi thấy được thân ảnh bình an của cô mới thôi. Có như thế hắn mới an tâm để tăng lữ chăm sóc, nhưng luôn tìm cơ hội nói chuyện với cô.

Rồi cục lúc Pharaoh tính toán ở lại nơi này nghỉ ngơi, hắn lấy cơ hội tìm Aisha hỏi chuyện của Musar. Như thế này mới một mình ngồi ở bên cạnh Aisha, hai người bên trong liều trại tăng lữ đã dựng lên, hắn khẩn cấp ôm lấy Aisha hỏi: “Nàng cùng đứa nhỏ đều bình an thật sự là quá tốt, phải biết lúc thân thủ vệ xuất hiện ta biết nàng bên kia gặp chuyện, may mà ta đem theo quyển sách bóng tối, dùng nó chặn lại quân đội của tử thần, hơn nữa dùng nó tìm được nơi của nàng.”

Aisha cười nói: “Ta không phải người yếu đuối như vậy.”

Imhotep nói: “Ta biết, cho nên ta mới như vậy thích nàng. Aisha, có thể cho ta kiểm tra hấn không?” Hấn vươn tay kích động chờ Aisha đồng ý.

Aisha mặt đỏ nói: “Tùy tiện chàng, cũng không phải chưa sờ qua.”

Imhotep cười ha ha, hấn thể này mới đem bàn tay đưa đến trước bụng Aisha. Kỳ thật nơi này nhìn không ra có gì khác thường, nhưng là khi chạm vào hấn thật sự kích động.

Đứa nhỏ này đối với hấn từ trước là không thể nào có được, nhưng hiện chẳng những có thể âu yếm người trong lòng mà còn có đứa nhỏ. Chỉ cần chiến sự kết thúc, hấn liền an bày địa phương để hai mẹ con nàng sinh hoạt. Hiện tại hấn mất đi vòng tay tử thần dùng để trao đổi, xem ra phải nghĩ biện pháp khác.

Hai người chỉ có thể ngọt ngào một lát, bởi vì rất nhanh Anck-Su-Namun đến.

Nàng ta đi vào nói: “Đại tư tế, Pharaoh bảo ngài đi qua.”

Imhotep có tiếng không cũng miêng nói: “Được.” Hấn đứng lên bước đi, mà Anck-Su-Namun lại nhìn thoáng qua Aisha nói: “Có cơ hội, ta còn muốn quyết đấu lại với ngươi một lần.”

Aisha hiện tại cũng không thể cạy mạnh, cô cười nói: “Đúng vậy, bất quá không phải bây giờ.”

Anck-Su-Namun hừ một tiếng kiêu ngạo rời đi, nàng ta đi bên cạnh Imhotep, làm Aisha không nhin được ăn chút vị chua. Dù sao bọn họ mới thật sự là một đôi, tuy hiện tại cô tách họ ra nhưng lại nhìn vẫn rất xứng đôi.

Cũng không rõ Pharaoh kêu Imhotep có chuyện gì, ngày thứ hai hấn liền phải chính mình đi hạ Ai Cập mà cô lại phải đi theo Pharaoh về. Điểm ấy cô mười phần bất mãn, nhưng hiện cũng không thể chống đối.

Imhotep ở phía trước lấy cớ cùng Aisha ôm tạm biệt nhau, hấn nói: “Ta phải đi thu thập tàn cuộc rất nhanh sẽ quay về, không cần phải viết thư. Ta trở về sẽ ban bày ẹ con nàng, ta cũng sẽ từ đi chức vị đại tư tế ở bên cạnh các người. Chúng ta một nhà, vĩnh viễn không chia lìa.”

Aisha cảm thấy thật hạnh phúc, cô lôi kéo tay hấn nói: “Ừ, ta chờ chàng.”

Imhotep đi rồi Aisha liền lên ngựa cùng đội ngũ Pharaoh trở về cùng nhau hướng Thebes. Trên đường, Pharaoh thường mượn cớ nói chuyện cùng Aisha. Aisha lại không ngốc, cô nhìn thấy hấn là có hứng thú với cô.

Tuổi cũng không nhỏ, hấn thật sự không sợ ‘có công mài sắt, có ngày nên kim’ sao? Mỗi ngày cùng Anck-Su-Namun ở cùng nhau thân mật ân ái cũng tốt lắm, còn muốn ăn trong bát xem trong nồi.

Hôm nay, trước mặt mọi người Pharaoh nói: “Nữ thần Watoda sở tuyển trâm châu quả thật bất đồng, không biết nàng có chịu đem người tặng cho ta không?”

Aisha lập tức nói: “Pharaoh tôn kính, thể xác và tinh thần nô tỳ đã trao cho nữ thần Watoda, cho nên...”

“Pharaoh xin ngài đừng nghe nàng ta nói dối, thân thể nàng ta đã trao ột người đàn ông khác, cũng đã có con của hấn.” Vừa tiến vào Thebes, một người phụ nữ từ xa chạy tới, nàng ta mở ra áo choàng quỳ gối trước mặt Pharaoh.

25. Chương 25: Hình Phạt Giữ Mình Trong Sạch

A mẫu, tại sao nàng ta lại đột nhiên xuất hiện nói ra chuyện kinh người như vậy??

Aisha lập tức nghĩ đến Musar, hấn nhất định sẽ không bỏ qua. Biết mình có đứa nhỏ của Imhotep chỉ có hấn, cho nên hấn là hấn mật báo a mẫu đến trước mặt Pharaoh thông tri.

Mà giờ phút này Pharaoh quay đầu nhìn sang Aisha, cô vội quỳ xuống nói: “Thỉnh Pharaoh, đừng nghe nàng nói bậy.”

Pharaoh nói với a mẫu: “Người có chứng cứ gì?”

A mẫu nói: “Pharaoh tôn kính, chỉ cần ngài cho người nghiệm thân nàng, là có thể biết chuyện thật giả.”

Còn có nghiệm thân sao? Rõ ràng là sẽ bị lộ. Aisha trong miệng nói: “Nhất định là Musar đào tẩu vì báo thù mà rải lời đồn.” Nhưng ánh mắt nhìn bốn phía, tìm cách để trốn.

Nhưng Pharaoh mang theo vô số binh lính, cô muốn thế nào trốn thoát?

Aisha quyết định, thừa dịp lúc gọi y quan đến kiểm tra mình mình có thể trốn đi, bọn họ tổng sẽ không có nhiều người đến kiểm tra.

A mẫu nói: “Nô tỳ không phải nghe lời đồn từ bất kỳ địa phương nào, là Aisha từ khi tiến vào thần điện Watoda chưa bao giờ an phận, bên người chung quanh luôn có một ít đàn ông.”

Trong lòng Pharaoh, Aisha giống như thần thánh, nàng tựa như một nữ thần thánh khiết làm hấn không dám đụng chạm, nhưng hiện hấn nhú nhú mày, nói: “Aisha, đi chứng minh ngươi trong sạch đi!”

Bên người Pharaoh có y quan, cũng là phụ nữ.

Aisha nghĩ tới biện pháp, cô cười nói: “Như vậy xin cho nô tỳ đi chứng minh.” Nói xong cô ưỡn ngực đi theo y quan hướng về căn nhà của gia đình gần nhất. Những người đó đã đi ra nghênh đón Pharaoh, cho nên trong phòng cũng không có người.

Pharaoh nhìn theo bóng dáng sau lưng cô đã có phần tin tưởng, nói: “A mẫu như thế nào ngươi vu hãm Aisha, chịu hình phạt để giữ mình trong sạch.”

A mẫu toàn thân run lên, sau vụng trộm nhìn Anck-Su-Namun, nàng cũng không có nói mình xác định Aisha trăm phần trăm có thật, nếu nàng ta thật vẫn còn trong sạch, như vậy nàng chẳng phải bị thiêu chết?

Mà lúc này, trong phòng Aisha bắt đầu hành động, Ai Cập cổ nơi này vô luận y sư dùng biện pháp gì biết khả năng mình mang thai, nhất định phải thừa cơ hội này trốn đi.

Y quan vừa bảo cô cởi quần áo, cô liền dùng lực trên nắm tay ngay giữa đầu y quan đánh một cái, nàng ta ừ một tiếng liền bất tỉnh. Nhân cơ hội này, cô theo cửa sổ nhảy ra.

Thế nhưng, trước mắt là Anck-Su-Namun. Nàng ta lạnh lùng cười nói: “Muốn chạy trốn?”

Aisha nhú mày, nàng ta vì sao biết mình muốn chạy trốn? Theo lý, cho dù có hoài nghi cũng không có gì có thể chứng minh mình cùng Imhotep có quan hệ.

“Vì sao?” Aisha chỉnh lại mình trong tư thế chiến đấu hỏi.

Anck-Su-Namun nói: “Có lẽ ngươi không biết, nhóm vụ y bình thường luôn dưỡng một loại rắn, nó không có độc nhưng đặc biệt yêu thích phụ nữ có thai. Chúng nó thích đồ dùng hay quần áo của người mang thai, thậm chí bất kể thứ gì trên người phụ nữ có thai. Trừ lần đó ra, chúng sẽ không đối gì này nọ có hứng thú. Ta vì muốn biết chính mình hay không có thai đứa nhỏ của Pharaoh mà luôn mang theo loại rắn này bên người, nó cho tới bây giờ với ta không lưu luyến. Nhưng là, nếu là ngươi thì nó phi thường hưng phấn. Ta nhặt được đồ người vứt bỏ đưa cho nó, nó liền sẽ nổi lên phản ứng.”

Aisha ngửa mặt lên trời thở dài, tại sao cô không hề biết ở Ai Cập cổ có cái loại rắn này thật là hổ cha. Anck-Su-Namun nói tiếp: “Là đứa nhỏ của đại tư tế đi, ta biết nhất định là như vậy. Cho nên, ta nhất định không để nó sống sót, cũng không để ngươi sống.”

Aisha nhàn nhạt nói: “Ngươi yêu Imhotep sao?”

Anck-Su-Namun bị nói trúng tim đen có chút phát điên nói: “Đúng, đúng vậy, đều tại ngươi, đều tại ngươi chiếm được tâm hấn, còn làm cho Pharaoh đối ngươi mãi không quên, hiện ngươi nên chết đi để thành toàn cho chúng ta.” Nói xong nàng ta xuất ra đoản đao đâm đến Aisha.

Lúc này đây Aisha giống như lúc ở sân thi đấu như vậy hồ đồ, một bên bảo vệ mình không bị đâm trúng bụng, một bên tàn nhẫn công kích.

Cho đến khi, Pharaoh bên kia nghe được tin tức, hấn tự mình dẫn người đi tới. Hấn thật thất vọng, nói: “Bắt lấy nàng.”

Aisha dùng sức đá văng Anck-Su-Namun, nhưng lại bị vô số binh lính đặt đao lên cổ.

Cô không có khả năng đánh bại binh lính Pharaoh. Anck-Su-Namun xoa tức bộ ngực nói: “Pharaoh, nàng quả nhiên không phải thánh khiết tư tế, thỉnh ngài giảng hình phạt hỏa hình.”

Pharaoh cắn răng một cái, nói: “Ồ thần điện tư tế, bên ngoài làm giá khởi hình.”

Aisha hiện không có biện pháp, cô lần đầu cảm thấy mình vô lực. Cô bắt đầu khẩn cầu rắn hổ mang, hi vọng nó xuất hiện bảo vệ mình.

Cho đến khi mãnh liệt bị đưa lên giá thiêu cũng không có nghe thấy tiếng rắn hổ mang trả lời, cô còn đang suy nghĩ cách chạy trốn, không thể cứ như vậy bị thiêu chết.

Pharaoh hạ lệnh: “Phóng lửa đi.”

Aisha lớn tiếng nói: “Rắn hổ mang, người đến cùng có nghe được ta hay không, ta nếu mà chết thì nhiệm vụ coi như xong, mau ra đây cứu ta a.”

Trong nội tâm một thanh âm xuất hiện: “Đứa con thân yêu của ta, thân thể này đã không còn trong sạch, ở Ai Cập cổ nữ tư tế không thể mang thai. Đây là hình phạt người phải chịu, mà nhiệm vụ rõ ràng đã hoàn thành, xem bên kia, hắc là đang lo lắng cho người không phải Anck-Su-Namun. Cho nên, người hãy nên bị thiêu biến mất đi, ta sẽ đem người trả về thế giới của người.”

“Không muốn.” Aisha không nghĩ tới rắn hổ mang sẽ đem thân thể này lập pháp quy. Bất quá thân thể này không phải của cô, lập quy cũng bình thường, nếu là trước kia cô sẽ nghĩ vậy. Nhưng hiện tại bất đồng, trong bụng cô còn có đứa bé?

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Imhotep đang cười ngựa chạy về phía mình. Hắc thần sắc dị thường sốt ruột, từ xa vương tay miệng kêu to: “Aisha..”

Trông cậy vào ai cứu mình cũng không thể để hắc cứu mình, chỉ cần hắc nói ra quan hệ hai người thì cả hai phải chôn cùng. Đây là mục đích của rắn hổ mang, vì bảo vệ Pharaoh, mà muốn cô cùng Imhotep cùng chết.

Cô có thể trở lại thế giới của mình, nhưng còn Imhotep? Trong lòng xẹt qua vô số ý niệm, đúng lúc này Anck-Su-Namun với binh lính nói: “Còn không mau động thủ?”

Binh lính vội vờn tay đi, vừa rồi bọn hắc mất nửa sức lực mới đem được người tiến giữa hỏa hình, nay lại vô cùng thuận lợi. Chỉ thấy một đạo thân ảnh giống như gió phiêu phiêu đẩy đi vào.

Ở giữa ngọn lửa Aisha không có cảm giác đau, nhưng là cô lại ngửi được mùi dị thường dễ ngửi. Không nghĩ đến thân thể này thiêu chín lại có mùi hương như vậy, cô ở trong ngọn lửa nhìn thấy mặt Imhotep, dùng khẩu hình nói với hắc: “Ta yêu chàng...”

Imhotep quát to một tiếng ‘Không’ thân mình nhoáng lên một cái ngã xuống ngựa, hắc đứng lên tiếp tục chạy đến đồng lửa, nhưng là tăng lữ đã chặn hắc lại.

Như vậy tốt lắm, thân thể Aisha tựa hồ một chút tiêu thất, mơ hồ một người vọt đến bên đồng lửa. Hắc vận veo khuôn mặt xinh đẹp, đem binh lính Ai Cập đánh tan lớn tiếng nói: “Aisha, người không thể cứ như thế mà chết đi.” Hắc còn lại một tay người chao đảo, nhưng lại không chút do dự nhảy vào ngọn lửa.

Không phải đâu, bộ dáng này của người, đây là hỏa hình a....

Đây là ý niệm cuối cùng của Aisha, bờ vai cô bị giữ chặt, người kéo vào lòng hắc. Hắc không có buông cô ra, thẳng cùng cô hết toàn bộ thân thể.

**

“Đứa nhỏ...” Aisha cực độ khùng khiếp tỉnh lại, phát hiện chính mình đã không còn ở giữa ngọn lửa nữa mà là ở trên mặt cỏ.

Chung quanh tầm mắt thật khác lạ, nhìn đến không phải là cỏ nhỏ mà là rễ cây. Cô có chút kỳ quái, lúc này một đôi mắt rắn xuất hiện trước mặt, mà cô vừa khéo cùng con rắn hổ mang này đứng đối diện.

“Con thân yêu người quá cố chấp, ta mất rất nhiều khí lực mới đem được người mang về thế giới thật. Sức mạnh của người cũng trưởng thành, quả nhiên nhân loại khi muốn trở thành mẹ liên vô cùng cường đại?”

Thật ra đó là chỉ rấn hổ mang?

Nhưng là nó sao lại nhỏ đi, chính mình vì sao lại nhỏ đi? Cô vươn tay mình lên xem, nhưng phát hiện mình không có tay.

Lại phát hiện đầu đang bị thương, mình thế nhưng không tay không chân mà chỉ có vẩy dài, không khỏi trước mắt tối sầm thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Con rấn hổ mang kia kịp thời nói: “Người không cần hoài nghi, bởi vì không thể đưa người trở về thế giới trước kia, nên mới tạo cho người thân thể này, hiện tại là ban ngày là thời điểm người trong hình dạng rấn, đến ban đêm sẽ biến thành người.”

“Mặc kệ, rấn liền rấn đi, con ta đâu?” Aisha quan tâm nhất là đứa nhỏ, mà rấn hổ mang tựa hồ đầu hướng bên cạnh uốn éo nói: “Ồ nơi đó.”

Aisha theo ánh mắt nó nhìn qua thiếu chút nữa phun một ngụm máu rấn, ở giữa bụi cỏ nhỏ nằm chính giữa không phải là một đứa bé mà là một quả trứng nhỏ, một quả trứng rấn....

26. Chương 26: Trứng Rấn

Thân rấn không có xương, cô lắc lắc người liền té ngã. Mà rấn hổ mang đối diện nói: “Người dùng sức mạnh tinh thần bảo vệ đứa trẻ, nhưng là thân thể của người hiện tại sẽ không thể giúp nó sinh ra, cho nên ta mới lợi dụng thân thể hiện tại của người biến nó thành một quả trứng. Chỉ cần các người lại một lần nữa đem một giọt tinh huyết hợp lại, nó sẽ tự nhiên tái sinh rồi sinh ra.”

Aisha nghĩ đến Imhotep, cảm thấy đầu đầy mồ hôi nói: “Ta liền đem theo nó đi tìm hấn.” Không phải buổi tối còn có thể biến thành người sao, đến lúc đó có thể trèo lên giường hấn lấy giọt máu.

Nhưng rấn hổ mang lại nói: “Chỉ tiếc, hiện là ba ngàn năm sau.”

“Cái gì?” Aisha thiếu chút nữa té xỉu, cô thế nào tỉnh lại liền đã qua ba ngàn năm. Imhotep đã khác xa với trong điện ảnh, hấn hấn là không phải chết đi?

“Imhotep thế nào, ta còn có thể gặp lại hấn không?” Cô đi qua dùng cổ đánh vào cổ rấn hổ mang kia.

Rấn hổ mang lùi về phía sau vài bước, nói: “Ai, hấn vẫn là phạm trọng tội, chỉ kém một chút liền giết chết Pharaoh hủy diệt Ai Cập, tạo thành tổn thất không thua gì hấn trên trước kia. Anck-Su-Namun, a mẫu, nữ tư tế Ai Cập đều bị hấn giết chết. Pharaoh phải dùng toàn lực để áp chết hấn, hơn nữa vẫn phán hấn bị trùng cắn.”

“Thật sự?” Tuy rằng bị trùng cắn không phải người nào cũng chịu được, nhưng hấn hiện tại vẫn là hấn, điểm ấy Aisha thật vui mừng.

Rấn hổ mang lượn quanh cô, vô cùng thân thiết nói: “Đúng vậy, người cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ tốt Pharaoh, cùng hấn gặp lại là thần ban ơn cho các người.

Aisha nhìn thân thể của mình nói: “Cái này gọi là ban ơn?”

Rấn hổ mang nói: “Chỉ cần các người gặp lại dùng máu huyết để đứa trẻ sinh ra, thì sức mạnh người sẽ trở về, tự nhiên ban ngày cũng có thể biến thành người.”

Aisha có thể nói cái gì? Cô cái gì cũng đều không thể nói ra.

Cho cô cùng Imhotep cơ hội gặp lại cô đã vô cùng cảm kích, cô quay đầu nhìn trứng lại nghĩ đến Imhotep đang chịu khổ, có lẽ bọn họ cả nhà sẽ rất nhanh gặp lại nhau.

Cô đến bên quả trứng, cúi đầu cắn thân thể chính mình. Rấn hổ mang vội hỏi: “Người làm cái gì thế?”

Aisha nói: “Không phải muốn dùng máu ta sao?”

Rấn hổ mang trong giọng nói tựa hồ có chút đắc dĩ, trả lời cô: “Không phải dùng máu bình thường, cần thuần âm máu, chính là máu xử nữ trên thân thể này của người.”

Aisha cứng đờ thân rắn liền ngã xuống đất, cô bị châm chọc lại không biết.

“Hiện người hiểu chưa?” Rắn hổ mang nói.

“Hiểu, hoàn toàn rõ.” Chỉ là nhất định phải nhanh chóng tìm Imhotep, nhanh chút kéo hẳn lên giường để đứa nhỏ sớm chút được sinh ra.

Rắn hổ mang nhìn chung quanh: “Ta đã vì người mà an bày tất cả, thời gian cùng địa điểm, đi đi con ta, cùng người người yêu biến thế giới này trở nên tốt đẹp đi!”

Aisha nghiêng người, đầu nhô lên cao nói: “Ta chỉ muốn cả nhà ta một nhà đoàn tụ thôi.”

Rắn hổ mang lè lưỡi: “Không còn chuyện gì nữa ta phải trở về, các người nên cẩn thận.”

Aisha lập tức ngăn cản: “Chờ chút, ta hiện là một con rắn còn thêm một quả trứng thì làm sao bảo vệ mình?”

Rắn hổ mang quay đầu nói: “Thân thể này của người là rắn kim cương ngàn năm, nó đã trở thành thủ vệ địa ngục nên thân thể này liền giao cho người. Nó là thân kim cương, người sẽ không gặp nguy hiểm. Mà con của người kế thừa thiên phú, cho nên cũng sẽ không gặp chuyện gì. Không cần hoài nghi, người đã từng gặp qua nó, nó hồi nhỏ từng cắn đứt xiềng xích cứu người một lần.”

Aisha nhớ được nó là một con rắn nhỏ chỉ biết cắn, mình hiện tại chính là bộ dáng của nó sao? Cô đầu xiêu vẹo cúi xuống, mình có thể dọa người nào?

Rắn hổ mang nói xong liền biến mất, cô đột nhiên nghĩ đến một việc, tuy rằng sẽ không có người muốn đánh chủ ý lên trứng rắn, nhưng mình làm sao mang nó đi a?

Aisha cùng quả trứng nhìn nhau nửa ngày, cuối cùng đi ra ngoài tìm mảnh vải. Mất nửa ngày cũng có thể đem trứng bao bọc lại, sau đó đem nó cột chặt vào cổ.

Không nặng, nhưng là một con rắn trên người còn một cái bọc nhỏ bên trong còn có quả trứng có phải hay không sẽ rất chọc mắt? Quên đi, chỉ sợ người vừa nhìn thấy cô là đã sớm chạy sạch sẽ, thế nào còn thời gian quan sát cô mang theo cái gì?

Đầu tiên cô cần phải tìm hiểu xem mình đang ở nơi nào, tuy rằng rắn hổ mang đã thay cô an bày xong, nhưng là đến cùng đem cô an bày thế nào trời mới biết!

Đầu tiên, cần nhìn thấy người.

Nơi có người sinh sống là có hi vọng, đi thật lâu cũng không thấy người nào, ngoại trừ sa mạc vẫn là sa mạc. Trọng yếu là cô đói, cần phải tìm thức ăn.

Đại gia cho rằng rắn ăn gì?

Đáp án là, chuột, chim nhỏ, động vật nhỏ....

Vấn đề là cô vừa nhìn thấy chúng một chút thèm ăn cũng không có, cứ như vậy đi hai ngày, thời điểm Aisha nghĩ rằng mình đã đói đến choáng váng thì ngửi được một cỗ hương vị quen thuộc.

Rắn là động vật máu lạnh chúng có thể cảm nhận được nơi có nhiệt. Vì thế Aisha cảm giác được chung quanh nhất định có lửa, lửa còn có đồ ăn đang nướng.

Cô điên cuồng hướng về phía đó mà đi, sau đó nhìn thấy rất nhiều người đàn ông mặc đồ đen che mặt tại trên đất sa mạc ngồi vòng nướng đồ ăn. Lặng lẽ núp vào, cô nuốt nước miếng không tồn tại đối với thịt trên đống lửa nướng vô hạn tiến tới.

Cô cần cơ hội, vì cô không phải đối thủ của mấy người đàn ông này.

Làm sao bây giờ? Aisha nghĩ tới biện pháp dương đông kích tây, vì thế ngậm một hòn đá dùng sức vung đầu.

Đinh một tiếng, hòn đá vừa rồi xuống đất đã tạo ra âm thanh thập phần rõ ràng.

Các người đàn ông lấp bắp kinh hãi, bọn họ ồ ạt đứng lên chạy đi, chỉ có một người còn ở lại đứng trước mặt đồng lửa, hắn cầm một con dao thủ thế.

Aisha lặng lẽ ở sau lưng hắn đi đến đồng lửa trước mặt. Cho dù thân cô là rắn kim cương, nhưng nếu đem tất cả nuốt vào cô cảm thấy mình sẽ bị bỏng chết.

Chú ý đến cây nướng thịt, có lẽ cần nó không nóng lắm. Nghĩ thế liền đem cây nướng thịt cắn vào trong miệng, dùng một chút lực kéo thịt mang đi.

Đúng lúc này, thịt bắt động, cô cứng ngắc nhìn cái chân đang đập lên đầu kia của cây nướng thịt. Mà người kia giờ lên một con dao, đối với cây thịt nướng khỏe miệng không nhanh không chậm nói: “Ta lần đầu tiên nhìn thấy rắn hổ mang đi trộm.”

“Là rắn hổ mang, mau giết nó, nó chỉ cần cắn một cái người liền mất mạng.” Một người mặc áo đen bên kia né tránh một bước nói.

Aisha buông lỏng cây nướng, cô hiện không có tay, bằng không nhất định giờ lên.

Mà người mặc áo đen đang cầm dao cũng không thấy rắn hổ mang đáng sợ, nó không có mở ra cây quạt nhỏ trên cổ, càng không có uy hiếp bọn họ, chính là nghiêng đầu tựa hồ đối với việc mình bị bắt có cảm giác...uể oải? Hơn nữa nó ánh mắt còn đang nhìn một khối thịt rơi trên mặt đất, lưu luyến.

Hắn cũng cảm thấy mình có chút điên, nhưng lại mở miệng nói: “Người muốn ăn thịt?”

Chân chủ hắn lúc đó có bao nhiêu khiếp sợ, bởi vì con rắn hổ mang nhỏ kia nghe hiểu lời hắn nói còn ra sức gật gật cái đầu nhỏ.

Cái này thật sự thần kỳ, hắn thậm chí còn đem khối thịt nhặt lên, sau đó xé một miếng đưa về phía rắn hổ mang. Hắn đưa miếng thịt về bên phải rắn hổ mang liền di chuyển theo, hắn đưa hướng ngược lại cái đầu nhỏ cũng liền đi theo, hắn mỉm cười hiểu được, vật nhỏ này thật sự là đến ăn thịt.

27. Chương 27: Nữ Tư Tế

Ardeth Bay, là người đứng đầu chiến sĩ linh mục phụ trách thủ hộ mộ địa của Imhotep.

Ông trời cuối cùng đối đãi Aisha không tệ, cô theo bọn họ đã biết được điều này. Mà người đàn ông này hiện tại chính là rất có hứng thú cắt miếng thịt ngấm cái đầu nhỏ của cô mà quảng qua, cô rơi lệ đầy mặt, chính mình cũng không phải chó. Nhưng là vì chắc bụng cô đành tiếp nhận thôi.

“Người nhìn xem rắn hổ mang thế nhưng thích ăn thịt chín, rốt tại trên cát còn không ăn.” Ardeth Bay thập phần hứng thú nói.

Bên cạnh hắn người mặc đồ đen cũng có những hình xăm tương tự, có chút không nói nên lời: “Tuy rằng nó là một con rắn hổ mang đặc biệt, nhưng nó dù sao cũng có độc, phải cẩn thận chút.”

Ardeth Bay cũng không có sợ Aisha, chính là kỳ quái chỉ vào bọ nhỏ trên cổ cô nói: “Các người nói xem một con rắn có thể có gì bên trong một cái bọ nhỏ?”

Aisha nuốt thịt, vừa nghe đến hắn có hứng thú với bọ đựng trứng thì liền lui về phía sau, cái khác đều được nhưng trứng không thể bị người quan tâm.

Do đó cô vung ngược cái túi để lộ ra trứng bên trong, Ardeth Bay ngăn ra: “Trứng? Là của người?”

Aisha cảm thấy mình tất yếu nhắc đến phương trứng thuộc quyền sở hữu của mình, cô liền dùng sức gật gật đầu rắn.

Ardeth Bay cách xích cười ra tiếng, nói: “Thế nhưng là một con rắn cái, tốt lắm tuy rằng không biết vì sao kẻ khác đều có vài quả trứng mà người chỉ có một, bất quả đã sắp làm mẹ liền cho người nhiều thịt hơn.” Nói xong hắn ném khối thịt cho cô.

Aisha cảm thấy mình đã ăn no rồi, mà lúc này ngày càng ngày càng hướng về phía tây, chỉ cần mặt trời lặn cô liền biến thành người, không thể làm cho bọn họ nhìn thấy bộ dáng biến thân của mình, trước phải rời đi.

Vì thế cô hướng bọn họ gật đầu biểu hiện mình muốn đi, nhưng vừa quay đầu liền thấy một vật. Thứ kia chính là từ bên trong túi da của của Ardeth Bay lộ ra, cho dù chỉ một chút cô cũng nhận ra nó, cái này không phải là chìa khóa mở ra mộ của Imhotep sao?

Không bằng chính mình trộm mang đi, miễn cho hắn giết thêm nhiều người chỉ để bảo hộ nó.

Lúc trốn đi, Ardeth Bay còn nói với cô: “Tiểu gia hỏa lần sau lại đến.”

Thật sự là một người tốt, chính là hiện cô muốn trộm đồ của hắn. Để một nhà đoàn tụ dù giết người cô cũng có thể làm, đừng nói chỉ là trộm này nọ.

Đầu tiên là giấu trứng đi, sau đó thật lặng lẽ từ chỗ tối quay lại, bọn họ còn đang nói chuyện cũng không để ý hành động của rắn hổ mang.

Đầu tìm tòi liền đem cái chìa khóa ngậm trong miệng, Aisha nhanh chóng chạy đến nơi cất trứng rồi nhanh rời khỏi hiện trường.

Cô cần đi Hamunaptra trước, nơi đó là nơi giam cầm Imhotep, hắn đến tột cùng làm sao đối mặt được ba ngàn năm? Lúc đó xem phim cô đã cảm thấy kỳ quái, nếu một người mà bị nhốt ba ngàn năm chắc chắn sẽ hỏng mất, nhưng hắn không có. Lần đầu tiên khi có thể đi ra ngoài ý tưởng đầu tiên của hắn dĩ nhiên là cứu sống Anck-Su-Namun.

Tình yêu đến tột cùng có bao nhiêu vĩ đại, khiến người ta có thể làm đến trình độ này?

Bất quá ngẫm lại hắn nhất định rất thống khổ, bởi vì sau khi cô chết hắn đã vì cô trả thù, lòng tràn ngập thống hận bị nhốt vào quan tài đá trở thành xác ướp.

Rất nhớ hắn a....

Rắn không có nước mắt, cô không khóc được.

Cũng không biết đã đi bao lâu cô cảm thấy mệt mỏi, với bản năng của rắn cô chui xuống một khối cát đá phía dưới nghỉ ngơi. Bất quá cô sợ sẽ đề lên trứng nên đem nó ở bên ngoài vòng thành một chỗ, vốn cho là cực kì thỏa đáng, nhưng bị kịch phát sinh.

Cô vì suy nghĩ quá nhiều mà quên mất ban đêm sẽ biến thành người, cho nên một người lớn bị tắc lại ở khe hở phía dưới liền quá mức nhỏ.

Do đó Aisha triệt để kẹt ở bên trong, đầu lộ ra bên ngoài không thể ra cũng không thể vào.

“Cứu mạng...” Aisha hét to chính mình cảm thấy là vô cùng mất mặt, nhưng đây là ở giữa sa mạc làm sao có người đi qua?

Nhận mệnh đi, đợi đến sáng mai rồi ra, dù sao cũng không phải mệnh cô. Đầu chán nản, cô buông tha cho kêu cứu mạng.

Nhưng là, trên đầu lại vô cùng huyền ảo, một người như thế liền xuất hiện trước mặt cô.

“Tiểu thư, cô cần giúp đỡ?”

Là Ardeth Bay, hắn vì sao lại xuất hiện ở đây?

“Đúng.” Aisha nhìn trứng ở một bên, phát hiện bởi vì mình lúc này giãy dụa mà trứng bị chôn sâu hơn.

Ardeth Bay nhảy xuống ngựa, dùng sức đem người kéo lên, sau đó chính mình cởi ra áo choàng đen quăng đến bên người cô.

Một cô gái vì sao ban đêm lại chui vào nơi này? Đã thế cái gì cũng không mặc.

Lúc này Aisha mới chú ý tới mình thân không một mảnh vải, cô ngượng ngùng nửa quỳ trên mặt đất lấy tay kéo nhanh áo choàng nói: “Cám ơn, ta...bởi vì quá nóng cho nên tiến đến đây, không nghĩ tới sẽ bị ấp ở bên trong.”

Cách nói này có chút gượng ép, nhưng Ardeth Bay cũng không hỏi cô cái gì, thấy chung quanh cũng không có quần áo liền nghĩ có thể bị gió thổi đi rồi, vì thế đưa áo khoác của mình cho Aisha nói: “Tiểu thư có thấy một con rắn lớn đi qua đây không? Nó trên cổ có đeo một cái túi, bên trong là trứng rắn?”

Aisha ở ba ngàn năm trước vì câu dẫn ai đó mà bộ mặt giả bộ đã luyện đến cao nhất, cô làm như thật sự kinh ngạc nói: “Thực xin lỗi, ta cũng không có thấy.”

Ardeth Bay cũng tin lời Aisha, trước khi đi nói: “Phía trước không nên đi, đó là thành phố chết, cô có vẻ là người ngoại quốc, ở trước mặt vài km là đến được thành thị. Bình nước này cho cô, cứ đi thẳng sẽ gặp được người giúp đỡ.” Nói xong hất lên ngựa rời đi, lưu lại Aisha thập phần cảm kích.

Cô mặc áo khoác của hắc vệ sĩ đào trứng lên, lần này là dùng áo choàng Ardeth Bay kéo xuống một góc đem nó làm túi, sau đó xoay lưng hướng thành phố chết mà đi.

Thành phố chết bất quá là cách nói bọn hắc vệ sĩ tuyên truyền, mục đích chính là dọa người mà thôi. Aisha là cổ tình tìm nơi này, nhưng vào ban đêm nó lại không xuất ra.

Ba ngàn năm trước cô cũng chưa đến nơi này, hơn nữa trải qua nhiều năm như vậy nhiều việc cũng thay đổi, ngay cả gió sa mạc cũng không như trước mãnh liệt.

Aisha chỉ để ý một việc, tại sao Ardeth Bay nói mình là người ngoại quốc? Theo lý dung mạo của Aisha, hẳn là nói người địa phương Ai Cập.

Sờ sờ làn da của mình, trơn mượt tinh tế, khi nhìn thấy tay thì cô ngăn ra. Bởi vì màu da cô giờ phút này không phải tiểu mạch sắc, mà là thuộc loại màu da phương đông, da vàng.

Trừu khước miệng lẩm bẩm: “Không thể nào, chẳng lẽ biến lại nguyên hình của mình?” Đúng là, cô phát hiện mình đang nói Hán ngữ.

Như thế này làm sao lúc gặp lại Imhotep nhận ra mình?

Nhận không ra thì nhận không ra, cùng lẩm tự giới thiệu: Hi Imhotep ta là Aisha, thân thể này người coi như kiếp sau của ta đi!

Như vậy có phải hay không bị hắc vệ sĩ nuốt trọn?

Hamunaptra được gọi là thành phố chết vì nó thật sự dùng bóng đêm để bảo hộ chính mình, trong bóng đêm người không cách nào xác định được vị trí của nó. Nhưng từ xa, Aisha thấy một đội quân đang đóng ở đó. Bất quá kịch tình vừa mới bắt đầu, mà cô đến nơi này tìm Hamunaptra lại gặp quân đội, trong đó có nam nhân vật chính tên là O’Connell, là một người đàn ông bạo lực.

Tuy Imhotep so hắc hơn ba ngàn tuổi, nhưng tài trí của hắc vệ sĩ hơn rất nhiều.

28. Chương 28: O’connell

Khi gặp được O’Connell chân chính Aisha cảm thấy mình sai lầm rồi, kỳ thật hắc vệ sĩ cũng có một mặt trầm tĩnh, tỷ như hiện tại hắc vệ sĩ đang cầm vũ khí hướng về phía cô, hai người tương đối vô ngôn, rồi rầm trong một thời gian rất dài. Nếu hắc vệ sĩ là một người có tích cách nóng nảy, cô hiện tại người đã nằm trong vũng máu.

Đương nhiên, nếu viên đạn có thể xuyên qua người cô.

O’Connell bên người còn mang theo một người đàn ông vóc dáng nhỏ, theo Aisha quan sát hắc vệ sĩ chính là tên phản đồ đi theo Imhotep.

Hắc vệ sĩ kéo tay O’Connell nói: “Chậm đã chậm đã, cô gái nhỏ này tựa hồ không phải người xấu, buông súng xuống đừng dọa cô ấy.”

O'Connell thu súng lại, nói: “Cô thể nào chạy đến trong quân đội, lạc đường hay vẫn là theo quốc gia khác đi tìm thành phố chết?”

Aisha đến bây giờ còn không biết bộ dáng mình như thế nào, cô nghe được người đàn ông vóc dáng nhỏ trong miệng gọi cô là cô gái nhỏ hơn nữa trong miệng O'Connell còn phán đoán cô là người ngoại quốc, ít nhất hiện tại cô nhất định là không phải là hình dáng của cô gái Ai Cập.

“Ta là du khách Ai Cập, lạc đường.” Trời ạ, có ai nói cho cô vì sao những người này nói tiếng anh, mà tiếng anh của cô thật là không quá tốt.

O'Connell ngồi xổm xuống, Aisha cũng ngồi xổm, chỉ nghe hần nhỏ giọng nói: “Một ít bạo dân nơi này thật sự lợi hại, cô vẫn là không cần ở đây lập tức rời đi đi!”

Nhìn trước mắt Aisha biết được, đây là kịch tình mở màn. O'Connell đang lúc này chiếm được chìa khóa, cũng ở ba năm sau gặp được nữ nhân vật chính, làm sống lại Imhotep.

Còn đến ba năm, cô thật sự không chờ được. Người đàn ông của cô bị áp chế ở sang mạc này, cô còn đứa nhỏ vẫn còn là một quả trứng....

Vì thế, cô cảm thấy mình nên cho hần vài lời tiên tri. Muốn trước ba năm phải đem Imhotep từ trong cát lòi ra.

Cái gì?

Các người hỏi tại sao cô không đi tìm Imhotep?

Bằng năng lực của bản thân trong vòng một năm rưỡi có thể khai thông các cạm bẫy? Sẽ có người giúp cô lấy ra sách bóng tối? Sẽ có người thay cô đọc kinh sách? Sẽ có người thay cô đọc ra, có thể đọc được hoàn toàn chú ngữ để Imhotep sống lại? Nếu vạn nhất cô đọc thì thật bi thương, vì Imhotep sẽ không thể hấp thu huyết nhục của cô để sống lại đi!

Cho nên, cô hiện tại bị nói là tàn nhẫn cũng tốt, xem là ích kỷ cũng được, chỉ cần có thể để cho người đàn ông của cô sống lại cô cái gì cũng sẽ làm.

Vì thế Aisha đem cái chìa khóa đưa ra, cũng đối O'Connell nói: “Rick. O'Connell”

“Đúng vậy.....Không phải, cô sao lại biết tên tôi?” O'Connell ngạc nhiên hỏi.

Aisha nói: “Cầm cái này đi Cairo, đến thư viện quốc gia đi tìm một người phụ nữ tên Evelyn, anh sẽ nhận được tài phú cùng chân ái.” Nói xong những lời này, cô cảm thấy chính mình thực thích hợp làm thần.

Rick. O'Connell đương nhiên không tin, hần cười nói: “Tôi cũng không tin tưởng thần tiên ma quái.”

Aisha tự nhiên là có cách làm hần tin tưởng, cô đem chìa khóa đặt vào lòng bàn tay hần, sau đó cố tình thần bí nói: “Khi mặt trời lên cũng là thời điểm anh phải đối mặt với sự sống cái chết, tử thần sẽ là ân nhân cứu mạng của anh. Nhưng, nếu không nghe theo lời nói của tôi sẽ bị nhốt vào bên trong địa ngục. Tất cả đều ở bên trong này.” Nói xong cô nhắm hai mắt lại, thật sự một bộ dáng thần thánh.

O'Connell nhìn sang Beni Gabor, mà hần cong khóe miệng gầy cười nói: “Xem ra, dường như thật đáng sợ.”

Lúc này Aisha chỉ vào hần nói: “Người này, sẽ phản bội anh, O'Connell.” Tin ta, tin ta đi anh càng sớm cưới được vợ ba năm, tin ta người còn có thể sinh con sớm ba năm.

Mà O'Connell nhìn chiếc chìa khóa liếc mắt một cái: “Cô gái này, tôi thật sự không tin, bất quá vật tôi sẽ nhận.” Xem ra là đã rất cũ, nhìn rất đáng tiền.

Aisha không nói gì, dù sao sau khi rời đi sa mạc hần cũng chỉ có thể đi tìm nữ nhân vật chính, bất quá nếu hần thật sự làm kịch tình đi xuống, cô cũng chỉ có thể trộm mang về rồi lại nghĩ biện pháp.

Ba năm, cô khẳng định chờ không nổi.

Imhotep đã chịu khổ ba ngàn năm, cô không muốn hần chờ thêm ba năm.

Dù sau, hiện tại quân đội cùng nhóm linh mục bản địa đang có tranh chấp. O'Connell về đến quân đội, hẳn bên trong làm gì, Aisha bên này sẽ thấy hết, Beni cũng nhỏ giọng hỏi hắn: “Cô gái ngoại quốc đó không biết từ đâu đến, bị người dọa sợ đến mức ngu chưa kia, thế nào vẫn ngồi đó không nhúc nhích?”

O'Connell quay đầu lại liếc mắt nhìn cô gái đó, tóc đen dài, một đôi mắt đen lúng liếng xem ra rất sáng ngời. Dáng người thấp bé, thoát nhìn chọc người trù mến. Hắn từng đi sang đất nước phương đông, biết cô là hơn phân nửa là khách đến Ai Cập du lịch.

Nhưng là vì sao cô lại nói hắn những lời kỳ quái đó, sẽ không là bị phơi đến hồ đồ đi?

Buổi tối trong sa mạc có rất nhiều nguy hiểm, mà người địa phương chắc chắn sẽ không đi, không bằng cho cô chờ đến ngày mai rồi bảo rời đi đi!

Trong quân đội bắt đầu phát bánh mì cùng nước, hắn lấy một cái đĩa đến cho cô nói: “Ăn đi, không cần nhìn chăm chăm tôi, tôi đối với các cô gái nhỏ không có hứng thú.”

Aisha hạ lông mày, nói: “Phải không, tôi đối với người đàn ông như anh cũng không có hứng thú.” Cô tiếp nhận rồi bỏ nó vào túi nhỏ bên người không ăn.

Đêm rất dài, Aisha cứ như vậy nằm trên đất cát ngủ một giấc.

Thời điểm mặt trời lên, cô biến thành rắn. Rất xa nhìn thấy O'Connell cùng quân đội tựa hồ thật khản trương, muốn đánh nhau sao? Cô mang theo túi nhỏ, quần áo Ardeth cũng không cầm theo núp vào một bên.

Kết quả là O'Connell nhớ tới còn một cô gái ở bên kia, muốn bảo cô trốn đi tị nạn, phát hiện nơi đó chỉ còn lại duy nhất quần áo.

Một cái người sống như thế làm sao lại không cánh mà bay? Nếu cô là tránh đi thì ít nhất hẳn phải phát giác, cho dù hẳn không thấy được nhưng người khác cũng sẽ chú ý.

Hơn nữa cô còn bỏ lại quần áo, tin tưởng sẽ không một cô gái nào sẽ trần truồng như vậy mà biến mất vô căn cứ đi!

Nhưng thật sự cô biến mất, Beni cũng nói: “Cai cô gái này không phải u linh đi?” Chỉ có u linh mới xuất hiện vào buổi tối, ban ngày đã không thấy tăm hơi, có thể này mới giải thích được chuyện xảy ra.

O'Connell vỗ sau đầu Beni nói: “Nói vậy, u linh làm sao lại xuất hiện trước mặt tôi được?”

Beni trêu nói: “Đúng nha, O'Connell là người đàn ông mà u linh phải e ngại. Hiện tại, chúng ta phải làm sao giờ?”

O'Connell nói: “Đương nhiên là.....” Hắn cầm lên vũ khí trong tay.

Mà hắn không biết, cô gái mà hô nói là u linh hiện đang tránh né tại một góc bên trong. Cô đang chờ đợi thành phố chết xuất hiện, phải nói là đã xuất hiện nhưng do nhiều người quá nên cô chưa thể đi.

Cứ như thế, nhiệt huyết chiến đấu bắt đầu. Như kịch tình O'Connell còn sống, trong lòng hắn có chút dao động, hẳn tin lời cô gái kia.

Xem thân ảnh hắn chậm rãi rời đi, Aisha ở đây trườn đi trong sa mạc liền phát hiện một khuôn mặt quen thuộc. Khuôn mặt kia thật giống với Imhotep, cô tựa đầu dán vào mặt hắn dùng xì ngữ nói: “Imhotep, chờ em, rất nhanh em sẽ đến cứu anh.”

29. Chương 29: Hành Động Cứu Người

Tuy nói là rất nhanh, nhưng vẫn phải để nam nhân vật chính O'Connell hành động mới được, hẳn nếu không đi tìm nữ nhân vật chính thì việc cô làm sẽ bằng không.

Vì cứu người, cái gì kịch tình đều là mây bay, cũng không có người yêu cầu cô tuân theo kịch tình không phải sao? Cô chỉ là chủ động đi theo O'Connell mà thôi, cứ như vậy thật lâu đến khi nhìn thấy hắn ngắt xỉu.

Mặt trời trên cao nắng gắt chói chang, rất ít người có thể chịu được. Cũng may Aisha có mang theo nước, là lúc trước hân đưa cho cô. Vì thế cô dùng miệng răn ngậm bình nước, đổ xuống nuốt hân uống.

Sau sợ hân đói hôn mê, lại lấy ra ổ bánh mì hân đưa cho dùng dính đầu đẩy đến trước ngực hân. Lần này cô không dám dùng miệng cắn, vụn nhát một sai lầm có thể đem người độc chết thì làm sao? Chính mình là đang cải biến kịch tình, nhưng cũng quá thay đổi đi?

Thời điểm O'Connell tỉnh lại cực kì kinh ngạc, hân nhìn bốn phía tìm kiếm dấu vết của cô gái kia. Bên cạnh quả thật là đồ ăn cùng nước chính hân cho cô, không ngờ hiện tại lại cứu chính mình. Càng ngày càng thấy cô gái kia không đơn giản, vì thế hân càng thêm tin tưởng phải đi Cairo.

Cứ thế, hân đứng lên tiếp tục đi. Bỗng nhiên, một đám người xông tới. Bọn họ là cảnh sát trị an của khu vực này, mà hân là bộ đội hơn nữa còn là kẻ trộm mộ, cho nên hân nhất định sẽ bị bắt.

Cách đó không xa, một cái đầu răn nhỏ di chuyển lên xuống Aisha trong lòng thập phần bất đắc dĩ, quả thật vẫn bị bắt, chính mình muốn làm sao bây giờ?

Đi theo thôi có cơ hội sẽ cứu người ra.

Ban ngày thật tốt, cô có thể biến thành răn che giấu mình, nhưng là đến buổi tối họ nghỉ ngơi cô lại biến thành người.

Tình huống như thế cô thấy mình nên kiếm một bộ quần áo, cô nhìn cảnh sát trưởng của nhóm trị an có mang theo một túi đồ ăn được làm bằng lụa mỏng màu trắng tuyết. Cái túi có độ co giãn rất tốt, xé làm hai mảnh có thể dùng một nửa che phần trên còn lại che ở phía dưới.

Như thế này sẽ có phần giống với quần áo Ai Cập cổ, tuy rằng là hiện đại, nhưng ít ra sẽ không bị xem xét. Kiên trì như thế đến trần trên, cô có thể lại mua quần áo mặc, vấn đề là, tiền.....

Cô tránh ở một nơi không xa, lần này vì đã biến thành người, cô cũng không dám tùy ý đi về phía trước, hơn nữa cô cũng không có quần áo.

Sớm biết như vậy đã cầm theo quần áo của Ardeth Bay cho cô, cho dù phải tốn chút sức lực mang theo đi chẳng nữa.

Thật tốt cũng không ai phát hiện ra cô, sau khi dùng cơm tất cả cảnh sát trị an đều đi nghỉ. Mà cái túi lại bị ném sang một bên, cô thấy một bên có một cây gậy cũ nát, không biết là lúc nào bị người ném đi.

Bất quá này đối Aisha thập phần hữu dụng, nhanh tay lấy nó, sau đó dùng gậy hướng cái túi vải. Chân chính chú ý đến hành động của cô chỉ có O'Connell, người khác đều nửa mê nửa tỉnh.

Trên sa mạc này, có súng có tiền là người đứng đầu, cho nên bọn họ không lo lắng có người đối với bọn họ bất lợi. Vì trong tay bọn hân có rất nhiều súng.

Aisha cuối cùng đem cái túi vải đến trên tay, lại dùng một con dao hoa quả rất dễ dàng đem cái túi vải tách ra. Trước dùng một mảnh quấn quanh ngực, ở trước ngực cột chặt, còn không quên cột thành dạng bướm.

Sự thật chứng minh, phụ nữ vô luận trong trường hợp nào cũng không quên làm đẹp.

Ngoài ra, cô còn quấn phía dưới, sợ sẽ bị lộ nên cô quấn thật nhanh.

Nhìn ngực chính mình, cảm giác cùng thân thể thật của cô giống nhau, ít nhất là không nhỏ. Như vậy Imhotep sẽ rất vừa lòng đi, chí ít sẽ không khác cho lắm cơ thể Aisha kia, nếu bỏ hết đồ ra lại càng nổi bật.

(@Thoa: Trong thời khắc này chị còn có thể nghĩ nhiều như vậy? *bó tay)

Dường như bị phân tâm, mặt cô chuyển hướng đỏ lên, cảm giác bọn họ đã ngủ say, cô cầm lấy túi nhỏ để trong người rồi lặng lẽ đến bên cạnh O'Connell. Hân hiện đang bị dây thừng cột lại, đầu kia dây thừng lại nằm trong tay trị an, cô đi đến bên cạnh hân O'Connell rất phối hợp không lên tiếng.

Quả nhiên là binh sĩ đã qua huấn luyện, đúng là nam nhân vật chính a, trấn định như thế này một người nhất định phải luyện rất nhiều năm. Cô lặng lẽ cắt đứt sợi dây thừng, chỉ vào một bên, hai người cẩn thận đi qua, cô lại đưa cho hân đoạn dây thừng.

“Đi....” Cô chỉ chỉ một bên ngựa.

“Cùng nhau đi....” O’Connell giữ chặt tay cô.

Trong phim O’Connell là một người khí phách, hấn tuy rằng tính cách không tốt, nhưng là lại chưa từng ném lại một người nào.

Aisha cứ như vậy bị hấn lôi đi, ban đêm chạy trong sa mạc đến một trấn nhỏ. Aisha không muốn tình trạng ‘không quần không áo’ tái diễn, nên bắt hấn dừng tiền, mua một cái quần lót cùng một cái áo nhìn như áo ngực cùng một cái quần bó sát có thể mặc bên ngoài, mua một xấp quần áo lớn như thể mang theo.

Nơi này buổi chiều cửa hàng buôn bán rất ít, cho nên rất khó tìm được nơi O’Connell có thể ở lại. Cho nên hấn mua rượu, hai người ngay tại bên trấn nhỏ nghỉ ngơi trong một căn phòng cũ nát nói chuyện.

“Vì sao cứu tôi?” Hấn rất kỳ quái hỏi.

Aisha không nghĩ nói chuyện vô dụng, chỉ nói: “Nhớ được tôi đã nói qua với anh, đi tìm người phụ nữ kia, anh sẽ được hết thấy những gì anh muốn nhất.”

O’Connell nói: “Vậy còn cô?”

Aisha nói: “Tôi sẽ ở chỗ này chờ các người.”

O’Connell chỉ chỉ vào trấn nhỏ nói: “Ở đây?”

“Không, tôi sẽ ở Hamunaptra chờ các người.” Aisha nói.

O’Connell còn tưởng sẽ nghe được cô nói những chuyện khác, ví như tại sao lại phải đi tìm người phụ nữ kia, vì sao cô lại muốn chờ chứ không đi cùng hấn, về phần mục đích từ đầu đến cuối.

Nhưng cô lại cứu mạng hấn, cho nên hấn đành phải nói: “Được, tôi sẽ trong thời gian ngắn nhất quay trở lại gặp cô.”

Thật may người đàn ông này rất tôn trọng người khác, vì thế Aisha liền vẫy tay chào tạm biệt hấn. Cô phải lúc trời chưa sáng rời đi, bằng không hấn sẽ nhìn thấy cô biến thành rắn.

O’Connell cũng không cần cô, lúc đi cô có chuẩn bị một ít nước cùng đồ ăn. Có một phần là hấn mua, một phần là lúc cô cứu hấn lấy từ các trị an.

Aisha mang theo mấy thứ này tính toán chờ Imhotep, ở trong lòng cô nơi có hấn mới là nhà, loại ý tưởng này đã mặc danh kỳ diệu thâm vào tận xương tủy.

Đáng tiếc cô vẫn là dùng hình rắn đi đến thành phố Hamunaptra, bị kịch ở trong này là tìm nơi thích hợp để ở.

Ardeth Bay thường đi ngang qua, cô luôn đem chính mình trốn rất tốt miễn cho bị phát hiện hướng cô đòi chìa khóa.

Kết quả vẫn là bị bắt, cô bị Ardeth Bay chộp vào trong lòng bàn tay nắm chặt cổ tinh tế của cô, phải nói là thân rắn. Hấn lấy túi vải của cô, cứ nhiên phát hiện bên trong có không ít đồ cho phụ nữ. Tỷ như hấn hiện cầm lấy cái thật đáng yêu quần lót nhìn cô nói: “Thứ này là của ngươi?” Đây rắn có phải hay không có thói quen trộm quần lót phụ nữ?

Aisha cảm thấy mặt rắn của mình đã bị thiêu, ngay cả đầu lưỡi cũng không vươn ra, rõ ràng tựa đầu xuống dưới.

Ardeth Bay cả đời cũng chưa thấy qua con rắn như vậy, hấn cho rằng chính mình ra tay quá nặng làm cô không thể thở, nên buông lỏng tay ra lại cầm cái túi có trứng rắn. Nếu cô có linh tính, liền sẽ không vứt trứng trốn đi.

Quả nhiên, đôi mắt rắn nhि nhìn mình chăm chăm, tựa hồ cầu xin hấn thương hại đứa nhỏ.

Ardeth Bay cũng không dám can đoan chìa khóa là do con rắn trộm đi, có lẽ hấn không cẩn thận làm rơi mất. Chính là hấn vẫn còn muốn hỏi, vì thế cầm trứng rắn trong tay hỏi: “Nói cho ta biết, ngươi có lấy chìa khóa của ta không?”

Aisha mạnh mẽ đóng đưa đầu nhỏ, nếu cho hắn biết mình cầm đi chẳng phải trứng sẽ gặp nguy hiểm?

Ardeth Bay nghe không hiểu xà ngữ, hắn tiến thêm một bước uy hiếp cô, vì thế bàn tay nắm chặt nói: “Người có nói lời thật không, bằng không ta dùng sức nghiền nát nó.”

Đôi mắt rắn nhỏ trở nên khiếp sợ, đột nhiên cách oanh thực ngã trên mặt đất không nhúc nhích.

Không thể nào, nó không phải người làm sao bị hắn dọa đến mức hôn mê? Ardeth Bay vội vàng cúi đầu nhìn cô, nhưng là bỗng miệng rắn vươn lên vọt về phía hắn.

Dù sao cũng là rắn hổ mang, bị cắn không phải chuyện đùa. Ardeth Bay liền phát hoảng lùi về phía sau có chút chao đảo, nhưng là túi vải trong tay vì kích động mà rơi xuống mặt đất.

Bởi vì túi không bị tách ra, nên đồ bên trong không bị rớt ra ngoài, Aisha thân thủ ngậm lấy túi vải liền nhanh chóng trốn đi.

Trúng kế!

Ardeth Bay không nghĩ cô không phải là muốn cắn hắn mà là muốn cướp lại trứng, không khỏi âm thầm bật cười mình bị một con rắn qua mặt.

Mà Aisha lúc này đã trốn đi xa, vốn rằng chạy đi, đột nhiên cảm giác trên đỉnh đầu bị cái gì đánh trúng.

Bị gõ một cái phi thường đau, phi thường chói mắt.

Cô ngậm túi vải lắc qua lắc lại, nghe Ardeth Bay nói một tiếng dừng tay, sau đó cách oanh một tiếng thật sự té xỉu trên cát.

Chờ đến lúc cô tỉnh lại cảm giác đầu nhỏ đang bị cái gì gõ, sau đó nghe được tiếng người đem vật đang gõ đi ra nói: “Đừng hồ nháo.”

“Ardeth Bay anh không thấy kỳ quái sao, vì sao tôi dùng loan đao cũng không thể phá động đầu nó? Đây là rắn đá sao?”

Nguyên lai, vừa gõ trên đầu mình là một loan đao, còn có thân thể này là kim cương không sợ bị chém.

Ardeth Bay vẫn còn chú ý cái túi kia, cảm giác nhìn thật quen mắt ở nơi nào đã thấy qua.[Đó là một góc áo choàng của anh, đương nhiên nhìn quen mắt.] Còn có, bên trong quần áo đều là đồ phụ nữ, còn có nước cùng đồ ăn, tuy rằng không nhiều nhưng cũng đủ ột người.

Nơi này một bên rắn hổ mang nhảy lên, vừa muốn đến gần cái túi. Ardeth Bay đã nhanh chóng đem túi ôm vào ngực xem cô có hay không đến công kích mình.

Nhưng mục đích của cô là cái túi, thấy hắn ôm cũng không lại tiến về phía trước.

Một bên linh mục áo đen lấp bắp kinh hãi nói: “A, con rắn hổ mang này thật không cắn người.”

Aisha nước mắt muốn rớt ra, cô thật sự là muốn cắn, nhưng Ardeth Bay người này cũng không tệ, thứ hai cô không phải thích làm hại người khác.

Cô kiểm chế, đầu khoát lên một bên nhìn Ardeth Bay tính toán như thế nào cướp lại trứng rắn.

Ardeth Bay cảm thấy bộ dáng cô quá mức khôi hài, nào có con rắn nào sẽ làm ra động tác như thế với con người? Hắn đối với người kia nói: “Anh có thể đi về, đêm này tôi sẽ ở lại Hamunaptra.”

30. Chương 30: Xem Hết!

Đêm nay chưa đến lượt canh gác của Ardeth Bay, nhưng là hắn không thể mang nho nhỏ rắn hổ mang vào trong tộc đi? Tổ chức bảo vệ lăng mộ Pharaoh được thành lập từ một ngàn năm trước, đến nay đã trở thành một loại tín ngưỡng, cho nên bọn họ tự xưng mình là linh mục.

Mà người trong tộc với những tình huống lạ thường luôn phản kháng, bọn họ luôn nhận định những chuyện đó cùng quỷ dữ có liên quan, trừ bỏ hắn.

Con rắn nhỏ này nhiều lần có thể hướng hấn công kích nhưng cũng không cắn hấn, thiện ý như thế làm hấn rất tò mò và cảm thấy đáng yêu, cho nên không muốn làm ra sự tình tổn thương nó, lại cảm thấy nó rất ngoan nên liền giữ lại.

Mắt thấy cái đầu nhỏ vẫn hướng hấn quan sát, tựa hồ tìm cơ hội hấn phân tâm đoạt trứng rắn về.

Ardeth Bay đốt lửa, hấn nhớ được con vật nhỏ này thích ăn thịt chín. Dem một phần chân dê gác ở trên lửa, chỉ chốc lát mùi thịt nướng truyền ra.

Vật nhỏ tựa hồ thật thích hương vị này nên liếc mắt một cái với đùi dê, sau đó lập tức quay đầu trở lại. Chốc lát lại liếc mắt một cái, rồi lại quay đầu trở về.

Ardeth Bay thật sự nhin không được cười ha ha, cười không ngừng được nằm lăn ra đất, sau đó đem mũ kéo xuống dùng một bàn tay nâng má nói: “Vật nhỏ, trứng này của ngươi hấn không thể chỉ có một quả, còn những quả khác đâu?”

Rắn quả thật một lần sẽ không chỉ sinh một quả trứng, nhưng Aisha tương đối đặc biệt, cô thật sự cũng chỉ có một quả trứng, nếu nhiều cô càng bị thương. Dùng sức lắc lắc đầu, chứng minh mình thật chỉ có một mà không có các quả trứng khác....

Ardeth Bay lại hỏi: “Hấn là phải có một con hùng xà mới đúng, nó ở nơi nào, vứt bỏ ngươi sao? Cái này không có khả năng.” Hùng xà nhất định sẽ lưu lại cùng thư xà để trứng, sau chờ rắn con nở ra chừng một tuần mới rời đi.

Nhưng con rắn này lại có linh tính còn công theo trên người quả trứng, tình huống này không thể không làm hấn hoài nghi hùng xà sẽ bỏ rơi nó.

(Hùng xà = rắn đực, thư xà = rắn cái. @Thoa: Mình thấy dịch như thế nghe hay hơn nên mình để như vậy.)

Hùng.....Xà.....

Ánh mắt Aisha tựa hồ phun ra lửa, này ba của trứng là người, là người a! Bất quá hiện cho dù cô có mở miệng được cũng không giải thích cùng hấn, vì một cái là rắn cùng một cái là thầy khô trong trạng thái xác ướp có thể sinh ra quả trứng sao?

Cái này đương nhiên là không thể, cô lắc lắc cái đầu nhỏ, nghĩ rằng không thể cùng người nói chuyện thật là tốt.

“Ngươi chỉ mạnh miệng, đều đã vứt bỏ ngươi rồi không cần vì hấn nói cái gì hay. Chân dê chín, có muốn ăn?” Hấn đem trứng rắn đặt ở giữa hai chân mình, sau đó xé thịt đưa cho Aisha.

Aisha nuốt nhanh miếng thịt chín cảm thấy vui vẻ, nhưng ngẩng đầu nhìn lên không khỏi kêu khổ.

Hiện tại đã không còn sớm, nếu trời tối cô sẽ biến thành người.

Nhưng là cô tuyệt sẽ không vứt lại con tuyệt đối không có khả năng, cho nên chỉ có thể giả ý ăn vật mà không đi chú ý trứng rắn.

Chờ Ardeth Bay thả lỏng cảnh giác, cô liền vọt lên ngậm lấy trứng. Ardeth Bay phản ứng cực nhanh, hấn nhanh tay đem trứng tránh đi lên cao, nhưng con rắn nhỏ nóng nảy lại nhảy bay lên không để chọn lấy.

Hấn cả người nghiêng về sau tránh, con rắn kia liền nhảy lên trên người hấn đi lên đoạt lại trứng.

“Ngươi thật đúng là không buông tay?” Ardeth Bay bắt lấy cô, cảm thấy cô giờ phút này dị thường khả ái, miệng phun ra cái lưỡi đỏ ầu.

(@Thoa: --. là mền chỉ có sợ.)

Đúng lúc này, Ardeth Bay cảm thấy mình bị hoa mắt, đầu lưỡi kia đột nhiên biến thành đầu lưỡi người, mà trong tay hấn quả trứng bỗng nhiên bị một đôi tay giữ chặt mà lấy đi.

Động tác này làm hai người lấp bắp kinh hãi, Aisha cầm lấy trứng ngồi quỳ trước ngực Ardeth Bay, hai cái tay cầm trứng duy trì tư thế.

Mà Ardeth Bay cũng giơ hai tay ra, ánh mắt trừng hai vật tròn tròn.

“A.....” Kinh thiên động địa tiếng hét, Aisha từ trên người Ardeth Bay lăn xuống đất, cô dùng tư thế bảo thủ trốn trong bóng tối nói: “Không được nhìn, lại nhìn ta móc mắt người ra.” Trong tay còn có quả trứng, có thể ngăn trở trước ngực, được bao nhiêu đâu?

Cô lặng lẽ dùng một bàn tay che phía trước, cảm giác màu da toàn thân đều chậm rãi biến hồng.

Ardeth Bay là quân tử, hần vội chuyển ánh mắt đi, khẩn trương nói: “Cô là người hay răn? Không đúng, cô trước cầm quần áo mặc vào.”

Thật tốt Aisha đã chuẩn bị quần áo từ trước, cô vội vã mặc vào nhưng có chạy trốn nữa. Bằng đôi chân hiện tại cô cũng không thể chạy thoát được một người đàn ông ết tám, cho nên không bằng ngoan ngoãn ngồi chờ bình minh lại trốn đi.

“Xong rồi.” Nhìn Ardeth Bay không có quay đầu, cô đã đem tóc tём trước ngực mới nói.

Khi Ardeth Bay quay đầu lại, theo ánh sáng từ ngọn lửa hần có thể nhìn rõ cô gái này chính là cô gái phương đông hần đã cứu ở khe đá ngày đó. Không nghĩ cô chính là con răn kia, trách không được lúc đó thấy động tác của cô thật kỳ lạ, nguyên lai là thân răn đột nhiên biến thành người.

“Cô.....là răn phương đông?”

“Tôi nào biết tôi là con răn gì?” Vừa rồi bị hần cướp mất trứng, cô có chút bất mãn.

Ardeth Bay sờ sờ tóc mình, nói: “Có thể nói với tôi, đến tốt cùng chuyện là thế nào không?”

Aisha ôm trứng của mình, nói: “Đương nhiên tôi ban ngày là hình răn buổi tối sẽ biến thành hình người, cho nên mới như vậy.”

Ardeth Bay nhìn trứng trong tay cô, này sẽ không ban ngày là trứng ban đêm biến thành trẻ con đi? Nhưng hiện tại xem ra, cũng không có biến hóa.

“Vừa rồi.....” Bị xem hết, thân thể của cô cùng phụ nữ Ai Cập bất đồng, cốt cách dị thường tinh tế, gương mặt nhỏ nhắn, làn da trắng mê người. Bộ ngực cũng rất đẹp, tinh tế giống như được mài dũa. Mũi nhọn lại phấn hồng, nhỏ một chút. Nghĩ thế, hần mặc danh kỳ diệu bộ mặt như sốt cao, bắt đầu miên man đứng lên.

“Vừa rồi anh chưa nhìn thấy cái gì hết, tôi đã có gia đình, ngay cả con cũng có.” Lời này nghe thế nào kỳ quái như vậy? Cô nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm: “răn đã gả....” Cái này chắc không bị hoài nghi đi?

Ardeth Bay không miên man suy nghĩ nữa, cô quả thật là danh xà có chủ. Hần hỏi cô: “Vậy cô ở đây làm cái gì, vì sao không đến nơi có đồ ăn?” Nơi này là sa mạc, đối với một cô gái.....phụ nữ có chồng cuộc sống có phải hay không có chút khó khăn?

Không đúng, hần lại truy vấn: “Cô đã qua mười tám sao?”

Aisha lập tức nói: “Đương nhiên qua.”

Ardeth Bay không tin, mà Aisha lại sợ hần hỏi chuyện chìa khóa, liền vội vã nói: “Tôi ở chỗ này chờ anh ấy, cho nên không thể rời đi.”

Anh ấy hần là chỉ cái hùng xà kia đi?

“Hần ở đâu? Tôi có thể giúp cô tìm hần.” Răn có năng lực biến thành người thì có thân phận như thế nào, hay là sứ giả của nữ thần Watoda?

(@Thoa: Chị là Watoda đó a. =)))

Aisha thở dài: “Anh ấy bị nhốt, nhưng tôi tin anh ấy sẽ trở về. Tôi cùng đứa nhỏ.....Không đúng, là tôi cùng trứng nhất định chờ anh ấy trở về.”

Ardeth Bay nhận ra dù là người hay răn thì thâm tình luôn tồn tại, tỷ như cô gái trước mắt, lúc nói về hùng xà kia mắt của cô phấp phồng.

“Cô một người ở trong sa mạc rất khó khăn.” Ardeth Bay nói.

Aisha nói: “Thời điểm biến thành người khó khăn chút, nếu là rắn thì tiện hơn.”

Ardeth Bay lại nói: “Đã như thế tôi có thể định kỳ đưa đến đồ ăn cho cô, nếu cô vẫn kiên trì ở lại chỗ này.”

“Tôi sẽ.” Có người đưa đồ ăn còn không được sao? Tuy rằng người này muốn cướp trứng của mình, nhưng là có thể thấy hắn không có ác ý.

Tác giả có chuyện muốn nói: Rắn phương đông, phốc, ta chính mình viết xong chính mình cười.....

31. Chương 31: Trứng Không Thể Nở

Rắn hổ mang bình thường sau khi ấp trứng chừng hai tháng, rắn con sẽ phá vỏ trứng mà ra, không đến một tuần là có thể độc lập.

Nhưng Aisha mang theo quả trứng ở trong sa mạc tại Hamunaptra vẹn vẹn ba tháng, trứng của cô vẫn như cũ, không có dấu hiệu nở trứng.

Ardeth Bay hai ba ngày sẽ gặp cô một lần, vụng trộm đem chút đồ ăn cùng đồ dùng cho cô. Hiện tại cô ở nơi đây khá thoải mái, có lều trại, có nước uống đồ dùng cách ngày lại có thịt nướng ăn.

Cái này đối với cô rất thỏa mãn, chính là hôm nay Ardeth Bay có chút kỳ quái, thường sẽ nhìn trứng của cô nửa ngày. Thậm chí nhân dịp cô không để ý mà gõ gõ nghe âm thanh từ trứng.

Aisha vội đem trứng ôm lấy lui về phía sau lớn tiếng nói: “Nó không làm gì anh gõ cái gì?”

Ardeth Bay sờ sờ đầu, hắn cảm thấy cô gái rắn phương đông này thương rất yên tĩnh không làm gì ra tiếng, nhưng chỉ cần là liên quan đến trứng của cô sẽ trở nên dị thường kích động, giống như một người mẹ loài người bảo vệ đứa nhỏ mình chịu người khác ăn hiếp.

Hắn hàng năm đều ở tại sa mạc, đối với chuyện về trẻ con và phụ nữ đều không biết rõ, nhưng nhìn thấy hình ảnh của cô làm hắn nghĩ đến tình mẫu tử vĩ đại.

Vì quả trứng này quả thật có vấn đề, mà cô cùng nhân loại giống nhau, rõ ràng đứa trẻ đã chết mà vẫn không bằng lòng buông tha?

“Này trứng này sẽ không là.....trứng thối đi?”

Aisha như bị người đâm một nhát kim nhọn dựng lớn tiếng nói: “Anh mới là trứng thối, anh toàn....” Tộc đều là trứng thối, câu này thật cô không dám nói ra.

Ardeth Bay cảm thấy nên thuyết phục cô, bằng không cứ như vậy ôm một quả trứng đến khi nào? Hắn khuyên giải: “Thật ra, trứng rắn ấp trong vòng hai tháng là nở, nhưng trứng của cô đã hơn ba tháng cũng không chút động tĩnh.” Còn không biết trước đó cô đã đem theo nó bao lâu, đến bây giờ nó vẫn không bị thối đúng là kỳ tích.

Hai tháng sao?

Aisha thật là không biết, cho nên cô lắp bắp kinh hãi. Nhìn sắc mặt Aisha, Ardeth Bay có thể xác định, cô bởi vì lần đầu làm mẹ cho nên không biết thời gian ấp trứng, luôn luôn cho rằng nó sẽ không sinh ra nếu chưa phải lúc, cho nên cứ luôn mang theo khắp nơi bên mình.

Thật là vĩ đại đi?

Hắn lại một lần cảm thán, sau đó gật đầu nói: “Cho nên tôi hoài nghi trứng sẽ không nở ra rắn con.” Minh hiện tại lại giống như bác sĩ bệnh viện, tuyên bố một đứa trẻ đã là tử thai trong bụng.

Aisha đương nhiên tin tưởng lời hắn nói, nhưng mình là đặc biệt. Cô ôm lấy trứng áp trên mặt, trên người nó luôn có sự ấm áp, cho nên cô một chút cũng không thấy cô đơn trên sa mạc. Vì, cô có đứa nhỏ bên người, chồng của cô cũng ở gần bên.

Chẳng qua, một là thân khô, một là trứng rắn!

“Nó sẽ, chỉ cần chờ một chút.” Aisha thập phần tự tin nói.

Ardeth Bay cảm thấy mình không có khả năng thuyết phục cô, vì thế nhún nhún vai nói: “Chẳng lẽ cô định kéo dài thời gian ấp trứng sao?”

Aisha gật đầu: “Đương nhiên.”

“Vì sao?”

“Bởi vì....vì tôi là nhân xà, hoặc là phải nói xà nhân?” Nhân xà có chút kỳ quái, xà nhân này từ cũng lạ.

Ardeth Bay có chút tin, cô quả thật không phải con rắn bình thường. Nhưng còn hùng xà đâu? Hẳn là rắn hay vẫn là xà nhân?

“Hẳn....cũng khác biệt sao?”

Aisha hỏi: “Hẳn?”

“Cha của quả trứng.”

“Anh ấy đối với tôi là phi thường khác biệt, không có người đàn ông nào thâm tình như anh ấy. Tại trên cõi đời này, người đàn ông như thế đều đã tuyệt chủng. Bất quả, chỉ là anh ấy...” Nói nhiều không hay lắm, miễn cho hắn hoài nghi cô. Nhưng là có lẽ do quen thuộc, Aisha lại mặc danh kỳ diệu kể rất nhiều về Imhotep.

Cô thật sự nhớ anh, muốn cùng người khác chia sẻ nỗi khổ chờ đợi của mình, cho nên mới dễ dàng nói ra. Cứ nghĩ đến, Imhotep đã chờ cô ba ngàn năm, cùng hắn so sánh với nhau, cô chỉ có chờ ba tháng có là cái gì?

Ardeth Bay hết chỗ nói với Aisha rồi, nhưng lại rất thương thức cô ngốc kinh. Cô cũng giống như hùng xà trong lời nói của cô, cô có lẽ là một trong số ít người si tình như thế.

“Nhưng cô phải đợi hắn bao lâu?” Hắn đáng thương cô, hơn nữa là cô rất đẹp, nhất là làn da trắng, ở Ai Cập trong mắt người khác cô là trân quý đáng yêu. Nhất là khuôn mặt tự nhiên cùng mái tóc dài đen nhánh, làm bất kỳ người đàn ông nào tận đáy lòng không sinh một loại ý niệm muốn bảo hộ.

Hắn biết mình đối với cô một lát biến rắn lát lại biến người động tâm, nhưng là biết nhân gia đã có một cái hùng xà.

“Anh nói, Cairo đến nơi này có xa lắm không?” Aisha ngồi trước đồng lửa hỏi hắn.

Ardeth Bay ngẩn ra, chẳng lẽ hùng xà là đi Cairo? Không đúng, nó rõ là một con rắn đi Cairo làm gì?

“Đại khái hơn ba tháng.”

Aisha mỉm cười, nhìn trăng trên trời nói: “Ừ, vậy rất nhanh, hắn sẽ trở lại.” Imhotep thân yêu, ba ngàn năm thời gian chờ đợi sẽ không phải vô nghĩa, em cùng đứa nhỏ sẽ cùng đi tiếp với anh.

Ardeth Bay trầm mê nhìn cô tươi cười, hai người không lên tiếng động, một người nhìn mặt trăng một người lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô gái dưới ánh trăng kia.

Nếu có cơ hội, Ardeth Bay thật muốn nhìn một chút rắn hổ mang kia, nhưng lại không nghĩ mình cùng rắn tranh chấp tình nhân.

Một đêm sau, thần gió thổi khởi, cát bụi bay loạn.

Khi Aisha biến trở lại thành rắn, Ardeth Bay đặt cô trên cổ mình cười nói: “Muốn đi lên thị trấn một chút không?”

Aisha nhìn trứng của mình, chợt nghe Ardeth Bay nói: “Nó có thể ở lại chỗ này, tôi sẽ kêu người chú ý tình huống nơi này.” Hắn ý chỉ người đến giám thị nơi này, cho nên bọn họ buổi tối ở trong lều trại, đến ban ngày lại đi ra.

Aisha gật đầu rắn, cô cần đi lên trấn xem một chút, đã hơn ba tháng O’Connell bọn họ có hay không đã đến.

Lần này trấn trên làm cô rất cao hứng, bởi cô âm thầm nhìn thấy O'Connell. Hẳn quả nhiên là trở về, hiện đang cùng người bán lạc đà ra giá, bên cạnh còn có một người đàn ông, vẻ mặt hẳn rất sinh động. Aisha nhận ra hẳn chính là anh trai nữ nhân vật chính Jonathan, cô đối với nhân vật này ấn tượng khá sâu, là người trong phim mà cô thích nhất sau Imhotep.

Người này khá tùy tính, thật hài hước, chỉ là chính hẳn không cho là như vậy.

Mà rất nhanh, nữ nhân vật chính mặc áo đen xuất hiện, cô ấy dùng khăn đen che trước mặt, nhưng Aisha vẫn có thể nhận ra, cô chính là con gái của Pharaoh ba ngàn năm trước. Chẳng qua cô lúc này so với trước làn da trắng hơn nhiều, đại khái là do huyết thống khác biệt.

Xem ra nơi này vẫn là thế giới hiện thực, muốn nhìn ra một vài chi tiết từ phim điện ảnh cũng không thể.

Tuy nhiên hào quang của nhân vật chính vẫn còn đó, nam nhân vật chính O'Connell đối với nữ nhân vật Evelyn xinh đẹp động lòng người thật si mê, cái này có thể nhìn ra từ ánh mắt hẳn nhìn nữ nhân vật.

Khi cô đang cao hứng, lại nghe Ardeth Bay trầm giọng nói: “Sao hẳn ta lại ở đây?”

Aisha xoay cái đầu nhỏ, Ardeth Bay hướng cô giải thích nói: “Tôi thấy hẳn là một người đàn ông cường tráng, xem ra là không sai, hẳn quả thật là quay trở lại.”

Aisha lại không cho là như vậy, cho dù là cường tráng thế nào cũng không bằng lão công nhà mình, thân ét chín, dáng người cao ráo đầy đặn [Như vậy hình dung đúng không?] rắn chắc, cơ bắp, nghĩ mà cô nuốt nước miếng, rất muốn chạy vào phần mông đem người ôm lấy a!

Đáng tiếc, hẳn hiện tại còn chưa có sinh cơ dài thịt, xem ra vẫn phải chờ.

32. Chương 32: Hai Đội Ngũ

Ardeth Bay đã không còn hứng thú du ngoạn, thật rõ ràng những người này đang hướng đến Hamunaptra, mà hẳn lại là người thủ hộ nơi đó. Hiện tại hẳn phải trở về tộc, bảo bọn họ phải cẩn thận.

Hẳn quay đầu muốn đi, lại không thể tránh khỏi mà đụng phải người Mĩ. Bọn họ trang bị chỉnh tề, cũng đang tìm thương nhân bán lạc đà.

Ardeth Bay ngăn ra, không nghĩ đến lần này sẽ có nhiều người như vậy, hơn nữa bọn họ là hai người nóng nảy. Trước kia, người có thể tìm đến Hamunaptra không nhiều, đối với tên đàn ông cường tráng kia hẳn thừa nhận hẳn ta có năng lực quay trở lại, nhưng những người này lại là sao thế này? Là kẻ nào mang bọn hẳn đến, chẳng lẽ có người làm rơi bản đồ.

Hẳn cau mày kéo khăn che mặt lên bước đi, nhưng bả vai lại đột nhiên bị người vỗ. Hẳn xoay người nhìn thấy người nọ đúng là người trong đội ngũ người Mĩ, bên trong quần áo hẳn rõ ràng có giấu súng, cho nên Ardeth Bay dị thường khẩn trương. Hay là bọn hẳn biết thân phận của mình, muốn trừ bỏ hẳn?

Đáng tiếc người kia chỉ là đến xin tí lửa, hẳn hút thuốc nhưng là không có bật lửa, mà hẳn lại không biết ngôn ngữ ở đây cho nên tìm một vật, sau đó làm cái tư thế bật lửa.

“Người anh em, có lửa không?” Hẳn ngậm điếu thuốc, sau đó diễn giải bằng tay.

Ardeth Bay để sớm thoát khỏi hẳn nên đem bật lửa ra, bọn họ thường xuyên đi trong sa mạc, bật lửa ắt không thể thiếu.

Giúp hẳn xong muốn đi, nhưng người nọ lại ngăn hẳn nói: “Anh hiểu được tiếng anh?”

Ardeth Bay bắt đầu giả mờ mịt không hiểu, hẳn trừng mắt người kia cũng không nói nữa. Có lẽ là nhận định hẳn không hiểu thật, cho nên người Mĩ đó liền tránh đi.

Ardeth Bay khẩu khí, nói: “Chúng ta trở về thôi vật nhỏ.....vật nhỏ?” Cô chưa từng nói danh tính cho hẳn biết, cho nên Ardeth Bay luôn gọi cô là vật nhỏ.

Hiện tại vật nhỏ này mắt tích không thấy, hẳn cảm giác vạn phần mù mịt. Xem ra hẳn có thể vô thanh vô thức, không biết từ lúc nào cô đã trốn đi.

Hắn biết mình hiện việc cấp bách là báo cáo với tộc, lúc này lại lo lắng cho vật nhỏ. Hắn rối rắm một trận, hắn nghĩ trước vẫn là nên tìm con rắn mất tích, vì cô không có mang theo quần áo....

Mà Aisha của chúng ta hiện tại đang dùng đuôi nhắm mực vẽ, cô có thể viết văn tự cổ Ai Cập. Những văn tự tồn tại trong trí nhớ của cô, tựa hồ không thể biến mất. Tương phản với tiếng anh cô chỉ có thể nghe nhưng lại không thể nói lưu loát, nếu là viết lại càng khó khăn.

Cô hiện cần truyền tin cho O'Connell, hi vọng hắn nhanh chút xuất phát, nếu chậm sẽ bị Ardeth Bay ngăn cản.

Viết tốt rồi, cô ngâm giấy lạng lẽ trường đến bên cạnh O'Connell cùng Evelyn. Cô đem giấy đặt ở bên chân O'Connell, hi vọng hắn sẽ chú ý.

Hắn quả nhiên chú ý, nhưng là trong lúc nhặt lên lại phát hiện bên cạnh đứng một con rắn độc? Đúng vậy, Aisha của chúng ta sau khi đưa đồ xong phát hiện xung quanh là chân lạc đà, đang suy nghĩ như thế nào đi thì bị phát hiện.

O'Connell đem Evelyn kéo về phía sau lấy súng ra, phanh một tiếng, đình một tiếng, viên đạn rơi trên mặt đất.

Hắn ngẩn ra, vừa rồi hắn đã bắn trúng đầu rắn hổ mang, hắn đối với tài bắn súng của mình rất tự tin. Nhưng là vì sao viên đạn lại rơi trên mặt đất, còn con rắn chính là đứng nơi đó thoáng lung lay chuẩn bị đào tẩu.

Tiếng súng nhất thời làm người kinh ngạc, Jonathan là người đầu tiên cất cao giọng hét lớn: “Rắn a....”

Sa mạc là nơi mà mọi người cực sợ rắn hổ mang, cho nên đại gia vừa nghe tiếng là chạy. Đương nhiên cũng có người không sợ chết, cầm lên vũ khí muốn đánh rắn.

Một người đàn ông cầm lấy một vật bằng sắt ra sức nện xuống, hắn cho rằng đem con rắn đánh chết, nhưng hắn thể không ngờ nó không chết. Con rắn sợ run một chút, liền né ra thoát thân.

Đây là kim cương rắn sao?

Tất cả mọi người ở đây đều kinh hoảng, Aisha cảm thấy cổ bị người nắm chặt, cô vừa định xoay người cấn liền phát hiện chính là Ardeth Bay. Theo lý hai người là kẻ địch, nhưng cô lại nhẹ thở ra. Còn thành thành thật thật ngốc ngếch để hắn bỏ vào trong lòng.

Ngốc....

Aisha càng lúc càng cảm thấy mình có chút ngốc, tình huống hiện tại thật vi diệu, vì cho dù làn da làm bằng thép cô vẫn có cảm giác. Hiện, cô cảm nhận được độ ấm trên người đàn ông này thông qua làn da hắn truyền tới.

Nhất là phần ngực bụng càng mẫn cảm, cơ bụng hơn nữa phần hông....

Tóm lại hắn chạy mình sẽ bị xô đụng đến hoặc lướt qua vài nơi, đối với một cái thân rắn thật lòng ái muội.

May là Ardeth Bay một lòng chỉ muốn cứu rắn, không hướng bất kỳ phương diện nào suy nghĩ, hắn nghĩ đến chỉ sợ càng xấu hổ. Một người một rắn cuối cùng bình an chuẩn đi, Ardeth Bay nhỏ giọng: “Cô thể nào lại chọc phải phiền toái?”

Aisha nhận cái này mình không cố ý, đồng thời cảm nhận được nguy hiểm nghĩ mình nên đi ra. Cô hướng phía trước chui, cảm thấy không tốt, liền hướng xuống vật áo đi ra ngoài.

Nhưng là vạn lần không nghĩ tới thất lưng đàn ông so bộ ngực còn muốn mẫn cảm hơn, Ardeth Bay chỉ cảm thấy thất lưng như có trùng bò, lại tê dại thoải mái. Hắn ừ một tiếng chút nữa từ trên ngựa ngã xuống, may mà kịp thời bắt lấy yên ngựa, hắn cắn răng nói: “Cô muốn làm cái gì?”

Aisha rốt cuộc phát giác mình làm sai chuyện, cô cải biến phương hướng vẫn là lựa chọn bò lên cổ đi ra. Quơ quơ đầu rắn, cô cảm thấy rất thẹn thùng, cũng không dám nhìn Ardeth Bay. Vì giải trừ xấu hổ, cô bắt đầu không ngừng thè lưỡi.

Lưỡi cô nhỏ hồng linh hoạt....

Ardeth Bay rất muốn biết đầu rắn phải hay không có độc, nếu không có....

Hắn đánh mình một bạt tai, Aisha sợ run, người đàn ông này làm sao a! Cả kinh cô liền quên thè lưỡi, Ardeth Bay đề lại ý tưởng đen tối của mình.

Dọc theo đường đi hắn cũng không nói nữa, mà cũng không đi nhanh.

Mất thấy thành phố Hamunaptra còn chưa tới, hắn đây là ý tứ gì? Không phải hắn vội đi báo cáo sao?

Ardeth Bay nhìn ra ánh mắt cô chần chờ, không khỏi cười lạnh, nói: “Tôi chỉ là nghĩ đến quá nhiều việc mà thôi.” Nhớ lại bộ dáng khi vừa nhìn thấy cô, nhìn thấy vẻ mặt cô kinh ngạc thẹn thùng. Chính là hiện nay, tựa hồ vẫn là ưu tiên trách nhiệm.

Nếu là những người đàn ông khác nhất định buông tha cho trách nhiệm, theo đuổi tình yêu hạnh phúc, nhưng Ardeth Bay lại khác. Hắn rút cuộc vẫn không bỏ được, ra sức thúc ngựa.

Vừa đến Hamunaptra, Ardeth Bay liền rời đi Aisha, cô biến thành người mặc quần áo vừa nghĩ, cái đội ngũ kia hẳn là xuất phát rồi mới đúng.

Tuy ba năm nói dài không dài nói ngắn không ngắn, nhưng kịch tình cường đại ở chỗ chỉ cần cô thay đổi vận mệnh nhân vật chính thì hết thảy xung quanh sẽ đều thay đổi.

33. Chương 33: Vận Mệnh

Những người Mi kia rút cuộc sẽ bị Imhotep cắn nuốt, cô vốn có thể nhắc nhở họ, nhưng là cô đúng thật là ích kỷ không nhúc nhích.

Cô tránh ở bên trong lều trại, mặt sát mặt đất nói: “Imhotep thân yêu, em có thể đem trách nhiệm giao cho biên kịch không?”

Imhotep không trả lời, vì thế cô đem trách nhiệm giao cho biên kịch.

Hai nhóm người kia chắc chắn buổi tối không thể đến được, cho nên Aisha ôm trứng tiêu dao ngủ một đêm. Đến buổi sáng ngày hôm sau, rất xa liền thấy đoàn người bốn ba hướng nơi này chạy tới. Mà dẫn đầu phía trước là cặp đôi nam nữ chính, bọn họ thúc lạc đà chạy nhìn chăm chăm bên này.

Aisha hiện trong hình dạng rắn, cô chân thật cảm nhận được rất nhanh mình sẽ gặp lại Imhotep, tự nhiên là có chút kích động.

Cô công theo trứng của mình, thu thập xong quần áo liền đi ra. Vô luận thế nào, cô đầu tiên là muốn nhìn thấy Imhotep.

Thân rắn ban ngày thật tiện lợi, cô không cần phải cùng bọn họ giải thích cái gì. Cứ như vậy lặng yên đi theo, trong hoàn cảnh này bọn họ sẽ không chú ý.

Như trong phim điện ảnh, trăm người ở tại Hamunaptra bận rộn, không có chú ý đến sự tồn tại của cô. Cô tránh ở một bên, nhìn rõ nam nhân vật chính tặng đồ cho nữ nhân vật chính bày tỏ tình yêu. Mà nữ chủ thật cảm kích nhận lấy, bọn họ rất nhanh tìm được lối thông mộ nhảy xuống.

Aisha tự nhiên cũng đi theo, thật may dù có trứng rắn cũng không bị ngã.

Khi cô chạm đất, Jonathan lại đột nhiên quay đầu nói: “Hắc, các người nghe thấy cái gì không, dường như có khối thiết rơi xuống.”

Nam nữ nhân vật chính đều lắc đầu, bọn họ lại tiếp tục đi về phía trước.

Aisha hận không thể đi cắn Jonathan kia một ngụm, người mới là khối thiết, người cả nhà đều là khối thiết.

Nơi này rất là âm u, ảm ảm còn có một cổ lực lượng hắc ám di động. Lực lượng nơi này quá hắc ám, Aisha thậm chí cảm nhận được thân thể muốn âm thầm biến hóa.

Cô bỗng cả kinh, khối thân thể này ở nơi tối tăm sẽ biến thân, có phải hay không bởi nơi này nguyên tố hắc ám quá nhiều, cho nên có dấu hiệu biến thân?

Vẫn rất tốt, do lực lượng không lớn cô cũng chỉ thu liễm tâm tình tiếp tục bảo trì hình thể rắn.

O'Connell cùng Evelyn bọn họ là đội ba người, những người khác cũng không có đi theo. Đại khái là không muốn cùng O'Connell xuống địa ngục, nên bọn họ ở lại.

Kỳ thật bọn họ chết thảm, từ đầu đến cuối cũng không có tác dụng, chỉ cấp khán giả cười ha ha hai tiếng mà thôi.

Nhóm người Mỹ nhất định cũng tới đây, hai nhóm sẽ phát sinh tranh chấp. Nữ nhân vật chính thông minh của chúng ta phát hiện có thể đi xuống thêm một tầng, phát hiện này khiến O'Connell chấn kinh, liền cùng O'Connell cùng nhau đi xuống thêm một tầng. Mà Aisha bởi vì đối nơi này cũng không quen thuộc, nên cũng chỉ đi theo sau.

Phía dưới càng tối hơn, cô cảm giác thân rắn rục rịch muốn lớn lên. Nhưng vẫn có thể nhìn, co xem ba người bọn họ đào bới, dưới mặt đất kia chính là người chống đáng thương của cô. Rắn không có nước mắt, nhưng là cô lại nhìn xem ngẩn người.

Mau chút xuất hiện đi Imhotep, Aisha của anh cùng đứa con đều đang chờ anh.

Nhưng động tác ba người lại rất chậm, đào thật lâu cũng chỉ gặp cát đất, trừ cái đó ra cũng không có gì nữa.

Aisha cảm thấy thật sốt ruột, nhưng bên kia lại thích nói chuyện yêu đương, bọn họ ngồi xuống bắt đầu đàm luận thể nào chế tạo xác ướp.

Đúng lúc này quan tài đá đột nhiên từ không trung rơi xuống làm người nhảy dựng. Mà Aisha kích động thiếu chút nữa nhảy lên, cô cố nén chờ bọn họ cứu hân, chính mình chỉ cần ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Kịch tình đã như vậy, Imhotep nhanh sẽ xuất hiện.

Lúc này, tên đã lên dây chỉ chờ phóng đi, bên ngoài truyền đến tiếng kêu sợ hãi. Là những người canh chừng bên ngoài, họ không phải không đến sao? Chỉ có một khả năng, quyền sách bóng tối đã bị phát hiện, có người xúc động đến nó.

Bọn họ ào ào đi ra ngoài, mà lúc này bên ngoài đã về đêm. Một càng thêm tối tăm, Aisha thậm chí cảm thấy biến hóa ở thân thể mình, tốt là bọn họ rời đi, toàn bộ ngôi mộ cũng chỉ còn lại Aisha cùng Imhotep.

Chẳng qua, một ở bên trong quan tài, một ở bên ngoài quan tài.

Aisha mặc quần áo vào, đi đến bên quan tài của Imhotep ôm chặt hân, nói: “Imhotep, Imhotep anh có nghe em nói không? Em mang theo con chúng ta tới gặp anh, nó tốt lắm, em cũng thật tốt. Chúng ta rất cuộc cả nhà đoàn tụ, anh có phải hay không kích động?”

Không có hồi âm, hân vẫn bị lực lượng hắc ám khống chế.

Aisha vẫn là khóc, cô ôm trứng ở phía trên quan tài chờ hân tỉnh lại.

Bất tri bất giác cô thể nhưng ngủ, rõ ràng là quan tài lạnh như băng, cô thể nhưng lại cảm thấy ấm áp. Trước mắt một tia sáng chói qua, trời đã sáng sao?

Ngày đã sáng, nhưng vì sao cô không biến thành rắn?

Đang lúc kỳ quái, ba người đi vào. O'Connell nhận ra Aisha, lớn tiếng nói: “Là cô?”

Aisha không biết vì sao mình không đổi thành rắn, cô cảm giác chung quanh lực lượng hắc ám càng ngày càng đậm, có lẽ nguyên nhân đó mà cô không biến lại hình rắn.

Evelyn nói: “Cô gái này là?”

O'Connell nói: “Chính là người giao vật kia cho tôi đi tìm cô, tôi nghĩ hai người biết nhau.”

Evelyn suy nghĩ, nói: “Chúng ta biết nhau sao?”

Aisha lắc đầu nói: “Không, nhưng tôi biết cô, chỉ có như vậy.”

Nghe cách nói này không có gì không đúng, điều này làm Evelyn trẻ tuổi có chút thẹn thùng. Mà Aisha lại sốt ruột bọn họ mở quan tài, nói: “Hiện chúng ta hẳn nên dùng chìa khóa mang quan tài mở ra.”

Evelyn đối Ai Cập hết sức mê muội, cô ấy rất cao hứng đem chìa khóa đặt lên quan tài. Nhẹ nhàng vừa chuyển, ba ngàn năm thời gian đình chỉ rồi cuộc chuyển động.

Aisha đem Jonathan chen chúc tại phía sau, cô cùng đợi thấy khô xuất hiện.

“A...” Theo tiếng kêu sợ hãi, cô rút cuộc nhìn thấy Imhotep.

Nhưng là lập tức hiểu mộng cùng hiện thực khác biệt, cô vốn nghĩ sẽ kích động, nhưng hiện tại lại hung hăng trườ khóe miệng.

Đại gia đều hiểu được, đột nhiên nhìn thấy thi thể là cái dạng cảm giác gì. Bộ dáng hẩn dử tợn, rất giống bị vô tận tra tấn.

Đúng vậy, này hình pháp là một loại tra tấn.

Aisha rơi lệ, nhưng nhìn người xung quanh lại ngồi xuống, quan tài Ai Cập vẫn tự viết, tử vong chính là bắt đầu.

Đối với bọn họ, có lẽ thật sự là bắt đầu.

Aisha muốn đi kéo tay Imhotep, cô không biết sợ, chỉ cảm thấy thật bi ai. Mà lúc này cô lại bị người kéo về phía sau lui một bước, Jonathan nói: “Cô tốt nhất.....cách xa này một chút, tôi cảm thấy hẳn chẳng phải tốt lành gì.”

Aisha kỳ thật không thích Evelyn nghiên cứu Imhotep, rất giống chồng mình cởi hết quần áo bị người phụ nữ khác nhìn thấy hết.

Cô đẩy ra, nhìn xuống Evelyn nói: “Tránh ra, tôi đối hẳn cũng hứng thú.”

34. Chương 34: Luyện Thi Phích

Evelyn cũng không có nghĩ nhiều, cùng lắm là nghĩ cô vốn cũng thấy khối thầy khô này hứng thú như mình, đã ba ngàn năm nhưng vẫn bảo trì được như vậy ‘tươi mới’ là lần đầu tiên nhìn thấy, cho nên cô tự nhiên cũng nghĩ cô gái này giống mình, vì thế thật tự nhiên nhượng Aisha cùng tham gia nghiên cứu.

Chỉ có hai người đàn ông tương đối buồn bực, O’Connell một tay khoát lên quan tài đá bất đắc dĩ nói: “Vì sao phụ nữ chỉ đối với thi thể đàn ông ba ngàn tuổi có hứng thú?”

Một bên Jonathan nhún vai tỏ vẻ cũng không biết, vì thế bọn họ chỉ đàn nhìn hai người phụ nữ đang nghiên cứu thi thể kia.

Cũng không biết vì nguyên nhân gì, đột nhiên run lên, Jonathan theo bản năng tiến về phía trước, nhất thời đụng phải Aisha làm thân thể Aisha ngã về trước, cô liền cả người ngã sấp xuống gục trên người thầy khô Imhotep. Vừa khóe là thi thể bởi héo khô mà đáng người biến ải, hơn nữa thân thể cũng so bình thường thân cao thấp một nửa, vừa vụn phối hợp với chiều cao Aisha.

Cô ngã nhào sau tự nhiên môi chạm môi với Imhotep, tất cả đều giật mình. O’Connell cũng cười ha ha, sau đó cảm thấy không đúng, lại tựa đầu chuyển đến một bên ho nhẹ một tiếng.

Mà Jonathan biết mình gây họa, nói: “Thực xin lỗi, tôi không phải cố tình.”

Nhưng là hẳn thấy cô gái cũng không trách hẳn, lại thấy cô lấy tay vuốt môi mặt có chút đỏ.

Hắn từ nội tâm hỏi một câu: “Xin hỏi, cô đỏ mặt cái gì?”

Aisha lúc này kinh hoảng vì mình thất thố, cô chính là tương đối bất đắc dĩ nói: “Đây là nụ hôn đầu tiên cơ thể này, cứ như vậy mất đi.”

Ở nước ngoài, còn chưa có dâng đi nụ hôn đầu tiên là hiếm thấy, cho nên Jonathan đối cô rất hứng thú. Hắn tự giới thiệu nói: “Jonathan, xin hỏi cô gái.”

“Aisha.” Cô cảm thấy tổng không thể để họ luôn kêu uy hoặc cô gái.

Ba người đều cảm thấy ngoài ý muốn, vì sao một cô gái này nhìn như vậy lại có tên của người bản địa Ai Cập?

Evelyn đổi chuyện của cô cũng không có hứng thú, cô càng thêm muốn biết thân phận của thầy khô, và niên đại.

Vì thế, bọn họ ở Imhotep nghiên cứu, Aisha liền cầm trứng nhìn hấn bên trong quan tài. Hấn hiện tại thật đúng là cổ thi thể, lại càng không sẽ biết cô đang bên cạnh đối diện hấn.

Trời càng lúc càng tối, cô thậm chí có cảm giác cơ thể mình càng lúc càng không có năng lượng. Điều này chứng minh, lực lượng hắc ám gia tăng, bởi vì cô thần lực là do thần ban cho, cho nên mới như vậy.

Cô nghĩ, lúc Evelyn lấy quyển sách bóng tối đọc thay cô, đến lúc đó Imhotep thanh tỉnh, cô muốn ở trong này thủ đến lúc hấn tỉnh lại.

Nhưng O’Connell lại đột nhiên nói cô: “Này Aisha Evelyn dù cho hai người có mê say đắm nam sĩ đến điên rồi, nhưng trời cũng đã tối, chúng ta trước trở về nghỉ ngơi đi.”

Evelyn lần này thật nghe lời, cô ấy mang theo dụng cụ đuổi theo O’Connell.

Aisha rất muốn nói mình muốn ở lại, nhưng nghe O’Connell bảo cái gì mê say đắm thầy khô Imhotep thì trừu khóe miệng, cô vẫn là ưa hấn có chút thật.

Cùng đi đến bên ngoài trời đã tối mù, Aisha như trước duy trì hình người. Nhóm người Mỹ an vị đối diện bọn họ, trên đồng lửa khoe ra thu hoạch của bọn họ.

Kỳ quái là bọn hấn trong tay lấy là thánh ông, đây là khí cụ chứa Anck-Su-Namun ngũ tạng lục phủ, cô ta không phải bị Imhotep giết chết sao, vì sao còn có thứ này?

Cái này rất kỳ quái, chẳng lẽ bên trong còn có người khác? Là ai?

Cô xem nhẹ cuộc nói chuyện giữa bọn họ, chỉ nghĩ đến sự tồn tại của thánh ông. Evelyn lại chú ý đến quyển sách bóng tối, đang bị một người đàn ông đội mũ cầm, mà văn tự trên sách làm cô nhớ đến chìa khóa trong tay.

Mà Aisha nghĩ, hấn rốt cuộc có thể đi ra.

Evelyn cầm trong tay con bọ cánh cứng nói: “A, mau mau đến xem, đây là thánh bọ cánh cứng.”

Aisha biết, chính con sâu này ăn lão công của mình. O’Connell hỏi: “Đây là cái gì?”

Evelyn nói: “Đây là một loại hình cụ, bọn họ đem sâu bỏ vào quan tài để chúng nó ăn luôn hấn.”

O’Connell khóe miệng run run: “Thật là tàn khốc.”

Evelyn mỉm cười nói: “Đúng vậy, hơn nữa là phi thường chậm. Thậm chí hấn thời điểm đó vẫn còn sống.”

Aisha thêm gỗ vào lửa, nghe Evelyn nói về trùng hình. Một bên Jonathan đem một túi bánh đưa cô nói: “Vì sao cảm thấy cô run run?”

Aisha nói: “Phải không?”

Jonathan đem áo khoác cởi ra đưa Aisha mặc vào nói: “Cô mặc quá ít.”

“Cám ơn.” Aisha cũng không có biện pháp, thời điểm biến thành rắn cũng không có cách đem quần áo thu thập.

Buổi tối mọi người đều nghỉ ngơi, O’Connell nói với Aisha: “Đây là hi vọng của cô sao? Nhìn thấy một cổ thi thể.”

Aisha luôn nghĩ O’Connell là một người thô có tể, cô còn muốn cùng đi theo, cho nên nói: “Không, ta cùng các người giống nhau cùng tòa thành là có hứng thú mà thôi.”

O'Connell nói: “Hi vọng thế.” Cô gái này đã cứu mạng hắn, sau hắn cũng gặp Evelyn, một người phụ nữ làm hắn rung động. Chính như lúc trước cô nói, này thật sự gây cho hắn ngạc nhiên.

Lúc này Evelyn vụng trộm lấy quyển sách bóng tối, O'Connell nhỏ giọng nói: “Cô làm thế này là trộm.”

Evelyn cười nói: “Không, nếu anh và tôi đến nói, thì đây là mượn đến dùng.” Cô dùng chìa khóa mở quyển sách bóng tối ra, bắt đầu đọc văn tự.

Mà lúc này, Aisha nhìn đến bên trong phòng mộ, cô chờ thời khắc này thật lâu.

Bầu trời bắt đầu trở bên khác lạ, một đám châu chấu hướng họ vọt tới.

“A..Trời ạ, đây là cái gì?” Jonathan thuận tay kéo Aisha hướng bên trong mộ chạy, cô nhìn thật nhỏ yếu làm người khác theo bản năng sinh ra bảo hộ.

Có thể nói hắn thần kinh vận động rất tốt, Aisha đã bị hắn mang theo chạy ra xa. Bốn người thật cẩn thận đi về phía trước, ở hành lang bên trong có một lỗ thủng trên đất.

“Chạy mau.....” Aisha sợ trùng, rất sợ.

Chính như suy nghĩ của cô, một đồng bọ cánh cứng chui lên từ trên đất. Rất nhiều, thật đáng sợ. Chúng nó hướng về họ đuổi theo, bốn người đành phải không ngừng chạy về phía trước.

Vẫn là Jonathan, hắn thấy một nơi có ngăn cách liền nhảy qua. Nhưng hắn quên mất tay đang giữ chặt Aisha, kết quả làm cô té ra đất.

“A, Không....” Evelyn kinh hô một tiếng, bọn họ nhìn thấy trùng từ đỉnh đầu Aisha đi qua. Vốn nghĩ cô đã chết, không biết lại phát sinh chuyện gì, trùng từ trên người cô rơi xuống, vươn hai chân vuốt bên miệng, như là ‘đau răng’!

Tác giả có chuyện muốn nói: Khụ, thánh bọ cánh cứng đau răng.

35. Chương 35: Làm Sủng Vật

Nữ nhân vật chính Aisha của chúng ta lúc này chậm rãi đứng lên, khuôn mặt tuyết trắng lúc này đen đen bùn đất, cô xoa ngực chỉnh lại quần áo run lấy lấy, đem hai cái đang ‘đau răng’ thanh giáp từ trong lòng ngực lấy ra.

O'Connell vươn tay nói: “Đi.”

Cô nghĩ nói: “Quên đi, xem ra không còn nguy hiểm.” Chú ý một bên, quả nhiên Evelyn đã biến mất không thấy, xem ra cô ấy đã gặp Imhotep. Nghĩ thế cô đi qua, dùng sức đẩy cái cửa ngầm chính mình lăn vào.

Cái cửa ngầm vừa đóng lại rơi vào một màu tối đen, Evelyn đang ở cùng người đàn ông Mĩ bị móc mắt kia. Thời điểm Aisha vào vừa khéo người đàn ông kia quay mặt lại, đập vào mắt chính là hai lỗ thủng thật đúng là dọa người.

“A.....” Evelyn chạy đi, mà Imhotep không biết từ địa phương nào đi ra. Con mắt hắn có chút xôn ra, đối Evelyn rống lên một tiếng.

Evelyn lui về phía sau, còn Aisha thì kích động tiến lên, cô hiện tại đã không thể chú ý đến ánh mắt người khác, thậm chí cùng lão công của mình nhận thức nhau. Nhưng là lão công nhà cô cũng đối với cô rống, ách....

Xem ra hắn thật không nhận ra mình, trách không được hắn, ai nhượng chính bản thân mình là cái dạng này.

Imhotep chú ý Evelyn, vì khuôn mặt kia đối hắn có chút quen thuộc. Hắn thế nhưng cúi đầu mở ra kia quả hàm thịt bạch cốt, nói: “Người....Là người cùng ta nói chuyện sao?”

Cùng kịch tình bất đồng, ít nhất hắn không kêu tên Anck-Su-Namun.

Evelyn sợ đến mức hét lớn: “Không, không phải tôi.” Cô nhìn thoáng qua Aisha, trong mắt có ý tứ cầu cứu.

Người đàn ông Mi kia lúc này lui về phía sau một bên hàm hồ nói: “Không, hấn nuốt đầu lưỡi của tôi....còn có mắt.”

“Không, người không cần đi.” Evelyn giơ lên hai tay sợ hãi nói.

Duy nhất không sợ là Aisha bên cạnh Imhotep nói: “Là em, là em cùng anh nói chuyện.” Cô nhìn thấy Imhotep đầu hướng về phía mình. Hấn tựa đầu đến gần Aisha, tinh tế quan sát.

Trước kia xem phim cô không rõ là cái ý tứ gì, nhưng hiện đã rõ. Vì mắt người đàn ông kia cận thị, nên cách xa quá hấn nhìn không rõ, cho nên trong phim mới nhìn nhầm Evelyn thành Anck-Su-Namun.

“Người? Người nói với ta nói sao?” Hấn đến gần Aisha, mà cô cũng chuẩn bị đem mình thân phận nói ra.

Đang ở điểm mấu chốt, Evelyn can đảm cẩn trọng cầm một tảng đá đập vào đầu Imhotep.

Cô nghĩ này nhất định rất đau đi, nhưng dung mạo đáng sợ của hấn không có chút dao động, ngược lại quay đầu nói: “Người là Anck-Su-Namun?”

Evelyn tảng đá rơi trên mặt đất, lắc lắc đầu.

Anck-Su-Namun? Hấn vì sao lại hỏi đến tên người phụ nữ này, Aisha cảm thấy có chút tức giận. Lúc này lại có người vọt vào, hấn đến bên Evelyn nói: “Cô.....A, đây là cái gì?”

Đột nhiên có người xông đến làm Imhotep sinh khí, hấn hé miệng rống lớn một tiếng.

Aisha cảm thấy động tác này của hấn thật ngoài ý muốn, nhìn hấn ngơ ngác quên cả nói chuyện. Mà người lại bỗng bị người giữ chặt, quay đầu nhìn dĩ nhiên là Jonathan.

O’Connell nổ súng, bọn họ tập thể hướng bên ngoài chạy.

Aisha không muốn đi, ở lúc mọi người cuống quýt chạy trốn chết cô tránh đi tay Jonathan chạy trở về, cô cần tìm Imhotep, nhưng hấn đã không còn đó.

Trong địa mộ tìm kiếm, chẳng đến buổi sáng ngày hôm sau. Có lẽ toàn bộ lực lượng đều trở về trên người Imhotep, lực lượng của cô cân bằng, chỉ cảm thấy thân thể biến thành một con rắn.

Cô đợi ba tháng, thật vất vả giải quyết xong lại biến thành rắn?

Không thể, cho dù là rắn cũng phải đuổi theo lão công nhà mình.

Cô hướng nơi có tiếng trườn đi, Imhotep đang ở nơi đó. Lưng cô công theo trướng hướng nơi đó đi, rất xa liền nhìn thấy Imhotep nói với Beni: “Nô lệ, ta có khả năng dùng người. Người phục tùng ta, ta sẽ thưởng cho người.” Nói xong không biết từ chỗ nào đem ra rất nhiều trang sức vàng óng.

Beni nói: “Thỉnh....thỉnh ngài phân phó.” Hấn thật là một kẻ chân chó, lời nói được tất cung kính. Hấn như vậy lại hiểu được tiếng Ai Cập, Aisha cảm thấy đó là một kỳ tích, có lẽ hấn vốn là người Ai Cập? Đương nhiên, cái này phải theo biên kịch mới được.

Aisha chậm rãi trườn qua, cô tê tê hai tiếng, nghe thấy Imhotep đem thánh ông giơ lên nói: “Những thánh ông khác ở nơi nào?” Xem tình hình hấn phi thường vội vàng tìm chúng nó, chính là này lại là vì sao?

Cô trườn qua, vội vàng muốn hỏi Imhotep đã quên cô rồi sao?

Kết quả, Imhotep cùng Beni đều thấy được cô. Beni quát to một tiếng chuồn về phía sau Imhotep, sắc mặt tái nhợt nói: “Rắn hổ mang.”

Mà Imhotep không có sợ cũng không muốn thương hại cô, ngồi xổm xuống ngón tay vươn ra, cái này ý là muốn cô đi qua?

Aisha hưng phấn vọt đi qua, cô nhào vào trong lòng Imhotep dùng sức cọ cảm mặt khô queo của hấn, hấn quả nhiên vẫn nhận ra cô, dù là người hay rắn.

Nhưng, cô rất nhanh bị đã kích.

Bởi Imhotep thể nhưng dùng ngón tay tinh tế vuốt đầu nhỏ cô nói: “Rắn hổ mang là tối vô hại, đáng yêu nhất.”

Nguyên lai hắn không phải nhận ra mình mà là cảm thấy đáng yêu, nhưng dù sao hắn cũng thân cận mình, Aisha tiếp tục phát huy bản lĩnh dùng sức vòng quanh hắn.

Một hồi quần lấy cổ hắn, một lát lại mặt hắn. Nếu là người đàn ông khác cô nhất định đỏ mặt, nhưng đây là lão công nhà mình sợ cái gì?

Liên này dạng, Imhotep lại sờ sờ cô, nói: “Người muốn ở lại cùng ta sao?”

Aisha dùng sức gật gật đầu, cô nghĩ a, thật sự nghĩ.

Imhotep để cô nằm vòng trên cổ hắn, sau đó nói với Beni: “Tìm được thánh ông cùng sách bóng tối người sẽ nhận được càng nhiều.”

Beni thật cẩn thận nói: “Vâng chủ nhân, bọn họ sẽ trở lại trên trần, chúng ta có thể đi nơi đó tìm kiếm.”

Imhotep cầm thánh ông trong tay nói: “Rất nhanh ta cùng người gặp mặt.” Nói xong từ mộ đi ra ngoài, hóa thành trận cát gió cuốn đi.

Aisha cảm thấy khó hiểu mình cứ như thế bị hắn mang đi, chờ hắn biến lại thành người mình cũng còn ngồi xổm trên cổ hắn.

Hắn không còn là phạm nhân Imhotep, loại sức mạnh này khiến Aisha sợ hãi. Nhưng cô không sợ Imhotep, hắn lạnh như băng nhưng lại cảm giác được hắn lo lắng. Đây chứng minh, hắn với cô không có sát ý, cho dù bị tra tấn ba ngàn năm, nguyên bản ôn hòa hắn cũng không quá mức trở nên tàn bạo.

Cô cảm thấy hiện tại chính mình liền như sủng vật của hắn, dù sao hắn cũng mang theo cô, cũng không phải công không công cô đi làm việc.

36. Chương 36: Mèo Vs Xà

Như vậy cũng tốt, chỉ cần ở bên hắn thì không có gì gấp gáp, cứ nhìn xem hắn tính toán đến cùng làm cái gì?

Bi thương, hắn cái dạng này vừa xuất hiện liền dọa người chạy mất. Beni vội đi mua một cái mặt nạ cùng áo choàng, nhất phi nhất mang là có thể trong đám người đi lại.

Beni dẫn đường, bọn họ hướng về nơi mà những người Mi đang ở. Imhotep hiện tại sức mạnh còn chưa đến cao nhất, cho nên hắn cần nhiều huyết nhục để hoàn toàn sống lại.

Beni là kẻ phản bội, hắn đối với hành tung của nhóm người Mi rất là rõ ràng, cho nên liền thẳng hướng khách sạn mang Imhotep đi. Imhotep giờ phút này đang cùng một người ngồi trong phòng, Beni hướng hắn giới thiệu Imhotep là một tiểu quốc chủ, muốn cùng hắn nói chuyện.

Người Mi quan tâm nhất là sự nghiệp, nên liền mời họ vào.

Aisha vòng ở phía trên cổ Imhotep, mà hắn nâng tay không hiểu vì sao lại sờ trứng của cô....

Vừa chạm vào, hắn còn cúi đầu nhìn thoáng qua, nhìn trứng rắn run run một chút. Imhotep quả nhiên là Imhotep, hắn rất nhanh trấn định xuống tiếp tục vuốt.

Cái này là vì sao đây?

Phụ tử trong lúc đó cảm ứng?

Imhotep không buông tay, thẳng đến lúc hắn không kiên nhẫn chờ đợi, chậm rãi tháo mặt nạ xuống. Hắn muốn hấp huyết, Aisha nhắm mắt lại, chỉ nghe được một tiếng la thảm thiết, cô liền nghe được thanh âm nuốt rầm rầm.

Qua một bữa cơm, Aisha lại mở mắt ra, thì thấy người kia đã thành cây khô.

Imhotep toàn thân lực lượng bắt đầu phân tán, a một tiếng kêu to thân thể hắn bắt đầu sinh ra da thịt.

Bộ mặt một chút, bộ ngực hai khối, cái mông hai khối, chân bộ hai khối.

Aisha thật cảm khái chạm vào cơ mặt hắn, Imhotep bắt đầu cười cười quái dị, nói: “Rất nhanh rất nhanh ta sẽ đem ngươi sống lại ha ha.....” Tiếng cười của hắn điên cuồng, nhưng ngữ khí của hắn lại rất lạnh.

Cái này đến tốt cùng là cô hay vẫn là Anck-Su-Namun, nếu là mình thì không có khả năng, bởi cô bị thiêu chết, chỉ còn lại tro bụi. Nếu là Anck-Su-Namun, hắn tại sao lại cứu cô ta?

Đang lúc cô còn đang suy tư thì bên ngoài lời điện âm âm, sức mạnh Imhotep đã khôi phục nhất định, mấy ngày nữa cũng sẽ bắt đầu biến hóa. Đây là thần đối với nhân loại cảnh báo sao?

Cô không biết, cũng không muốn biết.

Imhotep đã có chút độ ẩm, khi O'Connell cùng Evelyn xuất hiện, hắn đối bọn họ hét lớn một tiếng, hắn đã không còn sợ bọn họ, hắn hiện tại sẽ không giống với lúc vừa tỉnh lại yếu ớt.

O'Connell hướng tới đánh về phía hắn, mấy tiếng súng liên tiếp cũng không làm Imhotep mấy may dù chỉ một chút. Trong đó một phát còn đánh trúng trúng của Aisha, sợ đến mức cô cúi đầu lại phát hiện một dấu vết đều không có, như vậy cực cứng đến lúc đó làm sao phá xác mà ra?

Imhotep không biết vì sao lại phát hoảng, hắn vươn tay sờ sờ quả trứng, phát hiện nó không có vấn đề đột nhiên hạ khoe miệng cứng ngắc chạy về phía O'Connell. Hắn thân thủ nắm lấy O'Connell dùng sức, một đại nam nhân cứ như vậy bị hắn vờn qua.

Hắn đối Evelyn tựa hồ không có địch ý, đến gần cô nói: “Đối ta nói chuyện cô bé gái ở nơi nào?” (@Thoa: a đang hỏi về chị Aisha đấy.)

Evelyn cuống quýt lắc đầu nói: “Không, tôi không biết.”

Imhotep nói: “Là người thả tar a, ta sẽ không làm hại người.” Nói xong muốn mang theo Evelyn cùng đi.

Đúng lúc này một con mèo tinh trắng xuất hiện, Aisha nhìn trong phim rất thích nó, nhưng thời điểm này cô thật không thích. Bởi con mèo này đối với Imhotep có địch ý, lúc hắn biến thành cát chạy đi nó cũng đuổi theo.

Trong điện ảnh bọn họ có nói qua, mèo tinh là sứ giả địa ngục cho nên Imhotep lúc chưa hoàn toàn sống lại rất sợ nó.

Cũng là vì vậy mèo tinh đuổi theo.

Không gì không làm được Imhotep thế nhưng bị đuổi theo, hắn đối mèo tinh rống to, nhưng là nó lại xù lông đối hắn phát ra âm thanh ừ ừ.

Lúc này hắn là cô ra mặt, Aisha ở trên người Imhotep nhảy xuống, cô uốn ngực ngẩng đầu đối với con mèo tinh phun đầu lưỡi ra tê tê.

Một con mèo một con rắn cứ thế đối mặt đối kháng nhau, Imhotep lúc này cũng không vội chạy trốn nữa, hắn cơ hồ muốn biết đến cùng ai thắng lợi.

Mèo tinh có chút sợ rắn, nó muốn tránh cô đi công kích Imhotep, nhưng lần này là Aisha muốn biểu hiện, cô không ngừng che trước mặt, dùng đầu rắn va chạm mèo tinh không nó tiến về phía trước một bước.

Kết quả mèo tinh quả thật không đến, nó liền phát lên bản tính mèo tinh, cong đuôi tại chỗ bắt động.

Aisha vì bảo vệ lão công nhà mình cũng chỉ có thể học nó cong đuôi, tại đó nằm sấp không động.

Một thì một rắn một mèo như điều hâu tróc gà con né thật lâu, Imhotep vẫn là động, hắn nhanh tay bắt lấy cổ Aisha lại lần nữa lúc mèo tinh không để ý biến thành cát chạy.

Mà Aisha ở trong lòng than: “Imhotep thân yêu, anh có thể hay không đối cái địa phương linh a.....”

Imhotep hoàn toàn không biết tiếng nói trong lòng Aisha, hắn tránh trong bóng đêm cùng lực lượng của mình chậm rãi mở rộng.

Aisha cảm thấy hắn nếu muốn đi ra ngoài cần quần áo, vì thế cô đi cầm quần áo trở về, Imhotep vỗ đầu cô nói: “Xem ra người không chỉ là rắn hổ mang bình thường, trứng của người thật chắc chắn, người cũng thật chắc chắn.”

Ta không phải thùng vì sao muốn đem từ chắc chắn này hình dung?

Imhotep nói: “Người sẽ trở thành trung bệ đầu tiên của ta, chờ ta lấy được sách bóng tối sống lại nàng, người chính là sủng vật của nàng.”

Đều nói, nàng đến tốt cùng là ai a?

Imhotep khoác quần áo đen tuyền đi ra ngoài, hắn tìm được Beni, hắn đi đến nói: “Đi tìm quyển sách bóng tối, không cần ở trong này đi dạo. Nếu người không làm việc, ta sẽ....” Hắn rới rộng miệng ra, Beni sợ tới mức nói: “Không, chủ nhân tha tôi, tôi sẽ đi tìm quyển sách.”

Beni rời đi xong hắn ngay tại trên đất không ngừng đi lại, hắn đang tìm dấu vết của sách bóng tối. Mà Aisha tiếp tục làm sủng vật! Cô không biết hắn như vậy đi xuống thế nào, nhưng cô có tự tin thay đổi hết thấy. Cho dù bọn họ muốn đả thương hắn, nhưng chỉ cần hắn không muốn tiêu diệt Ai Cập thì không có gì nguy hiểm.

Lực lượng của quyển sách bóng tối thật tà ác, cho dù là ở nơi rất xa cũng có thể cảm nhận được. Imhotep ở trên đường đi tìm, hắn chú ý thất trước mắt tất cả đều xa lạ. Thời gian đã trôi qua ba ngàn năm, hắn hi vọng gặp lại được nàng, cho dù muốn hắn lần nữa bị hình trùg cấm hắn cũng đổi lấy.

Aisha thân yêu, đến tốt cùng phải dùng cách gì để hồi lại sinh mệnh cho nàng? Đã trải qua nhiều như vậy hắn không thể tìm được biện pháp, mà Anck-Su-Namun trước khi chết nói có thể làm Aisha sống lại, nếu nàng ta dám nói dối, hắn sẽ tự tay đem nàng ta kéo xuống địa ngục.

37. Chương 37: Rắn Hổ Mang Kích Tình

P/s: Mình quên mất việc giải thích! Meo tinh cũng chỉ là con mèo thôi á! Thêm chữ tinh cho nó nghe hay chút thôi!

Aisha đã nhận ra sát khí của hắn, mà hăm nắm thánh ông trong tay tựa như dùng sức.

Ách....

Nếu thánh ông là Anck-Su-Namun, hắn lại yêu Anck-Su-Namun, như vậy hắn phải nắm người yêu một cách ôn nhu mới đúng. Nhưng là hắn ánh mắt đầy hận ý, này chứng minh hắn là hận nàng ta.

Đối với sự phát hiện này Aisha rất kích động, cô thậm chí muốn hôn hắn. Dem đầu rắn ngay mặt hắn nhẹ nhàng một chút, Imhotep quay sang kinh ngạc nhìn rắn của hắn. Aisha trước đây thích độc động vật, mà chúng nó cũng không thương hại nàng.

Nhìn con rắn hổ mang này, hắn có một cảm giác dị thường quen thuộc.

Vươn tay sờ đầu nó, Imhotep nói: “Nàng yêu thích những thứ làm người ta rất kinh ngạc, Aisha, vợ của ta, người ta yêu....”

Aisha thừa nhận hiện tại nước mắt cô đã muốn rơi xuống, ngay cả thân thể cũng run rẩy. Cho dù Imhotep hiện biến dạng, trên người có hương vị của cây khô, nhưng cô hoàn toàn không ghét bỏ, thậm chí ôm lấy hắn.

Buổi trưa qua đi, đợi đến buổi tối cô nhất định nói hắn biết bí mật của mình.

Dùng sức vòng quanh cổ Imhotep, cô trong lòng hét lớn: “Em yêu anh, Imhotep.”

Một người một rắn dựa vào nhau đi thật lâu, lực lượng của sách bóng tối càng lúc càng gần, rốt cục bọn họ phát hiện một học giả Ai Cập, hắn ôm sách cùng thánh ông cẩn thận đi qua.

“Hắn chính là huyết nhục của ta.” Imhotep nói thầm, chậm rãi đi theo người kia.

Hắn đi vô thanh vô thức, rõ ràng khổ người lớn lại không làm người ta phát giác. Đại khái lực lượng hắc ám trên người hắn có liên quan, chỉ cần là ở nơi có hắc ám thì có thể che giấu thân thể chính mình.

Aisha cũng không muốn nhìn cây khô ăn thịt người, nhưng cô lại biết, sau lần này Imhotep sẽ khôi phục lại dáng vẻ của hắn. Cho nên, cô lại rồi rầm hi vọng sớm chút ăn luôn người kia.

Học giả Ai Cập đi đến khách sạn phía trước, hấn cho rằng như vậy là tránh thoát. Nhưng Imhotep so hấn con nhanh hơn, hấn chọt lóe thân liền đứng trước người kia.

Người kia nhìn thấy rấn hổ mang quần quít lấy cổ thây khô đã sợ tới mức chân nhuỷ, hấn run run hai tay đem thánh ông cùng sách bóng tối giao ra đây, nhưng là Imhotep thần nhiên nói:“Này hoàn toàn không đủ.” Là một cái đại tư tể cho dù hấn lại phần nộ lại nghĩ giết người này cũng sẽ không trào ra sát khí, hấn ngữ điệu vẫn cứ ôn hòa, nghe được Aisha đuôi nhỏ thẳng đầu, dọa !

Imhotep ra tay, giữ chặt lấy học giả Ai Cập mở miệng.

Người kia đến lúc này mới biết kêu cứu mạng, nhưng đám người còn chưa biết hết sự tình, hấn đã biến thành thây khô.

Aisha ở trong lòng niệm một tiếng phật hiệu, sau đó nhìn Imhotep rớt cuộc có một tầng làn da. Cô dùng than rấn cọ cọ, hấn dùng ngón tay sờ soạng trướng của cô.

Không hiểu vì sao hấn cảm thấy trướng này rất ấm áp, chỉ cần tiếp cận nó mình toàn thân liền có khí lực, nhờ được lúc đạn bắn trúng nó, mình không rõ vì sao tìm lại phát hoảng. Hoàn hảo, nó vẫn hoàn chỉnh, vẫn ấm áp.

Hiện tại, hấn còn thiếu một bước nhượng chính mình sống lại, tiến thêm một bước khôi phục lại toàn bộ sức mạnh. Cảm lấy thánh ông hấn có cảm giác được có người nhìn hấn, quay đầu hấn đối O'Connell cùng Jonathan phóng ra tia tà ác. Đối với hấn, hai kẻ này là địch nhân.

Hấn không cần bọn họ, một lòng thầm nghĩ được thứ mình mong muốn mà thôi.

Aisha nay cái gì cũng không thể làm, cô cảm thấy mình như vật bài trí, cô tỏ vẻ duy trì bên cạnh Imhotep, luôn đem thân thể vòng quanh cho hấn thêm cổ vũ?

Imhotep biết mình cần một tế phẩm, mà người phụ nữ dài dòng kia chính là thứ hấn cần.

Hóa thành cát tiến lên lầu hai, bởi là người đọc qua chú ngữ nên hấn rất nhanh tìm ra vị trí của họ, Aisha hoàn toàn không rõ hấn làm sao biết, Imhotep hiện tại đối cô mà nói, lực lượng phi thường xa lạ.

Ở lầu hai, Imhotep rất nhanh tìm được mục tiêu hút khô.

Mà lúc này Aisha rớt cuộc thấy được khuôn mặt gần với trước kia của Imhotep, cô lại duỗi thân dài quá cổ hân môi hấn, đáng tiếc Imhotep trừ bỏ cảm giác lạnh như băng một mảnh xúc giác cũng không đối một con rấn sinh ra dao động.

Vì thế Aisha cảm thấy có chút không nói nên lời, trước kia câu dẫn hấn ít nhất ánh mắt có chút mê mang cảm nhiễm, nhưng hiện tại cô hân liền giống như hấn tay trái nắm tay phải.

Imhotep tìm được người phụ nữ có thể trở thành tế phẩm, hấn dùng cát mở khóa cửa. Một cô gái đang yên tĩnh nằm trên giường, điều này làm cho hấn nghĩ tới Aisha ba ngàn năm trước.

Cô gái đó luôn thích sau khi bọn họ xong việc sẽ nằm trong khủy tay hấn, cô ngủ rất đẹp, là thứ tốt đẹp nhất trong thế giới này, nhưng một lúc khi đó, cô gái đó mất đi liền như hấn mất đi hết thấy. Hiện tại hấn muốn sống lại cô, dùng sinh mệnh của cô gái trước mặt.

Hấn cũng nghĩ như vậy, liền muốn bóp chết cô gái kia.

Aisha vốn tưởng hấn sẽ như trong phim ôn nhu đi qua, ôn nhu ngồi bên giường, cũng ôn nhu hôn. Sau khi hôn, không biết vì sao bên miệng một mảnh hư thối nổi lên.

Lúc đó cô không lớn không nhỏ ghé tởm, đang nghĩ tới hấn nếu hấn hôn thì mình làm sao bây giờ. Cũng may, Imhotep không có như thế, hấn nắm chặt lấy cổ Evelyn, thẳng đến lúc đem cô từ trong mộng tỉnh dậy.

“Anck-Su-Namun.....” Xem ra Imhotep đem tế phẩm trở thành Anck-Su-Namun.

Như vậy liền muốn bóp chết người, tuy rằng hấn đã giết rất nhiều người, nhưng những người đó mở ra cái rương kia nên mới bị nguyên rửa. Mà nhân gia Evelyn nói như thế nào cũng là nhân vật chính, vạn nhất chết thì kịch tình đi đến đâu?

Cô đem đuôi rắn nhẹ nhàng quật cánh tay Imhotep, hi vọng khiến hắn trấn định lại, hắn thật chậm rãi buông lỏng tay ra, lúc này O'Connell cùng Jonathan xông vào.

Imhotep sinh khí, hắn xoay người muốn mang bọn họ đuổi đi. Nếu hắn muốn giết chết bọn họ thì sớm đã rat ay, chính là hắn cảm thấy này không tất yếu.

Nhưng O'Connell lại xuất ra đòn sát thủ, một mèo tinh.

Mèo tinh nhe răng, Imhotep liền dùng tay ngăn trở mặt. Aisha vốn định bảo vệ hắn, đã thấy người này biến thành cát bay ra ngoài cửa sổ, trong lòng cô có cảm giác buồn bực, vì sao đường đường đệ nhất xác ướp lại sợ mèo?

Khi vừa ra cửa sổ Aisha ngăn ra, vì bên ngoài mặt trời đang xuống núi. Đây chứng minh, mình rất nhanh sẽ biến thành người.

Thật tốt quá, rốt cuộc có cơ hội cùng Imhotep nói chuyện.

38. Chương 38: Kịch Tình Vĩ Đại

Kịch tình vĩ đại, cũng thật là bi kịch.

Aisha chính là cái không hay ho bi kịch kia, cô bị triệt để kẹt lại trong cửa.

Cũng may là lúc rơi xuống cô không bị người đàn ông khác xem hết, vì đã thân thủ kéo áo khoác rách nát của Imhotep vây quanh người.

Cô té nhào trên đất, cơ hồ liền rớt nước mắt.

“Là cô, cô là từ chỗ nào xuất hiện?” O'Connell luôn cảm thấy cô gái này rất kỳ lạ, cho nên từ lúc cô biến mất tại phần mộ cũng chưa từng nghiên ngẫm, trực giác cho biết cô không có việc gì.

Aisha nhìn thân ảnh Imhotep run khéo miệng lạnh nhạt nói dối: “Tôi vốn đi theo hắn, không nghĩ đến hắn lực lượng càng lúc càng lớn, thế nhưng đem tôi hiện thân.” Các người coi tôi như ẩn thân đi! Cô kéo quần áo, lại nói: “Tôi có thể thay quần áo không?” Cô lôi kéo kiện quần áo cũ nát, thập phần bi kịch nhìn thoáng qua O'Connell cùng Jonathan.

Hai người đàn ông liền đi ra ngoài, Aisha đem quần áo mặc vào liền nghe một tiếng meo meo. Đây con mèo trắng đối cô không thân cận, lông dựng thẳng đứng không dám tiến lên.

Aisha lấy ra tóc, vươn tay làm trảo: “Tê...”

Con mèo liền hoảng hốt thét lên, vài bước liền chạy khỏi phòng.

Evelyn thấy cô mặc áo xong nói: “Các người vào được rồi, Aisha đã mặc xong quần áo.”

O'Connell vừa vào hắn ôm ngực nói: “Nói đi, cô cùng cái xác ướp kia có quan hệ gì?”

Aisha xua tay nói: “Không quan hệ.” Hiện tại nói ra có khi họ còn giấu cô đi không cho gặp Imhotep.

O'Connell nhanh tay kéo cái túi bố trên ngực cô, nói: “Đừng nghĩ chúng tôi mù, cái túi này rõ ràng là của con rắn trên cổ Imhotep.”

Aisha ho nhẹ một tiếng, xem ra không thể xem người khác là ngu ngốc, sờ soạng trứng của mình, nói: “Vì tôi giám thị hắn, biết hắn muốn đem Evelyn đi làm tế phẩm sống lại một người phụ nữ.” Thoáng lộ ra một chút tin tức, như thế họ hẳn là không nghi ngờ!

O'Connell cùng Jonathan thật ra vừa gặp qua Beni nói một chút, mà đây đó chỉ họ cùng Aisha biết rõ kịch tình biết, cho nên hai người tự nhiên tin một chút.

Mà Jonathan kỳ quái hỏi: “Tôi có thể hỏi, cô đến cùng là người hay rắn?”

Aisha lập tức trả lời: “Đương nhiên là người, bắt quả bởi vì một vài lý do tôi có thể biến thành rắn.”

O'Connell run run khoe miệng, hắn thừa nhận từ khi cái thầy khô kia xuất hiện thì thế giới biến hóa không lường, hắn cũng không đối việc này mà ngạc nhiên.

“Vật nhỏ, thế nào cô lại ở đây?” Không biết khi nào Ardeth Bay xuất hiện ở cửa.

Aisha chỉ biết sớm muộn gì cũng gặp hắn, chính là không nghĩ như vậy đường đột, cô khắc sâu cảm nhận nơi này không phải chân chính là phim điện ảnh, vốn màn ảnh là có thể tính lược hoặc phân ra xử lý, nhưng hiện cô luôn phải đối mặt vấn đề.

“Tôi bị Imhotep sống lại mang đi, hắn đem tôi trở thành súng vật.” Cô phát hiện phản ứng mình càng lúc càng nhanh, rành rành như thể cũng bị cô ứng đối đi qua.

Hoặc là nói những người này hiện tại đã bị Imhotep tra tấn đến nỗi không có thời gian đi để ý một người có thể biến thành một con rắn.

Ardeth Bay khầu khí, từ lúc Hamunaptra xảy ra chuyện hắn phát hiện không thấy vật nhỏ, vốn nghĩ cô núp ở chỗ nào đó không nghĩ lại bị quái vật đem đi làm súng vật. Hắn hắn là không đối với một con rắn xảy ra sự tình gì đi?

“Sau đó đâu?” Ardeth Bay đi đến bên người cô hỏi, nhìn trên người cô không có bất kỳ vết thương nào.

“Sau đó hắc kinh hoảng chạy đi thì tôi vừa vặn biến hình, đánh vào trên cửa rơi xuống.” Bên người đứng ba nhân chứng, đây không phải nói dối.

“A, là như thế.” Đây không phải bị xem hết? Hắn quay đầu nhìn O'Connell cùng Jonathan. Lần này Jonathan biểu hiện thật thông minh, trên thực tế là oán niệm. Cho nên nhìn Ardeth Bay nói: “Cô ấy có kéo xuống quần áo của Imhotep, cho nên chúng tôi không thấy được gì hết.” Tuy rằng hắc kinh từng tà ác muốn nhìn rõ ràng một chút, vì từ trước đến giờ hắc kinh chưa từng nhìn qua cô gái phương đông nào.

Hắn biết cô ôn nhu bé bỏng, nhưng bên trong là bộ dáng gì hắc kinh thật không biết.

Bất quá bọn họ nhìn ra, Ardeth Bay đối với cô gái này quen biết, bằng không cũng không dùng ‘vật nhỏ’ để xưng hô cô.

Cô cũng quả thật thật nhỏ, đứng ở nơi đó chỉ vừa đến bộ ngực Ardeth Bay đổ xuống. Điều nói các cô gái phương đông nhỏ khéo, cái này xem ra là thật.

“Các người là, cái gì quan hệ?” Evelyn tò mò hỏi.

Ardeth Bay chủ động kéo Aisha, nói: “Không như các người nghĩ đâu.”

Aisha kéo lại tay, nếu đã không muốn người khác nghĩ như vậy còn muốn lôi kéo tay làm gì? Như vậy, rõ là chẳng chứng minh được gì.

“Đi thôi Aisha, cô đi theo chúng tôi.” O'Connell một bên nạt nạt nói.

Mà Ardeth Bay nhíu nhíu mày, hắc kinh đến bây giờ mới biết được nguyên lai vật nhỏ có tên, tên cô gọi là Aisha.

Bất quá, dường như đã nghe ở đâu.

Vì muốn tiêu diệt Imhotep, bọn họ lái xe đến viện bảo tàng thành phố triển lãm lịch sử Ai Cập.

Evelyn bên cạnh nói: “Sách bóng tối, hắc kinh nghe nói có thể khiến người chết sống lại, tôi trước kia không dám nghĩ đến, nhưng là hiện tại.....” Cô quay đầu thoáng nhìn qua Aisha, người có thể biến thành rắn chuyện này còn có thể xảy ra thì còn chuyện gì không thể?

“Tin đi, vì chuyện đang xảy ra ngay trước mắt.” O'Connell nói.

“Tôi nghĩ, nếu hắc kinh có thể cho hắc kinh sống lại.....”

“Vậy kim kinh có thể giết chết hắc kinh?”

“Không có người biết, nhưng là chúng ta phải tìm ra kim kinh.”

Đây chính là nội dung chính của kịch tình, bất chính quy nội dung là Ardeth Bay và Aisha cùng đi, hắc kinh cúi đầu nhìn cô: “Tên cô gọi là Aisha, vì sao không nói với tôi?”

Aisha nói: “Bởi anh chưa bao giờ hỏi qua.”

Ardeth Bay ngẩn ra, vì hắn từng thấy Aisha từ rắn biến thành người, trong lòng động nhận, một con rắn không có tên, cho nên liền không hỏi.

Một lão đầu đi theo Ardeth Bay nghe tên cô cũng than nhẹ: “Aisha, Aisha.....”

Ardeth Bay bắt đắc dĩ nói: “Nếu gọi đủ vậy im miệng đi!”

Ông lão kia nói: “Nhất định tại địa phương nào đó đã từng nghe qua, nhất định.”

Ardeth Bay nói: “Tôi chỉ biết ông hiện chính là không ngừng gọi tên một cô gái, như vậy thật không phải phép.....”

“A, đúng rồi, là tư tế.....Ta nhớ được ba ngàn năm trước có một nữ tư tế tên là Aisha.” Ông lão kia cao hứng nói.

Aisha liền phát hoảng, không nghĩ đến tên của bản thân ba ngàn năm trước cũng bị ma điệu, này rõ ràng không khoa học a?

Tác giả có chuyện muốn nói: Đây điện ảnh bản thân sẽ không khoa học đi.....

39. Chương 39: Truy Tìm Tế Phẩm

Nữ tư tế đối với đàn ông Ai Cập có ý nghĩa đặc thù, nhất là nếu như bản thân hắn thờ phụng thần linh, cho nên Ardeth Bay hỏi: “Nữ tư tế?”

Ông lão nói: “Đúng, chính là ta còn không nhớ kĩ, đó là cái gì?”

Đang lúc hắn suy nghĩ, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng người kêu: “Imhotep.....Imhotep....”

Aisha có thể này nhẹ nhàng thở ra, cô lần đầu tiên cảm tạ Imhotep hành vi phun trùng, đột nhiên ở trong phim xuất hiện cái tình huống này thật ghê tởm, nhưng hiện tại cô không ngừng gật đầu, hắn làm một chuyện tốt.

Nhìn xuống phía dưới một đoàn người, bọn họ trên mặt đều hoặc nhiều hoặc ít bệnh ngoài da, này chắc là bệnh độc từ lực lượng hắc ám đi.

Cô không tin hắn có khả năng không chế nhiều vậy người, ngấm lại cũng tích góp ba ngàn năm sức mạnh, có thể như vậy hiệu quả cũng làm giết cả mình!

Cô không vội bọn họ lại nóng nảy, đi xuống vẫn là có người chết, mà Ardeth Bay bọn họ càng muốn trừ bỏ tên quái vật, bởi hắn là nguyên cơ của Ai Cập.

Evelyn do hiểu được văn tự cổ Ai Cập đang tìm trên bản khắc nơi giấu kim kinh, cô tinh tế quan sát từng từ, Ardeth Bay nói Aisha: “Cô nên theo sát tôi.”

Hắn vừa nói xong người phía dưới bị khổng chế bắt đầu tràn lên, nếu muốn từ nơi này đi ra ngoài thực không dễ dàng, cần phải cùng nhau mới được.

Evelyn mất thật lớn tài trí khí lực tìm được vị trí sở tàng của kim kinh, lúc này cửa cũng bị phá, rất nhiều người hướng trên lầu vọt tới.

Ardeth Bay cùng Aisha chạy, vừa ra đến bên ngoài từ phía sau vọt tới một cái xe thể thao.

Beni cũng thật là một nô lệ kiên định, hắn thấy được bọn họ liền hô: “Imhotep.....”

Aisha nhìn thấy Imhotep đã khôi phục gần như bộ dáng lúc trước ở cửa sổ, hắn là còn kém một cái tế phẩm là hoàn toàn hồi phục, đương nhiên cũng sở hữu toàn thánh ông.

Hắn thâm thúy trong mắt không nhìn thấy biểu cảm, chỉ vung tay lên một cái người trong thành phố liền tiến đến chỗ bọn họ.

Xe vừa chạy, O’Connell tìm nơi để chạy đi.

Vừa đi không được bao xa, lại thấy trước mắt toàn người.

“Họ đã trở thành nô lệ của Imhotep.” Ardeth Bay nói.

O’Connell nói: “Đã biết.” Hắn dùng sức nhấn chân ga, xe liền bôn đăm người tiến lên.

Như vậy quang minh chính đại xảy ra tai nạn xe cộ, Aisha là lần đầu tiên nhìn thấy, càng thêm không nghĩ tới những người đó căn bản không sợ chết, bọn thâm tình kêu tên Imhotep, xông lên lôi kéo người trong xe.

Ardeth Bay bảo vệ Aisha, O’Connell bảo vệ Evelyn, mà người khác lại cần nhờ chính mình. Aisha tuy rằng muốn gặp Imhotep nhưng cũng không muốn bị người đẩy ra.

Một người đụng đến, còn hướng bố túi của Aisha cầm chặt, cái này không được đụng, cô một quyền liền đánh qua, lập tức một người liền bay.

Ardeth Bay run khéo miệng tỏ vẻ: “Nếu cô dùng miệng cắn, có lẽ tôi sẽ không như vậy giết mình.”

Aisha phát hiện mình mà đánh người hắn là rất đau, cho nên liền bắt cho những người trèo lên một người một quyền.

“Những người này anh dám dùng miệng cắn sao?”

Ardeth Bay nhìn làn da của họ tỏ vẻ: “Không dám.”

O’Connell quay đầu, nói: “Hai người chúng ta là đang chạy trốn chết, các người có thể hay không nghiêm cần một chút.”

Ardeth Bay nói: “Tôi sẽ dùng hành động chứng minh tôi thật nghiêm cần.” Bàn tay to của hắn dũi ra, đem người bên cạnh xe đánh ra ngoài.

Aisha cảm thấy hắn này tư thế rất soái, vừa muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi, đột nhiên liền cảm thấy cổ sau nhất khinh. Bên tai chỉ nghe được đình đương một tiếng, tiếp sau xe mặt chấn động, tựa hồ áp đến cái gì cứng rắn.

Cô nhìn lại phía sau, thấy dưới chân bọn họ là quả trứng xoay xoay trên đất, thậm chí còn bị người đạp.

Nhất định là có người mở ra túi của cô nên nó mới lăn ra bên ngoài, Aisha không sợ nó bị thương nhưng sợ nó bị quăng, vì thế không chút nghĩ ngợi chạy như bay ra khỏi xe nhảy xuống.

“Vật nhỏ.....” Ardeth Bay muốn nắm trụ cô, nhưng lại bắt lấy không khí. Nhìn cô dừng ở những người đó liền nhắc chân muốn đi, nhưng bị O’Connell giữ lại: “Không cần lo lắng, anh nhảy xuống chỉ có thể chết, cô ấy có lẽ còn cơ hội trốn thoát.”

Hai người tranh luận, tên người Mĩ bị nguyên rửa cuối cùng được người trong thành kéo đi, hắn sợ hãi cực kỳ, nổ súng chung quanh đánh này nọ đều bị người khống chế, súng của hắn chỉ có năm viên mà thôi.

Mẹ Aisha của chúng ta lúc này đang truy tìm trứng của cô trong đám người, vừa chạy vừa đẩy ra người muốn bắt trụ hoặc chân của cô.

Lúc này phát hiện trứng của mình đang thật lạnh nhạt nằm trong tay một người, cái tay kia rất lớn giữ chặt lấy nó.

Ngẩng đầu nhìn lên, người nhặt quả trứng không phải ai khác chính là Imhotep.

Imhotep chỉ liếc cô một cái, nói: “Mang theo nàng ta.”

Tiếp theo có hai người đi lên, bị kéo cùng Imhotep đi về phía trước.

“Trứng.....” Còn bị Imhotep cầm, tựa hồ không có ý muốn đưa cho cô, không biết vì sao cô cảm thấy Imhotep nhất định không hại nó, dù sao cũng là đứa nhỏ của hắn.

Cho nên cô chỉ có thể đi theo, vừa bị lôi đi vừa nói: “Imhotep, anh nhận ra em sao?”

Imhotep đi ở phía trước, hắn bối cảnh như trước đi một cách cường đại ổn trọng, thanh âm hắn không cao không thấp lạnh nhạt trầm ổn: “Người chính là con rắn kia.”

Aisha muốn hỏi có phải hay không nhận ra cô là Aisha, nhưng bị loại túi da phương đông này thì hấn hấn không nhìn ra linh hồn cô.

“Kỳ thật em là.....” Vừa muốn nói ra thân phận bản thân, tất ý tổng đi xuống cũng không phải chuyện này, Imhotep đột nhiên tách khỏi đồng người, đứng ở cuối cùng là một trong những gã bị nguyên rửa.

Aisha đang nhìn sườn mặt của hấn, phát hiện hấn đang cười, là cái loại ôn nhu âm hiểm cười. Rất mâu thuẫn, sự thật quả thực như thế.

Người đàn ông kia run rẩy đem thánh ông giao cho hấn, Imhotep lạnh nhạt mở miệng rộng, cứ như vậy, cuối cùng người bị hấn ăn hết, Imhotep chân chính sống lại thành một cái phi thường đáng sợ.

Nhìn mặt hấn Aisha thật muốn xông lên hôn sâu một cái, ba ngàn năm không thấy, khuôn mặt này thực sự không có gì thay đổi.

Chỉ có vẻ mặt của hấn có chút thay đổi, không lại có được đại tư tế cái loại này thánh khiết, tựa hồ cả người tràn ngập màu đen thần bí cùng tà ác.

Hấn hiện tại không còn là thái dương mà là ánh trăng, vẫn một nửa bị bóng đêm nhiễm đen bán nguyệt, Aisha sợ run, bất quá trong lòng biết hấn là hấn, Imhotep thâm tình.

Thời điểm Imhotep quay đầu lại thì thấy cô gái đang khóc, hai hàng thanh lệ theo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn chảy xuống. Hấn không biết vì sao lòng lại dao động, tình hình này tựa hồ ở nơi nào đã gặp qua, đại khái vì quá lâu mà quên mất.

Xoay người hấn tiếp tục truy tìm những người đó, bởi vì tế phẩm ở trong bọn họ.

“Imhotep, anh đã hoàn toàn sống lại, như vậy hấn là có thể buông tha cho sống lại Anck-Su-Namun, bởi vì.....”

“Vật nhỏ, tôi đến cứu cô....” Ardeth Bay thế nhưng không có như trong kịch tình vọt đến, hấn cầm loan đao cùng cây đuốc trở lại.

40. Chương 40: Dơ Bẩn Cùng Thánh Khiết

Aisha có một loại xúc động muốn cắn người, cô căn bản không cần người cứu a, làm hại cô lời còn chưa ra khỏi miệng.

Imhotep lúc này nở nụ cười, hấn đối với Evelyn phía sau nói: “Đến đây đi, người cho tân sinh mệnh, sinh mệnh của người, vì thế, người được ta thật tình mời đến.”

Mời người đi chết? Aisha tiếp tục nói: “Không cần cô ấy, em đến làm tế phẩm cho anh.”

Imhotep quay đầu nhìn Aisha, cô gái này nếu làm tế phẩm cũng rất tốt, chính là thân phận nàng có chút kỳ quái, hơi thở cô làm người ta cảm thấy không chút chán ghét hoặc nguy hiểm. Hấn nhẹ nắm chặt quả trứng trong tay, sau đó nói: “Không, ta không muốn dùng người.”

Aisha ngăn ra, cô có cái gì không tốt?

“Vì sao không thể dùng em, thân thể này của em vẫn là xử nữ, đủ thánh khiết, thế nào liền ngay cả tế phẩm cũng không được?” Cô gái dậm chân cắn răng hỏi.

Imhotep không nhìn cô, không biết vì sao nghe được câu xử nữ thế nhưng hấn mặc danh kỳ diệu đỏ hồng. Vẫn là ẩn nguyên lai quyết định đi, lưu lại cô cấp Aisha sống lại làm sủng vật, cô ấy nhất định cao hứng.

Nghĩ đến đây hấn tiếp tục đối Evelyn nói: “Đi lại, ta sẽ buông tha đồng bạn người.”

“Cô không cần đi lại, hấn đang lừa cô thôi.” Aisha rất tức giận, chủ động cấp cho hấn tế phẩm thế nhưng hấn lại không cần.

Evelyn nhìn Imhotep nói: “Là như thế sao?”

Imhotep thế nhưng trợn tròn mắt nói dối: “Người phải tin ta, ta không cần thiết giết chết bọn họ.”

Aisha kinh ngạc nhìn Imhotep, hẳn khi nào học nói những lời nói láo như thế?

Evelyn thể nhưng tin hẳn, đôi O'Connell nói: “Anh tốt nhất nhanh chút cứu tôi, nếu tôi bị hẳn biến thành xác ướp tôi sẽ hận anh cả đời.” Nói xong, cô đi về hướng Imhotep.

Mà đúng lúc này, cái kia ông lão kia đột nhiên vỗ tay nói: “Ta nhớ ra rồi, Aisha, cái kia được xưng là tối dơ bẩn nữ tư tế.....”

Aisha máy móc quay đầu nhìn ông ta, trong lòng nghĩ chính mình thế nào là tối dơ bẩn?

Những lời này rõ ràng làm bừng tỉnh chỉ ẩn hùng sư, Imhotep quát lớn: “Không, nàng là tối thánh khiết, các người ngay cả tên nàng cũng không xứng được gọi, giết chết bọn chúng, một cái cũng không lưu.”

Tuy là tức giận hẳn, thậm chí là phần nộ mấy ngày liền ở trong nơi âm u, nhưng Aisha vạn phần cảm động, điều này chứng minh hẳn rất quan tâm cô.

Cô bắt đầu nhìn nhận sự thật, dù tình huống gì phát sinh hẳn cũng sẽ chung thủy vĩnh viễn yêu mình.

“Không.....Người không thể làm vậy.” Evelyn giãy dụa, bị Beni khống chết được không thể tránh đi.

“Vật nhỏ cô không cần sợ, tôi sẽ đến cứu cô cùng trứng của cô....” Ardeth Bay ở phía sau kêu to.

Aisha biết bọn họ sẽ không chết, nên cũng không lo lắng, người khác kéo cô đi đều vô dụng, tự động tự giác đi theo Imhotep.

Liền giống như ba ngàn năm trước, cô đi theo hẳn ở phía sau đi dạo thành Thebes.

“Aisha cô ấy đến tốt cùng là loại người nào?” Cô nghĩ muốn biết nhiều về suy nghĩ của hẳn về mình nên liền hỏi hẳn.

Vốn nghĩ hẳn sẽ không trả lời, nhưng nghe sau lưng tiếng bước chân, tựa hồ mỗi bước cô đều hàm chứa tâm sự, thanh âm cùng Aisha cũng như vậy.

“Nàng là tối thánh khiết, cô gái đẹp nhất, cũng già đi nhất.” Hẳn chậm rãi nhớ lại nói.

Evelyn bị Beni lôi kéo cũng xen mồm hỏi: “Người không phải muốn sống lại cái kia Anck-Su-Namun? Các cô hai cái đến tốt cùng ai mới là người người yêu?” Nhớ được Ardeth Bay bọn họ nói này Imhotep tuy rằng sát Pharaoh bắt thành nhưng đã đào tẩu, nhưng là hẳn lại không biết vì sao phải sống lại Anck-Su-Namun, có thể này bị Pharaoh vệ đội bắt đi.

Theo bọn họ phân tích, Anck-Su-Namun hẳn là người hẳn yêu, cho nên mới sẽ bị phán như vậy trọng trùng cấm. Imhotep nghe xong lời của Evelyn giận dữ nói: “Cái kia dơ bẩn Anck-Su-Namun cùng ta một chút quan hệ cũng không có, nếu người nhắc lại nàng ta, ta sẽ ở trong này đem người giết.”

Evelyn không nói nữa, xem ra Aisha mới là người yêu của hẳn, mà Anck-Su-Namun là kẻ thù. Cô không dám nhắc lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Như vậy, anh vì sao còn muốn sống lại Anck-Su-Namun?” Cho dù đoán ra thứ khác, điểm ấy Aisha thủy chung đoán không ra.

Imhotep nhìn cô một cái, nắm nhẹ trứng rắn trong tay cảm nhận độ ẩm từ nó, bình tĩnh nói: “Aisha nàng đã thi cốt vô tồn, nhưng Anck-Su-Namun tà ác trước khi chết nói, nàng ta có một phương pháp làm Aisha sống lại, nhưng là lúc đang hấp hối.”

“Cho nên anh muốn sống lại Anck-Su-Namun vì muốn cứu trở về Aisha?” Không nghĩ đến lại như vậy, người đàn ông này vì một lời nói trước khi chết mà sau ba ngàn năm sau tỉnh dậy liền tìm mọi cách hoàn thành.

“Ừ.” Imhotep không nửa điểm chần chờ.

Một bên Evelyn ở trong lòng phát điên, âm thầm nói: “Vì sao cô ấy hỏi về Anck-Su-Namun người lại có thể như thế bình tĩnh trả lời, còn ta thì sẽ bị giết?”

“Thi cốt vô tồn, là không có cách để cứu trở về.” Cho dù là cảm động, nhưng sự thật hẳn vẫn bị lừa.

“Có thể, nhất định có thể. Chỉ cần cứu trở về Anck-Su-Namun nàng ta nhất định có biện pháp khiến Aisha sống lại.” Imhotep không tha thứ kẻ khác phá vỡ hi vọng của hắn, ba ngàn năm năm tháng nếu không phải vì hi vọng này hắn đã sớm bị tử thần kéo vào địa ngục.

“Nếu cô ta lừa gạt thì sao?” Cô tự nhiên là ám chỉ Anck-Su-Namun.

Imhotep đứng thẳng, nhìn Aisha nói: “Ta sẽ làm nàng ta mãi mãi chịu khổ tại địa ngục.” Thanh âm hắn lãnh, lãnh đến chết a.

Tất cả đánh cái rùng mình.

Người đàn ông này thật đáng sợ, hắn vì mục đích mà không từ thủ đoạn, bao gồm giết người diệt thế. Tuy nhiên hắn vì thâm tình, sẽ có ai vì tình yêu mà làm những việc này đâu?

Sắc trời đã không còn sớm, Aisha thấy trời lập tức sẽ sáng mở miệng nói: “Kỳ thật em là.....” Aisha ba chữ cứ như vậy nan giải nói ra sao?

Một trận cát đột nhiên đem cô cuốn lên, tiếp bị cát bay lên, ở trong không trung không ngừng chuyển động....

Sau khi ăn thật lớn đất cát, cô bình an, nhưng thân thể lại biến thành rắn, này quả thật không hay ho, cô thể nào lúc nào cũng tại thời điểm mấu chốt đều biến thành thể này?

Imhotep không hiểu xà ngữ, bọn họ căn bản không thể khơi thông.

Tê.... [Trời ạ, này đến cùng là ai an bày kịch tình?]

Imhotep ngừng lại, hắn ở trong gió tú nổi lên rắn chắc cơ bắp cùng khỏe mạnh đường cong. [cái kia là đường cong sao? Cái kia là mượt mà được rồi!] cúi đầu nhặt lên cái con rắn nhỏ kia đang ngẩn, thuận tay đem quần áo của cô cũng cầm lấy. Với hắn quần áo này thật quá nhỏ, liền giống như quần áo trẻ con.

Hắn cũng không sợ hãi đem rắn nhỏ quần lại trên cổ, nói: “Người là lễ vật ta muốn tặng nàng khi tỉnh lại, nàng nhất định sẽ rất cao hứng.”

Aisha trong lòng bi ai nghĩ: Loại xà nhân này cô mới không cần.

41. Chương 41: Anck-su-namun

Thật không biết hắn thể nào tư duy, Aisha nhất định sẽ thích rắn làm súng vật, lại còn là rắn hổ mang!

Tê tê tê.....

Ít nhất đem trứng trả em a?

Nhưng Imhotep vẫn bất vi sở động, hắn rũ áo khoác. Trước kia đồ Aisha cởi đều đặt trong túi, cái này không biết từ chỗ nào làm ra, thoạt nhìn càng vừa người.

Đang lúc cô đang say mê phong thái lão công mình, bỗng nghe thấy trên đầu truyền đến tiếng ong ong của máy bay. Tiếp theo một trận từ xa máy bay rầm rầm đến, nhìn nó khói dày đặc Aisha liền biết nó không lâu sẽ rơi xuống.

Evelyn rất cao hứng bởi có người đến cứu cô.

Đầu nhỏ của Aisha theo máy bay vòng vo lại chuyển, cảm thấy trong phim không phải vì Imhotep tấn công mà nó như thế, tin rằng là nó sắp về hưu.

Imhotep chắc chắn không muốn bọn hắn quấy rầy mình, hắn như tuyển thủ đô vật khinh ngồi, cát khô nứt mở ra, theo hai bàn tay hắn nâng lên chúng nó khoan khoái điên cuồng chạy về phía máy bay.

Aisha một bên sợ hãi than lực lượng cát, một bên càng hứng thú xem kịch, thì Imhotep dường như lúc này bị Evelyn cường hôn.

Cô vội hướng Evelyn, dù cho có là nhân vật chính nhưng không thể để cô ấy dễ dàng hôn Imhotep của mình.

Tê.....

Evelyn bên này lo lắng hướng đến mặt Imhotep vọt tới, cô ấy nâng đầu Imhotep lên chân hơi nhếch, Evelyn không lùn, như vậy vừa đúng hôn lên môi Imhotep. Cô nảy sinh ác độc hôn xuống, nhưng là cảm giác mình hôn phải một vật lạnh như băng.

Mở mắt ra, có thể này phát hiện mình hôn phải thân thể Aisha, mà miệng con rắn kia đang chạm cùng Imhotep.

Hiệu quả so với tưởng tượng tốt hơn, Imhotep bị loại tình này xảy đến làm hoảng thần. Miệng rắn lạnh như băng, nhưng đầu lưỡi lại có chút ấm áp. Khi cái lưỡi dính lên môi, thế nhưng Imhotep có chút không muốn nó rời đi.

Nhẹ nhàng nhất hút, hôn liền biến thành trong truyền thuyết lưỡi..hôn.....

Evelyn cảm thấy đầu nặng bước nhẹ, có nghe qua nhân thú, chứa thấy qua khẩu vị nặng như vậy bao giờ. Hai người thân thể kết cấu cùng tư tưởng quả thật là không thích hợp, nhưng bọn họ lại hôn cùng một chỗ.

Evelyn lui hai bước, càng cảm thấy tình huống này có chút bất khả tư nghị.

Imhotep tỉnh lại, hấn hạ lông mày nhìn thoáng qua rắn hổ mang đang thở dốc bên vai có chút vi phiếm đỏ. Tuy cô có thể biến thành người, nhưng hiện tại rõ là hình rắn, mình thế nhưng đối một con rắn hôn có phản ứng, đây là không phải rất căng? Có phải hay không ba ngàn năm thời gian làm cho người ta cô tịch, cho nên mới như vậy?

Không thể, hấn nhất định phải nắm chắc tâm mình, Aisha đang chờ hấn.

Cũng không quản máy bay đang rơi xuống, đột nhiên giữ chặt Evelyn đang ngẩn người ở một bên bước đi. Hấn rất nhanh, cũng thật vội.

Aisha của chúng ta lúc này vẫn còn đang đắm chìm trong cái hôn kia, chân chân chính chính là nụ hôn rắn a, điều này làm cô quá mức khiếp sợ cùng ngưỡng ngùng làm toàn thân phát sốt.

Chờ đến lúc cô không còn then thùng, chỉ thấy Imhotep đánh bất tỉnh Evelyn đặt cô ấy ở trên đàn tề. Hấn trước đem hai cây khô ở cửa đá đi ra, đây vốn là tăng lữ của hấn bị liên lụy mà giam cầm trong này.

Bất quá bọn họ vẫn là trung thành, cho dù thân thể biến thành cây khô.

Hấn ở trước mắt Aisha cùng Beni triệu hồi tăng lữ dưới đất, cũng kêu một bộ phận đi ngăn cản O'Connell cùng Ardeth Bay.

Aisha dùng đuôi vỗ hấn, muốn cho hấn không cần làm như vậy, nhưng Imhotep bỗng dừng dùng quần áo bọc lại trướng để bên người nói: “Rất nhanh, chủ nhân của người có thể thức tỉnh, người ngay tại một bên chờ nàng tỉnh lại đi!” Nói xong, hấn bảo tăng lữ nâng lên một quan tài nhỏ, Imhotep mở ra.

Nơi đó nằm một xác ướp, xem thân hình là một cô gái.

Nếu đoán không sai, cô gái đó chính là Anck-Su-Namun.

Aisha cũng chẳng thích cô ta, cái cô gái tâm cơ quá nặng, lúc trước vì đã dùng hết phương pháp mà đến gặp Imhotep, biết được sự tình sau lại phá hư, cuối cùng đem Aisha hỏa thiêu. Imhotep bởi vì báo thù cho cô mà giết cô ta, cô ta lại dùng cách này lừa hấn.

Được rồi, cô ta đã muốn sống như vậy, mình cũng không cần lên tiếng để hồn cô ta quay về, sau đó tự mình đem cô ta giáng xuống địa ngục.

Aisha biết rõ kịch tình, cũng không giống ở Ai Cập cổ bị cô ta khống chế.

Chờ Imhotep chuẩn bị tốt hết thấy trời cũng đen, Aisha chạy đến một bên biến hình thành thân thể người phương đông, cô cầm quần áo mặc vào đem trướng đặt ở thắt lưng, sau đó đi xem Imhotep mở sách bóng tối.

Anck-Su-Namun, cô muốn sống lại sao? Không biết chờ cô sống lại, tôi nói ra mình là ai, cô có phải hay không tức giận nhảy vào địa ngục lần nữa?

Imhotep quay đầu nhìn cô một cái, cô gái này tuổi nhìn rất nhỏ đáng người nhỏ nhắn lại rất gợi cảm. Cô ngoan ngoãn đứng một bên, ngơ ngác nhìn xác ướp của Anck-Su-Namun.

“Không biết muốn sống lại người mình hận nhất thì tâm tình sẽ thế nào đây?” Aisha nhỏ giọng nói.

Imhotep nhàn nhạt nói: “Hận không thể giết chết nàng ta một lần, bắt quá nàng ta sống lại sẽ giúp ta gặp lại Aisha.” Có ý tưởng này, hắn bưng sách bóng tối lên.

Evelyn tỉnh lại, thấy bên cạnh nằm một xác ướp. Cô ấy kêu lên: “A, mau cứu tôi.”

Aisha buông tay, tỏ vẻ bất lực.

Evelyn nhìn ra là, cô bị Imhotep trông coi, nên không có năng lực này.

Đúng lúc này, Aisha nghe được tiếng bước chân. Không biết khi nào Beni đã không thấy đổi lại là vài tầng lầu Imhotep ở hướng bất đồng đi đến.

Bọn họ là vì hoàn thành nghi thức như năm đó mà quỳ gối xung quanh đàn tế, đã dọn xong thánh ông của Anck-Su-Namun, bên trong thân thể đã đặt lục phủ ngũ tạng, cho dù hóa thành tro bụi nhưng chịu ảnh hưởng của xác ướp chúng nó lại biến thành cổ khí.

Aisha hoạt động ngón tay, cô tính toán lúc Anck-Su-Namun sống lại trực tiếp đâm cô ta rồi nói: “Anck-Su-Namun, không cần người sống lại ta đã trước mặt người, ta chính là Aisha, người phụ nữ đã cướp hết thấy của người. Hiện tại, muốn cướp đi sinh mệnh vừa sống lại của người.” Tiếp theo dùng sức, cô ta chắc chắn phải không tình nguyện mà trở lại địa ngục.

Đương nhiên, cái này cũng chỉ là ý tưởng của cô mà thôi, ẩn theo kịch tình mà nói, Anck-Su-Namun sẽ bị thủ vệ lăng mộ giết chết, là kết thúc không sai.

Imhotep bắt đầu đọc chú ngữ, cái áo thông với địa ngục liền đem linh hồn Anck-Su-Namun trôi lên mặt nước cũng tìm được thân thể của mình.

Vì muốn một xác ướp biến lại thành người, lần này lại dùng huyết nhục người sống đi tế phẩm. Chỉ cần Imhotep giết chết Evelyn, hết thấy hoàn thành.

Anck-Su-Namun lúc này bắt đầu hoạt động, cô ta thậm chí thấy được Imhotep đứng bên cạnh. Khác với trong phim, Imhotep có bao nhiêu yêu cô ta, mà hiện tại cô ta một lần lại một lần lặp lại: “Imhotep giết cô gái kia, ta sẽ giúp sống lại Aisha, không có nàng, người vĩnh viễn sẽ thống khổ không có kết thúc.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Xác ướp hôn rắn còn hôn ra kịch tình.....

42. Chương 42: Xuống Địa Ngục Lần Nữa Đi!

P/s: Imhotep vẫn là người xưa nên xưng Aisha-nàng, Aisha ở hiện đại nên gọi Imhotep theo kiểu hiện đại hóa! Mình mess nó chút, các bạn có ý kiến gì thì nói mình đổi cách xưng hô.

Imhotep như nhận được cổ vũ, gờ lên đao không chút do dự hướng tìm Evelyn.

“Chờ chút Imhotep, Anck-Su-Namun căn bản là lừa anh, cô ta không thể cứu sống.....” Aisha vừa muốn nói cho hắn nghe sự thật, cô muốn đả kích Anck-Su-Namun.

Nhưng vạn nghĩ không nghĩ tới, kịch tình còn nắm chắc thời gian hơn, Jonathan thể nhưng tại đây đột nhiên kêu lên: “Kim kinh, tôi tìm được rồi.”

Kim kinh là đối địch của hắc kinh, cho nên Imhotep muốn Anck-Su-Namun sống lại thì không thể để người khác cầm kim kinh, hắn vừa muốn đi cướp về, chỉ thấy O'Connell vọt đến, cầm một cây kiếm cùng tầng lầu hắn đánh nhau.

Aisha thừa dịp cơ hội này đi tới bên người Anck-Su-Namun còn chưa khôi phục tri giác, cô cầm con dao kia dùng sức đâm xuống thân thể Anck-Su-Namun, cô nghe được Imhotep lớn tiếng hét: “Không....”

Anck-Su-Namun tắc kêu thảm thiết một tiếng, nói: “Imhotep, cứu cứu ta.....”

Aisha đem dao rút ra, cô đối với Anck-Su-Namun nói: “Anck-Su-Namun người vĩnh viễn không nghĩ đến, ta chính là Aisha....” Tay cô hướng Anck-Su-Namun bị người nắm lại, lúc này Imhotep cũng nghe những lời của cô, ngăn ra nói: “Người....Người nói cái gì?” Tay hắn có chút run run, đáy lòng một chút do dự cũng không có mà tin lời cô.

Aisha nhìn hắn nói: “Em nói, em là Aisha....”

Imhotep cả người ngây dại, Aisha vì muốn hắn tin tưởng nên vươn cao tay giơ lên sờ khoe mắt hắn. Thân thể này chiều cao cùng thân thể kia kém nhiều lắm, cho nên cô mò có chút khó khăn.

Mà Imhotep lại mặc danh kỳ diệu nhắm hai mắt lại, thấp đầu để cô có thể đụng đến. Sờ qua khoe mắt hắn Aisha liền sờ đầu hắn, trước kia cô thật thích làm như vậy mà hắn cũng rất hưởng thụ.

“Không, người không có khả năng là nàng ta” Anck-Su-Namun không quen nhìn hai người thân mật, cô ta đột nhiên cầm lấy con dao trong tay Aisha đâm tới.

Imhotep phản ứng coi như nhanh, hắn bắt được Anck-Su-Namun ném cô ta về một bên.

Như vậy biến hóa thật rất nhanh, O’Connell đem Evelyn cứu ra, tăng lữ bị hắn chém thất linh bát lạc, nhưng là vẫn kiên cường cho dù một bàn tay cũng hướng tới họ.

“Không phải tình nhân sao, thế nào đảo mắt thành kẻ thù?” O’Connell đá đi một cái tay xác ướp nói.

Evelyn nhìn Anck-Su-Namun bị đá đi nói: “Nhanh chút đọc kim kinh....” Lúc này hai tăng lữ coi như hoàn hảo lại giơ lên tấm bia đá hướng về bọn họ.

Imhotep đã nghe không được kim kinh, hắn tin lời Aisha nói, tuy rằng cô chỉ nói một câu nhưng hắn tin. Hắn thời khắc này biết Anck-Su-Namun đối gạt hắn, cho nên bị thù hận kích thích thầm nghĩ muốn giết chết lần nữa.

Jonathan thì tại lúc này đọc nói: “Thủ lãg đăi vệ nghe lệnh.....”

Tiếp theo một cái cửa mở ra, thủ lãg đăi vệ của Pharaoh giữ lại đi ra, họ đã chuẩn bị tốt, đem trừ bỏ sở hữu tiến vào lãg mộ ngoại nhân.

Aisha biết kim kinh ở trên tay Jonathan cuối cùng cũng dùng để trừ bỏ pháp lực Imhotep, hắn đã ba ngàn năm chịu khổ đến nay giờ còn phải dùng pháp lực bảo vệ tương lai cuộc sống gia đình, cho nên cô mới sẽ không như vậy để hắn biến thành người thường.

Cô đi đến cạnh Jonathan, cười nói: “Tôi có thể đọc nó, đưa tôi đi!”

Jonathan luôn xem Aisha là vô hại, ở trong lòng hắn nhận định cô là người mình, vì thế đem kim kinh giao Aisha.

Aisha lấy đến trong tay, cô nhận ra cổ chữ Ai Cập, cho nên nhìn O’Connell cùng Evelyn bị đuổi giết, ho nhẹ một tiếng.

Vì sao cô cảm thấy đăi vệ động tác thật mạnh, nhất là thời khắc gầm rú, cô thậm chí nhìn đến đầu lưỡi bọn họ trong gió khô héo run run!

Evelyn nói: “Nhanh chút đọc chú ngữ sở hữu, như thế là có thể không chế họ.”

Aisha đương nhiên biết, cô cảm thấy cần phải đọc ra.

Không biết khi nào thì, Anck-Su-Namun cầm dao từ phía sau Evelyn, cô ta muốn sống lại, cô ta cần tế phẩm chết đi.

Imhotep buông tha cho Anck-Su-Namun nhìn Aisha, hắn không biết đối phương là bạn hay thù, hắn sợ Aisha lại bị thương hại.

Aisha ngẩng đầu đối với hắn mỉm cười, tuy rằng dung mạo hoàn toàn bất đồng, nhưng là vẫn cùng trước kia tươi cười giống nhau, thánh khiết làm hắn cho rằng chính mình nhìn thấy là một nữ thần.

Cô nhẹ thở dùng thanh âm có chút ngây thơ, nói: “Thủ lãg đăi vệ nghe lệnh, diệt trừ yêu nghiệt, Anck-Su-Namun.”

Thủ lảng đại vệ quả nhiên ngừng công kích O'Connell, chúng nó nhất tề hướng Anck-Su-Namun, nâng lên vũ khí hương thân thể khô cần chém tới.

“Không, Imhotep.....”

Aisha đánh gãy cô ta nói: “Lại xuống địa ngục đi, Anck-Su-Namun.”

Cô ta bị loạn đao trặc tử, thân khô bị chém tứ phân ngũ liệt. Aisha thật vừa lòng, cô ôm kim kinh chạy đến bên người Imhotep nói: “Em luôn nghĩ với anh nói chuyện, nhưng không biết tại sao lúc muốn nói, Imhotep....”

Imhotep ôm lấy cô, vẫn là Aisha trước kia, cô tính cách luôn không cần một người đàn ông vì cô lo lắng.

“Aisha của ta, vô luận nàng biến thành bộ dáng gì, ta cũng sẽ nhận ra.” Trách không được hấn cảm thấy con rắn kia thật đáng yêu, trách không được hấn không muốn cô làm tế phẩm, thì ra là từ chỗ sâu trong lòng đã nhận ra cô.

“Cô?” O'Connell cùng Jonathan sau khi trải qua nguy hiểm sau đứng cùng nhau, xem trước mắt một đôi tình lữ có chút không thể lý giải.

Evelyn cũng thông minh, rốt cục nói: “Thì ra trước kia người Imhotep yêu không phải Anck-Su-Namun, hấn là muốn lợi dụng cô ta sống lại người mình yêu, Aisha, nữ tư tế kia.”

“Aisha.....” O'Connell trều khước miệng đem kiểm cấm trên đất nói: “Thì ra hết thấy là âm mưu của cô Aisha.” Chính mình đi tìm Evelyn trải qua hết thấy, nguyên lai đều là một cái biến hình xà nữ tư tế muốn sống lại người yêu mà làm chuyện như vậy.

Imhotep lúc này mới hiểu được, Aisha vì hấn mà làm chuyện như thế. Hấn nâng mặt cô thâm tình hôn xuống, vì thân cao nên hấn cần ôm lên thắt lưng cô mới không chút bận tâm hôn sâu. Đột nhiên hấn dừng lại nói: “Thì ra, người lúc trước ở bên người ta nói chuyện là nàng, bất quá ta nghe được đưa nhỏ.....nàng sống lại, đáng tiếc con chúng ta....”

Aisha thế này nhớ đến, cô đem kim kinh đưa cho hấn sau đó lấy ra trứng giơ lên trước mặt hấn rưng rưng cười nói: “Con chúng ta ở trong này....”

Imhotep sợ run một chút, lông mày nhăn đi nhăn lại, nửa ngày mới hỏi: “Trứng?”

Aisha lúng túng nói: “Vì nguyên nhân nào đó mà hiện biến thành trứng, nhưng mà....chỉ cần chúng ta đoàn tụ là có thể sinh ra.” Phương pháp sinh ra vì có nhiều người, cô xấu hổ không dám nói ra.

43. Chương 43: Địa Chủ

Người mất kiên nhẫn trước hết là Jonathan, tương thân tương ái làm hấn có chút cô đơn, nhìn bên người O'Connell cùng Evelyn, bọn họ tay trong tay làm bộ dáng thân mật.

“Xin hỏi, có thể nói cho chúng tôi biết chuyện gì đang diễn ra. Hoặc là, chúng ta vì sao đứng ở chỗ này mà không đi tiêu diệt quái vật a?”

O'Connell có thể mới nhớ, bọn họ đến là muốn diệt trừ Imhotep, mà lúc này lại trở thành đứng ở đây xem?

Evelyn nói: “Ừm, Aisha cô có thể không đến đây?” Là đến đứng một bên, cô cuối cùng là về phe ai?

Aisha ở trong lòng Imhotep, nói: “Tôi nghĩ không có quyển sách này các người sẽ không thể làm tổn hại anh ấy, mà tôi cũng sẽ không đưa nó cho các người, cho nên....”

“Cho nên?” O'Connell hỏi.

Aisha đáng yêu cười nói: “Cho nên coi như trước giờ chưa xảy ra chuyện, chúng ta mỗi người làm chuyện của mình được không?”

O'Connell nói: “Ok vậy mỗi người một việc.” Sau hấn cầm lên cây kiếm: “Điều này có thể sao?”

Imhotep nghe hấn nói liền đem Aisha bảo hộ phía sau mình, nói: “Ta đã chờ ba ngàn năm, không có khả năng để các người chia rẽ chúng ta. Nếu các người dám đối Aisha bất công, ta liền đem các người cùng xuống địa ngục với Anck-Su-Namun.” Hấn mở miệng nói, hơn nữa là la lớn.

Aisha vội đem tay che miệng hấn nói: “Chờ chút, chúng ta có gì cũng từ từ nói, không bằng....”

Bốn phía đột nhiên xảy ra động đất, Imhotep nói: “Có người chạm vào cơ quan, nơi này lập tức sẽ đóng lại.”

Aisha nói: “Cho nên chúng ta có thể chạy không!” Cô kéo Imhotep hướng bên ngoài chạy, mà O’Connell cũng kéo Evelyn và Jonathan như trong phim điện ảnh chạy ra bên ngoài.

Thời điểm sắp thoát ra bên ngoài đột nhiên Beni ở phía sau gào to: “O’Connell.....”

Người khác không biết nhưng Aisha lại biết, chính hấn là người kích hoạt cơ quan đem chính mình vây ở bên trong.

O’Connell nhanh chóng kéo hấn, nhưng cánh cửa thông ra bên ngoài lại không cho bọn họ thời gian.

Ngay tại lúc O’Connell muốn rút tay về, cửa liền bất động, hấn kỳ quái quay đầu nhìn, gặp Imhotep ở một bên dùng hai tay chặn cửa đóng lại.

Hấn vội vã vươn tay kéo Beni, kéo Beni từ bên trong đi ra, Aisha không nghĩ đến Imhotep sẽ cứu người. Trên thực tế hấn không phải gặp người liền giết, luận là ở phương diện nào hấn vẫn là người tốt?

Bọn họ đi ra sa mạc, Hamanuptra hoàn toàn bị chìm xuống lòng đất.

Aisha nhẹ nhàng thở ra, ôm lấy Imhotep cười nói: “Sự tình cuối cùng kết thúc.....Tê.....” Trong cùng một lúc, vì mặt trời đã lên cô cũng biến thành rắn.

Imhotep ngẩn ra nói: “Đây là chuyện gì?”

Aisha: “Tê...”

Jonathan đứng bên thở hổn hển giải thích: “Cô ấy chính là như thế, tựa như ban ngày liền biến thành rắn, đến buổi tối lại thành người.”

“Anh ta nói không sai, nhưng quái vật người tại sao lại ở đây?” Không biết từ khi nào Ardeth Bay đã đến đây, hấn nhảy xuống lạc đà cầm đao đối Imhotep lớn tiếng nói.

Imhotep đối với từ quái vật này có chút tức giận, hấn chỉ quan tâm vấn đề của Aisha, hấn nâng cô lên nói: “Aisha, hiện phải làm sao bây giờ?”

Aisha rơi lệ nghiêng đầu: “Tê....” Cô làm sao mà biết.

Ardeth Bay lúc này dùng đao chém đến, Aisha quay đầu nói hấn tên một tiếng, dĩ nhiên là: “Không cần giết, anh ấy là chồng tôi.”

Ardeth Bay hiểu lầm, hấn kinh hoảng nói: “Tại sao lại giúp hấn, chẳng lẽ cô đã tự nguyện trở thành sủng vật của hấn?”

Này có chút làm Evelyn đỏ mặt, cô vội giải thích nói: “Không phải, Aisha thật ra là tình nhân của đại tể Imhotep.” Không biết từ tình nhân có dùng đứng hay không.

Imhotep rất phối hợp gật đầu: “Aisha là của ta.”

“Người chính là hùng xà kia?” Ardeth Bay có chút cứng ngắc thu đao về, tại sao mọi chuyện lại diễn biến như vậy?

“Không đúng, cho dù là như thế người cũng nên trở về mộ đi, người là quái vật.” Ardeth Bay vọt lên, bắt quả hấn không trực tiếp dùng đao mà dùng tay.

Imhotep cong khoe môi mỉm cười, hấn chỉ động một ngón tay nhỏ liền một đồng cát bay đến, hô một tiếng toàn bộ người Ardeth Bay bị chôn trong cát, bị chôn sống.

“Tê....” Sức mạnh quá mức kém xa, không bằng anh buông tha đi?

Ardeth Bay rất nhanh từ trong cát chui ra, hắn còn tưởng sẽ tiếp tục, ai ngờ Imhotep đem theo Aisha hóa cát bay đi.

Trong thành phố hiện tại mọi người dân ở đây vẫn chưa khôi phục như trước, bọn họ vẫn cứ hoảng loạn kêu tên Imhotep.

Imhotep từ trong cát hiện thân, hắn đứng ở nơi cao nhất, nói: “Trở về nhà các người mà sống cuộc sống bình thường đi, nhưng nhớ kỹ ta chính là chủ nhân vĩnh viễn của các người.”

Một câu, nguyên rửa trên người họ cải biến, sắc mặt người dân liền khôi phục bình thường, bất quá vẫn quỳ gối, xưng Imhotep chủ nhân.

Imhotep vừa lòng gật đầu, hắn tỏ vẻ muốn kiếm một nơi tốt để ở, phú thương nơi này lập tức nhượng ra một ngàn thước trang viên của mình cho hắn, bọn họ một nhà liền nhanh chóng rời đi, Imhotep cứ thế mang theo một con rắn cùng một quả trứng rắn vào ở.

Hắn lựa chọn một chiếc giường xa hoa nhất, đem rắn đặt ở trên giường, hắn cần quần áo để tắm rửa, tới tở bị hắn không chế liền chuẩn bị tốt hết thấy.

Chờ làm tốt mọi việc hắn nửa người xích lõa trở lại phòng nhìn cái đầu nhỏ đựng đưa liền buồn bực, như thế làm sao hắn cùng cô thân thiết?

Bất quá hắn khẽ hôn lên rắn hổ mang, ôm cô ngồi trên giường, hắn muốn cùng cô nói chuyện, cho dù cô không thể đáp lại hắn.

Mà lúc này O’Connell bọn họ từ trong sa mạc trở về liền thấy thành phố hết thấy đều khôi phục lại bình thường, bọn họ thậm chí còn hỏi được nơi Imhotep đang ở, nơi này cũng không khó tìm, nhưng khi bọn họ đến thì thấy Imhotep đang ngồi trên một cái ghế tựa đặc biệt thoải mái, trên cổ quấn một con rắn hổ mang, trong lòng ôm một quả trứng rắn cùng quyền sách.

Điểm chết người lại là hai xác ướp tăng lữ phía sau, còn là ở trong một căn phòng Ai Cập lỗi thời.

O’Connell không hận Imhotep, cho dù có rất nhiều người bởi vì hắn mà chết nhưng hắn cũng chỉ muốn sống lại người mình yêu mà thôi.

Hiện tại O’Connell lại thập phần hận Imhotep, vì cái dạng hiện thời của hắn bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cũng đều muốn giết chết, ai bảo hắn như thế khoe khoang giàu có?

“Này hai cây quạt ít nhất trị giá năm trăm bảng hoặc mấy vạn? Còn có cái ghế dựa kia....Hắn như thế không sợ bị sét đánh sao, bất quá tôi không chờ được.....” O’Connell giờ sùng lên.

Imhotep trên cao nhìn xuống bọn họ, vì sao O’Connell lại nói như thế, vì ghế dựa của Imhotep vừa cao vừa hoa lệ nằm trên mấy bậc thang phía trên bọn họ.

“Các người muốn tiền sao? Ta nơi này có rất nhiều....” Nói xong hắn tại bên người vung tay, một đồng trang sức vàng bạc rơi xuống thêm dưới dưới chân bọn họ, dưới ánh mặt trời liền lấp lánh chói òa mắt.

44. Chương 44: Tiền Chính Là Tất Cả

O’Connell một tay ôm Evelyn xinh đẹp, một bên thể hiện khí thế anh dũng của mình, ưỡn ngực ngẩng đầu nói: “Người cho là có tiền thì có thể mua chuộc chúng ta sao Imhotep, chỉ cần còn kẻ bất tử người thì AI Cập không ngày được yên.”

Imhotep nhú nhú mày, con rắn nhỏ của hắn có vẻ cùng bọn họ khá tốt, đã chờ nhiều năm hắn không muốn vì lam bọn họ bị thương mà đắc tội cô.

Ardeth Bay cũng bước lên nói: “Nói rất đúng.”

Beni cũng đi lên nói: “O’Connell anh nói quả không sai, nhưng là.....” Hắn cầm lấy một thỏi vàng đứng ở phía sau Imhotep nói: “Tôi càng thích thứ này.”

O'Connell vẫn muốn nói tiếp, chợt Jonathan nói: “Thật ra thì chỉ cần về sau anh không tổn hại người khác, chúng tôi có thể mở một mắt nhắm một mắt, đúng không O'Connell?” Vừa nói hắn vừa cúi đầu nhặt một cái vòng cổ vàng đáng giá.

O'Connell cúi đầu nói: “Uy, Jonathan anh đứng lên.”

Jonathan đứng lên, nhưng là lại kéo O'Connell đến một bên nói nhỏ: “O'Connell tôi biết anh rất muốn vì những người đã chết trả thù cho họ, nhưng cũng không phải chúng ta kéo bọn họ đến, hơn nữa chúng ta cũng không quen biết bọn họ. Lại nói, anh là thích em gái tôi đi?”

O'Connell không mở miệng, hắn sờ sờ chóp mũi.

Jonathan lại nói: “Anh có nhà sao? Có xe sao? Có tiền gửi ngân hàng sao?”

O'Connell nghĩ rồi lắc đầu, hắn thật sự là hai bàn tay trắng cái gì cũng không có.

Jonathan nói: “Tôi nhất định sẽ không để em gái cưới anh.”

O'Connell cầm lấy súng nhắm đầu hắn, Jonathan lập tức nói: “Ít nhất nếu anh có tiền, em gái tôi nhất định là gả cho anh, thế nào? Là vì tính mạng của những người Mĩ hay là em gái tôi?”

O'Connell cũng không ngốc, hắn ho nhẹ cười một tiếng nói: “Đúng, Jonathan nói rất đúng, chỉ cần anh cam đoan, chúng tôi sẽ thành toàn.....các người.” Hắn nhướng mày hướng Imhotep cùng Aisha nói.

Khóe miệng Aisha cong lên, nhóm người này thật đúng là thông minh.

Ardeth Bay tức giận đến hai lỗ mũi đều nhìn ra hơi nước, nói: “Các người....”

O'Connell bị Jonathan truyền nhiễm, hắn kéo Ardeth Bay đến một bên nhỏ giọng nói: “Anh nghĩ chúng ta như thế cùng hắn ta đánh sẽ thế nào?”

Ardeth Bay nói: “Cho dù chết cũng phải giết hắn ta.”

O'Connell chỉ con rắn nhỏ đang nhìn bọn họ nói chuyện kia nói: “Anh chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn Aisha mất đi người mà cô ấy đã chờ suốt ba ngàn năm sao?” Chỉ có người mù mới không nhìn ra, Ardeth Bay thích Aisha.

Quả nhiên Ardeth do dự, O'Connell lại nói: “Chúng ta cầm tiền đi, nhưng không có nghĩa chúng ta để hắn muốn làm gì thì làm, chỉ cần từ xa bí mật giám sát Imhotep, hắn nếu làm chuyện hại người thì trừ bỏ hắn cũng không muộn.”

Ardeth Bay trầm mặc, đúng là từ khi Imhotep rời khỏi hầm mộ thì cũng không nguy hiểm như trước, ánh mắt hắn thật ôn nhu, nhất là thời điểm nhìn Aisha.

“Nếu người nguyện ý buông tha, như thế cái này tặng người.” Imhotep nói xong vung tay lên, một xác ướp tăng lữ đem một phiến đá ra.

Nhìn phiến đá Ardeth Bay chấn động, hắn quỳ một gối nói: “Tổ tiên đã dạy luôn phải trân trọng Hamunaptra, lễ vật này tôi nhận.” Hắn nhận lấy phiến đá nói: “Bất quá tộc của tôi vẫn giám sát anh, chỉ cần anh làm nên sự tình uy hiếp Ai Cập, toàn tộc tôi chính là tử địch của anh.”

Từ những hình xăm trên mặt hắn Imhotep cũng phần nào đoán được thân phận Ardeth bay, vì thế cười cười sờ đầu nhỏ Aisha nói: “Chỉ cần không có người đến quấy rầy cuộc sống hạnh phúc của chúng ta, như vậy ta sẽ không chủ động thương tổn bất luận kẻ nào.” Hắn từ xưa đến nay đều hi vọng, chính là có một cuộc sống yên bình cùng người mình yêu.

Ardeth Bay cũng buông tha, hiện tại người duy nhất kiên trì là Evelyn, Evelyn cười nói: “Chỉ cần anh đem chuyện trước kia của Pharaoh và anh nói với tôi, như vậy.....A....”

“Evelyn tôi nghĩ cô sẽ càng thích nghe chuyện của tôi.” O'Connell ôm Evelyn theo kiểu công chúa, sau đó vẫy tay Imhotep nói: “Hi vọng hai người được hạnh phúc, đồ vật gì cứ gửi đến khách sạn đi, anh hắn là biết địa chỉ.” Nói xong ôm Evelyn cùng Jonathan rời đi.

Ardeth Bay liếc mắt nhìn Aisha một cái, Aisha hướng hân gật đầu, sau đó lui về bên dưới bàn tay to của Imhotep, như tìm được đường về nhà.

Hân không rõ ba ngàn năm trước Pharaoh phán cô là tối dơ bẩn nữ tư tế nay vì sao lại biến thành một con rắn, nhưng từ đó có thể thấy cô là một cô gái thâm tình, cô đã chờ đợi người mình yêu những ba ngàn năm [đây là hân hiểu lầm], còn có thứ gì có thể đem hai người tách ra đây?

Chờ bọn họ rời đi, Imhotep lệnh các xác ướp tăng lễ chuyển vàng, hân chia vàng làm bốn phần cho bốn xác ướp đem đi, tiếp hân chạm cằm Aisha nói: “Ta sẽ chờ đến chiều tối.”

Thân rắn của Aisha hồng lên, cô nhìn trướng của mình, qua đêm nay nó sẽ nở, đến lúc đó thật là một nhà đoàn tụ.

Nhưng là Imhotep nhà cô có phải hay không phá gia nha? Vì sao từng người phục vụ hân đều cho vàng? Cái này rõ là đồ cổ, nếu mà đem bán ra mười món đồ bằng vàng cũng đủ để họ hưởng thụ cả đời.

Cho nên cô tính toán sau khi biến thành người phải giải thích thế giới này không phải dùng vàng mà là dùng tiền giấy tính theo con số, mà vàng hiện tại giá lại lên trời, mỗi món vàng cũng giá trị đến phần ngàn phần trăm, huống chi nếu là đồ cổ càng đáng giá.

Là một người phụ nữ, hân cũng phải biết đến quần gia, khi Imhotep cầm vàng thưởng cho Beni khi hân chuẩn bị một bộ quần áo phi thường hoa lệ cho cô, Aisha liền dùng đuôi cầm lấy một khối vàng nhỏ đưa hân. Imhotep thân là đại tư tế tiền này nọ chưa bao giờ để ý, cho nên trong mắt hân một khối hay mười khối vàng đều như nhau, nếu vợ mình đã cho hân cũng không cần thiết phải cho: “Cầm đi, nếu người tiếp tục làm việc cho ta, thì sẽ được càng nhiều.”

Beni quyết đoán, xoay người nói: “Vâng, chủ nhân của tôi.”

Imhotep cười nói: “Hiện trời đã gần tối, ta cần một ít rượu ngon, đồ ăn ngon, còn có mỹ diệu âm nhạc.”

Beni vâng một tiếng, hân lên trần mua ở cửa hàng rượu nho ngon nhất, đồ ăn ngon, một bàn cơm Tây, mỹ diệu âm nhạc, nhạc đàn dương cầm....

Imhotep đối với tất cả trước mắt cũng không quen thuộc, hân trước thường uống bằng chén rượu, giờ nhìn thấy ly uống rượu nho cũng thấy lạ. Ho nhẹ một tiếng ăn chút đồ ăn, cảm thấy hương vị thật kỳ quái, thịt bò còn chưa có hoàn toàn chín! Lại nghe khúc nhạc, hân có chút hoài nghi Aisha khi biến thành người sẽ nổi hứng đánh người.

Nhưng Aisha của hân sau khi người hầu lui ra ngoài thì không bao lâu liền biến thành người, một thân thiếu nữ không mảnh vải, làn da cô dưới ánh đèn lấp lánh ánh sáng, mặt cô trắng hồng, như từ dị quốc đến, quyến rũ lòng người.

45. Chương 45: Không Phải Kim Cương

Imhotep lắc lắc đầu, hiện tại không phải thời điểm nghĩ đến những việc này, nhất định phải đem chuyện đứa bé giải quyết trước.

Nhìn giữa giường đứa bé vẫn chỉ là quả trứng, hân vô cùng đau lòng. Đều là mình vô năng mà gây cho hai mẹ con gặp biết bao chuyện, cũng vì mình một lòng muốn sống lại Anck-Su-Namun mà xem nhẹ Aisha bên người, ngầm lại Aisha luôn có chuyện muốn nói, đều vì hân quá bận rộn mà bỏ qua.

Hân đến trước mặt Aisha, nhìn cô hoảng loạn mặc quần áo, hân hỗ trợ đưa qua một cái thắt lưng cho cô, nói: “Aisha, chúng ta làm thế nào để con đem con chúng ta trở về.”

Mặt Aisha liền biến hồng, vì làn da không còn tiểu mạch sắc như trước nên liền nhìn rõ mồn một, tâm Imhotep mãnh liệt nhảy lên, hân ba ngàn năm chờ đợi không phải vì việc này sao? Ôm cô, hôn thật sâu.

Một cái hôn như thế liền thật lâu mới kết thúc, chờ hai người tách nhau ra, Aisha cúi đầu hơi cong môi nói: “Là như vậy, trứng cần huyết máu chúng ta hòa hợp sẽ lại sinh trưởng.” Imhotep nghe thấy như thế rất cao hứng, cái này đơn giản a! Hân định cắn ngón tay, nhưng Aisha kéo hân lại nói: “Chờ một chút, cái này không cần cắn ngón tay...”

“Không phải muốn máu sao?” Imhotep không rõ vì sao cô lại ngăn hấn.

Aisha mặt càng đỏ hơn, dùng giọng mũi nói: “Địa tinh của anh, cùng máu xử nữ thân thể này, như vậy.....mới được.”

Nói như thế vừa đủ hiểu, Imhotep vốn đang nghĩ giải quyết việc đưa nhỏ xong thì hai người sẽ thân mật ngọt ngào, nay lại quay ngược, hai chuyện đều có thể cùng giải quyết.

Hấn bắt đầu thoát đi quần áo Aisha vừa mặc, cũng thuận tiện ở phía dưới cởi ra.

Cái này Aisha đã xem qua, cho nên chỉ có tim đập nhanh hơn cũng không thẹn đến muốn chạy trốn.

Nhưng Imhotep đối với thân thể Aisha lúc này có chút xa lạ, cho dù như thế phản ứng Aisha vẫn như trước, hấn mỉm cười nói: “Aisha, tuy đáng người nhỏ đi, nhưng vẫn như cũ xinh đẹp.”

Aisha rối rắm, bởi Imhotep nhìn không phải mặt cô mà là bộ ngực nói, cô có chút thẹn quá liền đem tay lên chắn, Imhotep lại hôn, hàm hồ nói: “Aisha, chúng ta bắt đầu được không?”

Chuyện này đối Imhotep là thần thánh, vô luận là ba ngàn năm trước hoặc ba ngàn năm sau tâm tình hấn cũng như thế. Chỉ là, hiện tại không có Pharaoh cùng ánh mắt người khác nhìn ngó, Imhotep một chút bận tâm cũng không có.

Aisha bị động tác của hấn làm thân thể phản ứng xuất ra một tầng bạc hấn, hạnh phúc chỉ còn chờ chính nơi tự mật bị mở ra.

Hai người đều ăn ý, một người động thất lưng, một người có chút ôn nhu tiến công.....

Vốn hết thấy đều rất tốt đẹp, Aisha cảm giác được có chút đau, cô cắn răng đợi động tác tiếp theo của Imhotep.

Hấn động, nhưng hoàn toàn không có tiến triển.

Aisha mở hai mắt, chỉ cảm thấy mồ hôi Imhotep vài giọt rơi trên mặt cô, hấn vươn tay nhẹ nhàng thay cô lau đi an ủi nói: “Aisha, nơi đó.....có chút chặt, nhẫn nại một chút nữa được không?”

Aisha cảm thấy chính mình gặp được người đàn ông này thật may mắn, hấn có thể không nóng nảy còn nhẫn nại sợ mình đau. Cô khẽ gật đầu nói: “Imhotep không cần chịu đựng, em có thể.”

Imhotep ừ một tiếng, hấn vừa rồi xác thực có chút nhẫn nại, chủ yếu là vì thân thể này của Aisha bất đồng trước kia. Cô thoát nhìn còn quá nhỏ, nhìn thật dễ vỡ nên hấn không dám dùng lực, nhưng cứ như thế cũng không phải biện pháp, cho dù cô nhìn nhỏ bé cũng phải tiến tới, nếu không sau này làm thế nào sinh hoạt?

Hấn quyết định, nhắm mắt dùng chút lực.

Kết quả sau khi dùng chút lực, hấn có hơi kinh ngạc, xem ra cơ thể này thật nhỏ, có lẽ còn chưa đến độ tuổi làm chuyện này? Nhưng mà bộ ngực cô nhìn rất đầy đặn, bé gái sau khi ngực nở nang liền xem như trở thành phụ nữ đi?

Như thế có phải hay không quá mất mặt?

Imhotep cảm thấy không thể trước mặt người phụ nữ của mình mất hết mặt mũi, hấn mạnh mẽ động thân....

“A!” Có người buồn đau kêu một tiếng ngã vào trên giường.

Aisha mơ mơ màng màng chờ đợi, đột nhiên nghe Imhotep kêu đau, ngồi dậy phát hiện thân thể hấn nửa ngồi nhìn cô, mồ hôi chảy xuống nệm.

Cô bị nhìn đến ngẩn người, nói: “Không sao chứ?” Hơi cúi đầu, liền nhìn thấy một thứ sưng đỏ, cô quần nói: “Này.....Này.....Này.....”

Imhotep tương đối ử rữ nói: “Aisha đại khái ta chưa hoàn toàn khôi phục là một người đàn ông, nhưng ta nhất định trong thời gian ngắn nhất nghĩ ra biện pháp, nàng không nên gấp gáp.” Ngoài miệng nói thế, hấn vẫn là đau đến không dậy nổi thất lưng.

Aisha có ngọc cũng hiểu được, hần vừa mới [hà cua] rõ ràng lớn như vậy, làm sao có thể không có khôi phục? Trừ phi.....

Cô thật cẩn thận hỏi: “Vừa rồi anh cảm thấy.....thế nào?”

Lúc này Imhotep cuối cùng cũng bớt đau, hần dùng drap giường che khuất hạ thân nói: “Có thể là thân thể này còn không có chuẩn bị tốt, thật nhỏ cũng thật chắc chắn, nhưng ta có thể chờ, ba ngàn năm có thể đợi, vài năm cũng không là gì.”

Aisha nghe được câu trả lời này cả người cứng đờ, cô xấu hổ nâng tay chỉ mình nói: “Thân thể này là.....kim cương bất hoại thân, cho nên có lẽ tăng mạng cũng là như thế.”

Lông mày Imhotep khẽ nhăn, nói: “Chuyện này nàng nên nói rõ.”

Aisha đem sự tình rắc rối mang thể nào cứu mình sang thân thể này nói ra, sau đó bị thương nói: “Sự việc là như vậy, cho nên chúng ta giờ làm thể nào bây giờ?” Cảm giác được đau cùng thoải mái, nhưng tăng mạng không phá được, cho dù Imhotep là thiết cũng không vào được bên trong, nói gì đến máu xử nữ cái gì tình?

Vốn nghĩ Imhotep sẽ tức giận, không nghĩ hần lại ôm lấy cô khẽ hôn nói: “Tuy rằng chuyện khó giải quyết, nhưng nếu nữ thần Watoda muốn bảo hộ nàng chúng ta có thể cầu người đến giúp đỡ, đêm nay, chúng ta có thể nói chút chuyện, tỷ như nàng cùng những người kia làm thể nào gặp nhau, thể nào cứu ta ra?”

Aisha đột nhiên có chút thương cảm nói: “Vì sao không nói anh thể nào báo thù, sau lại thể nào bị trùng cắn? Imhotep, hiện tại em đã rất thỏa mãn.”

Hai người nằm ôm nhau, một đêm này dường như có vô số chuyện để nói. Aisha nói xong liền ngủ, mà Imhotep cắn chặt răng, hần nhất định nghĩ biện pháp giải kim cương bất hoại thân, bằng không về sau hần muốn làm sao bây giờ?

Mà hần lại không biết, Aisha hiện tại đang mơ thấy rắc rối mang.

“Chúc mừng, các người rất cuộc đoàn tụ.” Tê tê....

Aisha bỗng nhào vào nó bóp cổ quất: “Người đùa giỡn cái gì, hần cái kia không phải làm bằng kim cương, người bảo hần thể nào phá ta....ta cái kia?”

Imhotep nghe cô nói mê, nghĩ: “Cái gì không phải bằng kim cương?”

46. Chương 46: Có Biện Pháp

Mắt thấy rắc rối mang bị mình lung lay như cây quật, vì hạnh phúc về sau Aisha đành buông tay.

Rắc rối mang lạnh nhạt nói: “Lúc trước vì bảo vệ người ta mới lựa chọn thân thể này, nếu như các người hoan ái thì cơ thể này sẽ có một chỗ hỏng, người đồng ý không?”

Chỗ hỏng.....

Aisha thiếu chút nữa vùng quỳ đánh người nói: “Không có chỗ hỏng này ta có thể hạnh phúc sao?”

Rắc rối mang bất đắc dĩ nói: “Nhân loại đúng là nhân loại.”

Aisha nói: “Đúng vậy nhân loại cũng không phải thần, có thể lãnh huyết nhìn ta bị thiêu chết.” Tuy rằng không đau, nhưng là đau lòng a.

Rắc rối mang nói: “Imhotep vì sống loại đã lấy đi sinh mạng của nhiều người, cái này cũng xem như là trừng phạt hần.”

Aisha lại lần nữa nắm chặt cổ nó: “Còn chưa phạt đủ sao, hần thiếu chút nữa là tàn phế.”

Rắc rối mang nói: “Ta xuất hiện đại biểu đã đủ, hần có thể tiếp tục cuộc sống bình yên. Chỉ là, phá thân kim cương của người có chút khó.”

Aisha nghe được là có biện pháp liền buông cổ nó ra nói: “Biện pháp gì?”

Rắn hổ mang nói: “Có hai biện pháp, một là đem đặc thù nam tính của thân thể rắn biến thành kim cương bất hoại, đến lúc đó dùng chút lực là có thể phá thân thể người, làm sao đều được.”

Aisha gật đầu, mặt đỏ ửng ngẫm: Cái này không sai, cái kia của rắn năng lực thật sự mạnh.

Bất quá rắn hổ mang lập tức nói ra khuyết điểm: “Nhưng mà, vì nguyên nhân này rắn khả năng nghị lực kéo dài, hơn nữa thể lực rắn cũng không phải thường, làm tám ngày mười ngày không thành vấn đề....”

“Biện pháp này trực tiếp bị bác bỏ, nói kế tiếp.” Tám ngày mười ngày, ai chịu nổi a?

Rắn hổ mang nói tiếp: “Cách thứ hai là đem nọc độc bỏ vào trong vật nam tính của rắn, rắn trong khoảng thời gian ngắn sẽ có kim cương bất hoại thân, lợi dụng lúc đó là có thể phá đi kim cương bất hoại thân của người.”

Aisha nghĩ sẽ không như thế đơn giản, bằng không nó sẽ không nói phương pháp thứ nhất.

“Vậy khuyết điểm đâu?”

Rắn hổ mang nói: “Khuyết điểm là, cái này dù sao cũng là độc, nó được hiệu rất mạnh, lần đầu tiên sẽ kéo dài một tí, nhưng sau đó có khả năng vài ngày hoặc mười ngày không thể lại mạnh mẽ.”

Aisha run khỏe miệng, ý tứ là đem tinh lực toàn bộ hao hết, sau đó muốn nghỉ ngơi mười ngày?

“Thật chỉ có mười ngày?”

“Đúng vậy, dài nhất mười ngày, rắn là không đến mức hai mươi ngày.”

Aisha so sánh nếu Imhotep luôn có kim cương bất hoại thân cùng một lúc có kim cương bất hoại thân lúc đầu sẽ mạnh mẽ chiến đấu một chút, suy nghĩ cuối cùng ích kỷ lựa chọn cách thứ hai. Cô cảm thấy, nếu là Imhotep rắn chắc chắn sẽ chọn cái thứ nhất.

“Ta chọn độc được.” Cô vươn tay.

Rắn hổ mang mở miệng, một cái răng nhỏ liền rơi xuống tay cô, nói: “Trở về đi, rắn đang đợi người.”

Aisha vẫn là thật lễ phép mở miệng nói tiếng cảm ơn, sau đó bỗng nhiên tỉnh lại, nhìn thấy Imhotep ngủ bên cạnh, cô không quấy rầy rắn tiếp tục ngủ.

Cứ như vậy, một buổi tối Imhotep an bày tử mĩ trôi qua. Ngày hôm sau, tâm tình rắn vẫn như trước rất tốt, hơn nữa bắt đầu quen thuộc với cuộc sống nơi này.

Aisha ban ngày vẫn duy trì hình rắn, có một việc làm cô thật buồn bực, chính là Imhotep vẫn duy trì thói quen ở Ai Cập cổ không chịu mặc áo, phía dưới cũng chỉ dùng một váy vải bố ngay cả quần lót cũng không chịu mặc.

Tuy rằng tôi tớ đã vì rắn chuẩn bị quần lót, nhưng rắn cầm trong tay nói: “Cái này vừa nhỏ vừa chật làm thế nào mà mặc được?” Nói xong đem nó ném sang một bên.

Aisha vẫn là đem nó nhặt trở về, dùng đầu nhỏ thúc rắn mặc.

Imhotep nhú mảy, nhưng vẫn chen chân mặc vào, kết quả rắn đem phần phía trước hướng phía cô nói: “Nàng xem, cái này thật nhỏ.”

Aisha nhìn thấy mà một trận đỏ mặt, nơi đó quả thật là làm người ta không nói được lời nào, cô cảm thấy là nên mua size lớn nhất, dù sao Imhotep so với những người đàn ông khác vượt qua một chút, nhất là Beni.

Cuối cùng Imhotep đem quần lót cởi ra, rắn nâng trứng trong tay hôn một cái, sau đó cười nói: “Nàng nói xem con là gái hay trai?”

Aisha: “Tê....” Em sao biết được, nói như thế nhưng vẫn suy nghĩ không biết sinh ra là rắn hay người.

Đang lúc cô ngăn người thì Beni chạy đến, lễ phép nói: “Chủ nhân, ba người kia đã rời đi.” Rắn nói ba người chính là nhóm người O’Connell, không nghĩ sẽ đi nhanh như thế.

Bất quá kịch tình cũng đã đi qua, bọn họ đi cũng không phải tay không. Imhotep không làm bọn họ thất vọng, vàng cái gì đều không thiếu.

“Phải không? Hiện tại xung quanh nơi này đều là của ta, đầu tiên ta muốn tuyển mười người nữ nô, các nàng sẽ phụ trách chăm sóc vợ ta.”

“Nữ nô? Là nữ bộc đi?” Beni sợ run một chút hỏi.

Đúng a, ba ngàn năm đã trôi qua, hiện tại xã hội cũng không phải chế độ nô lệ, nhưng muốn thế nào giải thích cho hắn hiểu?

Mà Beni cũng thật nghe lời đi ra ngoài làm việc, không phải chỉ là mười người phụ nữ sao?

Imhotep nhẹ vuốt cằm con rắn nhỏ nói: “Có lẽ nàng cần thêm quần áo trang sức đẹp mắt? Những thứ kia giá đều thật rẻ, ta sẽ kêu người trở về Hamunaptra lấy ra những vật phẩm tốt nhất, biến nàng trở thành nữ chủ nhân xinh đẹp nhất.”

Phụ nữ Ai Cập nghĩ vàng là đẹp nhất, người giàu có lại mang càng nhiều, nhưng trong mắt Aisha, những thứ kia chỉ có nhà giàu mới nổi mới dùng.

Hơn nữa tăng lũ luôn đi theo bọn họ?

Không biết là hai người tình chàng ý thiếp bên cạnh lại có mấy cái xác ướp thì thế nào đáng sợ, một loại cảm giác khác thường?

Imhotep một lòng nghĩ làm sao để người trong nhà có một cuộc sống tốt đẹp, không để cho người ngoài chen vào, hắn muốn bảo vệ người nhà thật tốt, vì nhất thời buông tay đã làm hắn hối hận những ba ngàn năm nay.

“Tê....” Aisha đáng thương ban ngày chỉ có thể tạo ra âm tiết này, nhưng sau đêm nay mọi chuyện sẽ khác.

Do đó, đành chờ đến buổi tối.

Vì tìm cách để hai người cùng nhau, Imhotep vào ban ngày đọc hắc kinh cùng kim kinh, muốn dùng thực lực của mình phá tầng màng đi, nhưng lại phát hiện hắn không có biện pháp không tổn hại Aisha.

Lúc Imhotep đang khó xử thì Aisha đã biến thành người, cô không có hao tâm tổn sức mặc quần áo, mà mở miệng cười nói: “Imhotep em đã có biện pháp, chỉ là có chút khuyết điểm, anh muốn nghe không?”

Imhotep đương nhiên muốn nghe, hắn giục Aisha hỏi: “Biện pháp gì?”

Aisha đem lời rắn hổ mang thuật lại, sau đó mở ra miệng mình chỉ vào một cái răng trong đó nói: “Đây là nó cho em, em gắn nó vào trong răng mình.” Cái răng kia chỉ có bên ngoài có độc dịch, vì sợ làm mất nên cô mới nghĩ ra cái biện pháp này.

(@Thoa: Mình không hiểu làm sao chị ấy đặt răng rắn vào trong miệng được!)

47. Chương 47: Cắn Hay Không Cắn?

Imhotep do dự một chút, dù sao một người đàn ông hơn mười ngày không thể dậy nổi thật không thể tưởng tượng, nhưng vì cuộc sống sau này của vợ chồng hắn, hắn hiêng ngang lắm liệt nói: “Được, nhưng là muốn làm thế nào?”

Aisha đỏ mặt nói: “Thì đem cái kia làm phá một chút, đem nọc độc bỏ vào trong.” Cô nói xong muốn lấy cái răng ra, nhưng Imhotep lại nâng đầu cô lên hôn nhẹ môi nói: “Không bằng, nàng cắn đi....” Câu này như sấm đánh ngang tai Aisha, cô run run khoe miệng: “Có thể không cắn không?” Câu nói này đã chậm, vì cái kia đã đến thẳng bên miệng cô thật dài thật dài.....

Imhotep mỉm cười, cười đến yêu nghiệt, cười đến ôn nhu, cô không nghĩ mình như thế liền đắm chìm trong sự ôn nhu của hắn, mọi sự kiện đều như gió thổi bay.

Mở miệng ra, chậm rãi từ từ cắn một cái....

Imhotep không cảm thấy đau, hắng chính là cảm thấy lạnh như băng tiến nhập vào trong cơ thể, tiếp đến lại phấn khích, nơi đó liền trở nên thẳng, cứng rắn.....hắn hơi run một cái, sau đó đối với Aisha mỉm cười nói: “Aisha, rắn hổ mang có nói hay không cho nàng biết có gì hại không?”

Aisha đem mắt chuyển đến một bên, đem cái răng kia nhổ ra ngoài nói: “Nó chỉ nói là anh.....sẽ bị liệt dương vài ngày.”

Imhotep dán vào lỗ tai cô: “Chẳng lẽ không nói cho nàng, thứ này trước đó sẽ làm nàng cảm thấy khó chịu gì không?”

Aisha bị động tác của hắn làm lời muốn nói không thể nói ra, rầm rì: “Không.....Không có nói rõ.....”

Imhotep nói: “Ta cảm thấy, nó nhất định làm nàng vừa lòng.”

Aisha yên lặng gật đầu, trong lòng nghĩ, cho dù là như thế nào, anh cũng sẽ làm em thống khoái, ái muội như vậy thật sự là giày vò.

Imhotep biết thời điểm đến, cũng không chùng chờ liên thật sự dùng lực....

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, kế tiếp trời đêm liền khôi phục bình thường.

Thật tốt, ba mẹ vô lương tâm đã hoàn toàn quên mất việc huyết mấu để trứng nở, về phần tình cứ thế chờ ba buổi tối trôi qua.....

(@Thoa: 3 buổi.....)

Người mệt mỏi nhỏ hai giọt lên trứng, hai người mệt mỏi nhìn trứng chăm chăm, kết quả là không có gì biến hóa do bọn họ quá mệt mỏi liên ngủ mất.

Đến lúc tỉnh lại mới phát hiện, trứng có vẻ lớn lên gấp đôi, Imhotep nhìn hô: “Con của chúng ta đang sinh trưởng đúng không Aisha.”

“Ừ.” Aisha vô lực rên rỉ, cô không biết mình như thế nào có thể kiên trì ba ngày ba đêm, chết tiệt rắn hổ mang. Nếu cô mà không có kim cương bất hoại thân chắc chắn không trụ nổi ba ngày, cô có chút lo lắng, thể lực từ đâu đến a?

Imhotep sờ trứng nói: “Vỏ có vẻ trở nên mỏng hơn, mà cũng không nhất định.”

“Ừ!” Vậy anh là có cái gì phương pháp đi, cô toàn thân không có một chút sức lực.

Biện pháp của Imhotep rất đơn giản, có thể dùng một câu của người phương đông để miêu tả, hằm kim ốc tàng kiều! Cố ý vì trứng dựng một phòng tòa kim ốc, còn có cửa. Nó cũng không nhỏ, chừng một người cao lớn, trứng nằm ở bên trong, được bảo vệ chắc chắn.

Khi Aisha có thể xuống giường trứng lại lớn hơn, cô có chút kích động, dù sao cũng là con mình lớn lên.

Imhotep vì không có việc gì làm, hắn liền cử hành các loại nghi thức cho đứa bé, dù sao hắn cũng là đại tư tế, toàn bộ đem những thứ hắn hiểu biết lấy ra dùng.

Aisha cùng hắn làm, mỗi ngày đều rất trễ mới đi ngủ.

Hỏi: “Chả lẽ anh không mệt sao? Ít nhất cũng hẳn cho con thời gian nghỉ ngơi chứ.”

Imhotep với chuyện này tương đối thành thật, hắn ôm lấy Aisha nói: “Aisha, lúc ta ôm nàng không bao giờ không nghĩ đến muốn nàng, nhưng mà.....” Hắn nhìn xuống dưới thân cuối cùng nói: “Cho nên không bằng nhân cơ hội này vì con làm một chút chuyện, đem nghi thức từ một đến hai mươi đều làm hết, về sau không cần lại tốn thời gian.”

Aisha không nói gì nằm trong lòng hắn, lòng yên lặng thay con mình bi ai.

Vì bọn họ không biết khi nào trứng nở nên luôn khẩn trương, hiện tại trứng đã to bằng một đứa bé mới sinh, nhưng vẫn cứ không thấy dấu hiệu nở trứng. Imhotep bắt đầu sốt ruột, nghe người ta nói chỉ cần đưa trứng ra trước ánh mặt trời có thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Hắn vì thế dùng nâng trứng trước giấy đồng phản ánh mặt trời nhìn thật lâu, Aisha nhìn không được nói: “Em cũng muốn xem.” Cô đẩy Imhotep ra, sau đó nương theo giấy đồng nhìn trứng bên trong.

Khi ánh nắng chiếu vào, vùng xung quanh trở nên hơi trong suốt, mà nơi đứa bé nằm hiện ra màu đen.

Cô nhìn thật lâu, rốt cục thấy được đầu đứa bé màu đen yên tĩnh nằm bên trong.

Xem ra con thật khỏe mạnh, cô có cảm giác thỏa mãn.

Đột nhiên, đầu liền không thấy, thay thế là một vật dài nhỏ xuất hiện bên trong. Cô liền phát hoảng ném giấy đồng, uể oải nói: “Imhotep.....”

Imhotep kéo cô qua nhẹ vỗ lưng cô nói: “không cần đau lòng, cho dù con có hình dáng gì cũng là con chúng ta.”

“Nhưng.....” Cô ít nhất có thể biến hình, còn con?

Biết được về sau con không phải người bình thường, đôi vợ chồng bắt đầu khắt trương, vì không muốn con bị người kì thị họ liền đuổi người làm việc rời đi, dù sao cũng có Beni nấu cơm, quét dọn, giặt quần áo, có một người hầu như vậy bọn họ còn cần nhiều người giúp việc để làm gì?

[Beni: Tôi đến cùng là chộc phải ai!!!]

Imhotep đợi mười ngày khôi phục lại phong thái đàn ông, chuyện đầu tiên là trực tiếp dè Aisha, cô cho dù có kim cương bất hoại thân, cũng biết đau biết mệt. Hơn nữa nơi đó đã bị phá, hoàn toàn mất đi lực khổng lồ.

Lúc hai người đang kịch tình thiêu đốt, Imhotep đang cắn vào ngực người nào đó, mà Aisha cảm giác thoải mái, nhẹ nhàng thất lúng.

Cạch....ạch.....

Một thanh âm nhỏ vang lên giữa hai người, Aisha ngẩn ra, mà Imhotep ngẩng đầu Aisha chú ý thấy bên miệng hắn có một chất lỏng màu trắng.

Imhotep cũng ngẩn ra, dùng đầu lưỡi liếm láp chất lỏng bên khóe miệng nói: “Hình như là sữa....”

“Trời.....” Làm sao có thể, mình không có sinh ra đứa nhỏ thế mà lại có sữa? Aisha cúi đầu nhìn, thì thấy ngực trái vừa bị Imhotep cắn quả nhiên chảy ra chất lỏng màu trắng. Bên kia không động tĩnh, chỉ có chút trướng đau....

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Aisha kinh ngạc.

Imhotep tựa đầu hướng bên phải cô, cười nói: “Chờ xong việc chúng ta nói tiếp.”

Sau khi bọn họ xong việc, thì nghe thấy tiếng khóc trong trẻo của trẻ con bên trong tòa kim ốc, nghe rất ủy khuất.

Con sinh ra, vào lúc bọn họ còn đang làm việc, tình huống này là như thế nào?

Đôi vợ chồng nhanh chóng mặc vào quần áo chạy sang bên cạnh kim ốc, Imhotep nhanh chóng ôm lấy bé gái mập mập trắng trẻo.

Bé gái nhìn giống Aisha như đúc, thân thể lại nhìn giống Imhotep.

Imhotep ở trán bé hôn một cái, cười to nói: “Con của chúng ta rốt cục ra đời, rốt cục ra đời.” Nói xong nâng bé lên cao, trên mặt nở ra nụ cười hạnh phúc.

Aisha cảm thấy hân hoan quá sớm, ít nhất cũng phải tắm rửa con bé đã, nghe nói trẻ con khi mới sinh cần tắm nước ấm. Nhưng con bọn họ là ấp nở, thân thể không hề bẩn, chỉ là dính chất lỏng lòng trắng trứng mà thôi.

“Imhotep đặt con xuống, trước hết phải lau một chút.” Cô gọi Beni, bảo hắn chuẩn bị nước ấm. Vợ chồng hai người cũng không nhờ người khác giúp, bọn họ tắm rửa sạch thân thể của bé, sau dùng khăn lông lau. Thời tiết cũng không lạnh, bé cũng rất nghe lời, chỉ khóc vài lần rồi im.

“Đợi ba ngàn năm, con chính là hạnh phúc của chúng ta.” Imhotep quá mức cảm động, ôm Aisha đang ôm con trên tay có chút run run.

Aisha lại nghĩ đến chuyện mình đem theo trứng cứu chồng, không khỏi rơi nước mắt. Đột nhiên ngực chợt lạnh, sợ run nhìn con gái đang thẳng tiến bộ ngực mình, hai cái tay cùng miệng nhỏ bé tiến đến, ngậm vào, mạnh mẽ uống.....

“Đau đau.....Nhóc con thật khỏe.” Tuy là đau, nhưng con gái khỏe mạnh, Aisha vừa lòng cười tươi.

Imhotep nhìn mẹ con nói: “Hai người cứ như có mị lực chinh phục đàn ông, cứ như vậy làm ta thật bất đắc dĩ.”

Aisha đỏ mặt nói: “Em không phải bị anh chinh phục sao?” Như thế nào mới tính là bị chinh phục?

Imhotep nhẹ hôn Aisha, lại nhẹ hôn con gái.

Bé rất bưư hân, thấy có người quấy rầy hưởng thụ mỹ thực liền khó chịu, chỉ nghe lạch bạch một tiếng, Imhotep ôm má cười khổ: “Bị đánh.”

Aisha chế nhạo hần nói: “Ai bảo anh cướp đồ ăn của con, con không tức giận mới là lạ.”

Imhotep đứng đắn nói: “Rồi, vậy chờ con ngủ lại ăn.”

Aisha mặt lại đỏ lên, nhẹ vuốt má hần, Imhotep bắt lấy tay cô đem người kéo vào trong lòng hần.

Cứ như thế, một nhà ba người một người ôm một người ngồi ở trên giường.

Để bé ăn xong rồi ngủ, Imhotep cũng không có giành đồ ăn với con gái, mà ôm Aisha bắt đầu đặt tên, vì không nghĩ là con gái, Aisha cũng không biết tên mà con gái Ai Cập thường có nên giao nhiệm vụ này cho Imhotep.

Imhotep cảm thấy điều này thật khó, hần suy nghĩ cả đêm mà vẫn không nghĩ ra. Buổi sáng ngày thứ hai, khi bọn họ đi xem con gái, lại phát hiện bé biến thành một con rắn nhỏ!

Aisha run khốe môi: “Cực căng như thế này làm sao uống sữa?”

Imhotep mặt hầm hầm, nói: “Chẳng lẽ để con nhịn đói?”

Hai vợ chồng ta nhìn người, người nhìn ta, thật sự rối rắm.

48. Chương 48: Hành Trình Trưởng Thành Của Con Gái

Thật tốt, con rắn nhỏ vẫn là uống sữa, càng thêm tốt là cho dù răng có dài có sắc đến mấy cũng không thể thương tổn kim cương bất hoại thân của mẹ Aisha.

Imhotep cuối cùng quyết định, tên con gái là Made.

Made một tuổi đã có thiên phú săn thú, rắn hổ mang bình thường sau một tuần là có thể bắt mỗi, Made sau khi qua một tuổi mới bắt đầu

Mỗi ngày Aisha cùng Imhotep đem theo con gái đi du lịch khắp nơi, vì hai vợ chồng muốn tình chàng ý thiếp nên để Made ở một bên chơi đùa.

Kết quả lúc hai người đang nồng nhiệt hôn môi thì một tiếng kêu hoảng sợ vang lên, bọn họ cả kinh chạy đến nhìn, lại thấy trong miệng Made là một con chim nhỏ, còn đang đặc ý nuốt xuống.

Nhìn thế nào, cũng là ăn sống, mà còn là nuốt sống...

Aisha cầm lấy cổ con chim nhỏ: “Con gái không thể ăn sống, không đúng, là không được ăn đồ không tiêu hóa.”

Imhotep cũng nói: “Made mau đem chim nhả ra.....” Những lời này hần cảm thấy có chút kì dị, vì Aisha có đôi khi gọi cái kia của hần là chim!

Made nghe lời, cô bé không tình nguyện nhả con chim ra, nhưng do nọc độc đã ngấm vào thân thể của nó, nó hiện tại đã chết.

Aisha cầm con chim hỏi Imhotep: “Làm sao bây giờ?”

Imhotep suy nghĩ một lát: “Dù sao cũng phải dạy con cách nhóm lửa nướng đồ ăn.” Do đó, Imhotep đốt củi, hần muốn đem con chim đáng thương kia nướng, nhỏ lông, kế tiếp lấy ra nội tạng, sau đó đặt lên lửa.

Aisha ở một bên dạy bảo nói: “Nhớ kỹ, đây là nhóm lửa, cái này là thịt nướng, nhất định phải chờ nó chín mới có thể ăn.”

Made nghe hiểu, cô bé gật gật đầu rần nhỏ của mình, đối với con chim tê một tiếng, Imhotep thì nhìn vợ con mình mỉm cười, cho dù trước đây xảy ra chuyện gì, thì hiện tại vợ con đều ở đây!

Sau khi thịt chín, Aisha nhú mày hỏi: “Thật có thể ăn sao? Con bé mới một tuổi...”

Imhotep nói: “Thôi cho nó nguội, em không cho thì con nó cũng đoạt thôi.”

Aisha nghĩ, con bé đến cùng là kế thừa thiên phú từ đâu nha! Đem toàn bộ những hiểu biết của cô về cách chăm sóc trẻ đều bị đánh vỡ, vừa mới một tuổi đã có thể ăn thịt.

Thôi thôi thịt, sau đó xé ra một miếng nói: “Cẩn thận một chút, coi chừng nóng.”

Phách.....

Made tìm tòi, sau đó đem miếng thịt ngậm trong miệng, nhai hai ba lần liền nuốt. Sau đó quơ quơ đầu nhỏ, ý bảo không đủ.

Aisha mặt đỏ tim đập nói: “Thật mạnh....”

Imhotep không hiểu nói: “Mông cái gì?” Ý cô nói là không cho Made ăn mông sao?

Aisha xua tay nói: “Em là nói con gái thật đáng yêu.”

Imhotep cười, tay ôm lấy mặt cô hôn nhẹ: “Aisha, em cũng rất đáng yêu.” Aisha cũng không yếu thế, hôn lại hân, cười nói: “Imhotep, anh cũng thế.”

Hai vợ chồng bọn họ ở một bên tâm tình, không để ý chim nướng đã bị Made lấy đi. Cô bé thật thông minh, sợ ba mẹ mình giật lại nên liền ngậm chạy.

Aisha nóng nảy nói: “Đứng lại, con mới một tuổi đừng có chạy loạn.”

Made hơi quay đầu lại, rồi vắn cong đuôi tiếp tục chạy, Imhotep chạm tay xuống mặt đất, một bức tường cát liền hiện ra trước mặt Made, phanh một cái đầu nhỏ đụng vào bức tường, đầu cô bé liền có chút choáng váng.

Do cơ thể cũng là kim cương bất hoại, cho nên Made cũng không gặp chuyện gì nghiêm trọng.

Aisha chỉ vào Made nói: “Không biết nghe lời, con tại sao lời mẹ nói cũng không nghe, đừng nghĩ con còn nhỏ thì muốn làm gì thì làm, đừng nghĩ người khác không làm gì được con thì làm xằng làm bậy, mẹ....”

Imhotep đi tới giữ lấy Aisha nói: “Bình tĩnh, bình tĩnh.” Sau đó ngồi xổm xuống quất ngón tay nói: “Made lại đây.”

Made hiện tại cúi thấp đầu rần nghe Aisha giáo huấn, thấy Imhotep nói thế liền trườn lên tay hân, ở trong lòng bàn tay nằm sấp xuống, tỏ vẻ cô biết sai rồi, giả bộ thành thật.

“Mình thế nào lại sinh ra đứa con gái như thế, Imhotep em thật xin lỗi anh!” Aisha lấy tay lau đi những giọt nước mắt vô hình, kỳ thật cô thật tình vì chuyện của con gái đặc thù mà cảm thấy thực có lỗi với Imhotep nhiều năm chờ đợi.

Imhotep dùng ngón tay vuốt đầu Made nói: “Con có thể sống ở bên cạnh hai chúng ta cũng đã thật may mắn, Aisha chúng ta làm ba mẹ phải nhẫn nại dạy con, em nói phải không?”

Aisha gật đầu, sau đó nói: “Imhotep em lại phát hiện một mặt khác của anh, anh từ lâu đã muốn có một gia đình?”

Imhotep cười nói: “Một gia đình ấm áp như thế này ai lại không muốn?” Hân giữ chặt tay Aisha, đem Made đang ngủ thả lên giường trẻ con, hai người lại tiếp tục cuộc dã ngoại tình chàng ý thiếp.

Đến buổi tối, bọn họ phát hiện cách giáo dục của mình có hiệu quả, giống như hiện tại bé Made dùng sức đặt Beni trên mặt đất, nắm tóc hân, miệng nói ra một chuỗi tiếng nói của trẻ con bọn họ nghe không hiểu.

Tuy nhiên, nhìn thấy hành động kế tiếp của cô, vợ chồng Imhotep liền rõ ràng, nhóc con kia rõ ràng nhóm lửa!

Sau đó.....

Sau đó trong lúc Made chuẩn bị đem Beni đặt lên lửa nướng thì bọn họ chạy vào ngăn cản, bé Made tương đối không hiểu, cô là học theo nha, vì sao lại không cho nướng?

Vì thế Made nhìn thoáng qua Beni, cảm thấy nhất định là người này sai.

Cho nên bất tri bất giác Made đối với Beni hình thành cừu hận, cô bé lớn dần lên, đối với ai đều thân mật, nhưng chỉ đối Beni là ngược đãi.

Made nếu học được thứ gì mới đều đem Beni ra làm thí nghiệm, thế cho nên lúc cô bé ba tuổi Beni không chịu nổi nữa muốn trốn đi.

Mà đối với Imhotep khi còn chưa quen thuộc với chế độ hiện đại, hành vi này của Beni là phản bội. Imhotep có năng lực rất mạnh, chỉ cần điều khiển vài hạt cát ngoài mấy mét liền có thể cuốn Beni trở về, hần tức giận gầm lên: “Người là kẻ phản bội, người phải trả giá cho quyết định này.”

Imhotep vẫy tay hai xác ướp tăng lữ liền xuất hiện, bọn họ ấn Beni xuống, một xác ướp cầm kim sắt hướng mũi Beni.....

“Anh muốn làm gì đây?” Aisha tò mò hỏi.

Imhotep nói: “Nô lệ không nghe lời thì chúng ta biến hần thành xác ướp, đến lúc đó hần cũng chỉ có thể trung thành với chúng ta.”

Aisha chỉ cảm thấy tim giật một nhịp nói: “Chờ đã.” Vì cô là nữ chủ nhân, cho nên xác ướp liền nhu thuận ngừng lại, nhưng bọn họ vẫn duy trì động tác kiểm mũi, hoàn toàn không để ý tiếng la thảm thiết của Beni nhìn về phía Imhotep.

Imhotep cười nói: “Ngoan, nếu sợ thì đem Made rời đi, nhanh sẽ kết thúc.”

Aisha lôi kéo hần nói: “Không phải lý do này, anh ta.....”

Imhotep thần nhiên nói: “Phản đồ thì phải bị trừng phạt.” Cảm nhận của hần vẫn duy trì phép tắc của ba ngàn năm trước, dân chúng và nô lệ không được phép dù chỉ một chút có tâm tư phản bội Pharaoh cùng đại tư tể, bằng không nhất định sẽ trở thành xác ướp hoặc bị xử tử.

Aisha đang suy nghĩ làm sao để thay đổi ý nghĩ lệch lạc của Imhotep, thì con gái Made ở một bên đã mở miệng, cô mất pp lôi kéo chân Imhotep nói: “Ba, con không muốn Beni trở thành bộ dạng của mấy chú xác ướp.”

Tác giả có chuyện muốn nói: Vừa mạnh vừa đáng yêu con gái-rắn con nhỏ.

49. Chương 49

Aisha rốt cục sau ba năm dưỡng dục lúc này mới có chút kiêu ngạo của một người mẹ, cô dùng sức gật gật đầu, con gái đã trưởng thành, còn tốt bụng như thế.

Imhotep ngăn ra, hỏi: “Tại sao?”

Made nhìn Beni nói: “Ba suy nghĩ xem, con muốn học võ, mà cái túi cát thì cứng như thế nào?”

Aisha đang đắc ý trong lòng, khi hiểu rõ cô gần như ngã nhào trên đất, một bên miên man suy nghĩ: Đứa con gái này đến tột cùng là giống ai?

Aisha lập tức liền biết Made giống ai, vì người cha sau khi con gái nói như thế thì nệm má trắng nõn của cô bé đang pp mỉm cười, nói: “Nếu Made nói thế thì hần ta vẫn còn có chỗ dùng, vậy để hần sống đi!”

Beni cuối cùng được đặt xuống đất, nhưng anh lại cảm thấy không có lý do gì để cao hứng cả. Cũng may là không bị biến thành xác ướp, anh vẫn là cảm kích nhìn về phía Made một cái. Đường nhiên anh cũng

không có gan lại chạy trốn lần nữa, vì cô chủ nhỏ sẽ không có khả năng máu huyết dâng trào cầu xin cho anh lần thứ hai.

Mà nhân vật chính Aisha của chúng ta hiện nay đang bị đã kích, vẫn đang quỳ rạp trên đất, cô cảm thấy cuộc sống đã không còn hi vọng gì, hành vi của con gái cùng chồng mình trên phương diện nào đó thật là quá mức chịu đựng. Điều này làm cô trở nên buồn bực.

Imhotep khó hiểu, Made dùng bàn tay nhỏ bé chạm nhẹ mặt Aisha nói: “Mẹ không vui sao?”

Aisha bị hành động quan tâm của con gái làm cho tỉnh táo lại nói: “Không có, mẹ tại sao lại không vui chứ?”

Made chỉ tay ra ngoài nói: “Mẹ, con đi chơi với Beni nha?”

Aisha trong mắt mang theo ý cười: “Đi đi, nhớ trước khi trời tối phải trở về.” Sau đó xoa đầu cô bé, mình như thế nào lại cảm thấy tuyệt vọng chứ?

Sau khi Made rời đi, Imhotep ôm lấy Aisha cười nói: “Con gái, không thể tốt bằng em.”

Aisha bắt đầu dĩ thử dãi, cô đối với anh thật không có biện pháp.

“Em muốn đi uống gì đó trước khi trở về nghỉ ngơi không?” Với Imhotep trên thế giới này nơi duy nhất anh quen thuộc là quán bar địa phương, do anh là chủ nhân bí mật của thành phố, mỗi khi đến đó đều được miễn phí thậm chí là nhiệt liệt chào mừng.

Anh không dễ say có thể uống được khá nhiều, nên cũng thường hay đi.

Mà thân thể này của Aisha lại có một tật xấu, chỉ cần uống rượu thời điểm làm chuyện kia thì ngoài ý muốn rất kích tình.

“Chỉ là đi uống chút gì đó thôi sao?” Cũng xem như là vợ chồng già, mỗi lần Imhotep muốn làm chuyện vợ chồng Aisha vẫn cảm thấy rất thẹn thùng.

Tuy nhiên có một việc Aisha luôn lo lắng, lúc nào cũng quan tâm, thì phải là đã ba bốn năm đi cả của cô không có đến. Vì nguyên nhân này cô không cần lo lắng ngoài ý muốn mang thai, mà hoài nghi mình không phải chân chính là phụ nữ.

Tốt rồi, trong tình huống này cô có thể làm từ đầu đến đuôi, kích tình không ngừng.

Trước khi đi quán bar Aisha yêu cầu Imhotep phải thay quần áo bình thường, vài năm nay cô đã chuẩn bị rất nhiều quần áo cho anh, nhưng anh vẫn không có thói quen ăn mặc như thế.

Nhưng khi cô mãnh liệt yêu cầu, mỗi lần ra ngoài anh vẫn sẽ ăn mặc chỉnh tề. Giống như lúc này, anh ăn mặc rất đạo mạo. Áo sơ mi màu xám, áo khoác màu đen, làm cả người càng thêm thần bí. Hơn nữa còn có quần dài và giày da, Aisha thiếu chút đã nhận định người đàn ông này thuộc tầng lớp văn minh hiện đại.

Có điều cô sai lầm rồi, vì người này vừa đi ra ngoài đã nói: “Hi vọng hôm nay các nô lệ sẽ đem rượu tốt nhất của bọn họ ra.” Nói xong còn cười một cách chững chạc.

Aisha không có bất kỳ suy nghĩ gì, đại khái sau 2 năm anh có lẽ sẽ quen với cuộc sống nơi này hơn.

Hai người cùng nhau đi đến quán bar, hôm nay nơi này cực kỳ náo nhiệt, trừ bỏ bọn họ còn rất nhiều người từ nơi khác đến, có thể là thương nhân hoặc cũng có thể là khách du lịch.

Vì Aisha là một cô gái Phương Đông, nên lúc cô vừa tiến vào đã bị rất nhiều người chú ý. Phần lớn là đàn ông, bọn họ đối với cô gái nhỏ da trắng nõn nà lại nữ tính nổi lên thú tính, nhất là sau khi say rượu.

Imhotep chọn vị trí bọn họ thường hay ngồi, gọi rượu, không cần người phục vụ ông chủ quán rượu đã tự mình đem rượu đến. Chỉ lát sau, hai loại thức ăn khác nhau cũng được bưng lên. Aisha cảm thấy Imhotep thay đổi, ít nhất anh bây giờ cũng thích ăn đồ ăn nơi này.

Khi quay đầu thì thấy một người đàn ông bảnh trai đang đi về phía bọn họ, anh ta đứng ở phía sau Aisha giờ ly rượu lên uống một ngụm, sau đó hơi cúi người nói với cô: “Xin chào, cô gái xinh đẹp.”

Aisha nghĩ anh ta hẳn là uống say, vì bình thường những người này sẽ không bắt chuyện với đàn ông hay phụ nữ. Cô mỉm cười nói: “Xin chào.”

Người đàn ông kia tự ngồi xuống bên trái cô, cười nói: “Cô là người Phương Đông à?”

Aisha sợ Imhotep ra tay đánh người, vội nói: “Đúng, chỉ là tôi gả cho người nơi này, nên cũng xem là người địa phương.”

Người đàn ông kia nhìn thoáng qua Imhotep, mặt tươi cười nhạt đi mấy phần, nói: “Thật sự đã quấy rầy.” Nói xong anh ta chào đảo đứng lên rồi đi.

Aisha cảm thấy người này không có say, uống say làm sao còn có thể tự chủ như thế — lịch thiệp.

Cô chậm rãi uống rượu, vẻ mặt Imhotep cũng thả lỏng: “Đêm nay trời rất mát, em uống nhiều thêm một chút.” Imhotep rót thêm một ly cho Aisha, thường cô sợ nóng nên uống nhiều nhất là một ly.

Aisha cười nói: “Anh là muốn chuốc say em hả?” Nói xong ngịch ngợm chớp chớp mắt.

Đột nhiên một bàn tay to vỗ lên mặt bàn, một người đàn ông thân thể so với Imhotep không cường tráng bằng, lại không ốm, không biết từ lúc nào đã đi đến đây. Trên tay hắn ta cũng cầm một ly rượu.

“Em gái, tôi thấy em rất khéo gọi, buổi tối ở cùng tôi một đêm thấy thế nào, cam đoan làm em hài lòng. Cơ thể nhỏ bé của em, anh trai đảm bảo làm em bay lên tận trời.”

Lời nói này thật là bất lịch sự, Aisha nghe thấy mặt đỏ lên. Vì sao? Vì cô cơ hồ mỗi ngày đều bay!

Imhotep không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục Aisha, anh bỗng đứng dậy, nắm lấy cổ áo tên đàn ông kia liền giơ lên nắm đấm.

Anh còn chưa kịp đánh, tên đó đã bị người đàn ông lịch thiệp khi nãy quật ngã trên đất, anh ta lạnh lùng nói: “Mày đúng là tên chó má, không phải bảo cho người khác yên tĩnh chút sao? Cô gái này đã có chồng mà mày còn giở trò lưu manh.” Nói xong thật sự cho tên kia mấy cú đấm vào mặt.

Tên kia bị anh ta gọi là chó má còn bị ăn mấy cú đấm, nhỏ giọng nói: “Mày cũng thấy, hành động của cô gái này thật sự rất hấp dẫn, làm tao bị lửa đốt.”

Anh ta nghe xong lại cho tên kia mấy đá rồi quay sang nhìn Imhotep, cười nói: “Anh cho tôi xin lỗi tên này cũng do say rượu nên mới thất thố như vậy, vì đền tội hai người cứ để tôi trả tiền.”

Aisha vội nói: “Ông chủ nhớ nha, bàn này là bọn họ trả tiền.” Bản thân đến đây chưa bao giờ trả tiền, hiện có người muốn thay bọn họ trả, ông chủ nơi này chắc chắn muốn lấy.

Imhotep cũng không phải rảnh rỗi lo chuyện người khác, anh hừ một tiếng ngồi xuống nói: “Bảo hắn ta cẩn thận một chút.”

Người đàn ông lịch thiệp cười nói: “Tôi gọi là Daoud, là thương nhân đi ngang qua đây.” Anh ta tự giới thiệu bản thân.

Aisha liếc mắt nhìn Imhotep, cái tên Daoud này thật sự rất quen thuộc. Nhưng lại là hai người khác nhau, ngay cả màu da cũng bất đồng.

Nhưng anh ta bảo anh ta là thương nhân bọn họ căn bản không tin, những người này đều mang theo mấy người còn có hướng dẫn du lịch biết tiếng Ai Cập, cho nên trăm phần trăm bọn họ là tìm kiếm thành phố chết – Hamunaptra!

50. Chương 50: Kẻ Trộm Mộ

Kho báu đối với những kẻ bên ngoài luôn là dụ hoặc vô tận, cho nên mấy năm gần đây cũng không ít người tìm đến Hamunaptra. Chỉ có điều thành phố đã bị nhấn chìm trong cát, rất ít người có thể tìm kiếm được vị trí đích thực của nó, những người này sợ là sớm cũng có kết cục như vậy.

“Thật sao?” Aisha hỏi.

Daoud cứ nghĩ sẽ nghe bọn họ giới thiệu về bản thân, anh nhìn ra được hai người này địa vị hẳn là rất cao trong thành phố. Mà người đàn ông kia hình như rất khó chịu về sự có mặt của anh, kéo cô gái kia một cái nói: “Trở về thôi, nơi này thật nhiều ruồi bọ.”

Tên đàn ông nạt nộ khi này nghe Imhotep nói thế thì rất tức giận, vừa muốn tiến lên đã bị Daoud ngăn lại, nói: “Vây tạm biệt hai người.”

Hiện tại Aisha cảm thấy tâm cơ người đàn ông này rất sâu, lúc đầu chỉ nghĩ anh ta là một người lịch thiệp, nhưng xem ra anh ta cũng chỉ là giỏi chịu đựng.

Sau khi về đến nhà, buổi sáng ngày thứ hai liền có khách đến, người tới lại chính là Daoud kia. Anh ta cầm theo rất nhiều quà gặp mặt, nói là đến gặp Imhotep.

Người dân trong thành phố đều biết người này, anh có cảm giác anh ta có liên quan đến Hamunaptra. Bằng không thể nào lại cùng tên với đại tư tế kia, anh sớm đã đi tìm hiểu, biết được đại tư tế Ai Cập cổ kia có liên quan đến Hamunaptra, nhưng liên quan thế nào thì anh hoàn toàn không rõ.

Tra không ra chỉ có thể đến hỏi, anh tự tin bằng sự nhạy bén của mình có thể hỏi được tung tích của Hamunaptra, chỉ cần biết người Ai Cập cổ Imhotep kia có liên hệ như thế nào là được.

Vừa đi vào lại thấy cô gái xinh đẹp đang ngồi bên bờ hoa sen đọc sách, cô ăn mặc rất giản dị, lại rất gợi cảm.

Mà người đàn ông gọi là Imhotep đang ngồi phía sau cô, một đôi tay ôm lấy cô gái từ phía sau. Khi thấy anh ta đến, Imhotep vẫy tay chỉ chỗ ngồi bên cạnh, nói: “Ngồi đi!”

Đến thế giới này cũng hơn ba năm, cho nên chuyện phải mời khách ngồi anh chậm rãi cũng tiếp thu.

Daoud ngồi xuống, anh ta cho người đem quà lên, đó là một cái đài radio.

Imhotep không quan tâm, anh căn bản không biết nó là cái gì, nhưng vợ mình lại run một cái, ngay sau đó lại cười nói: “Oa, thật không dễ để người đưa thứ này đến, mà có kênh sao?” Tự tay mình mở ra, phát hiện thật sự có kênh, nhưng lại là kênh Ai Cập.

Từ bên trong âm nhạc phát ra, Imhotep thế này mới nói: “Nhận.”

Khóe miệng Aisha cong lên, cầm radio rời đi, lại không khỏi thở dài. Tuy rằng, anh rất cục cựa cũng chịu tiếp khách, nhưng lại nhận quà một như thế, thật sự là không cho khách mặt mũi gì, không biết là phải chờ bao lâu anh mới thật sự có thể hòa nhập vào thế giới này nữa.

Daoud cắn răng chịu đựng, tiếp tục cười nói: “Tôi có hỏi qua, người ta nói anh là Imhotep, phú thương của thành phố.” Mọi người đều bảo anh ta là phú thương, lại không biết anh ta buôn bán cái gì. Thế nhưng anh ta lại là người có tiền, chỉ cần nhìn khu nhà xa hoa này liền biết.

Đương nhiên còn có cái cô gái kia, không biết tên cô là gì, nhưng hai tay hai chân cô đều đeo trang sức làm bằng vàng ròng. Lỗ tai cũng là đeo bông tai làm bằng bảo thạch, trên đầu càng là trang sức làm người ta phải hoa cả mắt.

Mà theo sau lại là một người giúp việc, trên người anh ta cũng đeo mấy món bằng vàng. Một người giúp việc như thế, nhà này phải giàu có cỡ nào?

“Thật sao?” Imhotep tựa vào trên ghế dựa, nhàn nhả trả lời.

Daoud nhìn anh một thân váy xa hoa đính vàng, hai chân đeo vòng vàng. Nếu là ở Ai Cập cổ đại, cái này chính là tượng hình của quý tộc. Càng làm người ta phải buồn bực là, cho dù là cô gái kia hay người đàn ông này, trên người đều là đồ cổ. Chẳng lẽ anh ta không sợ bị người xông đến cướp sao?

“Anh chắc cũng đã sống ở đây một thời gian dài, cũng biết đến truyền thuyết của Hamunaptra chứ?”

Imhotep mỉm cười nói: “Anh là muốn biết Hamunaptra nằm ở đâu?”

Daoud không nghĩ Imhotep sẽ trực tiếp nói vào trọng điểm, không khỏi nói: “Thực không dám giấu diếm, tôi tuy là thương nhân nhưng đối với lịch sử Ai Cập cổ thật sự rất có hứng thú, càng muốn nhìn thấy thành phố chết trong truyền thuyết kia.”

Imhotep nói: “Thật sao? Beni....”

Từ xa Beni nghe tiếng chạy nhanh đến, Imhotep nói: “Đem bản đồ Hamunaptra ra đây, đưa cho anh ta.”

Beni liếc mắt nhìn Daoud một cái, sau đó run run khoe miệng nghĩ: Anh ta sắp gặp chuyện không hay rồi.

Beni rất nhanh cầm bản đồ đến, giao cho Daoud. Daoud chăm chú nhìn chiếc nhẫn trên tay Beni, ước chừng có ngàn năm lịch sử!

“Như vậy thật sự được không? Có rất nhiều người muốn có bản đồ của Hamunaptra.” Daoud chỉ là đến hỏi một vấn đề liên quan đến Hamunaptra, lại không ngờ mình thế nhưng nhận được bản đồ, anh thật không biết bản đồ này là thật hay giả.

“Nếu anh không muốn có thể trả lại, có thể trả lại cho tôi.” Imhotep dù sao cũng là đại tự tế, trên người không chỉ có uy nghiêm mà còn có một loại tự nhiên làm người khác phải tín nhiệm.

Aisha từ xa xem mà mỉm cười, chồng mình chắc chắn là đưa hân ta cái bản đồ giả rồi.

Daoud cầm bản đồ trong tay, nói: “Tất nhiên muốn, cảm ơn anh.” Nói xong anh ta còn muốn biết thêm nhiều chuyện của Imhotep, nhưng Imhotep đã mở miệng nói: “Mục đích đã đạt được, Beni tiễn khách.”

Daoud nói: “Vâng cảm ơn anh, gặp lại.” Anh ta đứng lên rời đi. Vừa nhắc chân liền phát hiện bên chân đứng một con rắn hổ mang nhỏ.

Cho dù chỉ là một con rắn nhỏ, anh ta cũng phải phát hoảng quát to một tiếng lui mấy bước.

Mà con rắn hổ mang nhỏ căn bản không để ý đến anh ta, trườn đến trên đùi Imhotep rồi lên cổ nằm xuống, giống như đang ngủ.

Gia đình này rốt cục là cái gia đình gì, vì sao người người đều kì lạ như vậy? Anh cảm thấy mình đúng là đang làm trò, chủ nhân sủng vật độc xà làm sao có thể nào không nguy hiểm.

Nhìn thân ảnh của anh ta hoảng sợ mà đi, Aisha đi đến nói: “Hai người thật là, một lớn một nhỏ đúng là hai cái trứng thối.” Một người dùng bản đồ giả, một người dùng thân thể để dọa người.

Imhotep nói: “Anh chẳng qua là tạo cơ hội cho bọn họ mà thôi, có thể hay không sống sót trở về thì phải xem năng lực của họ.”

Aisha nói: “Chưa vào được, cũng đã bị nhóm xác ướp của anh dọa chạy mất.” Vài năm nay, người đi vào trong đó, không phải bị trùng ăn thì là bị xác ướp dọa chạy đi, rất ít người có thể đi vào hầm mộ.

Imhotep ôm vợ vuốt đầu con gái nói: “Nơi đó không thể bị bọn họ quấy rầy, nơi này càng không thể.”

Aisha gạt đầu, cuộc sống hiện tại của bọn họ rất thỏa mãn, cô cũng không muốn bị người ngoài quấy rầy. Sau này tin tức của những người trộm mộ lại đến, bọn họ nghe cũng chỉ cười mà thôi.

Vì là người có tiền, lại là địa chủ, bọn họ rất nhanh nối đường dây quốc tế, không những có TV còn có điện thoại.

Con gái đã tám tuổi, vẫn như trước nghịch ngợm.

Beni kết hôn, vợ là người địa phương, anh chuyển ra bên ngoài ở nhưng vẫn trở về hầu hạ bọn họ.

Thế nhưng Aisha vẫn than thở, Imhotep hỏi: “Em đang nghĩ cái gì?”

Aisha nói: “Con gái rất tệ, ban ngày biến thành rắn lại luôn chạy ra ngoài chơi. Buổi tối lại muốn đi học bổ túc, làm em không thấy con đâu cả.”

Imhotep vuốt nhẹ đầu cô, nói: “Thì ra là nhớ con, con cũng chỉ muốn học tập thêm, đối với tương lai sau này rất tốt.”

Aisha nói: “Thật ra, em rất muốn sinh thêm một đứa, anh có phải trách em không thể lại sinh con?” Cũng đã tám năm, hai người tình thú không giảm, lại không cách nào thụ thai.

51. Chương 51: Xác Ướp Trở Về

Imhotep ôm cô, nhỏ giọng nói: “Làm sao có thể trách em được? Một đứa con gái đã là món quà đối với chúng ta rồi, anh thật sự rất hạnh phúc.”

Aisha vuốt cơ ngực của Imhotep nói: “Nhưng em muốn....”

“Thế thì anh sẽ cố gắng hơn.” Imhotep cười ôm Aisha vào trong phòng, cô lúc này cũng không có gì phải xấu hổ, chỉ có không chịu thua Imhotep hôn lại anh một cái. Cô vừa hôn vừa nghĩ, cho dù anh có cố gắng hơn, không có vẫn là không có.

Lúc hai người kịch tình đang bay lên, Imhotep đột nhiên ngửi được một cổ mùi máu tươi, anh giơ tay thì thấy tất cả đều là máu.

“Ah?” Anh lắp bắp kinh hãi, nhanh chóng nâng Aisha ngồi dậy quan sát cô một cái.

Aisha khỏe môi co rút, ngấm lại người này cũng là đại tư tế cao quý của Ai Cập cổ đại, làm sao có thể biết đến loại chuyện này của phụ nữ? Tuy là sống lại một lần nhưng cuộc sống vẫn bình thường như trước, chỉ có thêm Aisha bên cạnh, dĩ cả của cô cũng chưa từng tới qua, anh đương nhiên không biết phải làm cái gì.

“Em cần băng vệ sinh.” Không phải băng bó....

Imhotep nhanh chóng nhảy xuống giường, hướng bên ngoài kêu: “Người đâu....”

Aisha vội kéo anh lại mặt đỏ bừng nói: “Vẫn là không nên nhờ người khác, không bằng lát nữa em tự đi mua.”

Imhotep làm sao có thể đồng ý? Cho dù là vợ mình có kim cương bắt hoại thân đi chăng nữa, nhiều năm như vậy đây vẫn là lần đầu tiên chảy máu. Vì thế anh vỗ nhẹ mặt cô nói: “Chờ ở trên giường, anh sẽ rất nhanh quay trở lại.” Do đó, đại tư tế vĩ đại của chúng ta mặc vào váy chạm vàng của anh đi mua băng vệ sinh.

Chuyện này làm Aisha ở trên giường đứng ngồi không yên, nghĩ: Như thế không được, người ta dù gì cũng là đại tư tế. Trái lại: Cũng không có gì không đúng, cũng chỉ là chồng đi mua băng vệ sinh cho vợ, hơn nữa vẫn có mấy ông bố đi mua băng vệ sinh cho con gái mà!

Không chờ cô bình tâm lại, Imhotep đã trở về. Trong tay anh ôm một chồng các loại băng vệ sinh.

Thời này dù đã có băng vệ sinh, nhưng cũng không phải có rất nhiều người dùng, anh ấy thế nhưng mua về tất cả các loại chẳng lẽ không cảm thấy phí phạm sao?

Quên đi, trước cần phải dùng rồi nói.

“Nhân viên cửa hàng nói đây đều là băng vệ sinh, anh không biết em dùng cái gì mới tốt, cho nên đều mua hết.” Imhotep đem tất cả bày trước mặt cho cô chọn lựa.

Aisha dùng ba giây chọn ra một loại liền nhanh chóng chạy vào toilet, toilet nơi này mặc dù vẫn dùng nước dội bồn cầu, nhưng ngày ngày đều có Beni chà rửa sạch sẽ.

Sau khi cô đi ra ngoài, không khỏi nói: “Cái này có thể xem như là lần hành kinh đầu tiên không? Sao em không hề cảm thấy đau bụng?”

Imhotep lôi kéo cô nói: “Vậy thì nghỉ ngơi, không được chạy lung tung.” Mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng vì sự an toàn của vợ, anh cần phải ‘nhẫn nại’.

Aisha thật sự nghe lời trèo lên giường, tự nói lại giống như châm chọc Imhotep: “Anh nói xem, sau khi con tám tuổi kinh nguyệt mới đến không phải rất khó hiểu sao?” Đột nhiên nghĩ đến con cũng đã tám tuổi, đó không phải là đã qua tám năm sao. Tám năm, chính là thời gian xảy ra kịch tình của xác ướp phần hai, nhưng điều kiện tiên quyết là Imhotep phải trở về địa ngục mới xảy ra.

Anh lúc này cũng không cần trở thành bá chủ thế giới hoặc cần hồi sinh cô gái tên Anck-Su-Namun, anh có người nhà anh muốn bảo vệ, mấy chuyện này thì bọn họ cứ tự đi mà làm! Cô cảm thấy mình có thể an tâm trải qua cuộc sống hạnh phúc, cho nên không cần vội.

Lại thêm lần đi cả này, cô thậm chí có thể cảm nhận được một sinh mệnh nhỏ lại vừa bắt đầu nảy mầm.

Trước kia khi mang thai Made cô cũng chỉ trải nghiệm bước đầu mà thôi, cũng chưa trải qua toàn bộ quá trình. Nếu lúc này lại có, cô tin rằng có thể làm một người mẹ đúng nghĩa.

Nghĩ đến những chuyện tốt, cô từ từ thiếp đi.

Bỗng dưng, Imhotep quay đầu lại lớn tiếng nói: “Kẻ nào?”

Aisha tỉnh lại, hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Trong phòng nhất thời xuất hiện một người mặc áo đen, trên mặt anh ta có một hình xăm màu đen. Anh ta liếc nhìn Aisha, cảm thấy cô so với tám năm trước không hề thay đổi, dù là một chút.

“Ardeth Bay?” Anh ta tại sao lại xuất hiện ở đây?

Imhotep chuẩn bị ra tay, anh hiện rất ghét bị người khác đến quấy rầy cuộc sống của mình. Mà Ardeth Bay cũng biết hiện tại Imhotep thích yên tĩnh, một chút dã tâm cũng không có. Nếu như anh có, thế giới này lúc này đã lộn xộn.

“Chờ chút, tôi đến đây không có ác ý gì, chỉ là muốn nói với hai người có một nhóm người đang đến đây, bọn họ hình như đang tìm vị trí chính xác của Hamunaptra, hơn nữa còn mang rất nhiều vũ khí, tôi nghĩ hai người cần biết chuyện này nên mới đến đây báo tin.” Anh ta là muốn mượn sức của Imhotep, anh ta biết Imhotep có thể giải quyết nhóm người đó trong nháy mắt.

Kỳ thật anh ta cũng không muốn giết người lung tung, mấy năm nay những người đó đều bị xác ướp của Imhotep dọa chạy mất, cũng đỡ rất nhiều gánh nặng cho anh ta.

“Thật sao, nhưng tôi cũng không muốn hợp tác cùng mấy người.” Imhotep làm ra cái tư thế mời đi, đây là lễ phép anh học được từ những người ở đây.

Đại tư tế ở Ai Cập cổ chỉ duy nhất hành lễ với Pharaoh, cho nên tiếp thu được đến mức này cũng không dễ dàng gì. Aisha lúc này cảm thấy rất vui, hiện tại cô cảm thấy tư thế của anh dùng chẳng ra làm sao cả, đúng là học chưa đến.

Ardeth Bay nói: “Tôi cảm thấy bọn họ không đơn giản, cho nên cần sự giúp đỡ của anh.”

Nếu đoán không sai, kiếp sau của Anck-Su-Namun đang ở cùng những người đó. Nhưng bọn họ đến đây để làm gì? Không phải là đến tìm Imhotep thống trị thế giới chứ?

Thống trị thế giới có gì tốt đâu? Thật không hiểu đầu óc bọn họ có cái gì trong đó. Cô ngồi dậy, chợt nghe Imhotep nói: “em yêu, em không thể cử động, chuyện này cứ giao cho anh giải quyết.”

Aisha lại nằm trở lại, cô còn không biết Imhotep có thiên phú đàm phán đấy. Imhotep nói với Ardeth Bay: “Tôi sẽ không giúp bất kỳ ai, nhất là những người bảo vệ Pharaoh, nhưng nếu bọn họ có ý đồ làm hại gia đình tôi, tôi sẽ khiến cho bọn họ xuống địa ngục.”

Ardeth Bay trong tám năm cũng gặp Aisha vài lần, anh ta cảm thấy cô hạnh phúc là tốt rồi. Anh ta gạt đầu, nếu bản thân có thể giải quyết thì cũng không nên làm phiền đến cuộc sống bình thường của bọn họ. Lúc quay đầu muốn rời đi, anh lại thấy một cô bé đi về phía mình.

Cô bé nhìn rất giống Aisha, hai má phúng phính tinh nghịch, tóc buộc đuôi ngựa nhìn rất đáng yêu.

“Chào chú.” Cô lễ phép nói.

Ardeth Bay kinh hãi lắp ba lắp bắp nói: “Đây là quả trứng kia?”

Aisha gật đầu, cười nói: “Gọi là Made.”

Thì ra mình cho nó là trứng thối nhưng lại có thể ấp ra một Aisha nhỏ cơ đấy, Ardeth Bay cúi đầu nói: “Bé con có thể gọi chú là chú Ardeth Bay.”

“Cháu tên là Made, chào chú Ardeth Bay.” Made cười đến vô hại, triệt để làm cho Ardeth Bay cảm thấy cô là ‘bé ngoan’, anh cảm thấy rất thích.

“Made thực ngoan, bình thường thích làm cái gì?” Ardeth Bay tùy ý hỏi, dù sao trước kia cũng ôm qua bé rất nhiều lần, dù lúc đó chỉ là vì chọc Aisha.

Made tiếp tục cười vô hại nói: “Bắt cá, bắt chim, khi dễ Beni!”

Tác giả có chuyện muốn nói: Made tiếp tục cười vô hại nói: “Bắt cá, bắt chim, khi dễ Beni!” Haha....

52. Chương 52: Thật Là Biết Hợp Tác!

“.....” Đây là những việc một cô bé sẽ thích làm sao? Trong đó còn có ‘khi dễ Beni’, con bé sẽ khi dễ như thế nào?

Hiện tại Ardeth Bay cũng không có thời gian làm rõ, anh còn phải đi ngăn cản bọn người kia. Theo hành động của bọn họ có thể thấy được, bọn họ là muốn khai quật Hamunaptra.

Nặng má Made, Ardeth Bay cười nói: “Chú phải đi rồi, tạm biệt.”

Made nhanh chóng lấy ra một cái bọc giấy, cười nói: “Chú, cháu có quà cho chú nè, nhớ ăn lúc còn nóng nha.”

Ăn?

Ardeth Bay nhận lấy bọc giấy nói: “Cám ơn Made nhé.” Thế này mới rời khỏi.

Aisha lúc này vỗ trán bị kích nói: “Chính con còn không ăn lại đưa người khác ăn, như thế không tốt đâu Made.”

Made vô tội nói: “Là ba mẹ không cho con ăn, con nướng rất ngon, không ăn rất đáng tiếc, không đưa người khác chẳng lẽ bắt Beni nuốt hết?”

Aisha thế này mới ý thức được Beni đáng thương nhường nào, do đó nói: “Con thích thì sau này cứ đưa, nhưng tuyệt đối không được đưa cho chú Ardeth Bay.”

“Tại sao?” Lần này là cả cha và con gái đều mở miệng hỏi.

Imhotep cái gì cũng tốt nhưng khổ nỗi rất bao che khuyết điểm, con gái khi dễ nửa số dân chúng trong thành phố anh cái gì cũng không nói, thậm chí còn ở bên cạnh khẽ cười, ở những lúc quá mức thì chỉ nói: “Lần sau không được như vậy nữa.” Nếu lần sau con bé còn tái phạm, thì cũng chỉ lập lại: “Lần sau không được như vậy nữa.”

Chẳng phải người đều nói cha hà khắc mẹ hiền lành sao, thế nào trong nhà này lại đảo ngược?

Aisha cảm thấy không thể không giáo huấn Made một chút, vì thế nói: “Con yêu, con phải biết rằng chú ấy đối nhà chúng ta có ân, đối với ân nhân của mình làm sao có thể đùa giỡn như vậy được? Cho nên, không thể làm như vậy nữa, hiểu không?”

“Đã biết.” Cha và con gái hai người trầm miệng một lời.

Aisha định nói với Imhotep: Em không phải nói với anh. Nhưng sau đó lập tức ngậm miệng lại, thái độ của anh cũng không có ý tốt gì, vừa nhìn đã thấy!

Lại nói đến Ardeth Bay sau khi rời khỏi nhà của Imhotep, còn đang suy nghĩ, con gái của Aisha thật ngoan hiền. Đã thế còn tặng quà cho anh, bộ dáng so với mẹ còn hiểu chuyện hơn.

Ardeth Bay mở cái bọc giấy ra, nhìn bên trong là một miếng thịt nướng. Vì được nướng chín tốt, vàng óng ánh, không nhìn ra là loại thịt gì, nghĩ một chút liền bỏ một miếng vào miệng.

Chỉ một miếng anh lập tức cảm thấy hương vị rất không đúng, có chút kỳ quái, cũng không phải là ăn không được, chỉ là mùi vị của thịt rất khác lạ.

Anh nghiêm túc nhìn miếng thịt, thoạt nhìn như thịt chim, lại giống như thịt thỏ. Cầm lên một sợi lông còn dính trên miếng thịt, lại có màu nâu, đến cùng là con gì.

Dưới chân bông có một con vật chạy ngang qua, vừa nhìn thấy Ardeth Bay khoe môi co giật vài cái, cuối cùng ngồi xổm, nôn mửa, nôn đến ngày đêm không rõ.

Chờ đến lúc anh ta nôn hết ra, mới vô lực nói thầm: “Aisha, con rắn nhỏ nhà cô không có việc gì lại đi nướng chuột tặng người khác sao? Cũng thật quá rồi.” Thiết chút nữa đùa chết anh.

Đương nhiên chuyện này Aisha và Imhotep đều biết, con gái bọn họ có sở thích tặng chuột nướng cho người khác, bọn họ cũng quen rồi, nên cũng hay quên nhắc nhở. Hoặc có thể nói Aisha là quên, Imhotep lại cảm thấy con gái nghịch ngợm một chút mà thôi, anh làm cha tất nhiên có thể dễ dàng tha thứ.

Hoặc có thể nói lúc đầu nghịch ngợm, chờ lớn lên nhất định sẽ ngoan.

Aisha tương đối lo lắng cho tương lai con gái, cô đem drap giường bắn gối lại ném qua Imhotep nói: “Anh nói xem Made khi nào sẽ ngoan hơn chút?”

Imhotep cười nói: “Chờ đến khi con bé có người trong lòng sau hãy nói.”

Aisha nói: “Đúng nha, chờ đến lúc con bé kết hôn, có chồng thì sẽ không nghịch như thế nữa, hi vọng đến lúc đó sẽ không thích nướng các loại động vật như vậy chơi.”

Imhotep bỗng nở nụ cười, nói: “Anh nghĩ ngày này sẽ đến khá trễ.”

Aisha không hiểu nói: “Tại sao?”

Imhotep ngồi trên giường ôm Aisha nói: “Em nghĩ xem, thể chất của con bé cùng người thường khác nhau, nếu không có nọc độc, chúng ta cũng không cần lo lắng sẽ có người nào đối với con làm chuyện gì.”

Aisha miệng há to, nửa ngày cũng không khép lại, cuối cùng vỗ trán nói: “Con bé thật thảm, không đúng, là người đàn ông của con bé thảm.”

Imhotep hôn Aisha, hai người ôm nhau nghĩ đến tương lai của con gái, càng nghĩ càng cảm thấy nhà bọn họ có thể an tâm nhiều hơn so với nhà người khác đây? Con gái thể chất là kim cương không thể phá!

Đương nhiên, ngày này con rất xa, Imhotep hỏi Aisha: “Còn cảm thấy khó chịu?”

Aisha lắc đầu nói: “Không có.”

Imhotep vuốt bụng cô, bỗng nhiên nói: “Lúc này, anh có nên cầu nguyện một đứa con nữa không?” Về mặt anh có chút chờ mong, giống như đây là một chuyện vô cùng xa vời.

Aisha cười nói: “Chỉ là một đứa bé mà thôi, em sinh cho anh là được, không cần cầu nguyện, lần này nếu không được thì còn lần sau.....Ừm.....”

Imhotep ôn nhu hôn cô, nói: “Aisha, cảm ơn em.”

Aisha cũng nói: “Imhotep, cảm ơn anh vì đã yêu em.”

Hai người triền miên một lúc, nhưng cũng không thể tiếp tục, đành nhắm nài ngủ.

Hôm sau, hai người đều không dậy sớm.

Aisha vì có đi cả nên dậy trễ, Imhotep sợ làm cô tỉnh giấc nên chỉ nằm chờ cô tỉnh lại.

Chờ bọn họ đứng lên làm mọi chuyện cần làm, thì bên ngoài đã có rất nhiều người đến. Những người này bọn họ không quen biết, Beni thì đang tiếp khách đem trà, cùng thức ăn lên.

Điểm lấy lòng này có chút không cần thiết, dĩ nhiên là còn có thịt do Made nướng.

Khách cũng không hỏi đây là thịt gì, bọn họ chỉ cảm thấy mùi vị cũng không tệ, hơn nữa còn mềm, lại được cắt thành những miếng nhỏ dễ ăn.

Bọn họ đến ăn uống đã nửa ngày, lúc này mới nhìn thấy nam nữ chủ nhân xuất hiện. Trong đó một người khá lớn tuổi bước ra, nói: “Ngài là Imhotep?”

Imhotep thấy cái bàn đầy thịt liếc mắt nhìn vợ một cái, hai má cô phồng hồng, thở phì phò, rõ ràng là tức giận.

Anh ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói: “Tha thứ cho con bé một lần đi, cam đoan lần sau sẽ không lại như vậy.” Sau đó kêu lên: “Beni, tại sao lại dùng cái này tiếp đãi khách, mau đem đi đi.” Vì khách ăn phải thức ăn không nên ăn do con gái làm ra, anh cũng trở nên khách khí vài phần, đối với câu hỏi của khách trả lời: “Đúng vậy.”

Người đàn ông lớn tuổi đó cao hứng, ông ta đi lên phía trước hai bước nói: “Tôi tên là Hafez, muốn hợp tác với anh.”

“Hợp tác?” Imhotep ngồi trên vị trí chủ nhà, Aisha cũng chặm rãi ngồi bên người anh. Những người này sẽ không phải là người trong bộ thứ hai xác ướp trở về chứ, không nghĩ đến bọn họ sẽ xuất hiện trước khi kịch tình xảy ra.

Nếu thật sự là bọn họ, những trò đùa dai của con gái dùng đúng rồi. Nhìn Beni đang chuyển đi những mâm thịt nướng, khoe miệng co rút, bị một con rắn nhỏ không nói tiếng người sai khiến thật sự cũng không dễ dàng gì.

Ngẫm lại anh ta chăm sóc con gái [bị con gái khi dễ] tám năm nay, đã có thể từ những hành động của con bé đoán được con bé muốn gì?

Nhưng đến cùng mấy con chuột được ai chuẩn bị, tốc độ thật không phải chỉ có nhanh.

Hafez cười nói: “Chúng tôi là đang tìm kiếm hắc kinh, kim kinh, còn có xác ướp bên dưới Hamunaptra, mà ngài Imhotep hẳn là có thể giúp được?”

Imhotep nói: “Không phải không biết vị trí chính xác của Hamunaptra sao?”

Hafez nói: “Không, chúng tôi đã biết rõ vị trí.”

Imhotep khẽ nhăn ừ một tiếng, sau đó thì một người đàn ông có râu đứng lên, hẳn ta cười nói với Imhotep: “Từ tám năm trước, tôi Daoud đã từ ngài cầm được bản đồ.”

Aisha nhìn chăm chú người mặc đồ đen bên cạnh hẳn ta, tròng áo choàng từ đầu đến cuối, không phân rõ là nam hay nữ, nhưng cảm giác về người này so với những người khác rất khác biệt.

Imhotep mỉm cười nói: “Thì ra là anh, đã biết vị trí, vậy chắc anh đã biết bản đồ không phải giả.”

Daoud nghe như thế, khoe miệng co rút, hẳn thật sự muốn tiến lên giết người đàn ông này. Nhưng hẳn vẫn là nhẫn, vì thù năm đó hẳn nhất định phải nhẫn nại.

Vài năm trước, hẳn đem theo người tìm kiếm Hamunaptra, nhưng khi quyết định khai quật mộ thì bị một đám bọ cánh cứng nhào đến.

Bọn hẳn cũng không biết chúng nó là cái gì, nhưng đi đến đâu thì người ngã đến đó- chỉ còn lại xương. Chạy thoát, thì bị một đám xác ướp không rõ xuất hiện đuổi theo.

Hẳn lại là người duy nhất còn sống sót, nhiều năm luôn muốn trở về đây, cuối cùng đụng phải một đám người. Imhotep cho hẳn bản đồ, nhưng lại không nói rõ nguy hiểm trong đó, rõ ràng là cố tình.

Cứ nghĩ Imhotep sẽ khấn trương một chút, dù sao họ cũng là kẻ thù của nhau. Nhưng ngược lại suy đoán của hẳn, người đàn ông này chỉ nhàn nhạt cười, căn bản không biết hẳn là ai.

“Bản đồ không phải giả, nhưng bên trong lại nguy hiểm trùng trùng.” Daoud nói.

Aisha lập tức nói: “Đã biết nguy hiểm còn đi?”

Hafez nói: “Nơi đó dù sao cũng có cổ vật, là giấc mộng của biết bao nhà khảo cổ, cho nên tôi mới muốn cùng hợp tác với ngài Imhotep đây, đến lúc đó quốc gia sẽ rất cảm kích sự cống hiến của ngài.”

Imhotep đột nhiên cười ha ha, nói: “Nhưng Imhotep tôi là người có gia có nghiệp, không muốn đi mạo hiểm, các người phải tự mình đi thôi.”

Cứ nghĩ Hafez sẽ còn cưỡng ép, ai biết ông ta thế nhưng chỉ nói: “Một khi đã như thế không tiện làm phiền ngài Imhotep, chúng tôi phải đi rồi, cảm ơn sự tiếp đãi tận tình của ngài.”

Nhắc đến tiếp đãi, Aisha bỗng vỗ tay nói: “Ai nha, Beni anh vừa xuống bếp lấy mâm thịt bên phải sao?”

Beni bên cạnh ngẩn ra, mấy thứ này đều là cô chủ nhỏ bảo anh nướng, nào có phải trái gì? Nhưng anh vẫn ngoan ngoãn trả lời, nói: “Là bên phải.”

Aisha vỗ tay một cái đứng lên, sắc mặt không đúng nói: “Anh thế nào lại lấy thứ đó cho khách ăn chứ?”

Beni dùng sức gật đầu, anh cũng đâu muốn lấy ra cho khách ăn, nhưng cô chủ nhỏ lại nói nhất định phải làm. Anh hiện tại không sợ Aisha và Imhotep, chỉ sợ một mình cô bé tám tuổi – Made, trong tối ngoài sáng!

53. Chương 53: Kiếp Sau Của Anck-su-namun

Về mặt cực kỳ tiếc hận cùng kinh ngạc, bống nói: “Mâm bên phải tôi nhớ là ngày hôm qua phòng đọc sách bị cháy, thiêu chết mấy con chuột, tôi để lại cho chó ăn, anh thế nào lại đem lên tiếp khách được cơ chứ...”

Vừa nói xong thì Hafez ngã thẳng ra đất, mà Daoud thì ngồi xổm xuống nôn điên cuồng.

Sau đó, có mấy người cũng theo đó nôn mửa.

“Nhanh đưa nước cho khách, giúp bọn họ ới hết ra.” Aisha chỉ huy Beni nói. Chờ đến lúc Beni đem nước lên thì mấy người đó làm sao còn dám bỏ thứ gì vào miệng nữa, người người trợn mắt há mồm nhìn về phía chủ nhà.

Aisha lập tức tức giận chỉ vào Beni: “Trí nhớ anh thật kém, phạt anh một tháng không có tiền lương, xin lỗi khách mau.”

Beni sửng sốt, bị thương liếc nhìn mấy người khách một cái, tất cả ánh mắt đều dồn trên người Beni. Beni yên lặng không nói gì, xoay người lại, hai mắt hướng nhóm khách nói: “Mọi người, là Beni không đúng, xin thứ lỗi.”

Hafez nhú mày nói: “Quên đi.” Sau đó ông ta mang người rời khỏi.

Mà Imhotep thì nhìn vợ yêu của mình ắn ý nói: “Bây giờ anh đã biết Made giống ai rồi!”

Aisha trừng mắt nói: “Ờ? Con giống ai?”

Imhotep đưa tay sờ đầu cô nói: “Aisha yêu quý, em làm anh rất bất ngờ đấy. Cho dù là ba ngàn hay ba vạn năm, trên người em luôn có những điều anh vẫn chưa khám phá ra.” Từ đầu anh đã cảm thấy con gái có những tính cách thật đặc sắc, đầy một bụng đen, nhưng vẫn không rõ là thế nào, giờ xem ra là do di truyền đây.

Mặt Aisha đỏ lên, cô tự nhiên sẽ hiểu được ý của Imhotep, lôi kéo cánh tay anh nói: “Sao nào, hối hận?”

Imhotep ôm lấy mặt cô, cười nói: “Làm sao có thể? Aisha của anh chỉ cần là chính mình là tốt rồi, chỉ cần em thích thì cứ làm!” Dù sao cũng đã có một cái, hai cái thì đã sao nào.

Aisha cầm lấy tay Imhotep nói: “Ừ, em sẽ luôn thật ngoan.”

Imhotep không biết vì sao hôm nay mặt trời thật chói chang, anh sờ đầu vợ của mình, nói: “Trở về dạy anh đổi kênh đi!” Từ khi có TV, anh đã học được rất nhiều, dù vậy, muốn đổi kênh này qua kênh khác, anh luôn bấm sai.

Aisha thở dài, lúc trước mình đổi kênh là dùng từ điển từ xa, nhưng thời kỳ này thì chỉ có thể dùng phím trên TV đổi kênh. Cũng chỉ có vài kênh truyền hình, nhưng tốt là, không có mấy cái quảng cáo đáng ghét.

Hai người tìm hiểu cách để chuyển kênh truyền hình, hoàn toàn quên đi chuyện của những người vừa rồi, Imhotep không quan tâm, anh cảm thấy bản thân lúc này vô cùng bận rộn, cho nên dù bọn người đó có ép buộc thế nào anh cũng mặc kệ!

Nhưng Aisha lại có tâm sự, vì cô nhớ đến sự tồn tại của một người — kiếp sau của Anck-Su-Namun.

Cái cô gái đó không biết có phải ở trong đoàn người kia không, nếu thật sự cô ta nằm trong đó, cô sẽ không để bọn người đó dễ dàng rời đi như vậy.

Suy nghĩ như thế đến tối cô vụng trộm chuồn ra ngoài xem tình hình, kết quả phát hiện những người đó đã rời đi Hamunaptra.

Aisha cưỡi ngựa định đuổi theo, kỳ thật cũng không có mục đích gì, chỉ là muốn nhìn xem kiếp sau của Anck-Su-Namun có đó hay không mà thôi. Vừa lên ngựa thì dây cương bị kéo lại, một lớn một nhỏ đứng ở dưới ngựa.

“Em muốn đi đâu?”

“Mẹ muốn đi đâu?”

Một lớn một nhỏ này thật sự là, ngay cả vẻ mặt đều giống nhau như thế?

Cô quần đuôi tóc nói: “Em muốn đi xem những người kia, Ardeth Bay trước giờ chưa từng khẩn trương như thế.”

Imhotep nói: “Như thế, anh cũng đi.”

“Mẹ, con cũng đi.” Made nhắc chân nói.

“Hai người....” Xem ra hai cha con lúc này vô cùng rảnh rỗi.

Imhotep cười nói: “Cho dù làm cái gì, một nhà ba người chúng ta sẽ luôn ở cạnh nhau.”

Aisha nói: “Đành vậy.” Ai bảo anh nói lời cảm động thế làm gì? Cũng không phải đi đánh nhau, anh nói những lời đó có ích gì chứ?

Lại không nghĩ đến, động tác của bọn người Hafez lại nhanh như vậy. Buổi tối ngày hôm sau bọn họ đến Hamunaptra thì phát hiện những người đó đang đào bới phần mộ!

Ước chừng có hơn một ngàn nhân công, từ xa đã thấy bóng dáng của một cô gái, tóc đen dài, trong một đám đàn ông thật sự rất nổi bật.

Vừa nhìn thấy cô gái đó, Imhotep vô cùng tức giận, anh giơ tay lên chuẩn bị đem cát đá chôn vùi cô ta.

“Chờ chút, chúng ta có lẽ nên....” Đang nói thì từ phía sau vọng lên tiếng người hoan hô, do bọn họ đào được vật gì đó.

“Là hắc kinh, cuối cùng cũng tìm được....” Một người đàn ông nói.

Đoàn người liền nhanh chóng hướng về phía hắc kinh, vây quanh nhìn xem nó như thế nào. Đúng lúc này, bỗng nhiên tảng lữ của Imhotep xuất hiện, bọn họ chính là nhóm xác ướp có nhiệm vụ bảo vệ nơi này.

Thật là tấn trách, không hiểu nổi vì sao bọn họ thật chậm chạp.

Vào lúc này, những người đó đưa hắc kinh cho Anck-Su-Namun kiếp sau, không biết cô ta dùng cách nào mà có thể mở hắc kinh ra không cần đến chìa khóa.

“Không tốt, ả ta muốn không chế bọn họ.” Imhotep nói xong, vươn tay quát to một tiếng. Tiếng la của anh như dã thú, làm Aisha đứng một bên khóe miệng co rút, tiếng quát vừa rồi thật sự phá vỡ hình tượng ôn nhu của anh.

Lúc này cô đã rõ, xem ra những người này muốn tìm hắc kinh hồi sinh Imhotep, hơn nữa còn muốn không chế nhóm xác ướp.

Có điều, trong nháy mắt hắc kinh bị cát đánh bay, làm Anck-Su-Namun thối lui một bước, cùng lúc đó đám thánh bọ cánh cứng từ trong hầm mộ bay ra, chúng nó lâu ngày không có đồ ăn, bây giờ rất thích thú, điên cuồng bay về phía những người đó.

Bất quá Hafez có Daoud đối với loại tình huống này đã sớm chuẩn bị, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất nằm xuống mặt đất, dùng súng lửa.

Bọ cánh cứng sợ lửa, Imhotep lúc này xuống ngựa, không biết anh đọc loại chú ngữ nào, chỉ thấy cát tập hợp trên bầu trời như dòng thác lao thẳng xuống, dập lửa.

Thánh bọ cánh cứng sống ở trong mộ phần ba ngàn năm, số lượng rất nhiều, chúng nó thấy không có nguy hiểm lại tiếp tục bay ra.

Bọn người Hafez không nghĩ sẽ xảy ra tình huống như vậy, nhất thời hoảng hốt. Mất thất có người từ xa đi đến, nhóm người hoảng loạn không chút do dự chạy về hướng người tới, cho rằng nơi đó an toàn.

Đến lúc ngẩng đầu nhìn, trên đất đứng một người đàn ông to lớn, sau lưng anh ta có một cô gái trẻ cùng một đứa bé gái, nhìn bọn họ.

Nhìn thấy rõ là một nhà ba người, một người có lòng tốt kêu lên: “Mau chạy đi....”

Nhưng kỳ tích xuất hiện, thánh bọ cánh cứng cách bọn họ còn mấy thước bỗng nhiên dừng lại, cánh đập phành phạch, giống như nói cái gì.

Chỉ vài giây sau, đám thánh bọ cánh cứng đều quay hướng bên này nhìn. Xem ra, chúng nó không phải nhắm vào người đàn ông phía trước mà là, cô gái cùng đứa bé ở phía sau anh ta. Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy một cảnh tượng thần kỳ, tập thể bọ cánh cứng như răng sắc nhọn, sau đó giống như ‘đau răng’ bay loạn, cuối cùng không rõ là thánh bọ cánh cứng nào đi đầu, tập thể chúng nó lại chạy vào bên trong hầm mộ.

Ardeth Bay giả trang nhân công ở một bên, lập tức nhỏ giọng hô: “Đây là chuyện gì? Phép thuật của Imhotep sao?”

Aisha nhỏ giọng nói: “Không phải, vài năm trước chúng nó có cắn qua tôi, chắc là chúng nó nhớ đến chiến tích sau khi cắn qua tôi thôi.”

Ardeth Bay ho nhẹ một tiếng, kéo xuống khăn trùm đầu của mình, dù biết không phải thời điểm nhưng anh vẫn mỉm cười.

Nhưng khi nhìn thấy cô bé đang nhìn trộm mình, tức khắc liền cười không nổi, khóe miệng co quắp lùi về phía sau mấy bước.

Xác ướp tăng lữ đi đến, quỳ xuống hành lễ trước Imhotep, trong đó có một xác ướp ôm hắc kính đưa cho anh.

Imhotep phát phát tay, bọn họ lại ngoan ngoãn trở về mộ.

Cứ nghĩ tất cả người ở đây sẽ sợ mà chạy mất, ai ngờ còn có mấy người không đi. Trong đó có Hafez, ông ta quỳ xuống mặt đất, dùng tiếng Ai Cập nói: “Chủ nhân, chủ nhân Imhotep, rốt cục tìm được ngài.”

Imhotep vẫn còn thói quen ở Ai Cập cổ, người chỉ cần quỳ xuống đối với anh xưng chủ nhân, nghĩa là đầu hàng, không cần đuổi tận giết tuyệt.

Do lòng tin của bọn họ đặt trên thần linh, trước mặt thần không bao giờ dám dờ dẫm phản bội. Nhưng bây giờ hoàn toàn khác, quan niệm về thần linh đã bị mấy ngàn năm tha hóa, những người này có thể vì lợi ích của mình mà quỳ lạy.

“Nô lệ, người muốn thứ gì từ ta?” Imhotep cao cao tại thượng nói, anh không thích cô gái nhìn giống Anck-Su-Namun kia, nhưng cô ta cũng quỳ lạy nên anh cũng không muốn ra tay làm gì cô ta.

Hafez cung kính nói: “Tôi có thể giúp chủ nhân bá chủ thế giới, năm nay là hạt năm.”

“Hử?” Imhotep nhíu đầu mày. Đại khái là lo lắng, chốc sau nói: “Tôi không phải người các người muốn tìm, đại tư tế Imhotep, không cần phải ở lại nơi này, mau rời đi đi!”

Hafez lập tức nói: “Không, khi chúng tôi nhìn thấy năng lực của ngài thì đã biết ngài chính là đại tư tế kia, chúng tôi không biết ngài đã tái sinh, cứ nghĩ tìm được hắc kính thì sẽ sống lại ngài. Hơn nữa, cô gái này chính là kiếp sau của Anck-Su-Namun, cô ấy có thể cảm giác được ngài chính là đại tư tế cô ấy yêu kiếp trước. Chúng tôi không thể ngờ rằng, ngài đã sống lại.”

“Kiếp sau?” Imhotep nắm chặt nắm đấm.

Aisha cảm thấy mấy người này cho là Imhotep ba ngàn năm trước yêu Anck-Su-Namun, mà chuyện kiếp trước kiếp sau này cũng chỉ là nhớ người cô ta yêu là Imhotep, hoàn toàn không nhớ đến những chuyện Imhotep đã làm với cô ta.

Thế này cũng thật thảm.

Đang suy nghĩ, Imhotep bỗng nhiên kéo cổ áo Anck-Su-Namun, nói: “Người nhớ cái gì?”

Anck-Su-Namun kiếp sau giật mình: “Tôi chỉ nhớ người tôi yêu là ngài, Imhotep. Nhưng tôi cũng biết, ngài không yêu tôi. Cho nên ở nhà của ngài, tôi không có để lộ ra thân phận của mình.”

Imhotep cười lạnh nói: “Đúng, ta không yêu người, thậm chí hận người...” Nói xong phần nộ dùng sức đẩy ngã kiếp sau của Anck-Su-Namun.

Hafez quỳ gối trước mặt Imhotep nói: “Chủ nhân Imhotep, hãy quên cô gái ngài muốn tìm kiếp trước đi! Chúng ta chỉ cần vài thứ nữa là có thể thống trị thế giới, chẳng lẽ ngài không muốn sao?” Chỉ cần có hắc ta hỗ trợ, có được thế giới dễ như trở bàn tay.

Imhotep quay đầu nhìn Aisha một cái nói: “Không cần để tôi lại nhìn thấy các người, rời khỏi nơi này đi.” Nói xong liền nhảy lên ngựa, cũng đưa hắc kính cho Aisha trên ngựa.

Lạnh lùng nhìn những người còn quỳ trên mặt đất một cái, trực tiếp thúc ngựa rời khỏi.

“Thì ra anh không có hứng thú thống trị thế giới.” Aisha nói.

Imhotep ôm hai mẹ con cô vào lòng: “Chỉ cần hai người là đủ, cái gì thế giới, thần giới, anh đều không quan tâm.” Imhotep nghiêng đầu hôn Aisha, vừa đi vừa xem mặt trời mọc.

Đi được một lúc, Aisha cảm thấy thiếu thiếu thứ gì, nói: “O, Made của chúng ta đâu?”

54. Chương 54: Truy Tìm Con Gái

Imhotep lập tức nhìn quanh, dừng một chút, lại nhìn xuống lắc đầu nói: “Không có ở đây.”

Aisha hoảng hốt, nói: “Nhất định là vừa rời mặt trời mọc nên biến thành rắn, sau đó chúng ta...” Vừa rời hôn thật kịch liệt, kết quả.... Kết quả để con rắn nhỏ ngã khỏi ngựa?

Đây đúng là cha mẹ vô lương tâm, Imhotep nhăn chân mày lắc đầu: “Hắn là không ngã xa bao nhiêu, trở lại tìm thôi!”

Bọn họ lại quay ngựa trở lại tìm, kết quả tìm một hồi cũng không thấy bóng dáng của con gái đâu.

Aisha thiếu chút nữa khóc lớn, tuy Made không giống với những đứa bé cùng tuổi khác, nhưng trong sa mạc mênh mông này, còn chưa tìm được đã bị chết khát.

Imhotep nói: “Con có thể là biết đường về nhà, không bằng về nhà nhìn xem.”

Imhotep vừa nói xong lời này, thì nhóm người Hafez đi đến, bọn họ đang rời đi nơi này, trong đó có Anck-Su-Namun vì bị đẩy ngã còn đang ngất xỉu, đang được người nâng đi.

Aisha không có thời gian quan tâm đến bọn họ, suy nghĩ một lúc liền gật đầu nói: “Được, trở về nhìn một cái.”

Hai người lại nhanh chóng ngồi lên lưng ngựa, chạy nhanh trở về nhà, nhưng vẫn không thấy Made đâu. Mắt thấy trời sắp tối, đứa bé này còn có thể đi đâu chứ?

Aisha gần như phát khóc, đập đá trên mặt đất, nhìn ai cũng không thuận mắt.

Imhotep ngược lại vô cùng bình tĩnh, anh an ủi nói: “Aisha, em bình tĩnh một chút đi.”

Aisha lớn tiếng nói: “Làm sao có thể bình tĩnh được?”

Đúng lúc này Beni đi đến: “Chủ nhân, phu nhân, có điện thoại....”

Aisha quát: “Không nghe, cúp máy.”

Beni hoảng hốt nhưng vẫn kiên trì nói thêm một câu: “Dù là cô chủ cũng không nghe sao?”

Aisha vội vàng chạy đến cầm lấy điện thoại nói: “Made, Made con chạy đi đâu?” Bởi vì cô quá nóng nảy lời nói ra trở thành rống to.

Nhưng đối phương lại nhàn nhạt nói: “Mẹ, mẹ cùng ba thật là yêu thương nhau chẳng thêm để ý đến con, còn để con ngã khỏi ngựa trong sa mạc. Chuyện này, làm Made rất đau buồn.”

Aisha biết chuyện này là sai lầm của bậc làm cha làm mẹ đây, ho nhẹ một tiếng nói: “Khụ..... Ngoan, sẽ không có lần sau, con lúc này ở đâu ba mẹ đến đón con về.”

“Ah, con lúc này đang trên xe lửa từ Cairo đi Luân Đôn.” Đối phương càng lạnh nhạt nói ra một câu khiến người ta dựng tóc gáy.

“Cái gì?” Aisha hét lớn.

Thế nhưng Made lại ủy khuất nói: “Cũng là do mặt trời nắng gắt quá nên con mới tìm chỗ trốn, ai biết được đó lại là túi xách của chú Ardeth Bay đâu, con bị chú ấy mang theo cùng đi lên xe lửa.” Suy nghĩ một chút lại nói thêm một câu, “Không thể đi xuống.”

Cùng đi với Ardeth Bay? Như thế cô cũng yên tâm.

Đánh chết Aisha cũng không tin Made vì bị phơi nắng mới trốn vào trong túi, con bé căn bản chính là cố ý, nhất định là như vậy.

“Bảo chú Ardeth Bay nghe điện thoại.” Aisha vì được Ardeth Bay chăm sóc qua, biết anh là một người rất có trách nhiệm, nếu ở cạnh anh cũng có thể yên tâm mấy phần. Chỉ sợ là dọc đường đi anh sẽ ăn không ít khổ, dù sao cũng là cô nghĩ như vậy.

“Ừm, Aisha. Con gái cô thật sự là kẻ dở hơi, tôi vừa lên xe lửa thì túi đột nhiên mở ra, tiếp đó con bé xuất hiện, cô có biết lúc đó người trên xe lửa nhìn tôi như thế nào không?” Giọng Ardeth Bay mang theo băng giá, có chút tức giận.

Aisha nói: “Thật xin lỗi, làm phiền anh. Có thể đưa con bé trở về không, thật sự biết ơn anh.”

Ardeth Bay đáp: “Tôi mặc dù không muốn nhưng vẫn phải đưa con bé cùng đi Luân Đôn, vì O’Connell một nhà đang gặp nguy hiểm, tôi nghe được âm mưu của bọn người kia, muốn báo cho nhà bọn họ biết. Chờ chuyện đâu vào đấy sẽ trở về.”

“Thì ra là vậy, làm phiền anh vậy.” Aisha lại nói rất nhiều lời khách sáo sau đó mới buông điện thoại ra.

Imhotep theo cuộc đối thoại của cô cũng biết được chút ít sự tình của con gái, anh sờ tóc Aisha: “Quên đi, để con bé ra ngoài chơi cũng tốt. Cùng lắm thì chúng ta đến tìm bọn họ.”

Aisha hơi nhếch khóe miệng: “Thật ra thì em đang cảm thấy Ardeth Bay có bao nhiêu đáng thương, anh ta có thể an toàn mà trở về sao?”

Imhotep khẽ cười: “Yên tâm, Made sẽ không hại chết người đâu.”

Aisha vỗ vỗ tay anh: “Một nhà O’Connell cũng gặp chuyện chẳng lành rồi.”

Imhotep ôm cô vào lòng: “Không cần lo cho bọn họ, chúng ta cũng lâu không có thể giới riêng hai người rồi, kinh nguyệt của em cũng qua rồi đi, không bằng bây giờ đi uống chút rượu?”

Aisha vỗ nhẹ lên ngực anh: “Còn nói, nếu không phải do chúng ta làm con bé ngã khỏi ngựa, con bé cũng không có cơ hội chạy đi chơi thế này.”

Imhotep đem cô đặt lên giường, hôn nhẹ lên môi cô: “Do đó chúng ta mới có khoảng không gian riêng thế này không phải sao? Con bé không có ở đây, cũng sẽ không có ai dám đến phá chúng ta, không đúng à?” Vừa nói anh vừa thoát đi quần áo của Aisha, vốn cô mặc cũng rất gợi cảm.

Loại chuyện này dù là trước đây hay sau này, lúc tiến, nhập kia luôn có chút không thoải mái. Aisha có hơi chau mày, Imhotep cảm nhận được dừng một chút.

Cô luôn cho rằng anh có loại thói quen này, nhưng hôm nay Imhotep lại hỏi: “Vẫn là không thoải mái sao? Đã hơn tám năm rồi.”

Aisha thế này mới biết nguyên do vì sao cho tới nay anh luôn sẽ dừng một lúc, thì ra vì thấy cô không được thoải mái cho nên muốn giúp cô thích ứng. Cô cảm thấy cuộc sống của cô từng chút một đều bị Imhotep ăn mòn, thậm chí còn không bao giờ nghĩ đến việc trốn đi hay trở về nữa.

Cô lắc lắc đầu nói: “Không có, là cảm thấy thoải mái. Chỉ cần là Imhotep, em chưa bao giờ cảm thấy khó chịu.”

Imhotep có chút rối bời đem tâm sự nói ra: “Dù là như vậy, anh lúc nào cũng cảm thấy mình đang khi dễ em. Khác xa với Aisha trước kia, thân thể này của em với anh vẫn còn rất nhỏ, anh không biết nếu em mang thai có bao nhiêu gánh nặng?” Anh hôn môi cô, công kích bên trong cùng bên ngoài khác nhau, mang thai có thể sẽ phá hư thân thể cô.

Aisha đáp lại nụ hôn của anh, chủ động vận thân thể nói: “Imhotep, em yêu anh, em muốn sinh con cho anh, cho dù có nẩy sinh vấn đề gì đi chăng nữa.” Nhất thời kích động nói ra những lời này, bỗng nhiên lại cảm thấy hối hận, nếu như sinh mười đứa tám đứa thì bản thân chẳng phải rất đáng thương sao?

Imhotep cảm động, anh dùng phương thức trực tiếp biểu hiện tình cảm của mình, dùng toàn bộ sức lực ‘chăm sóc’ cô.

Trong lúc bọn họ biển tình mê mông, Made lúc này nhìn Ardeth Bay dựa vào cửa sổ ngủ, cảm thấy hình xăm trên mặt Ardeth Bay rất quái lạ, phía trên chỉ cần vẽ vài nét thì sẽ có hình chim ưng. Phía dưới vài nét lại biến thành hình rùa.

Cô bé đi đến bên cạnh một chàng trai đang ngồi vẽ tranh, kêu một tiếng: “Anh ơi.” Mẹ nói, gặp người lạ cần phải lễ phép một chút.

Chàng trai ngẩng đầu thấy cô bé mặc quần áo người lớn, cậu tưởng là người nhà cô sợ cô bị lạnh mới cho cô mặc thêm một lớp quần áo lớn bên ngoài.

Vì lẽ đó cậu chỉ cười hỏi: “Em gái có chuyện gì sao?”

Made đưa bàn tay trắng như tuyết ra: “Anh ơi, có thể cho em mượn bút dùng một lát không, rất nhanh sẽ trả lại cho anh.”

Cậu cảm thấy cô bé rất ngoan lại lễ phép vì thế đưa bút cho cô mượn, trong chốc lát quả thật cô bé đem bút trả lại cho cậu, còn thật lễ phép nói cảm ơn.

Trong lòng cậu còn nghĩ, chỉ là chút chuyện nhỏ như vậy cô bé đã thật lễ phép, cha mẹ của cô bé thật là biết cách giáo dục!

55. Chương 55: Không Chỉ Mình Anck-su-namun Chuyển Kiếp

Đến lúc chàng trai xuống xe, nhìn thấy mặt người đàn ông ngồi cùng cô bé, khóe miệng lập tức co rúm, nói: “Thật xin lỗi.” Sau khi nói xong liền nhanh chóng chạy đi, hết như đang chạy trốn cái gì đó.

Ardeth Bay ngẩn người, chuyện gì lại xảy ra đây? Nhìn vào ghế ngồi bên cạnh, Made đang ngủ thật êm đềm, còn chợp miệng, con bé lại chọc phải chuyện gì nữa sao?

Thẳng đến khi xe lửa dừng ở nhà ga, cảm thấy người xung quanh đều nhìn mình cười rất quái dị, anh thế mới nhìn vào gương lớn của nhà ga, phát hiện phía trên mặt vẽ hai con chim ưng, phía dưới lại thêm một con rùa.

Hình xăm là vì thần mà họa, con bé này thế nhưng dám vẽ bậy lên, anh thật sự nổi điên, đời này chưa từng giận dữ đến như vậy.

Thế nhưng đối phương căn bản là không biết gì hết, nằm trên lưng anh ngủ ngon lành. Chẳng những ngủ thật say còn nằm mơ, nói mơ: “Mẹ.....”

Ardeth Bay thở dài, dù sao mẹ con bé cũng không ở đây, mình cũng là người lớn, dù có uất ức cỡ nào cũng phải chịu thôi!

Mà hiện tại mẹ bé gái đã cảm giác có cái gì không đúng, Hafez rời đi, nhìn ra bọn hắn đều đi Luân Đôn.

Hình như lần này đi bọn họ sẽ bắt cóc Evelyn, đưa đi Cairo. Sau đó Ardeth Bay cũng trở lại, Ardeth Bay trở lại thì con gái cũng sẽ trở về. Cho dù là cảm cái gì trở về, chắc chắn Imhotep đều không thêm liếc mắt nhìn dù chỉ là một cái.

Đến lúc đó, nhà ba người bọn họ cũng chỉ cần quan tâm thương yêu nhau là được rồi.

Bỗng nhiên Aisha cảm thấy có chút lạ, Imhotep nói đi quán bar mua một loại rượu nho mới cho cô. Do Beni muốn về nhà với bà xã yêu đương một chút, vì vậy mà vị chủ nhân này phải tự đi mua, cũng không thấy có vấn đề gì đi.

Vì sao đến tận bây giờ vẫn chưa về?

Cô cảm thấy mình nên đến quán bar một chuyến, ở nơi nào mà không thể uống, cũng không nhất thiết phải ở trên giường đi? Cùng lắm thì uống xong rồi trở lại là được, cũng chỉ có mấy bước chân mà thôi.

Kết quả khi đến cửa quán bar, Aisha ngẩn ra.

Một cô gái đang ngồi trên người Imhotep, ôm đầu của anh, hôn mãnh liệt. Cái cô gái này..... Cái cô gái này không phải chính là mình sao?

Nhưng lại không phải mình của hiện tại mà là mình trước kia, Aisha ở Ai Cập cổ.

Tim Aisha như ngừng đập, rốt cục vào lúc Imhotep đẩy cô gái kia ra thì mặt cô đã ươn ướt, bỏ chạy.

Tình cảnh lúc này thật sự làm Aisha hoảng loạn, cảm giác giống như vụng trộm nhìn ‘bản thân’ ân ái cùng Imhotep, rất đó?

Cô vừa nhấc chân chạy Imhotep nhanh chóng đuổi theo, giữ chặt lấy cô nói: “Aisha không cần bỏ đi, anh chỉ là nhất thời bị mê hoặc mà thôi, mà anh cũng không hề chủ động, là cô ta tự mình đến.”

Aisha cũng không phải không tin Imhotep, nhưng cô vẫn khá rối rắm: “Thật ra, anh là thích hình dáng nào?”

Imhotep ôm lấy cô: “Không phải hình dáng, cho dù em biến thành thể nào đi chăng nữa anh cũng chỉ yêu mình em.”

Aisha mỉm cười, vừa ngẩng đầu liền thấy cô gái kia. Cô ta tựa lưng vào vách tường, cười nói: “Ngài cũng thật không phải phép, thể nhưng hương vị cũng tốt lắm, không bằng lại đến đi?”

Imhotep nhăn mày: “Không cần, đây là vợ của tôi.”

Mà cô gái kia nhìn Aisha vài lần, ánh mắt cô ta giống như rất đau khổ?

Hai người không phải là lần đầu gặp mặt sao? Chẳng lẽ đây là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết!

Imhotep sợ Aisha hiểu lầm mình, anh muốn kéo cô đi trở về. Đến lúc vào đến nhà vợ anh cũng không nói cái gì, mà còn rất bình thản, còn hỏi anh không biết con gái đang làm cái gì?

Anh cảm thấy thật hối hận về hành động vừa rồi của mình, muốn xin lỗi, nhưng vợ anh lại không nhắc lại chuyện vừa rồi, anh sợ nếu mình nhắc đến, nhớ sai sót gì cô lại càng tức giận.

Thẳng đến lúc có thể kéo cô trở về giường, anh vẫn không biết nên mở lời thế nào. Aisha một bên rót cục cảm thấy có gì đó không đúng, cô cau gợn tay nhỏ giọng: “Kỳ quái, hôm nay anh thế nào lại không chủ động chạm đến em? Ngày hôm qua còn nói là, hôm nay.....” Nói xong mặt cô đỏ lên.

Thế Imhotep mới biết thực chất vợ anh không hề để ý, anh ôm cô thật chặt, nói: “Aisha, Imhotep anh chỉ yêu mình em, dù cho biến thành hình dạng nào, là rắn cũng được, là người cũng được.” Đêm nay anh nhất định phải làm cô hài lòng.

Aisha hài lòng, mà Imhotep còn hài lòng hơn, anh nằm trên giường ngủ say, trên mặt còn mang theo nụ cười hạnh phúc.

Aisha chậm rãi ngồi dậy định đi gột rửa một thân mồ hôi rồi trở về ngủ tiếp, cô cũng không muốn để một thân mồ hôi thế này nằm bên cạnh anh.

Mới vừa bước ra đã phát hiện trong sân có người, cô ngẩng đầu, kéo lại áo ngủ nhỏ giọng: “Beni?”

Bóng người kia quay lại, dĩ nhiên là cô gái lúc trước ở quán bar. Cô ta ngoắc ngón tay với Aisha, lạ là Aisha cảm thấy cô ta không hề có ý xấu.

Aisha vẫn cảnh giác, cô đi về phía trước vài bước nói: “Cô muốn làm gì?” Sân nhà rất lớn, người ngoài cũng không dám tự tiện đi vào. Chủ yếu là do năng lực của Imhotep, có mấy ai dám vào đây cơ chứ?

Xem ra cô gái này vừa đến đây, cũng không biết chuyện của Imhotep.

“Tôi nghĩ muốn nhắc nhở cô, người đàn ông đó không đáng tin.” Aisha ‘trước kia’ cười nói.

“Cô là ai, tên là gì?” Aisha cảm thấy cô gái này không chỉ đơn giản là lớn lên nhìn giống mình trước kia.

“Aisha.....”

“Sao lại khéo trùng tên tôi chứ?”

“Đương nhiên không phải trùng hợp, tôi là cố ý, cho dù chuyển kiếp tôi cũng sẽ không quên cái tên này.” Cô ta đi đến trước mặt Aisha nâng cằm cô lên.

Cô ta so với Aisha cao hơn, cho nên động tác làm rất tự nhiên làm người ta cảm thấy người này là đàn ông chứ không phải phụ nữ.

Aisha cảm thấy một cổ hàn băng từ lòng bàn chân chạy đến tận cổ, cô nheo mắt lại: “Musar.”

Cô gái kia cười hắc hắc, biểu cảm cực kỳ giống Musar. Vốn anh em bọn họ trước kia nhìn giống nhau, hiện nay càng làm cho người ta cảm nhận được chính là hần.

“Em quả nhiên nhận ra tôi, em gái yêu quý.” Hần ta muốn ôm lấy Aisha, nhưng Aisha lại ra sức lùi về ba bước.

“Sợ?” Musar đột nhiên lạnh mặt nói.

Aisha nói: “Không, chỉ là chuyện trước kia đã qua rồi, còn muốn đến quán quít lấy tôi làm gì?”

Musar bỗng nở nụ cười: “Đúng vậy thật là đã qua rất lâu, có điều tôi cũng không biết tại sao còn nhớ rõ. Nếu không nhớ thì không suy nghĩ gì, nhưng nhớ thì ít nhiều cũng phải đến gặp chào hỏi em.”

Aisha không tin, nói: “Có cái kiểu chào hỏi thế này sao, trực tiếp đánh chủ ý lên người chồng em gái?”

Musar cười: “Chỉ là đùa thôi, tôi cũng chỉ muốn biết Imhotep là thích em của hiện nay hay quá khứ mà thôi.”

“Thì ra là người.” Imhotep nắm chặt hai tay, chỉ thấy tường một bên bị hủy bay thẳng về phía Musar.

Aisha co rút khóe môi, đây là muốn phá sân sao? Cứ ngỡ Musar sẽ bị thương, ai ngờ hần chỉ nhẹ nhàng đánh một cái lên bức tường, nó lập tức bị đập nát.

Imhotep lại ném thêm mấy cái bàn đá về phía hần, hần cũng chỉ dùng hai tay gõ nhẹ, những thứ đó đều bị đập nát.

Cuối cùng Aisha nhịn không được nữa, quát: “Dừng ngay cho tôi, các người muốn phá nhà của tôi?”

Imhotep dừng tay, Musar cũng dừng lại, y như người không phạm ta, ta không phạm người, Musar cười nói: “Là chồng em động tay động chân trước, em gái à.”

Imhotep lạnh nhạt nói: “Đi ra ngoài đánh, ta nhất định phải đánh người trở lại địa ngục.”

Musar vẫy vẫy tay: “Quên đi, tôi là đến nhìn em gái chứ không phải đến đánh nhau, người cũng đã gặp tôi cũng nên đi, tạm biệt.”

Hai người đều không nghĩ hần sẽ có phản ứng như vậy, không khỏi ngẩn người.

Aisha bất đắc dĩ nói thêm một câu: “Cứ như vậy mà đi?” Cái này cũng không thể trách cô, năm đó hần đâu có dễ dàng buông tha cô như thế, rõ ràng là một đời không tha, cái này không phải rất kỳ quái?

Musar thật tiêu sái quay người: “Các người nghĩ tôi còn có thể có ý nghĩ gì? Cho dù có thì thân thể này có thể sao? Cũng chỉ có thể buông tay thôi, chờ kiếp sau lại đến!” Nói xong Musar thật sự đi rồi.

Aisha nắm đuôi tóc, tuy là đến giờ cô vẫn không tin, nhưng lại cảm thấy như vậy cũng tốt. Imhotep lại nói: “Sức mạnh thần bí của tử thần, không biết hần lấy được tin em là Aisha từ ai, lời của hần không đáng tin.”

“Được rồi, giống như trước đây xuất hiện cũng chỉ làm người khác kinh diễm một chút thôi!” Nhớ lại năm đó, hần chính là nhảy vào biển lửa nguyện bị thiêu chết cùng cô, người đàn ông đó đúng là yêu nghiệt, nhưng lại thật si tình.

“Aisha, từ nay về sau đừng nghĩ đến chuyện của hần nữa, anh và Made chính là toàn bộ thế giới của em.” Nói xong anh ôm cô vào lòng, ánh mắt nhìn chằm chằm phương hướng Musar rời đi. Ba ngàn năm trước hần ôm Aisha cùng bị thiêu chết, sau khi hỏa hình kết thúc lại không cách nào tách hai thi thể ra được.

Lúc đó anh đã rất ghen tị, cỡ nào hi vọng người ôm Aisha chết đi là anh chứ không phải hần. Hiện tại tên đó tìm đến cửa, Aisha có phải sẽ hoài niệm đôi chút.

Dù sao, trên thế giới này có thể tìm được một người đồng sinh cộng tử với mình cũng không dễ dàng.

Aisha ở trong lòng anh cười nói: “Imhotep anh nghĩ nhiều rồi, anh ta hiện tại không biết còn có thể dè người ta hay không ấy chứ.”

Imhotep run lên một cái, sau đó nâng đầu Aisha cuồng hôn, vừa hôn vừa nói: “Người đàn ông duy nhất có thể dè em chỉ có anh mà thôi.”

Aisha đẩy anh ra nhỏ giọng: “Anh không phải vừa mới dè xong đó sao, không cần lại suy nghĩ về chuyện này, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi!” Cô kéo anh đi vào nhà, hi vọng anh sẽ không suy nghĩ nhiều nữa, hiện tại cái gì cũng là viễn vong, người ta cũng chưa có làm gì cả.

Ngoài cửa, Musar cười khế, lâu bầu: “Em có phải rất hạnh phúc? Tôi quả thật muốn buông tay, đáng tiếc mục đích là không cho Imhotep của em có được quân đội tử thần. Thật xin lỗi, e là tôi phải giết chết hần.”

Hần nói xong cũng thở dài một hơi, từ từ rời khỏi.

Aisha cùng Imhotep vừa vào phòng, liền nhận được điện thoại từ Luân Đôn. Bên kia truyền đến giọng nói khẩn trương của Ardeth Bay: “Aisha.....”

“Là tôi, anh đưa con gái tôi đi đâu rồi?” Tiếp điện thoại là Imhotep, Aisha đang bị anh ôm trong lòng ngực chuẩn bị lần thứ hai nằm sấp trên giường.

Ardeth Bay giống như sợ hãi cái gì nói: “Không tốt lắm, Made không cẩn thận mang vào vòng tay tử thần rồi.”

“Cái gì?” Imhotep đặt Aisha xuống khẩn trương hỏi.

Anh nghe thấy tiếng người cãi nhau từ đầu dây bên kia, hình như là hai đứa trẻ.

Đứa bé trai nói: “Mình làm sao biết cậu tự nhiên xuất hiện?”

Made hừ lạnh: “Chả nhẽ đột nhiên xuất hiện là có thể ném vòng tay vàng qua sao? Cậu không thể lịch sự chút à.”

Bé trai lại nói: “Tóm lại thật xin lỗi, cùng lắm thì mình chịu trách nhiệm..... Không đúng, là ba mình chịu trách nhiệm tìm cách tháo nó ra.”

Made nói: “Vòng tay là do cậu ném lên tay mình, vì sao muốn ba cậu chịu trách nhiệm, thật là thiếu trách nhiệm. Đàn ông thiếu trách nhiệm là không được, biết không?”

Tác giả có chuyện muốn nói: Tiểu la lị giáo huấn tiểu chính thái.

56. Chương 56: Cairo

“Hai đứa mau cầm miệng!” Từ sau lưng, O’Connel quát.

Hai đứa trẻ lập tức im bật, Imhotep nói: “Mau dẫn con bé về.”

“Chúng tôi lập tức sẽ đi Cairo, nhưng phải đi cứu người, đến lúc đó.....”

“Được rồi, tôi sẽ đi đến gặp mặt với các người.”

“Imhotep, con gái của anh đang đeo vòng tay, sau bảy ngày phải tìm được kim tự tháp ở Ahm Shere, đến lúc đó sẽ có một trận chiến. Hi vọng anh.....”

“Tôi không quan tâm, tôi chỉ cần con gái bình an trở về.” Imhotep vẫn cứ nói chuyện nhàn nhạt, nhưng có thể nghe ra đang tức giận.

Aisha nghe thấy vòng tay đang đeo trên tay con gái thì chỉ biết lắc đầu, con bé kia đúng là bướng bỉnh, hiện thời còn xảy ra chuyện như vậy? Nhắc mới nhớ, diễn biến trong phim cô vẫn còn nhớ khá rõ. Vì thế nói: “Con gái anh trong bảy ngày mà không đến được kim tự tháp sẽ chết đó.”

Imhotep thế này nóng nảy nói: “Các anh chờ đấy tôi lập tức đến Cairo.” Anh treo điện thoại nói với Aisha: “Chúng ta xuất phát thôi.”

Aisha không ý kiến, cô chuẩn bị chút đồ và tiền liền cùng Imhotep ngồi xe lửa đến Cairo. Mà Imhotep tuy rằng không nói gì, nhưng có thể nhìn ra anh đang rất lo lắng. Aisha an ủi anh nói: “Không sao đâu, anh nhất định có thể cứu con.”

“A, con của hai người bị bắt cóc hả?” Giọng nói của một cô gái vang lên bên người Aisha.

Aisha kinh ngạc, trực tiếp tựa vào ngực Imhotep, anh cũng nhanh chóng ôm lấy cô vào trong ngực lạnh lùng nói: “Có chuyện gì?”

Musar cười nói: “Ồ, tôi chỉ là trở về Cairo mà thôi.”

Aisha hỏi: “Nhà anh ở Cairo sao?”

Musar cười: “Đúng, các người có thể đến làm khách của tôi.”

Aisha lắc lắc tay: “Cảm ơn, không cần.”

Musar lại hỏi: “Nói thật, con gái em bị bắt cóc sao? Tôi có thể giúp.”

Imhotep vươn tay, chứa đựng uy hiếp nhìn hấn: “Musar, đây là chuyện trong nhà ta, không liên quan đến người, nếu muốn nhúng tay vào ta đây sẽ không nể tình.”

Aisha vội kéo tay anh lại, đến giờ anh vẫn không thêm để ý tình huống chung quanh, nơi này nhưng là trên xe lửa, vừa ra tay không chết cũng có người bị thương. Tuy nhiên lòng anh rất rõ ràng, vợ mình sẽ không có chuyện, mình cũng không có chuyện, cho nên càng ngày càng muốn làm xằng.

Imhotep nhấn nại, thu tay lại nhưng sắc mặt cũng không mấy tốt.

Musar chỉ cười nói: “Được rồi được rồi, anh không thích tôi sẽ không làm.”

Ba người rốt cục bình tĩnh ngồi xuống, không khí vẫn có chút không được tự nhiên. Vì bảo vệ chính mình, Aisha như cũ tựa vào ngực Imhotep. Thật ra là Imhotep từ đầu đến cuối cũng không nói tay, giống như chỉ cần anh buông tay cô sẽ chạy mất.

Aisha cảm thấy cách làm của anh là không tin tưởng cô, thế mới nói, nếu một người đàn ông không quan tâm mình, cô có lý do gì để phiền não chứ. Không bằng như hiện tại, ngược lại khẩn trương cô phải an tâm.

Tựa đầu lên trước ngực Imhotep, cho rằng nếu hai người thân mật như vậy Musar sẽ biết khó mà lui, nhưng người đàn ông này..... Hiện tại phải gọi là cô gái này mới đúng, không thêm để ý, ngồi ở đối diện cười tươi như ánh mặt trời sáng lạn, thế nào cũng không đi.

Khóe miệng Aisha co rút, hấn ta là đang cố ý?

Hắn không đi Imhotep sẽ không buông tay, ngồi thẳng đến lúc xe lửa dừng ở bến Cairo, Musar lúc này bỗng mở miệng cười hỏi: “Ngài Imhotep không xuống sao?”

Imhotep trấn định đứng lên nắm chặt tay Aisha, dáng anh cao lớn hiện còn mặc một bộ quần áo màu đen nhìn thật sự rất cá tính, anh lôi kéo cô đi, từ sau lưng nhìn cứ như cha dắt tay con gái.

Musar đi ở phía sau bọn họ, cứ nghĩ hắn sẽ còn dây dưa, ai ngờ đến cửa nhà ga nhìn bọn họ vẫy vẫy tay nói câu bảo trọng sau đó tự mình rời đi.

Sau khi hai người đến Cairo, người vẫn không thấy đâu, thời đại này vẫn chưa có điện thoại di động, tự nhiên liền khó mà liên lạc. Tuy nhiên, hai người lại biết bảo tàng Cairo trưng bày rất nhiều đồ khai quật từ Hamanaptra, vì thế cách đó không xa tìm một khách sạn ở tạm.

Khách sạn có tất cả mười lăm tầng, hai người ở tầng cao nhất, chỉ cần cúi đầu có thể nhìn thấy viện bảo tàng. Aisha cảm thấy mình càng lúc càng tiêu tiền như nước, thế nhưng vẫn hồ nháo theo anh, chỉ ở một ngày đã khoa trương thế này?

Đại tư tế của chúng ta là loại người nào? Trước kia ở Ai Cập cổ, chỗ ngồi cũng là bên cạnh vua Pharaoh, luôn là nhân vật chức cao quyền trọng, tuyệt đối sẽ không hạ thấp thân phận của mình mà đi cùng những người ở tầng lớp thấp hơn. Ngồi xe lửa cũng là muốn mua hết cả toa xe, nhưng vé đã bán hết mà Aisha cũng cần anh lại nên mới buông tha cho.

Hiện tại anh đứng ở cửa sổ to nhìn xuống bảo tàng bên dưới nói: “Em ở nơi nào nghe qua nếu đeo vòng tay tử thần thì chỉ có thể sống bảy ngày?”

Aisha không thể nói là trước kia xem qua phim ảnh nên mới biết, tuy hiện tại cũng đã có phim ảnh nhưng nếu ngồi giải thích cho Imhotep, sợ là anh sẽ phát cuồng, đúng, anh nhất định sẽ không cho phép mình chỉ là một nhân vật hư cấu trong phim.

Trước kia Aisha cũng không nghĩ mình sẽ yêu một nhân vật hư cấu, nhưng lúc này anh đứng bên cạnh một cách sinh động, đầy cảm xúc, hết thảy lý do đều bị cô nuốt xuống chậm rãi tiêu hóa.

Sau khi tiêu hóa xong, cảm thấy hiện tại cũng rất hạnh phúc.

“Trước kia từng nghe Musar nói qua, nhưng không biết sau khi anh ta chuyển kiếp có nhớ hay không.” Loại giải thích này mặc dù đề cập đến người anh không thích, nhưng tốt hơn ngồi giải thích vòng vo nhiều.

Imhotep hơi híp mắt, anh đứng lưng luôn thẳng, nhưng lúc này ngón tay ở bên hông không ngừng động.

“Anh không phải nói con rất mạnh mẽ sao?” Aisha từ phía sau ôm lấy anh, hai người lúc ở gần nhau luôn tìm cách an ủi đối phương.

Imhotep gật đầu nói: “Đúng, con bé so với ai càng kiên cường hơn, anh tin tưởng con bé.”

Bọn họ cứ như vậy đứng trước cửa sổ, cùng đợi người xuất hiện.

Trời dần về đêm, từ xa một đám người đi vào bảo tàng Cairo. Mà một cô gái trong đó nhìn lên khách sạn, mỉm cười với tầng cao nhất, chạy đến bên người Hafez nói cái gì đó.

Hafez lên tiếng, hướng khách sạn mà đi.

Đương nhiên, những điều này Aisha đều không thấy được, là Imhotep nói cho cô biết. Mắt anh dù không phải thiên lý vạn nhãn, nhưng chuyện này từ xa đều nhìn thấy rõ.

“Anck-Su-Namun hình như có thể cảm ứng được vị trí của anh. Cô ta thật sự là chấp nhất với tình yêu hay là quá mức lấy anh làm trung tâm? Anh rõ không yêu cô ta, nhưng cô ta trước sau như một vẫn truy đuổi anh. Em thật sự ghen tị!” Aisha vốn muốn nói chuyện để thay đổi không khí, nhưng Imhotep giống như không nghe thấy lời cô, nói: “Cô gái gọi là Evelyn kia vừa bị người nâng vào bên trong.”

“Cái gì?” Aisha cũng không mấy ngạc nhiên, dù sao kịch tình vẫn luôn vĩ đại như vậy. Tuy người đeo vòng tay tử con trai của Evelyn thành con gái cô.

Hai người đang nhìn về phía bảo tàng, thì có người bỗng nhấn chuông cửa, có vẻ là Hafez.

Imhotep mở cửa phòng Hafez liền quỳ xuống: “Chủ nhân Imhotep, chúng tôi đã lấy được vòng tay tử thần, mời ngài đến bảo tàng bên dưới, tôi sẽ tự tay dâng lễ vật cho ngài.”

Imhotep liếc mắt nhìn Aisha một cái, vòng tay tử thần không phải ở trên tay Made sao, vì sao lại ở trong tay hắn ta?

Aisha lúc này nhớ ra cái bọn hắn lấy được là giả, nhưng vì Evelyn ở bảo tàng cho nên người cũng sẽ nhanh đuổi tới.

Imhotep lại không biết, anh cảm thấy đi theo bọn người này có thể tìm được con gái. Do đó, gật đầu nói: “Được, ta đi cùng các người, xem xem lòng trung thành các người là thật hay giả.” Anh đưa tay, Aisha nắm lấy tay anh.

Ở Ai Cập cổ, khi tham dự bất cứ ngày hội nào, vợ chồng đều sẽ như vậy nắm tay nhau cùng đến. Đây là phong thức chính quy, cũng có thể nói là cách đạt được sự tôn trọng cùng tán thành của người xung quanh.

Imhotep nắm lấy tay cô, đột nhiên có loại cảm giác kiêu ngạo, ở Ai Cập cổ anh mơ cũng không mơ đến một ngày như thế này.

Aisha cũng có cùng cảm thụ, cô ngẩng đầu nhìn anh cười.

Đi vào bảo tàng, nơi này bày trí rất nhiều đồ cổ Ai Cập, cũng có rất nhiều người. Thật không biết Hafez làm cách nào mà có thể đi vào tự do thế này? Hình như trong phim có nói hắn từng làm bảo vệ bảo tàng, xem ra là có nhân mạch.

Những người đó nhìn thấy Imhotep đều quỳ xuống, cho dù là Anck-Su-Namun cũng quỳ theo. Imhotep đi vào bên trong, Hafez tiếp lấy một cái hộp trong tay người da đen mày rậm mắt to. Hắn quỳ xuống trên mặt đất đem hộp giờ cao nói: “Chủ nhân, người xem.”

Aisha muốn cười, nhưng cảm thấy làm như vậy thật mất hình tượng nên nhịn xuống. Chờ đến lúc Imhotep mở hộp ra, bên trong nhưng là một găng tay bằng đồng kỳ sĩ. Anh cầm nhìn một chút, gần đây anh cũng có học chút tiếng anh, cho nên đọc: “Made in London?”

Cái này thật sự đủ, Aisha cười mà không ngừng được, ôm bụng nói: “Đúng là lỗi thời, cũng là đồ mười năm hơn ấy chứ!”

Hafez kinh ngạc lớn tiếng nói: “Sao có thể như vậy, vì sao lại như vậy?” Hắn cầm lấy găng tay kỳ sĩ mà nhìn, quả nhiên nhìn thấy một chuỗi từ ngữ làm người ta quần bách.

Hắn đối với tên mày rậm mắt to kia nói: “Lock-Nah, chuyện này là thế nào?”

Lock-Nah nói: “Chuyện này, tôi cũng không rõ. Nhưng tôi nghĩ nhất định là Ardeth Bay giả trò.”

Aisha cười đủ, cô nhìn Lock-Nah cảm thấy thân phận của hắn ta có chút khả nghi, nhớ được hình như hắn luôn nhắm vào Ardeth Bay, xem ra là có quen biết.

“Anh là?” Aisha rất hiếu kỳ hỏi.

Lock-Nah nhìn thoáng Imhotep một cái, trong mắt hắn Imhotep như vậy nhưng là có chút tôn kính hoặc nói là có chút e ngại. Hắn cúi người nói: “Phu nhân, tôi gọi là Lock-Nah, từng là hộ vệ của Pharaoh.”

Aisha giật mình, trách không được những người này lại quen thuộc Hamunaptra như vậy, còn lấy được thật nhiều đồ. Lại có Anck-Su-Namun có thể cảm ứng được Imhotep, trách sao trong điện ảnh có thể hồi sinh Imhotep. Tuy nhiên, hiện tại tất cả đều đã thay đổi.

57. Chương 57: Nội Chiến Viện Bảo Tàng

Aisha gật đầu, cô đột nhiên nghĩ đến vấn đề giao thông, nếu như muốn đưa con gái đến Ahm Shere trong vòng bảy ngày, lợi dụng những người này cũng không sai, yêu cầu bọn họ chuẩn bị xe lửa riêng cô hoặc Imhotep đều có thể làm.

Không bằng tạm thời chờ xem, cô gật đầu tỏ vẻ mình đã biết.

Hafez lúc này cung kính nói: “Chủ nhân không cần lo lắng, chúng tôi sẽ vì ngài mà tìm ra vòng tay tử thần.” Ông ta trừng mắt nhìn Lock-Nah, nói: “Anh biết vòng tay ở đâu không?”

Anck-Su-Namun lúc này đột nhiên mở miệng: “Chủ nhân Imhotep, xin ngài xem xét nên xử lý cô gái này như thế nào, tôi nghĩ ngài sẽ không thích cô ta.” Nói xong kéo Evelyn qua, tay chân cô bị trói còn đang kịch liệt giãy dụa.

Imhotep nói: “Cô ấy không có can hệ gì với tôi, thả cô ấy ra.”

Anck-Su-Namun lại nói: “Nhưng cô ta chính là con gái Pharaoh, mà ngài lại bị Pharaoh định tội, nhận hình phạt bị trừng cấm, hiện tại ngài nên báo thù.”

Imhotep nhìn cô ta một cái: “Nếu như phải báo thù kiếp trước, người đầu tiên tôi ra tay hẳn là cô.”

Anck-Su-Namun không hiểu, cô ta nói: “Trong trí nhớ của tôi, Anck-Su-Namun yêu ngài, là người cao cao tại thượng không ai với tới.”

Imhotep nói: “Đó cũng là yêu sao? Trên thế giới này chỉ có Aisha là thật lòng yêu tôi, có hiểu hay không? Nếu cô còn định giả trò, cô cũng không sống được bao lâu đâu.” Vừa nói các ngón tay nắm chặt, một xác ướp cổ được trưng bày bên cạnh lập tức bị cắt làm hai đoạn.

Aisha vội giữ Imhotep lại: “Dừng, anh vừa mới hủy một cái xác ướp cổ đó.”

Imhotep ôn nhu nhìn cô: “Chúng ta sửa nó lại là được.”

Aisha trừng mắt, khoe miệng co quắp: “Được rồi, em biết anh thông minh sức lớn.”

Lúc này Hafez nói: “Nhưng cô gái này có thể trở thành trở ngại của chúng ta, cần phải diệt trừ.”

Imhotep vừa nhắc tay, lập tức tay chân Evelyn được tự do, cô nhanh chóng chạy đến phía sau Imhotep, giống như bọn họ là bạn bè.

“Là các người chứ không phải tôi.” Anh tự tin nói.

Tự nhiên là không có người dám phản bác Imhotep, vào lúc này một người đàn ông đột nhiên tiến vào, anh ta cũng không để ý tình huống xung quanh, trực tiếp ôm lấy Evelyn, mà những người ẩn thân phía đối diện cũng bắt đầu nổ súng.

Súng bắn loạn, Imhotep bảo vệ Aisha, từng tiếng súng nổ vang lên từ hai phía đối diện, cùng lúc đó một thanh âm non nớt bên trong đám người vang lên: “Ba, mẹ...”

Aisha vừa nghe thấy tiếng của con gái, cô quay đầu nhìn thấy con từ trên cửa sổ nhảy xuống, ngồi trên người một xác ướp vậy tay.

“Mau đi xuống.” Nơi đó rất dễ trúng đạn...

Đang nói, quả thật súng bắn về phía Made. Cũng may Ardeth Bay nhanh tay ôm lấy bé chạy đi, Aisha nói với Imhotep: “Anh giúp bọn họ, em đi tìm con.”

Imhotep vùng tay đánh bay đám người, Ardeth Bay đang chạy đến cửa ra vào lại bị người chặn lại, đánh bay ra ngoài. Một tên áo đen bắt lấy Made, hắn chìa súng vào đầu cô bé, nói: “Imhotep.”

Imhotep dừng tay, lớn tiếng nói: “Dừng lại, ngươi muốn làm gì?”

Aisha cũng dừng tay, tuy con gái là kim cương bất hoại, nhưng lúc này nhìn thấy con bị súng chĩa vào đầu cô vẫn cảm thấy run rẩy.

Ardeth Bay lắc người đứng dậy, xem ra bị đánh không nhẹ.

Thế này là sao, tại sao kịch tình lại thay đổi? Hiện tại phải làm thế nào? Aisha muốn tiến lên cướp người, nhưng người kia lại nói: “Không được cử động.” Giọng nói của hắn khàn khàn, có chút thê lương.

Tên đó lại nói với Imhotep: “Imhotep ngươi dù gì cũng là người đã chết, hãy trở về nơi ngươi nên trở về đi, bằng không con bé phải chết.”

Imhotep vội vàng nói: “Không được.” Anh cũng biết hiệu quả của súng, cho nên có chút lo lắng.

Mà Aisha so với anh trấn định hơn, cô khá hiểu rõ con gái, vì thế nói: “Mặc kệ con bé.” Thật ra, con gái cũng không cần người khác bảo vệ.

Made bị người kiềm chặt trong tay, nghe mẹ nói thế thì cảm thấy rất rối rắm: “Mẹ, Made thật đau lòng.”

Aisha nói: “Con im miệng.”

Tên kia lấp bắp kinh hãi, trong lúc hấn phân tâm đột nhiên một hòn đá đánh lên đầu hấn.

Imhotep la to một tiếng, một cổ quan tài đá lập tức đánh vào ót hấn ta. Tên kia chấn kinh dùng Made làm lá chắn.

Nhưng Made cũng không yếu thế, nhanh chóng cắn vào cánh tay hấn một cái.

Aisha nhắm mắt, cái này đúng là tai nạn chết người. Đúng vậy, Made của cô dù bề ngoài nhìn rất đáng yêu nhưng răng nanh lại có độc rắn, cho dù biến thành người độc tính giảm xuống nhưng vẫn có thể làm một người mạnh khỏe ngã xuống, nếu có bệnh tim thì lập tức đi chầu diêm vương.

Lúc này người kia cạch oành ngã xuống, Made nhân cơ hội đó chạy ra ngoài. Quan tài đá đánh lên tường, phát ra tiếng nổ lớn.

Nhẹ thở ra một hơi, Aisha chạy đến bên cạnh Made ôm lấy cô bé. Made thế này mới nói: “Mẹ, con lúc này diễn tốt không.”

Aisha trừng mắt cúi đầu nói: “Mẹ cứ nghĩ con sẽ đau lòng cơ đấy.”

“Làm sao có thể...con...lúc này rất đau lòng mà, oa thật nhiều chú xác ướp.” Made chỉ vào sau lưng Aisha nói.

Aisha quay đầu nhìn, nhìn thấy các xác ướp trong bảo tàng không những tỉnh lại còn bị biến dị, trên đầu có sừng, còn có cơ ngực.

Đây không phải là Imhotep triệu hồi, bởi vì anh lúc triệu hồi xác ướp đều để nguyên hình thể ban đầu của họ. Những xác ướp này không bằng gọi là binh lính tử thần Anubis. Cô ngơ ngẩn, Imhotep chột kêu lên: “Nhanh đến bên người anh.”

Aisha ôm Made chạy đến bên người Imhotep, trên đường thấy một cậu bé đang bị xác ướp đuổi giết, phía sau còn có người kêu to: “Alex đừng chạy loạn.”

“Cháu là con của O’Connell?” Cô vừa chạy vừa hỏi.

Cậu bé gật đầu: “Đúng ạ, di khỏe, tuy rất muốn lễ phép hỏi thăm dì, nhưng...A...Thả ra.” Chân cậu bị xác ướp bắt được, có xu hướng ngã về phía sau.

Aisha thích cậu nhóc này, dù chỉ mới tám năm không gặp, cha mẹ cậu lại có thể dưỡng cậu thành một cậu bé đáng yêu như vậy. Trong phim đã cảm thấy đáng yêu, lúc này nhìn thấy còn dễ thương hơn!

Cô nắm tay cậu bé, đá văng xác ướp kia, sau đó nói: “Mau cùng chị đi qua bên kia.” Cô vừa nói vừa chỉ hướng Imhotep.

Alex định buông tay ra, nhưng Made lại giữ tay cậu lại: “Có nghe không, chị mới là chị nhé.”

Alex nói: “Hơn hai tháng cũng không thể xem là chị.”

Made nói: “Lớn chính là lớn, một chút cũng là lớn, nhóc con còn không mau đi.” Cô bé dùng toàn bộ sức kéo người đi, phía sau bọn họ lại có xác ướp đuổi theo.

Aisha không nghĩ đến xác ướp sẽ còn tiếp tục đuổi theo, bằng cơ thể hiện tại của cô cũng chỉ có thể đá lùi vài bước, bằng vài trên cơ thể xác ướp cũng chỉ rút vài mảnh nhỏ.

“Thật đau...” Đang suy nghĩ lại nghe xác ướp đó nói.

Mà Imhotep lúc này cũng không nhàn rồi, anh niệm chú, toàn bộ đánh về xác ướp kia.

Cứ như thế hai thế lực khác biệt đấu pháp với nhau, người bình thường tất cả đều bị bức lui về phía sau. Aisha lúc này mới thấy được bộ mặt thật của xác ướp kia, sau khi áo choàng rơi xuống mới phát hiện đó không phải là xác ướp gì, mà là một cô gái, còn là người mang khuôn mặt của Aisha trước kia, Musar.

Vì sao hấn lại ở đây? Xem ra vẫn không có buông tha cho cô.

“Musar...” Aisha cảm thấy mình bị lừa, định xông lên chửi hấn, nhưng lại có thêm hai xác ướp nữa đánh tới cô.

Từ xa nghe người nói với cô: “Bên này, bên này...”

Aisha nhìn Imhotep bên kia cùng hai đứa bé xem ra không gặp nguy hiểm gì, mới theo bọn họ lui về phía sau, tìm nơi có thể đi ra ngoài. Bởi vì hai lực lượng đánh nhau, bảo tàng bị phá hủy.

Cô bị người giữ chặt chạy ra ngoài, còn nói: “O’Connell...” Đúng vậy, phía sau bọn họ còn đang bị xác ướp đuổi theo, O’Connell cảm sủng mở đường, để bốn người đều có thể chạy khỏi bảo tàng.

Evelyn nói: “Alex.”

O’Connell giữ lấy cô: “Vợ à, anh không nghĩ con sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng chúng ta cần phải chạy.” Có xác ướp đuổi theo, cùng với bảo tàng sụp đổ nếu không chạy thật sự không kịp.

Aisha lại bị kéo chạy ra ngoài, cô kêu to: “Đừng lo, Imhotep sẽ bảo vệ hai đứa bé.”

Thế này bọn họ mới tiếp tục chạy đi, O’Connell nhìn xe mình bị khóa. Lúc này giống như trong kịch tình, xe bus hai tầng, Jonathan đến đón bọn họ.

Anh ta còn vẫy tay chào Aisha: “Aisha đã lâu không gặp.”

Aisha cũng chào hỏi: “Thật lâu không gặp.”

O’Connell hét to: “Xe của tôi gặp chuyện gì?”

Jonathan cũng hét lên: “OMG, phía sau, phía sau, lên xe trước đã.”

Phía sau xác ướp đang đuổi theo, bọn họ đành lên xe bus tiếp tục chạy. Nhưng cũng không được bao lâu, xác ướp đã đuổi kịp xe bus.

O’Connell bắn súng rất tốt, nhưng lúc này anh nổ súng, cũng chỉ có thể đẩy lùi chúng nó một chút thôi. Rất nhanh, xác ướp đã phá cửa kính xe, lọt vào.

Ardeth Bay đưa Aisha một cây đao: “Tự bảo vệ mình.” Nói xong cùng nhau đánh xác ướp. Aisha nhìn cây đao lại nhìn xác ướp nói: “Từ trước đến giờ tôi chưa từng xem xác ướp là kẻ địch, thật không muốn đánh.”

Evelyn đánh một gậy lên xác ướp, sau lại nói: “Xem ra hôm nay cô phải đánh thôi”

Aisha cũng cảm thấy vậy, cô nâng đao lên ra sức đánh về phía trước, các xác ướp trực tiếp ngã xuống, phải nói là chỉ ngã nửa người, nửa người nó vẫn đang bóp chặt cổ Evelyn.

Aisah lại xoay cây đao, hay tay nó lập tức bị cắt. Xác ướp bị chặt tay có vẻ thương tâm, nó nhìn hai tay của mình bị chém.

Evelyn đem bàn tay nó kéo xuống, Aisha cũng đem bàn tay kia ném khỏi xe, lại nghe Evelyn nói: “Tôi ghét xác ướp.”

58. Chương 58: Đừng Bao Giờ Nói Con Gái Nặng

Aisha cầm đao, chém xác ướp đang áp chế Ardeth Bay, biểu cảm trên mặt có chút xấu hổ nói: “Nhưng tôi không ghét.”

Ardeth Bay nhìn xác ướp bị chém thành hai mảnh, khoe miệng có chút run run nói: “Tôi lại nhìn không ra.”

Evelyn cũng nói: “Tôi cũng nhìn không ra, nhưng nó có vẻ thích cô đấy.” Vừa nói xong thì xác ướp lần nữa nhào về phía Evelyn. Cùng lúc, một xác ướp khác nhảy lên xe.

“Rick.” Evelyn hướng về phía trước kêu cứu, nhưng người phía trước cũng không mấy thanh thoi, nói: “Tự mình nghĩ....Ra biện pháp, cẩn thận.....” Xem ra nhất thời O’Connell không giúp được.

Evelyn quyết định thật nhanh: “Jonathan, quay xe, mau lên.” Cô vừa nói xong, người phía trước không phân biệt được phương hướng, chệch vô lăng.

Xe bị nghiêng, Aisha đứng không vững ngã về một bên, cũng may có người đỡ lấy cô, cô không chút do dự ngã vào lòng người nọ.

Phịch một tiếng, Ardeth Bay ‘hừ’: “Aisha, là vì sinh đứa bé sao?”

Aisha không hiểu: “Là sao?”

Ardeth Bay nói: “Quá nặng.”

Aisha đứng dậy, quát lớn: “Tôi không có sinh, không đúng, là con ruột của tôi. Nhưng tôi cũng không có sinh, hơn nữa tôi không có tăng cân.”

Ardeth Bay cũng đứng dậy, tay ôm lấy bụng, xem ra bị đụng không nhẹ. Aisha nhìn anh đau đớn như vậy cũng cảm thấy thể trọng mình hình như tăng lên chút, nhưng Imhotep cũng không có chê cô nặng nha?

Đang nghĩ, Ardeth Bay bỗng duỗi tay, kéo Aisha, rồi đá mạnh một cái lên xác ướp ở phía sau cô, Aisha cũng cầm dao đánh nó, xác ướp kia lập tức bị cắt thành mảnh rời khỏi xe. Aisha quay đầu lại, tay cầm dao chĩa thẳng mặt Ardeth Bay: “Tôi không có nặng.”

Ardeth Bay giơ tay đầu hàng, nói: “Không nặng, không nặng.”

Aisha thế này mới vừa lòng thu dao về, nhưng xe giống như đập trúng cái gì, cô lại ngã về phía sau, kết quả vẫn là Ardeth Bay đỡ được cô.

Thầm than, lần này chắc chắn anh ta sẽ nói ‘Thật rất nặng’ à xem. Nhưng nửa ngày Ardeth Bay cũng không nói câu nào, quay đầu nhìn lại thì phát hiện Ardeth Bay có vẻ không được tự nhiên.

Nhìn xuống nơi mình đang ngồi, không phải là phía trên gốc rễ của đàn ông sao?

Da mặt cô dù dày đến mấy cũng phải đỏ lên, đứng dậy, nói: “Xin lỗi.”

Evelyn đứng một bên than nhẹ: “Có vẻ rất đau đấy.”

Ardeth Bay bật dậy: “Tôi không sao.”

Không sao mới là lạ, thất lạng anh còn đang hạ thấp kìa.

Cuối cùng, bọn họ cũng thoát khỏi truy đuổi, Evelyn đối mặt O’Connell nói: “Chúng ta nên quay trở lại đón bọn trẻ.”

O’Connell gật đầu, nhưng khi bọn họ đến nơi thì bảo tàng đã vây đầy cảnh sát cùng người dân địa phương.

Không vào được, cũng không thấy Imhotep và hai đứa nhỏ đâu.

O’Connell xuống xe, trà trộn vào đám người xem chuyện gì xảy ra, tất cả đều nói ‘người phá hủy bảo tàng đã trốn khỏi Cairo’, O’Connell trở lại: “Chúng ta phải đuổi theo, bọn trẻ hình như bị bắt rồi.”

Evelyn nói: “Không có khả năng, Imhotep làm sao có thể dễ dàng bị người bắt đi được?”

O’Connell hỏi Aisha: “Chồng cô không phải là muốn bá chủ thế giới đó chứ, nếu không vì sao lại đi cùng những người đó?”

Aisha bĩu môi: “Không đâu, tôi nghĩ anh ấy hẳn vì cứu Made nên mới làm như vậy, nếu trong năm ngày con bé không đến được kim tự tháp của vua bò cạp thì sẽ gặp nguy hiểm.”

O’Connell nói: “VẬY, sao lại mang theo con tôi?”

Aisha cười: “Hình như chuyện là con anh gây nên, nhỉ?”

O’Connell ho nhẹ một tiếng, lại nói: “Vì bọn trẻ chúng ta cần phải đuổi theo, nhưng trước hết cần Magic Carpet .”

Magic Carpet là cái gì?

Thật ra Magic Carpet không phải là vật mà là tên của một công ty, nằm không xa ngoài Cairo. O'Connell vừa đi vừa giới thiệu: “Chỉ cần được anh ta hỗ trợ, chúng ta có thể đến Ahm Sphere trước, nhưng cô có biết phương hướng không đó?”

Aisha không xác định: “Bọn họ chắc sẽ để lại ký hiệu.”

O'Connell lại nói: “Hi vọng chồng cô không muốn xưng bá thế giới, nếu không thì ngay cả ký hiệu để lại chúng ta cũng không có.”

Jonathan ở phía sau nói: “Đừng có lảm nhảm như phụ nữ nữa, mau tìm cách đuổi theo đi!”

Ardeth Bay định đi cùng, nhưng giữa chừng lại cần gặp vài người nên không có đi theo. Hẳn là như trong kịch bản, tụ hợp nhóm hộ vệ của Pharaoh! Nhiều người như vậy, dù Lock-Nah có phản bội, cũng không có gì kỳ quái.

Bọn họ đi xuống triền núi cao, phát hiện Magic Carpet thật ra cũng không phải là công ty lớn gì, thậm chí cửa còn không mở.

Đoạn nội dung này Aisha không nhớ rõ, chỉ biết sẽ kiếm được một phi thuyền, nhưng ở đây có phi thuyền sao? Thế nào cũng không thấy nha.

O'Connell gõ cửa, tro bụi trên cửa làm anh khó thở, ho khan mấy tiếng.

Chỗ này đã lâu không ai mở cửa, chẳng lẽ người chết bên trong?

Aisha còn đang suy nghĩ viễn vông, thì một người đàn ông mở cửa, vừa nhìn thấy mặt O'Connell, anh ta lập tức muốn đóng cửa lại, nhưng đã bị O'Connell dùng sức chặn cửa, cười nói: “Izzy, lâu không gặp...”

Đối phương thế nhưng phanh một tiếng, đóng sầm cửa, nụ cười của O'Connell cương lại trên mặt, vẻ mặt có chút không được tốt. Mà Evelyn thì cười nói: “Hai người có thật là biết nhau không vậy?”

Aisha không sợ thiên hạ đại loạn: “Đây là chuyên gia mà anh nói?”

Jonathan nói: “Magic Carpet cái gì chứ.”

O'Connell rốt cục không nhịn được, đá mạnh vào cửa, lớn tiếng nói: “Izzy, cậu còn giả bộ không biết tôi sao?”

Izzy là một người da đen; màu mắt, da, đều đen; dáng người không cao, bịt một mắt. Nhìn thấy bọn họ tiến vào, anh ta xem ra rất sợ, còn lùi sau mấy bước, liền tiếp ném đồ về phía O'Connell, nói: “Tôi sao có thể quen biết người như anh cơ chứ? Gặp anh nếu không bị thương, thì bị bắn...” Anh ta vừa trông thấy Aisha, mặt cứng đờ, chỉ vào cô nói: “Phụ nữ phương đông? Lần đầu nhìn thấy.”

O'Connell quát: “Này...”

Izzy nghe anh nói, lại tiếp tục trốn, lúc này Evelyn mở miệng: “Làm sao bây giờ?”

O'Connell tự cho là đúng: “Anh ta chắc chỉ xấu hổ thôi, lát nữa sẽ tốt hơn. Jonathan, anh mang hành lý vào đi.”

Jonathan vừa đi vừa lảm bảm: “Nhìn thế nào cũng là sợ anh, xấu hổ với Aisha thì có.” Dù thế anh vẫn đi lấy hành lý, thật ra cũng chỉ là vài bộ quần áo mua trên đường mà thôi.

O'Connell bắt Izzy lại, nói: “Izzy, tôi muốn nhờ cậu giúp tôi một việc, từ trước đến giờ cũng chỉ có cậu giúp tôi.”

Nhưng Izzy lại nói: “Nhưng đó giờ không có chuyện gì tốt cả, lần gần nhất tôi còn bị bắn vào mông, vẫn còn bị ám ảnh đây, xin anh đẩy, tha cho tôi đi?”

Aisha luôn cảm thấy O'Connell là một người thích đi đây mai đó, cuộc đời anh phải nói là đầy màu sắc. Cô cười hỏi: “Ồ? Thế, anh vì sao trúng đạn?”

Izzy nghe Aisha hỏi chuyện trước kia của anh, dừng bước chân, nói: “Còn sao nữa, tất nhiên là vì vụ cướp nhà băng ở Marrakesh rồi.”

“Bắn trúng hông?” O’Connell suy nghĩ một chút, hỏi.

Izzy hồi tưởng nói: “Đúng vậy, nhưng không hẳn là hông mà là bụng, có mấy người da trắng kêu tôi đáp xuống, kết quả tôi bị bắn. Tôi thấy ruột trôi cả ra ngoài, nhưng ANH vẫn rất ung dung, tán gẫu múa hát với mấy vũ công múa bụng....”

“Vũ công múa bụng?” Sắc mặt Evelyn không được tốt, nhú mày hỏi.

“Không đâu, là anh ta nhớ nhầm, Evelyn, không như em nghĩ đâu.”

Evelyn mỉm cười: “Izzy, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện.”

Izzy nói: “Được thôi, nhưng anh ta không thể ở đây.”

O’Connell che trước mặt Evelyn nói: “Lần này chúng tôi sẽ trả tiền cho cậu, muốn bao nhiêu thì ra giá đi.” Nói xong cầm một chồng tiền ném qua, vài năm nay vợ chồng họ có không ít tiền, chẳng trách lại hào phóng như vậy.

Izzy cầm tiền O’Connell đưa, còn chưa thỏa mãn nói: “Anh đưa tôi tiền làm cái gì? Tôi có tiền cũng chẳng biết làm gì.”

O’Connell dùng cây gậy của Jonathan chĩa vào anh ta nói: “Đừng có tào lao, con tôi hiện bị người bắt đi, không đúng, là thuận tiện bắt, tôi cần sự trợ giúp của anh.”

Izzy nhìn cây gậy, sau đó lại nhìn Aisha đứng kế bên Evelyn, kéo O’Connell qua một bên, nói nhỏ: “Vây, anh đưa tôi cây gậy này, và giới thiệu cô gái kia cho tôi biết, có lẽ tôi sẽ suy nghĩ lại.”

O’Connell liếc Aisha một cái, nói: “Cô ấy?”

Izzy cười: “Đúng đúng, cô gái phương đông xinh đẹp ấy đấy, tôi muốn làm quen với cô ấy, được chứ?”

Aisha đứng ở một bên, miệng co giật, cách thức làm quen của người ngoại quốc và người Trung Quốc thật khác biệt. Nhất là đàn ông, bọn họ trừ phi có hứng thú với phụ nữ nào đó, thì mới muốn được người khác giới thiệu. Cô nhú mày, không nói gì, dù sao lúc này cần sự trợ giúp của anh ta.

O’Connell đưa cây gậy cho anh ta, sau đó nói: “Cô ấy tên là Aisha.”

Aisha nói: “Xin chào, chúng ta có thể đi chưa?”

Izzy nghe cô nói chuyện, vui vẻ gật đầu: “Lúc nào cũng có thể đi, để tôi đi chuẩn bị.”

O’Connell ủy khuất, anh nói nhiều thế mà vẫn không được, Aisha chỉ nói một câu, thì anh ta đã nịnh nọt chạy đi chuẩn bị.

O’Connell vừa đi vừa hỏi: “Ánh mắt cô kém thế sao?”

“Mắt anh mới có vấn đề? Tôi chỉ lễ phép thôi? Không thấy à?” O’Connell hỏi Aisha, mà Aisha lại dùng sức lắc đầu. O’Connell ở một tiếng, rồi cúi mắt, không nói gì nữa.

Mấy người vừa bước ra ngoài, nghênh diện bọn họ là một đội kỵ binh đứng vững vàng. Ardeth Bay xuống ngựa, Izzy sợ tới mức lùi lại, tránh phía sau Aisha.

Miệng Aisha có chút co giật, người đàn ông nhất gan như vậy, phụ nữ làm sao thích anh ta cho được. Ardeth Bay nói vài câu với người ngồi trên ngựa, bọn họ hơi cúi người, rồi cười ngựa rời đi.

Anh ta đi đến trước mặt O’Connell nói: “Đây là đội cận vệ, cùng mười hai tầng lầu của Pharaoh, nếu vua bỏ cạp tỉnh giấc, bọn họ sẽ hỗ trợ.”

Aisha chỉ vào con chim trên tay Ardeth Bay, kỳ quái hỏi: “Còn nó?”

Đoạn Trích

Từ truyện:

Izzy: Nhưng đó giờ không có chuyện gì tốt cả, lần gần nhất tôi còn bị bắn vào mông, vẫn còn bị ám ảnh đây, xin anh đấy, tha cho tôi đi?

Từ phim:

Izzy: Lần nào tôi đi với anh tôi cũng bị bắn. Lần gần nhất thì tôi bị bắn vào mông. Tôi còn đang để tang cái mông của mình này!

Từ truyện:

Izzy: Còn sao nữa, tất nhiên là vì vụ cướp nhà băng ở Marrakesh rồi.

Rick: Bắn trúng mông?

Izzy: “Đúng vậy, nhưng không hẳn là mông mà là bụng, có mấy người da trắng kêu tôi đáp xuống, kết quả tôi bị bắn. Tôi thấy ruột trôi cả ra ngoài, nhưng ANH vẫn rất ung dung, tán gẫu múa hát với mấy vũ công múa bụng.....

Evelyn: Vũ công múa bụng?

Rick: Không đâu, là anh ta nhớ nhầm, Evelyn, không như em nghĩ đâu.

Evelyn: Izzy, tôi nghĩ chúng ta cần nói chuyện.

Izzy: Được thôi, nhưng anh ta không thể ở đây.

Trích từ phim:

Izzy: Nhớ vụ cướp nhà băng ở Marakesh chứ?

Evelyn: Cướp nhà băng?

Rick: Không giống như em nghĩ đâu.

Izzy: Nó hoàn toàn giống như cô nghĩ. Tôi đang bay trên cao tránh nắng, có mấy người da trắng ở đó ra hiệu cho tôi đáp xuống, nên tôi bay thấp dần để cho họ lên, điều tiếp theo cô biết là gì chứ, Tôi bị bắn! Và tôi nằm giữa đường, lá lách trôi cả ra ngoài, và tôi thấy ANH TA nhảy điệu van-xơ với mấy cô vũ công múa bụng!

Evelyn: Vũ công múa bụng hả? Izzy, tôi nghĩ tôi và anh nên nói chuyện.

Izzy: Nếu tôi không bị bắn.

59. Chương 59: Một Đường Bôn Ba

“Honeth, nó sẽ phụ trách truyền tin cho chúng ta.” Ardeth Bay hình như rất yêu thích con chim ưng này, khi nói chuyện còn dùng tay sờ đầu nó. Nó cũng rất hưởng thụ, đúng là một đôi chủ tớ đầy tình thâm.

Aisha lại nói: “Anh tốt nhất đừng để Made nhìn thấy nó.”

Ardeth Bay cười: “Nếu con bé thích tôi có thể đi bắt mấy con.”

Aisha nói: “VẬY anh muốn bắt bao nhiêu, con bé thích nhất là nướng thịt chim.”

Tay Ardeth Bay có chút run run, anh biết cô nói là thật, vì anh thật không có cách nào trị được con bé.

Izzy thế này mới từ sau lưng Aisha bước ra, nhỏ giọng hỏi: “Made là ai?”

Aisha cười đáp: “Là con gái tôi, năm nay tám tuổi.”

Izzy đối mặt O’Connell lớn tiếng: “Anh gạt tôi.”

O’Connell cho anh ta một cước, làm anh ta ngã trên cát, sau đó ở đứng một bên: “Izzy, tôi thực sự đã giới thiệu cô ấy cho cậu, nhưng cậu cũng không có hỏi cô ấy kết hôn hay chưa, càng không có hỏi về đứa bé.”

Izzy ôm cây gậy, vẻ mặt khẩn cầu: “Quên đi, tôi có cây gậy này cũng được rồi.” Anh ta ôm cây gậy chuẩn bị lên máy bay, mọi người cũng chuẩn bị bước lên, nhưng Aisha biết, anh ta chuẩn bị không phải máy bay mà là khinh khí cầu nhìn giống thuyền bay.

Đến khi nhìn thấy nó, O’Connell lập tức nổi nóng, anh cười: “Izzy, cậu nói đúng rồi, nhìn thấy tôi là cậu sẽ ăn đạn.” Nói xong, O’Connell cầm súng, làm Izzy sợ hết hồn, lần nữa tránh sau lưng Aisha.

Aisha khó hiểu, mình cũng không phải núi đá, anh ta tại sao nhất định phải trốn sau lưng mình?

“Đây là thuyền bay, máy bay lỗi thời rồi, nó rất thích hợp dùng để tập kích, vì tiếng động cơ nhỏ, bay lại nhanh. Người nhiều thế này, máy bay nhỏ thế sao đủ.” Izzy lộ đầu lớn tiếng nói.

Lời anh ta nói rất có lý, O’Connell suy nghĩ một chút mới buông tha, chẳng qua anh cảm thấy thứ này không an toàn, anh mà rơi xuống nhất định cho Izzy ăn đạn.

Izzy lại rất tự tin, đáp ứng tiền đặt cược này.

Đi lên thuyền bay Aisha hỏi: “Anh sao cứ thích trốn sau lưng tôi thế?”

Izzy quay đầu nhìn cô một cái, sau đó cười nhe răng: “Aisha nha, tôi cảm thấy cô là người mạnh mẽ nhất trong đám người này, nên nghĩ hẳn cô có thể bảo vệ tôi.”

Aisha giống như bị sét đánh, đứng tại chỗ run rẩy chừng ba giây, thế này mới đem chân đá Izzy ra xa, hừ một tiếng rồi ngồi xuống.

Mà Izzy thì nhỏ giọng: “Quả nhiên mạnh mẽ, sức cũng lớn.” Anh ta đứng dậy chuẩn bị cho khí cầu thổi lên. Ardeth Bay nhìn Aisha cười nói: “Giác quan của anh ta thật chuẩn.”

Aisha quay đầu gần từng chữ một: “Anh vừa nói gì?”

Ardeth Bay lập tức trả lời: “Cái gì cũng chưa nói.” Trước đó chỉ mới nói cô nặng suýt chút bị chém rồi, nếu lần này nói cô cường tráng mạnh mẽ chắc chắn sẽ bị giết!

Lát sau thuyền bay bay lên giữa bầu trời đêm đầy sao, đáng tiếc là không ai chú ý đến cảnh sắc xung quanh. O’Connell và Evelyn lo lắng cho con trai Alex, còn Aisha thì nhớ con gái và chồng mình. Không biết bọn họ lúc này thế nào, có làm sao không?

Kim tự tháp của vua bò cạp không phải nơi bình thường, tuy Imhotep rất lợi hại nhưng lúc này lại xuất hiện Musar với sức mạnh của tử thần, không biết lúc nào sẽ nhảy ra ngáng chân.

Ardeth bay đưa bánh mì và nước cho cô, nói: “Con bé rất kiên cường, sẽ không sao đâu.”

Aisha gật đầu: “Tôi biết con bé rất kiên cường, nhưng dù sao cũng chỉ là đứa bé.”

Ardeth Bay không ủng hộ cái nhìn này, tựa đầu ở một bên thành thuyền: “Con cô rất tự chủ, độc lập, thông minh, chính người không ai bằng, nếu có ai xảy ra chuyện thì chắc chắn không phải con cô.”

Khóe miệng Aisha co rúm: “Ardeth Bay.”

Ardeth Bay vỗ vỗ bờ vai cô, sau đó đem chuyện mình đã trải qua cùng Made nói ra, đặc biệt là mình bị cô bé khi dễ cỡ nào. Aisha nghe mà cười lẫn lộn, quên mất nỗi buồn phiền.

Chuyện cô lo lắng nhất lúc này, là người như thế nào mới có thể cười Made đây!

Ardeth Bay cũng nghĩ đến chuyện này, thở dài một hơi nhìn lên bầu trời đầy sao cảm thán, mà cũng tựa như nói với Aisha: “Made sau này khó mà kiếm bạn trai.” Lần đầu gặp mặt thì tặng người ta chuột nướng, cho dù ấn tượng tốt đến mấy thì cũng bị con bé phá hỏng cho xem.

Aisha không phục: “Chắc chắn sẽ có một người chờ con bé.”

Ardeth Bay cười ha ha, anh kiểm lòng không đậu cầm lấy một lọn tóc của Aisha: “Cô vẫn y như tám năm trước, hình như không có thay đổi, nếu có cũng là ban ngày vẫn có thể duy trì hình dạng con người, trước giờ tôi vẫn tò mò chuyện này đấy.”

Aisha nói: “Gặp người yêu thì nguyên rửa tự động hóa giải.”

“Made sau này cũng như thế đi!” Nhớ đến không riêng gì mẹ mà ngay cả con gái anh cũng thấy hết, có điều Made vẫn chưa ý thức được vấn đề thôi.

(Thoa: thấy hết, =.=, mẹ và con, ơ, anh cũng rất là may mắn ấy chứ!)

Aisha gật đầu, cô hi vọng lần sau mang thai, thì đứa bé cũng nên bình thường một chút, chứ cứ một lúc rần một lúc người thế này thật rất khổ.

Aisha biết Ardeth Bay quan tâm cô, dù là trước đây hay là sau này. Cô nhắm mắt lại nói một tiếng: “Cảm ơn.” Sau đó gió đêm thổi qua cô tựa hồ ngủ quên mất.

Nhưng cô vẫn nghe thấy cuộc nói chuyện của O’Connell và Evelyn, thậm chí sự tình giành gây của Izzy và Jonathan cũng biết.

Có điều cô lại nhìn thấy một cảnh tượng khác, chiếc xe lửa chạy giữa sa mạc. Bên trong xe lửa một người vẫy tay với cô, nhìn kỹ thế nhưng là Imhotep.

Trên cổ anh choàng một cánh tay đeo vòng tay tử thần của Made, bên người là một cậu nhóc. Anh mỉm cười nói với cô: “Aisha, chúng ta đã đến Ahm Sphere, rất nhanh sẽ mang Made đến kim tự tháp của vua bò cạp, em đừng lo lắng.”

“Imhotep.” Aisha mê mang nói.

Ardeth Bay nhìn cô một cái, anh không biết một cô gái chờ đợi một người những ba ngàn năm, thì cô phải yêu người đó cỡ nào, mà người đó cũng giống như vậy, bằng không họ đã dễ dàng buông tha cho tình yêu này rồi.

Mà Imhotep lúc này dường như nghe được lời Aisha, nói: “Xuất hồn lâu sẽ rất nguy hiểm, trở về đi Aisha.” Anh buông tay Aisha ra, Aisha ở trên thuyền bay liền tỉnh lại.

Cô lớn tiếng nói: “Bọn họ đã đến Ahm Sphere.”

Ardeth Bay ngẩn ra: “Cô làm sao mà biết?”

Aisha nói: “Imhotep, anh ấy dùng chú ngữ xuất hồn tôi, nói cho tôi biết.” Thật ra trong phim cũng có đoạn về nơi bọn họ dừng chân, nhưng Aisha đâu có nhớ rõ!

O’Connell la to: “Izzy, hi vọng kỹ thuật của cậu không làm tôi thất vọng.”

Izzy giờ cao giọng, tỏ vẻ anh ta sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Ahm Sphere là một phần của Thebes, là nơi thờ phụng thần Amon. Imhotep sở dĩ quen thuộc vì anh từng đến đây vài lần trong thời gian tu hành.

Ở Ai Cập cổ, nó là một loại phi tồn tại, nhưng bị trở thành khu du lịch nổi tiếng, kiến trúc của nó dần mất đi hình ảnh huy hoàng của ba ngàn năm trước. Đương nhiên bọn họ còn chưa hoàn toàn đến nơi đó, mà Aisha được Imhotep gọi hồn nên biết chút tình huống mà thôi. Càng làm người ta buồn bực là trong phim, nó chính là nơi Imhotep thức tỉnh linh hồn của Anck-Su-Namun từ địa ngục trở về.

Hiện tại Anck-Su-Namun chỉ có một chút ký ức của kiếp trước, cũng không nhiều, đại bộ phận ký ức vẫn đang bị phong ấn. Mà nếu gỡ bỏ phần phong ấn đó, Anck-Su-Namun sẽ trở thành Anck-Su-Namun trước kia, thậm chí biết chuyện đã xảy ra tám năm về trước.

Hi vọng lần này Imhotep sẽ không làm như thế, nếu xảy ra cô thật muốn giết cô ta một lần nữa. Mà nghĩ kỹ cô giết cô ta hai lần, như vậy mới có lợi không phải sao?

Đang suy nghĩ, Ardeth bay lại nói: “Aisha, cô nhìn xem, cái ấn ký này có phải là ký hiệu của thủ vệ Pharaoh không?”

Aisha đi đến nhìn cổ tay O’Connell, sau đó gật đầu: “Đúng, nhưng tôi rất ghét cái hình xăm này.” Năm đó trên tay Daoud cũng có một cái, cho nên cô không thích.

Chỉ cần chuyện liên quan đến Daoud, Imhotep sẽ nổi nóng, cũng chứng minh là anh đang ghen. Khi đó cô cũng chỉ cố gắng làm cho Imhotep yêu mình, không nghĩ đến bất kỳ cảm xúc nào của anh, cho nên loại ấn ký này và cái tên kia, anh cực ghét.

“Cho dù không tin tôi, anh cũng phải tin Aisha, cô dù gì cũng từng thấy người có cái ấn ký này. Anh nhất định là người bảo hộ vùng đất này và Pharaoh, biết không?” Ardeth Bay nói

“Trò đùa này ai sẽ tin?” Tuy rằng năm đó anh không hiểu sao lại tin lời Aisha, nhưng quả thật những lời trong đó ứng nghiệm, anh thật sự có một gia đình hoàn mỹ cùng người phụ nữ anh yêu nhất.

Mà hiện người phụ nữ đó...

Phách, súng O’Connell rơi xuống mặt đất, bởi vì người phụ nữ đó đang ngây ngốc đứng trên mạn thuyền chuẩn bị nhảy xuống.

“Không.....” Evelyn hét to một tiếng thật muốn nhảy xuống.

“Evelyn.” O’Connell vội vàng chạy đến phi thân bắt được chân cô, Ardeth Bay kéo đai lưng của O’Connell, Aisha ôm đùi Ardeth Bay.

Cũng may không ai rơi xuống, Jonathan kéo bọn họ đứng lên, sau đó hỏn hển nói: “Ngã xuống là thịt nát xương tan.”

Aisha mãnh liệt gạt đầu, thật sự rất cao, ngay cả sông Nile cũng biến thành chiếc đĩa kìa.

O’Connell kéo Evelyn nói: “Anh biết gần đây tinh thần em không tốt, nhưng cũng đừng nằm mơ rồi nhảy thuyền chứ? Em có biết nguy hiểm thế nào không...”

Evelyn hình như nhớ ra chuyện kiếp trước, xua tay: “Không, không, em không muốn nhảy xuống, mà là vì nhớ ra chuyện kiếp trước, em từng là con gái của Pharaoh Seti, là người bảo hộ vòng tay tử thần...” Cô bỗng nhìn Aisha, nói: “Cô trong trí nhớ của tôi không phải hình dạng này.”

Aisha cười nói: “Tôi thay đổi dung nhan, cô nhưng là Nefertiri?”

Evelyn gạt đầu, nói: “Cái tên này rất quen thuộc.”

Con gái của Pharaoh, trước kia cũng thấy cô ấy vài lần, hiện tại Evelyn có vẻ trầm tĩnh hơn. Hẳn là do, khôi phục trí nhớ kiếp trước, cho nên Evelyn lúc này có phần khác với lúc trước.

60. Chương 60: Musar

Ký ức được mở ra, Evelyn bắt đầu nhớ lại những chuyện kiếp trước, trong đó bao gồm cái chết của Aisha.

Cô cúi đầu nói: “Aisha, xin lỗi..... Tôi muốn thay người cha trước kia của tôi xin lỗi cô, mà dù sao tình yêu giữa cô và Imhotep ở niên đại đó cũng thật khó chấp nhận.”

Ardeth Bay chưa từng nghe bọn họ đề cập đến chuyện này, nghe Evelyn nói cũng tò mò hỏi: “Cô ấy chết như thế nào?”

Evelyn nói: “Thì ra mọi người không biết, tôi có thể nói không?”

Aisha: “Ừ, có thể.”

Evelyn tiếc nuối nói: “Bởi vì lúc đó thân là nữ tư tế Aisha cùng Imhotep tư thông còn có đứa bé, đối với Ai Cập cổ đương thời mà nói là không chấp nhận được, là phản bội lại thần linh, cho nên cô ấy bị định tội, đưa lên giàn hỏa, thiêu sống. Đến lúc sau chúng tôi mới biết, người đàn ông đó là Imhotep.”

Ardeth Bay nhìn biểu hiện lạnh nhạt của Aisha, không khỏi ừ một tiếng. Thế nào cũng không có nghĩ đến trước kia bọn họ bị tách ra như vậy. Trách không được hai người yêu nhau như thế, thì ra để ở bên nhau hai người bọn họ đã trải qua một đoạn đường không dễ dàng gì.

“Hiện tại đã không có việc gì.” Ardeth Bay nói.

“Ai nói không có, vòng tay tử thần vẫn còn đeo trên tay con tôi, tôi thật vất vả bảo vệ con bé hơn ba ngàn năm, nếu có chuyện gì xảy ra tôi nhất định sẽ phát điên.” Bị ảnh hưởng từ những lời nói của Evelyn, cô nhớ lại lúc hoài con bé có bao nhiêu gian nan.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, từ xa Ahm Sphere xuất hiện.

Bọn họ đứng trên thuyền, nhìn một mảnh kiến trúc cổ xưa. Thuyền hạ xuống, một chiếc xe lửa dừng cách nơi đó không xa, một bóng người đều không có. Tiến vào Ahm Sphere, Aisha và Ardeth Bay đi đến vùng trung tâm, cô thấy chữ viết Ai Cập, thần điện Karnak.

“Imhotep để lại dấu vết này, chúng ta đi thôi!” Ardeth Bay quay đầu, thấy Aisha đang ngăn người. Không khỏi hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Aisha thật ra là đang suy nghĩ, anh có gỡ bỏ phong ấn ký ức cho Anck-Su-Namun hay không? Cô không xem cô ta là tình địch, nhưng tâm trí lại thật chán ghét cô ta.

Cũng đã biết nơi cần đi, lần nữa cất cánh, đến Karnak lại phát hiện dấu vết mới, thần điện Albucinpell. Trong phim, là Alex dùng đất đá viết ra, mà lúc này Imhotep lại dùng cát viết ra. Cát còn mang theo chút phép thuật, cho dù gió thổi mạnh đến mấy cũng không biến mất, nhưng sau khi Aisha đọc được nó thì nó sẽ theo gió mà bay.

Một đường truy đuổi, bọn họ rốt cục đến nơi cần đến, lúc này đã qua rất nhiều ngày, Aisha càng ngày càng lo lắng cho con gái.

Tốt là thuyền bay đi rất nhanh, hẳn có thể đến nơi trước nhóm người kia.

Đằng trước có một cái vực sâu nhìn rất quen mắt, Aisha khẳng định mình chưa từng đến đây, có lẽ từng nhìn thấy trong phim?

Theo kịch tình thì tại nơi này Imhotep sẽ ra tay đánh rớt thuyền bay, nhưng bây giờ anh còn chờ bọn họ đến thì còn đánh gì bọn họ nữa? Vì thế cô thật yên tâm cười gió, chuẩn bị gặp con gái.

O’Connell nhìn sông Nile phía dưới nói: “Nước sông Nile màu xanh, chúng ta đã ra ngoài Ai Cập, tiếp theo phải đi đâu?”

“Không, thời cổ đại, nơi này thuộc phạm vi của thượng Ai Cập.” Có được trí nhớ Evelyn giải thích.

Rất nhanh bọn họ nhìn thấy kim tự tháp của vua bò cạp, cho nên tốc độ thuyền bay càng lúc càng chậm. Tất cả mọi người đưa mắt nhìn xung quanh, Aisha phát hiện đứng trên núi đá có một bóng người, cô gái yếu điệu lại xinh đẹp, cô gái giơ cao hai tay, hướng lên trời nói cái gì đó.

Aisha lớn tiếng nói: “Cẩn thận, là Musar.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Musar, O’Connell lấy súng ra nói: “Tôi luôn muốn hỏi, Musar đến cùng là ai, vì sao từ viện bảo tàng đuổi đến nơi này?”

Khóe miệng Aisha co rúm nói: “Musar là anh trai của tôi.”

“Anh trai?” Người trên thuyền đều trầm miệng một lời tỏ vẻ ngoài ý muốn, đặc biệt khi nhìn thấy bộ ngực kia của Musar, nhìn thế nào cũng không phải đàn ông.

“Đây là kiếp sau của anh ta, kiếp trước là anh trai tôi.” Aisha cảm nhận được lực lượng bóng tối vây quanh hẳn, nhưng cũng không có phát sinh bất kỳ chuyện gì.

Evelyn lúc này lên tiếng: “Là cô, đây là hình dáng trước kia của cô.”

Ardeth Bay nghe thấy lời của Evelyn, quay sang nhìn nhìn Aisha: “Thật bội phục Imhotep.”

Aisha nhăn mày: “Anh có ý gì?”

Ardeth Bay cười: “Không có gì.....”

“Trên trời, mọi người cẩn thận.” Izzy bỗng cảnh báo, tất cả ngẩng đầu nhìn lên trời, không biết từ đâu ra một đàn chim, đang bay đến đây.

Chúng nó bay đến càng lúc càng gần.

“Nổ súng.” O’Connell rút súng nhắm vào chúng, anh nhắm rất chuẩn, mỗi con một phát.

Ardeth Bay thì rút ra loan đao, anh đưa một cây súng cho Aisha: “Biết dùng không?”

Aisha mờ mịt lắc đầu, Ardeth Bay làm mẫu một lần, nói: “Nhắm mục tiêu như thế này, cô dùng đi, tôi không thích hợp dùng súng.”

Aisha dựa theo lời anh nói bắn ra một phát, một con chim cứ thế ngã xuống. O’Connell giơ ngón tay cái lên: “Cô là người có thiên phú nhất mà tôi từng gặp.”

Aisha nhìn đàn chim trong lòng nghĩ: Tình thế này một đứa bé tùy tiện ném đồ chơi cũng có thể trúng!

Mắt thấy đàn chim tụ lại cùng bay tới, chỉ cần hơi dùng một chút lực thì khí cầu lập tức sẽ rơi xuống dòng sông Nile.

Đúng lúc này Izzy lên tiếng: “Phía sau là chuyện gì xảy ra?”

Quay đầu nhìn lên, một ngọn sóng lớn đang chảy nhanh đến đây, phía trên còn ẩn một trướng mặt đáng sợ của Imhotep. Miệng nó mở to, còn mang theo tiếng rống lớn.

Nếu đoán đúng, anh là đến cứu bọn họ, nhưng tình hình lúc này thật là làm cho trái tim người ta lạnh buốt

Hô một tiếng, nước cắn nuốt hết thấy đàn chim trên trời, cũng nuốt lấy Musar. O’Connell lớn tiếng nói: “Imhotep của cô thật lợi hại.”

“Cảm ơn.....” Aisha vừa vì một trướng mặt ông chồng ‘Đáng sợ’ mà cảm thấy tự hào, bỗng nhiên thuyền bay vèo một tiếng bay loạn, Izzy la lên: “Không tốt, khí cầu bay hơi A..... Trời ạ, phiền toái lớn.”

Khí cầu bay loạn làm anh ta không điều khiển được phương hướng, cũng không biết nó bay về hướng nào. Bay loạn một lúc thì phía trước sáng lên một màu vàng kim, O’Connell nói: “Là kim tự tháp, mọi người giữ chặt chúng ta sắp rơi xuống”

Aisha nắm chặt thuyền viên, bên tai chỉ nghe tiếng gió vù vù thổi qua, chờ cô lại mở to mắt thì thuyền đã rơi xuống mặt đất .

Mọi người hoặc nhiều hoặc ít bị chút vết thương nhẹ, nhưng Aisha bị cột thuyền đè nặng. Cô không ra được, đành dựa vào cột thở dài. Đây đã là lần thứ hai rồi, cô lại có cảm giác giống như Tôn Ngộ Không bị núi đè năm trăm năm, thật sự có thể làm người ta phát điên.

“Aisha.” Ardeth Bay khẩn trương chạy tới, nhìn cô gái vẫn còn sức vẫy tay với anh trong tình cảnh này, thế này mới nhớ ra siêu năng lực của cô, khỏe môi giật giật. Đem cây cột chuyển qua một bên cô liền nhảy ra, một bên phải bụi cỏ cây trên người một bên nói: “Thật nặng.”

O’Connell cũng nói: “Nếu là người bình thường, cô sẽ không cảm thấy nặng đâu.” Vì sớm đã bị đè thành bánh dẹp rồi.

Izzy sau khi hoàn hồn nhìn thấy tình cảnh của thuyền bay: “Muốn tôi sửa chữa thế nào đây?”

O’Connell tức giận: “Dùng bất kỳ cách nào, tóm lại nếu muốn rời khỏi nơi này thì cố gắng cho tôi.”

Aisha ở trong lòng nghĩ ‘đáng thương Izzy’, ngoài miệng cũng nói: “Toàn dựa vào anh, Izzy.”

Mọi người chuẩn bị tốt, Aisha nhìn thấy Jonathan cầm cây gậy trong tay, xem ra vẫn theo hướng kịch tình, lát nữa mọi chuyện đều phải nhờ vào cây gậy này. Mặt khác, Musar tại sao lại ở nơi này?

Nghĩ đến chuyện kiếp trước hẳn ta đoạt được vòng tay tử thần, vì không thể thức tỉnh vua bò cạp, mà đem linh hồn mình bán đi để có được tử thần lực lượng, thế cũng đủ để đánh bại quân đội của Pharaoh Seti, nếu không phải có Imhotep ở đó, Pharaoh sớm đã đi gặp tử thần rồi.

Kỳ quái là bên ngoài vẫn là ban ngày, nhưng khi đến gần kim tự tháp thì một chút ánh sáng cũng không có. Xung quanh đều là tử thi và hương vị hắc ám, với loại không khí này, Aisha nghĩ con gái hẳn là đang trong hình người đi!

Aisha cùng bọn họ đi về phía trước, cô biết Imhotep dùng một con đường khác đi vào. Bọn họ người nhiều mục đích lớn, tin tưởng anh có thể dễ dàng bảo vệ Made và Alex.

Bốn phía bất chợt xuất hiện một cây khô, bọn họ đi về phía trước lập tức phát hiện vị trí của Imhotep.

Rất xa nhìn thấy ánh lửa của cây đuốc, O'Connell nhìn vợ rồi nâng súng lên, sau đó nói: “Chúng ta đi xuống.”

Aisha tự nhiên muốn đi theo, nhưng Ardeth Bay cản lại: “Cô tốt nhất nên ở đây chờ đi, bọn tôi nhìn thấy Imhotep lập tức kéo anh ta lên.”

Aisha cười nói: “Người muốn giải thoát vua bò cạp hình như cũng không thích sự hiện diện của các anh, nhưng nếu là tôi thì bọn họ sẽ tiếp nhận, hơn nữa các anh yên tâm, bọn họ cũng không thể làm gì được tôi đâu.”

Ardeth Bay nghĩ đến năng lực đáng sợ của cô, không khỏi dùng sức lắc lắc đầu nói: “Tôi thật không hiểu, thân thể cô không có điểm yếu sao?”

Aisha sờ sờ mặt có chút phát sốt, thanh âm hơi thấp: “Có, nhưng là không thể nói cho anh biết.”

Ardeth Bay cũng không phải không biết xấu hổ mà dò hỏi nhược điểm ở đâu, dù sao cũng liên quan đến vấn đề tính mạng. Anh xoa tóc, cảm thấy không khí có chút quái dị, hoàn hảo O'Connell đi lên phía trước đem không khí ngại ngùng này đánh vỡ.

Xa xa, Imhotep cùng một đám người đội mũ màu đỏ hồng đi về phía trước, anh cảm nhận được sự tồn tại của Aisha, dừng lại bước chân.

“Mẹ đến rồi.” Anh kéo tay con gái: “Nhưng chúng ta không thể dừng lại.”

Made ngẩng đầu: “Mẹ chậm quá à.”

Alex ở một bên nói: “Đúng là con nít, vẫn còn đeo mẹ.”

Made dùng ngón tay chỉ vào cậu: “Alex, em không có trách nhiệm còn nói. Chuyện xảy ra còn đó kìa.”

61. Chương 61: Làm Cha Thật Không Dễ Dàng

Alex hừ một tiếng: “Cậu chỉ hơn tôi mấy tháng mà thôi, đừng có dùng giọng điệu người lớn nói chuyện với tôi.”

Made phe phẩy ngón tay nhỏ nhắn: “Không, không, đạo lý không phân biệt lớn nhỏ.”

Khóe miệng Alex co rút, nhún nhún vai: “Tùy cậu.” Cậu luôn nghĩ tài ăn nói của mình rất tốt, nhưng ở trước mặt Made, xem ra cần phải tập luyện thêm.

“A, cái này đến cùng là gì?” Cậu đụng phải một cái cây khô, kinh tởm phủ tay.

Made nói: “Đàn ông con trai mà lá gan nhỏ thế, nhưng về sau đừng dùng bàn tay này chạm vào chị nhé.”

Alex: “Cậu không phải cũng như vậy sao.”

Made: “Chị mới không kinh tởm như vậy.”

Hai đứa nhóc đang ồn ào cãi nhau, bỗng phát hiện tình huống xung quanh không được bình thường. Imhotep nói: “Phải đi sát, không được tách ra.”

Người có mặt ở đây khẩn trương hơn hẳn, cùng lúc Aisha bị một tiểu quỷ bắt lấy.

“A.....” Aisha bị tiểu quỷ vò một tiếng tha đi, cô hét lớn: “Đừng kéo tôi.” Nhưng một đám tiểu quỷ khác lại điên cuồng nhảy ra, chúng nó cắn, hoặc dùng dao chém cô.

Lúc Ardeth Bay đuổi tới nơi thì nhìn thấy một màn này: mấy tiểu quỷ dùng răng cắn cô ngã xuống đất, có mấy con dùng tay ôm miệng, còn kêu ti ti. Mà một số tiểu quỷ trong đó còn nhổ ra mấy cái răng, hình như rất đau.

Anh thật không đành lòng chém chúng nó, nhưng nghĩ đến chúng nó cũng không buông tha con người, đành dùng dao chém mấy con rồi kéo Aisha lên, nói: “Lần sau chú ý hơn.”

O’Connell ở phía trước kêu lên: “Chạy mau, phía sau đang đuổi tới.”

Ba người bọn họ cấp tốc chạy về phía Imhotep, vừa chạy xuống dốc vừa phối nả súng vào tiểu quỷ.

Thật vất vả chạy đến bên người Imhotep, bước chân Aisha không ngừng, trực tiếp bổ nhào vào lồng ngực của Imhotep. Hafez và Anck-Su-Namun nhìn thấy người chạy về hướng này, vừa thấy người đến là O’Connell lập tức muốn ra tay đánh nhau.

Nhưng bọn người mũ đỏ đang ráo riết tìm nơi trốn, cho nên cũng không ai để ý đến hai người bọn họ. Made kéo Aisha: “Mẹ.....” Cô bé vừa mở miệng thì thấy cha mẹ mình lại bắt đầu ‘bận’.

Giống như mấy trăm năm không gặp, cha ôm thắt lưng mẹ, bắt đầu một hồi hôn kịch liệt.

Cô bé nhấc đầu nhìn thấy Ardeth Bay thì mỉm cười nhào qua: “Chú Ardeth Bay, kiss cửu biệt được không?”

Ardeth Bay bế cô bé, khoe môi hạ thấp: “Lúc này không phải lúc nói chuyện, chúng ta cần phải chạy.”

Đúng vậy, anh bế Made, O’Connell bế Alex, bắt đầu chạy. Imhotep đuổi theo, Ardeth Bay đưa Made cho anh, nói: “Dẫn con bé đi.” Bản thân thì xông lên đánh đuổi tiểu quỷ.

Imhotep một tay ôm vợ, một tay ôm con: “Làm cha thật không dễ dàng.”

Aisha vỗ vỗ tay anh: “Chồng cố lên.”

Hoàn hảo lực lượng của Imhotep làm lũ quỷ sợ hãi, cho nên lúc anh xuất hiện tiểu quỷ cũng liền nhanh chóng bỏ chạy. Lúc này Aisha nghe phía sau gọi: “Aisha.....”

Là Anck-Su-Namun, cô ta xem ra rất hận Aisha, phục hồi trí nhớ rồi? Đang lúc nghĩ ngợi thì Imhotep cười: “Nhiệm vụ của người đã hoàn thành, Aisha đã ở đây, người cũng nên chết đi.” Nói xong vươn tay đẩy ra, Anck-Su-Namun cứ thế bị một tiểu quỷ bắt, tha đi.

Cô ta bị thảm thét lớn: “Thì ra vì mục đích này người mới thức tỉnh ta, cho dù chuyển kiếp bao nhiêu lần, Imhotep, ta hận nàng ta, càng hận người.”

Aisha hướng về cái bóng lưng của cô ta vẫy tay, Made nói: “Giải quyết được tình địch, mẹ rất vui à?”

Aisha: “Tuổi còn nhỏ con biết cái gì.” Nói xong vừa chạy vừa nhìn vòng tay trên tay Made, nói: “Chúng ta phải nhanh lên.”

Imhotep gật đầu, anh ôm vợ con chạy. Người phía sau dù bị quỷ bắt anh cũng mặc kệ, O’Connell cũng bảo vệ vợ con mình và Jonathan, mọi người cùng nhau chạy hướng vào kim tự tháp.

Aisha quay đầu lại, thấy Ardeth Bay và Lock-Nah đứng cùng một chỗ, xem ra bọn họ sẽ có một hồi tranh đấu.

Ardeth Bay chậm rãi nói: “Mọi người đi trước, tôi sẽ theo sau.”

Made vẫy tay: “Chú Ardeth Bay, nếu còn sống cháu sẽ mời chú ăn thịt nướng.”

Ardeth Bay suýt nữa vấp ngã: “Không cần, chú sẽ không ăn.”

Aisha nói: “Vậy anh cẩn thận.” Nói lời này bọn họ cũng đã đi rất xa, lúc này Ardeth Bay và Lock-Nah bắt đầu đánh nhau.

Một người là vâng theo ý chỉ của thần, một người là kẻ phản bội, mà Aisha biết một trong hai người dù là ai thắng cô cũng không lo lắng.

Những người còn lại dùng hết sức chạy, Aisha thề cô chưa từng nhìn thấy Imhotep liều mạng chạy như thế. Hoặc nói trước giờ anh làm chuyện gì cũng thật thông dong, lúc này lại vội vàng, mất hết kiên nhẫn.

Aisha cảm thấy anh thế này có chút khốc, cô từ đầu đến cuối đều không cần hạ xuống một bước. Mất thấy phía trước là cầu treo gỗ, O’Connell dùng thuốc nổ đánh gãy cầu, cùng lúc mặt trời đỏ rực dường như muốn nhô lên.

“Không được, Imhotep anh mau dẫn Made chạy vào đi.” Aisha biết nếu không phải vì cô, Imhotep sẽ còn nhanh hơn nữa, anh có thể biến thành cát bay vào.

Quả nhiên anh theo lời cô ôm chặt Made, rống to một tiếng, giống như một trận gió bay vào sâu trong kim tự tháp.

Kim tự tháp chứa một lượng lớn phép thuật hắc ám, cho dù trời đã sáng bên trong vẫn tối om. Aisha đuổi tới nơi, O’Connell ôm Alex nhà mình nói: “Haiz, làm cha thật không dễ dàng.”

Aisha nhìn thấy bóng dáng cha và con gái mất hút vào trong kim tự tháp thì mới an tâm, đột nhiên Evelyn hét lên: “Aisha, cẩn thận.”

Đình một tiếng, hai tiếng kim loại chạm vào nhau.

Aisha nhìn bụng mình, một cây dao đang đặt trên đó, đáng tiếc thân thể cô có chút đặc thù, dao kiếm chẳng làm gì được cô.

Aisha nhìn Anck-Su-Namun cười lạnh: “Cô thật không biết buông tha là gì!”

Đây thật đúng là số mệnh, không nghĩ bản thân sẽ có một ngày ở trong đó. Cô nói với O’Connell và Evelyn: “Không cần xen vào, hai người cứ đi đi.”

O’Connell nói: “Được rồi, tôi sẽ nói cho Imhotep biết.”

Aisha cười: “Nói với anh ấy tôi rất nhanh sẽ chạy đến.”

Anck-Su-Namun nói: “Ta sẽ không thành toàn cho người.”

Hai cô gái giống như trở về đầu trường ba ngàn năm về trước, lúc Aisha vừa nhập hồn đến Ai Cập cổ đại, tinh thần chưa chuẩn bị sẵn sàng, tất nhiên bại dưới tay ả ta, nhưng bây giờ với thân thể này cô sẽ không thua.

Hai người ngay trước kim tự tháp đánh nhau, không sử dụng bất kỳ vũ khí nào. Aisha tuy không sợ bị thương nhưng vẫn sẽ cảm thấy đau, vì thể tận lực né tránh các đòn đánh tới.

Từ bên ngoài đánh tới bên trong, Anck-Su-Namun lấy vũ khí từ một bức tượng.

Aisha cũng lấy hai thanh đao nhỏ, hai loại vũ khí chạm nhau phát ra tiếng vang lớn.

(Anck-Su-Namun dù gì cũng thức tỉnh trở thành người kiếp trước, nên mình dùng xưng hô cổ nhé, ‘ta-chàng’)

“Imhotep sao lại có thể yêu người, người rõ ràng là loại phụ nữ chỉ biết vụ lợi cho bản thân, hoàn toàn sẽ không vì chàng là đại tư tế mà suy nghĩ.” Anck-Su-Namun dùng vũ khí hai tay, động tác nhẹ nhàng mau lẹ.

Aisha nói: “Cô yêu Imhotep lắm sao? Sau khi giết chết người phụ nữ và đứa bé của anh, Anck-Su-Namun, cô nghĩ Imhotep còn có thể yêu cô sao?”

Anck-Su-Namun lớn tiếng: “Không, ta biết chàng sẽ không yêu ta, nhưng ít ra chàng sẽ mãi nhớ đến ta. Nhưng, chỉ cần người xuất hiện chàng sẽ hoàn toàn quên mất sự hiện diện của ta.”

Aisha đánh bay vũ khí của ả: “Cô vốn không xứng đáng để anh ấy để ý.”

Hai cô gái đánh nhau làm người ta hoa cả mắt, mà Aisha lúc này chiến đấu hăng say vì không có gì có thể làm cô phân tâm, con gái đang an toàn ở bên ông chồng cường đại, chỉ cần xử lý được vấn đề trước mắt từ nay về sau Aisha có thể sống hạnh phúc.

Nghĩ vậy, Aisha dùng chân đá một cước làm Anck-Su-Namun trượt dài ra xa.

Anck-Su-Namun ói ra một búng máu, xem ra bị thương không nhẹ. ả chậm rãi đứng dậy: “Lại đến.....A.....” Hét thảm một tiếng, ả quay đầu lại nhìn người vừa đâm mình, nhìn thấy khuôn mặt của Aisha ba ngàn năm trước.

“Sao có thể..... Người.” Nói xong ả ngã xuống mặt đất, còn nói: “Imhotep, nếu người sống lại ta, ta có biện pháp cứu Aisha..... Imhotep.....” Trí nhớ của ả ta hỗn loạn, tất thảy.

Aisha nhìn Musar đã đâm chết Anck-Su-Namun: “Tại sao?”

Musar dùng khăn lau sạch vết máu trên đao: “Chỉ cần bước vào kim tự tháp, tôi sẽ trở lại là Musar của trước kia, chỉ cần Imhotep chết đi thì tôi sẽ có được em. Đây cũng là lời hứa của tử thần Anubis, cho nên Aisha à, khổ sở ở địa ngục ba ngàn năm qua, tôi không muốn ném thêm lần nữa. Dù không muốn làm tổn hại đến em, nhưng giết chết người đàn ông kia vẫn phải làm.”

“Musar, lúc trước dù anh là kẻ thù của tôi, nhưng khi anh nhảy vào bên trong giàn hỏa thiêu, tôi thật muốn nói một câu cảm ơn, cũng muốn nói một câu, anh đúng là một kẻ ngu ngốc.” Aisha buông vũ khí trong tay nói.

Musar tao nhã đi vào kim tự tháp, sau đó nói: “Đừng nói lại chuyện cũ, Musar kia có dũng khí để yêu, nhưng Musar lúc này lại thật sợ hãi, tình yêu của hắn không bằng dù là một góc của Imhotep.” Nói xong hắn đi vào trong kim tự tháp, lúc bước vào bên trong cơ thể hoàn toàn biến thành đàn ông, bộ dáng y hệt ba ngàn năm trước.

Hắn nhất định ăn không ít khổ, giống như Anck-Su-Namun trong phim kia, buông tay Imhotep cũng vì cô ta sợ chết, cô ta biết rõ địa ngục đáng sợ cỡ nào. Hiện tại Musar có phải cũng vì như vậy, mà đáp ứng tử thần giết chết Imhotep?

Nhưng Anubis vì sao muốn giết Imhotep, chẳng lẽ sợ Imhotep lấy mất quân đội tử thần? Một người đàn ông chỉ nghĩ đến gia đình của anh thì cần quân đội của tử thần làm gì?

Đúng rồi, chỉ có thể vì anh không nghe lời Anubis nên mới xảy ra vấn đề này, Anubis muốn một người có thể thống trị thế giới chứ không phải một trạch nam chỉ biết ở nhà.

Nhất định là như thế, Imhotep thật sự gặp nguy rồi.

62. Chương 62: Giao Tranh Trong Kim Tự Tháp

Aisha không chút nghỉ ngơi chạy nhanh vào trong kim tự tháp, cô bỗng nhớ đến một vấn đề, nếu không làm thì Imhotep sẽ tạm thời mất hết pháp lực, nhưng Musar vẫn có.

Đi vào bên trong Aisha ngẩn ra, kim tự tháp có rất nhiều đường hầm, mà cô không biết mọi người đi hướng nào. Cô cũng không nhớ rõ tình tiết trong phim, mong là cô gặp may.

Kết quả đụng phải hai người, Jonathan và Alex. Made đâu? Vợ chồng O'Connell đâu?

Cô chạy đến, còn chưa kịp mở miệng hỏi chuyện gì xảy ra, hai người đã chỉ về một lối đi, mau vào đi, tên Hafez kia đã thức tỉnh Vua Bò Cạp, những người khác đang gặp nguy hiểm!

Aisha ngẩn ra, dựa theo tình hình chung sau khi Imhotep giải quyết xong chuyện của con gái, khẳng định sẽ không ở lại tham gia vào trận tranh chấp này, cô chau mày: “Made xảy ra chuyện gì rồi?”

Alex nói: “Cậu ấy không sao, nhưng cậu ấy chạm vào cơ quan nên tay bị kẹt ở bên trong. Chúng ta cần mở cơ quan ra.”

Khóe miệng Aisha giật giật: “Biết ngay mà, con bé lại gây chuyện.” Cô vừa chạy vào, lập tức nhìn thấy Made không biết xấu hổ rống hống la hét, đứa bé này đúng là hết thuốc chữa, từ lúc nó ra đời đến giờ đầu óc hình như thiếu cái gì đó.

“Con thấy con chuột nhắt nào không?” Aisha một bên kí đầu một bên hỏi.

Made bất đắc dĩ nói: “Con thấy Hafez mở cửa, nghĩ là vào được rồi, ai ngờ còn có cơ quan ở bên trong đâu.”

“Con có đau không?” Aisha thử kéo Made một cái, nhưng không chút dịch chuyển.

“Thế mới nó, con gái di quá bướng bỉnh. Dù vậy, đây là lần đầu tiên cháu gặp người có sức mạnh kinh khủng như cậu ấy đấy.” Gã Hafez kia mới bị ăn mất một cánh tay nha.

Made hừ một tiếng, nói: “Lúc này có chút đau, nhưng lúc này không sao rồi.”

Aisha chỉ vào Made: “Đứa ngốc này ngoan ngoãn chút, mẹ sẽ hỏi tội con sau.” Quay đầu lại nói: “Jonathan, có thể cho tôi mượn cây quyền trượng của anh một lúc không?”

Jonathan ôm chặt quyền trượng, dùng sức lắc đầu: “Không được, bất cứ thứ gì cũng được ngoại trừ thứ này.”

Aisha cười nói: “Anh đưa nó cho tôi, sau khi trở về tôi cho anh hai cây quyền trượng khác, thế nào? Đây là vàng ròng, còn quý giá hơn cái này.”

Jonathan do dự một chút: “Nếu có bảo thạch tôi sẽ suy nghĩ lại.”

Aisha vì cứu ông chồng của mình lập tức đồng ý: “Trừ bỏ xác ướp, anh muốn cái gì cũng được.”

Jonathan cảm thấy trận mưa bán này rất có lời, vì vậy nhanh chóng đưa cây gậy cho Aisha.

Cô cầm lấy nó, vặn kéo xoay mấy lần, nó liền trở thành ngọn giáo Osiris. Cười hì hì nghĩ, biết trước tình tiết thật có lợi, ít nhất không phải vì tìm cách giết Vua Bò Cạp mà tốn công suy nghĩ.

Made như trước la lối, vừa hừ vừa nói: “Có một người nhìn khá quen mắt cũng trông rất lợi hại vừa đi vào đường hầm bên phải.”

“Made, con nói một câu mẹ cẩn thận chút thì sẽ chết hả?” Con bé thật không ngoan, cô càng muốn có thêm đứa nữa.

Made suy nghĩ một chút, vẫy tay cười nói: “Mẹ trên đường cẩn thận.”

Mặc dù cô sinh được đứa bé tựa như thiên sứ, nhưng cái tươi cười này thật làm cô nghĩ đến ác quỷ. Cô hừ một tiếng đi vào đường hầm, bên trong cũng rất tối, dù cho trên đường đều có đuốc chiếu sáng.

Không thể không nói, lăng mộ Ai Cập cổ được thiết kế rất đặc biệt. Cô chạy nhanh vào, còn chưa đến nơi đã nghe thấy tiếng thét thảm thiết của O’Connell.

Sẽ không phải là bị Vua Bò Cạp ăn đi?

Khi cô đến nơi cũng không thấy Vua Bò Cạp đâu, người đánh bọn họ đến thăm thương thế nhưng lại là Musar.

Hắn lúc này bóp chặt cổ Evelyn, mặt Evelyn xám đen, thập phần nguy hiểm.

Trong ba người Imhotep bị thương nhẹ nhất, trong tay anh cầm vũ khí, hét lớn mấy tiếng đánh về phía Musar.

Mà Musar hiện tại hoàn toàn đã biến thành đàn ông, hơn nữa với sức mạnh của hắn hiện giờ, căn bản không đem vũ khí đặt ở trong mắt.

Tùy tay đánh ra, vũ khí lập tức bay đi. Hắn cười nói: “Hiện tại anh đã mất hết pháp lực, nghĩ có thể giết được tôi sao?” Tay hắn buông lỏng, Evelyn được O’Connell ôm lấy kéo về một bên.

Aisha cầm ngọn giáo tiến lên phía trước, cho dù lúc này hắn giúp cô, với tình hình lúc này, chồng là lớn nhất.

Con người đều ích kỷ, huống chi cô cũng không tiếp nhận tình yêu hắn dành cho cô. Có thì cũng chỉ là sự sợ hãi và không hiểu mà thôi.

Musar sớm đã có dự liệu, hắn cười nhạt nghiêm túc đánh với cô. Về sức mạnh cô không bằng hắn, nhưng có Imhotep và O’Connell hỗ trợ vẫn có thể đánh lui hắn.

Chỉ là đánh lui mà thôi, Musar càng đánh, sức mạnh hắc ám bắt đầu khởi động, một chút biện pháp bọn họ cũng không có.

Imhotep dùng toàn bộ pháp lực còn sót lại, tạm thời vây khốn Musar. O’Connell ở một bên cầm vũ khí đâm Musar.

Nhưng vẫn vô dụng, thân thể hắn tức khắc khôi phục như cũ.

Imhotep nhíu mày: “Xem ra toàn bộ lực lượng hắc ám đều tụ lại trong cơ thể hắn, chúng ta phải cắt đứt sự liên kết đó.”

Musar cười nói: “Các người rốt cục phát hiện?” Hắn đột nhiên chỉ vào tượng đá phía sau, nói: “Đó là nơi giam cầm linh hồn tôi, chỉ cần mở nó ra là tôi sẽ được tự do. Nhưng, điều kiện tiên quyết là các người không gặp trở ngại gì.”

Aisha ngẩn ra, hắn không phải thay thần làm việc sao? Nhưng thật ra hắn muốn thoát khỏi địa ngục, chỉ là không thể?

Imhotep thản nhiên nói: “Không, người không thể thắng bọn ta.” Anh nhìn sang Aisha: “Aisha, pháp lực của anh đã bị cự thần Anubis hút mất, nhưng em có thể vẫn còn...” Nói đến đây nhìn về phía tượng đá, nơi đó lực lượng hắc ám cực kỳ dày đặc.

Năng lượng của Aisha đến từ xà thần, là năng lượng ánh sáng. Mà pháp lực của Imhotep lại đến từ tử thần, hai loại sức mạnh đối nghịch với nhau. Một dương một âm xung khắc, có lẽ có thể đánh vỡ cục diện, để Imhotep lần nữa có lại pháp lực.

Đáng tiếc là cô không có pháp lực, đành phải làm những gì có thể thôi.

Aisha cố gắng tập trung năng lượng trong cơ thể, cô vốn không biết cách phóng thích năng lượng, nhưng năng lượng hắc ám bên trong tượng đá kia lại mãnh liệt đánh về phía cô. Năng lượng trong cơ thể cô cũng vì thế mà tự động kích hoạt bảo vệ cô.

Hai loại năng lượng va chạm nhau, Aisha thậm chí có thể cảm nhận được bốn phía xung quanh chớp động các dòng điện quang xanh đỏ chói mắt.

“Aisha, cố kiên trì một lát, a.....” Thanh âm của Imhotep vang lên bên tai cô, Aisha ngẩng đầu nhìn ra phía bên ngoài, thì thấy Imhotep đang lơ lửng cao hai tầng đá lên, trong đó một là tầng đá giam cầm linh hồn của Musar.

Hai tay hai tượng đá, hai tượng đá lập tức đập vào nhau.

Lại vung tay lần nữa, toàn bộ mảnh vỡ bay về phía Musar. Trong nháy mắt hắn giống như phân thân, xoay người tiến lên. Sau đó cười nói: “Aisha, tôi yêu em nhất.” Nói xong hắn xoay người rời đi, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra, hoặc là nói không quan tâm.

Aisha sợ run được Imhotep kéo ôm vào trong lồng ngực: “Mọi chuyện đã qua, em an toàn rồi.”

Năng lượng của cô gần như tiêu thất, nằm trong lồng ngực Imhotep thở dốc nói: “Imhotep, chúng ta vẫn chưa an toàn.” Cô nhớ rõ còn có một ông Vua Bò Cạp cần được giải quyết, là mục tiêu thật sự cần bị loại bỏ.

Đang suy nghĩ tới Vua Bò Cạp, đột nhiên một cánh cửa mở ra, Vua Bò Cạp xuất hiện. Hắn ta dường như còn chưa tỉnh ngủ, nhìn xung quanh tìm kiếm con mồi.

Imhotep không giống như trong phim quỳ lạy Vua Bò Cạp, bởi anh không cần phải làm như vậy, anh đến là để giết ông ta, điểm này chỉ cần Vua Bò Cạp tỉnh táo lại sẽ biết.

Sau một lúc ông ta bắt đầu tỉnh táo, đầu người của ông ta di chuyển nói: “Xâm nhập vào tử thần điện, các người đều phải chết.”

Vua Bò Cạp tỉnh giấc cũng có nghĩa là quân đội tử thần tỉnh giấc, hiện tại Ardeth Bay không có ở đây, đoán chừng là đang đối phó quân đội kia.

Imhotep cầm ngọn giáo nói: “Vua Bò Cạp, người hãy trở về địa ngục đi.”

O’Connell cũng hỗ trợ, anh cố gắng phân tán lực chú ý của Vua Bò Cạp, không ngừng la to: “Đến, con bỏ chết tiệt nhà người.” Anh dùng cây đuốc không ngừng công kích Vua Bò Cạp.

Vua Bò Cạp sợ lửa, nên không ngừng chạy vòng quanh. Ông ta chạy không đồng nhất, lúc trên nóc nhà, lúc trên tường, bỗng nhiên nâng lên đuôi nọc độc công kích về phía người trên mặt đất.

O’Connell nói với Evelyn: “Em đi ra ngoài.”

Imhotep cũng nói: “Aisha, em mau đi ra ngoài.”

Evelyn lúc này còn châm chọc: “Rick, anh không thể nói chuyện nhỏ nhẹ chút sao?”

O’Connell vừa đánh vừa nói: “Evelyn, em có thể đi ra ngoài không?”

Evelyn không tự giác được cả người run lên: “Thôi dùng giọng điệu trước đó là tốt nhất.”

Hai cô gái một trước một sau rời khỏi khu vực Vua Bò Cạp sẵn mồi, nhưng cũng không đi quá xa, chỉ là đứng ngay cửa ra vào.

Aisha bỗng nghĩ đến tình tiết trong phim, không biết cô có thể tiến vào cứu Imhotep hay không? Trước kia cô có lẽ không xác định, nhưng hiện tại cô khẳng định mình có thể, vì dù sao có bị đánh trúng cũng không bị thương hoặc vì vậy mà chết.

Mà Imhotep lúc này không có pháp lực khẳng định chỉ có chết, cô không nghĩ phải chia lìa, hoặc là sống thiếu anh.

Hai cô gái đứng bên ngoài nóng lòng nhìn hai người đàn ông ở bên trong, khó mà đánh được Vua Bò Cạp, nếu không bị ngọn giáo Osiris đánh trúng thì căn bản không gây tổn thương cho ông ta.

Vua Bò Cạp cũng không biết điều này, ông ta trốn sự công kích của Imhotep, đồng thời cũng không chút do dự đánh trực diện với Imhotep.

Aisha có chút đau lòng, dù sao ngàn năm trước hay là ngàn năm sau cô cũng chưa từng nhìn thấy anh chặt vật như vậy.

Không được, cô không thể chỉ đứng nhìn. Không biết từ lúc nào Jonathan đứng ở phía sau cô nói: “Thế nào, oa, đó là cái gì?”

Aisha đột nhiên nghĩ đến ‘Jonathan đem theo ba lô’, nói: “Có mang súng không?”

Jonathan nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô mà phát hoảng, nhanh chóng lấy súng lục từ ba lô ra. Aisha trực tiếp ném xuống nói: “Uy lực mạnh chút.”

63. Chương 63: Trò Chơi Tử Thần

Một cây súng trường ở trong tay cô, Aisha cân nhắc một chút, rồi nả đạn vào Vua Bò Cạp nhằm mở đường thoát hiểm cho Imhotep.

Chả trách bọn họ bảo mình có tài bắn súng, một súng này thế nhưng đánh trúng chỗ hiểm. Vua Bò Cạp rống to một tiếng, đại khái là vì ăn đau, trực tiếp vọt về phía Aisha.

“Imhotep.” Aisha lớn tiếng gọi.

Quả nhiên là vợ chồng đồng tâm, Imhotep hiểu được dụng ý của cô, liền cầm lên ngọn giáo Osiris đánh về phía Vua Bò Cạp.

Mặc dù lúc này anh không khác gì người thường, nhưng sức lực cũng không thể xem thường, một đòn này lại dùng toàn lực. Nhưng Vua Bò Cạp bỗng nhảy lên, đòn này không đánh trúng lưng nhưng đánh trúng đùi ông ta.

Không phải nhược điểm, cho nên Vua Bò Cạp không chút mấy may, ông ta bỏ qua Aisha lại đánh về phía Imhotep. Trước kia ông ta là chiến sĩ anh dũng, lúc này lại không khác gì quái thú nhìn thấy con mồi mà công kích.

Aisha thừa dịp ông ta xoay người liền nhảy lên cầm chặt ngọn giáo, nhưng ngọn giáo lại đâm quá sâu, căn bản không thể rút ra.

Vua Bò Cạp nhảy lên, cô cũng theo đó bật nhảy, Imhotep lo lắng nói: “Aisha, em phải cẩn thận.”

Aisha nói: “Ừm..... vẫn tốt.” Cô cầm chặt ngọn giáo trong tay, suy nghĩ biện pháp, cô bỗng nhớ ra một việc, ngọn giáo có thể thu lại nha.

Cô dùng chân kẹp chặt đuôi Vua Bò Cạp, tay nắm chặt ngọn giáo, nhẹ nhàng chuyển vài lần, ngọn giáo lập tức thu về. Dùng chút sức, rút nó ra.

Vua Bò Cạp ăn đau, thân mình không ngừng vặn vẹo làm Aisha đầu vầng mắt hoa.

“Giờ phải làm sao đây?” Phía sau trừ bỏ đuôi là móng được giáp cứng bảo vệ, bỗng nhiên một chỗ màu trắng trước mắt lướt qua, nơi đó hình như là cúc hoa của Vua Bò Cạp?

Có biện pháp, cô tà ác cười kéo dài ngọn giáo, sau đó dùng lực hướng đóa cúc hoa đáng yêu kia đâm tới.

Cúc hoa vốn lớn, mà Aisha lại ở gần, một lần đâm liền đâm rất sâu.

Tựa như dự đoán của Aisha, nơi này đúng là nhược điểm, thậm chí so với đâm trúng tim còn tốt hơn.

Xích một tiếng, Vua Bò Cạp đau đớn kêu to.

“Aisha nói ra nguyện vọng của cô đi.” O’Connell vừa né tránh Vua Bò Cạp nổi điên vừa nói với Aisha.

Cô nhớ lại tình tiết đã thấy trong phim, vì thế nói: “Mang theo quân đội của người biến mất đi, vĩnh viễn cũng không cần xuất hiện.” Nói xong, Vua Bò Cạp lập tức tiêu thất, kịch tình cái gì cũng như mây bay.

Bởi Imhotep không có ngã vào kẻ hở của địa ngục, mà ngã vào lúc này lại đổi thành Aisha. Khóe miệng cô giật giật dùng tay chống đỡ, sau đó nhìn thấy O’Connell cũng rơi xuống, nói: “Trùng hợp làm sao.”

O’Connell nhìn bên dưới các loại linh hồn ma quỷ, muốn rơi lệ: “Loại trùng hợp này cả đời cũng không muốn trải qua lần nữa.”

Aisha: “Tôi cũng vậy.” Cô cơ hồ tin tưởng vững chắc Imhotep nhất định sẽ cứu mình, cho dù anh lúc này không khác gì người thường, ngã xuống cũng sẽ chết.

Lần nữa được một bàn tay nắm chặt, Aisha mỉm cười: “Tay anh hơi lạnh.”

Imhotep mỉm cười: “Xin lỗi em, mau đi lên.” Anh dùng lực, Aisha mượn sức của anh hướng về phía trước.

Hai người ôm ấp đối phương, O’Connell được Evelyn cứu lên, sau nói: “Này, đến nơi an toàn rồi hai người muốn hôn nồng nhiệt thế nào cũng không muộn mà?”

Imhotep ôm Aisha nói: “Tin anh không?”

Aisha lúc này quả thật không còn sức lực, chính mình chạy không bằng để đối phương ôm. Mà tình hình chung cũng không mấy khả quan, đất đá rung chuyển muốn đổ, không cần nghĩ cũng biết người bị đè nhất định sẽ chết.

Imhotep không ngại nguy hiểm đến cứu mình, mặc dù tình tiết trong phim là giả, nhưng hiện thời là thực, nhìn đến loại tình hình này lòng bàn tay liền đổ mồ hôi. Cô ôm Imhotep, cô ở trong này không phải vì anh sao, còn có gì là tin hay không tin?

“Đương nhiên tin.”

Imhotep lúc này vẫn có thể cười, ôm chặt cô chạy về phía trước. Mà hai vợ chồng bên kia cũng nắm tay nhau chạy ra ngoài, hai cặp vợ chồng cảnh tượng có chút khác nhau.

Bọn họ chạy nhanh, nhưng vừa đi ra thì thấy ao địa ngục màu đen chặn đường. Nếu ẩn theo phân tích của Aisha, cái này bất quá là dầu mỡ, nhưng hiện tại nó lại rất nguy hiểm, bởi vì Aisha nhớ không lầm thì theo nguyên kịch bản Anck-Su-Namun chính là chết ở chỗ này.

Mà lúc này bọn họ chính là bị vây ở nơi này, không biết có phải vì chậm trễ mà tường đá bắt đầu rơi xuống.

Đang lúc không biết phải làm sao, thì thấy một bên tường đá bị đánh vỡ vụn, tiếp đến là một cái đuôi rắn thật to tiến vào, cuốn lấy bọn họ nhanh chóng chạy ra ngoài.

Aisha ngẩn ra, chẳng lẽ là rắn hổ mang đến cứu mình. Còn đang ngẩn ra thì Imhotep bên cạnh chợt nói: “Made, cơ thể con sao lại biến thành như vậy?”

Tê.....

“Con bé nói, bởi vì rất muốn cứu chúng ta cho nên cơ thể bỗng nhiên lớn lên.” Thì ra là con gái của cô – Made, mắt đúng là bị mù rồi.

“Thì ra là thế.” Ở ngoài kim tự tháp lúc này là ban ngày, vì vậy cơ thể khổng lồ của Made nhỏ lại, cô bé trườn lên cổ Aisha kêu tê....

Aisha nói: “Con bé nói kim tự tháp đang dần lún xuống phải làm sao bây giờ?”

O’Connell ôm Alex nói: “Chạy lên phía trên.”

Anh còn chưa nói xong mọi người đã hướng lên trên mà đi, bọn họ cũng không phải kẻ yếu ớt cho nên đi tương đối nhanh. Mà ốc đảo lúc này bị lún càng lúc càng nhanh, nháy mắt bọn họ đã đến đỉnh kim tự tháp.

Tê.....

“Con bé nói, chúng ta sẽ bị chôn sống sao?” Aisha chỉ vào Made trên cổ hỏi.

Imhotep nắm chặt tay: “Sức mạnh của anh còn chưa khôi phục.” Nhưng vẫn ôm chặt Aisha và Made nói: “Ôm chặt, chờ sức mạnh khôi phục sẽ mang hai mẹ con em đi ra.”

Aisha gật gật đầu: “Ừ.”

Made: “Tê.....”

“Con nói, thật tốt.”

Đáng tiếc bọn họ không cần đợi đến lúc đó, vì một người đã la lên: “Hey, mau lên đi.” Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, thuyền bay chính là xuất hiện trước mắt, sau đó Izzy ở trên đó gào hét.

O’Connell vui vẻ hoan hô, mang theo người nhà đi lên. Imhotep và Aisha cũng đi lên. Thuyền bay cất cánh, nhưng chân Jonathan lại mắc kẹt trong vật lưới của thuyền, O’Connell muốn kéo anh ta lên, nhưng anh ta lại gất gao ôm chặt viên kim cương trên đỉnh kim tự tháp.

“Nó không đáng để anh đánh đổi mạng sống đâu.” O’Connell kêu to ngu ngốc, mà Imhotep bỗng nâng tay, viên kim cương lập tức bay về phía anh.

Sức mạnh của anh có vẻ như đã khôi phục một chút, Aisha ôm viên kim cương cười nói: “Nhất định rất đáng giá.”

Imhotep nói: “Anh cảm thấy dùng thứ này thay thế ngọn đèn chiếu sáng sẽ rất đẹp.”

“Đúng đó, sẽ rất rất đẹp nha.” Phụ nữ đều yêu thích kim cương cũng vì nó rất đẹp.

Jonathan đi lên: “A, kim cương là của tôi mới đúng.”

“Sai rồi, là chồng tôi lấy nó lên nên nó phải là của chúng tôi mới đúng.” Aisha ôm kim cương nói.

Jonathan lớn tiếng: “Giảo hoạt.”

Imhotep vươn tay: “Muốn đi xuống không?”

Jonathan không muốn bị nuốt vào trong sa mạc, cho nên anh lắc lắc đầu. Aisha cảm thấy anh ta thật đáng thương, lên tiếng: “Kỳ thật, tôi có thể dùng đồ cổ đổi cho anh, anh cũng biết giá trị của chúng đáng giá không kém gì kim cương.”

“Được, đi Hamunaptra, tôi muốn lấy một ít vàng.” Jonathan rốt cục kích động nói.

Aisha đứng bên người Imhotep, nói: “Mọi chuyện rốt cục kết thúc rồi.”

Imhotep sờ đầu cô: “Ừ, chúng ta rốt cục thoát khỏi cái trò chơi nhảm chán này của tử thần, có thể trở về nhà.”

Trò chơi tử thần sao?

Ngẫm lại cũng đúng, tử thần tồn tại mà hần lại rất nhàn rỗi, mà trò chơi này vừa hay có thể thay thế hần. Nhưng hần đúng là kẻ biến thái a, không có chuyện gì làm lại lấy nhân loại ra làm đồ chơi, chẳng lẽ là cảm xúc nhất thời?

Nghiền ngẫm một chút nữa, tử thần Anubis là nửa người nửa thú, hẳn có phải hay không có sở thích người thú? Thuyền bay bay trên không trung, sông Nile ở phía dưới tĩnh lặng chảy qua, Imhotep vuốt mái tóc dài xinh đẹp của vợ vô cùng nhàn nhã.

Mà một bên, Made biến thành người lại tiếp tục cãi nhau với Alex, về phần âm ỉ cái gì thì bọn họ cũng không có nghe.

Hai đứa bé tương đối trưởng thành sớm, hoặc có thể nói là kỳ quái, một số từ không nên nói lại mặc danh kỳ diệu từ miệng chúng nó toát ra, này đó để người lớn bọn họ nghe vào tai lại thập phần bất đắc dĩ.

Lúc rời đi là chạy đua với thời gian nên thật vội vàng, chờ lúc trở về bởi vì mọi người đều thật nhàn rỗi, ngẫu nhiên sẽ dừng lại chơi một chút, hoặc là tham gia một ít tiết mục của dân bản xứ.

Aisha thích ra ngoài chơi, nhưng Imhotep của cô tựa hồ lại thích ở nhà, anh muốn nhanh chóng về nhà nhưng lại không thể để hai mẹ con ham chơi này thất vọng.

Cứ như thế, thời gian ở bên ngoài liền trôi qua hơn nửa tháng, đến lúc này bọn họ mới ngồi thuyền bay trở về.

Đến trấn nhỏ, một nhà O'Connell cũng không có lưu lại, nhưng là Jonathan nhảy xuống đi cùng Aisha, vì Aisha còn thiếu anh rất nhiều thứ.

Made hướng Alex vẫy tay nói: “Nhớ phải nghe lời ba mẹ nha.”

Alex sờ đầu nói: “Nói chính cậu đi.”

Nhìn thuyền bay bay đi Made đột nhiên xoay người nhìn thẳng hướng nhà mình, nói: “Không biết rời đi hơn một tháng Beni có nhớ chúng ta hay không.” Nhưng khi cô bé đi vào nhà thì sợ run.

Bởi vì nơi đó bữa bãi một mảnh, những đồ bằng vàng hoặc quý giá đều mất hết, nhưng Beni vẫn còn ở lại. Anh ta nhìn thấy Imhotep trở về lập tức mắt chớp chớp long lanh, chạy tới nói: “Chủ nhân, nhà của chúng ta bị người đánh cướp.”

Thứ Imhotep quan tâm nhất chính là căn nhà này, vì thế tức giận nói: “Là ai lớn gan như vậy?”

Beni nhìn thoáng qua Aisha, Aisha nói: “Không phải tôi.”

Beni lập tức nói: “Đương nhiên không phải phu nhân, nhưng anh ta bảo mình là anh trai của phu nhân, mà tất cả những thứ này là của Pharaoh chứ không phải của chủ nhân, cho nên anh ta lấy đi không có gì không đúng.”

“Anh trai.....” Lại là anh ta, không nghĩ tới lúc mình còn đang cùng tử thần giao tranh thì anh ta lại chạy đến nhà em gái cướp đồ.

“Tên đó đúng là không biết xấu hổ, đến ăn cướp còn làm như là mình rất có lý, em nhất định phải đem tất cả đồ bị cướp mang trở về.” Aisha nắm tay nói.

Mà Imhotep giữ cô lại, tuy rằng anh cũng rất tức giận, nhưng không muốn nhất là để hai người có cơ hội tiếp xúc, cho nên anh cười nói: “Không sao cả, bên dưới còn có rất nhiều thứ chúng ta có thể tùy tiện lấy. Chỉ cần anh triệu hồi tăng lữ, em muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.”

Aisha tin, Jonathan cũng tin, cũng nói: “Lấy nhiều chút, đưa đồ cho tôi là có thể trở về hưởng thụ.”

64. Chương 64: Xác Ướp Đáng Thương

Imhotep rống lên hai tiếng gọi xác ướp tăng lữ nhưng không ai xuất hiện, bình thường chỉ cần anh gọi một tiếng bọn họ đã xuất hiện trước mặt.

Tập thể đình công?

“Anh cho bọn họ nghỉ sao?” Aisha hỏi.

Imhotep cau mày, nói: “Không có, hình như bọn họ bị cái gì đó khống chế.”

“Là Musar? Chả nhẽ ngay cả báu vật trong phần mộ anh ta cũng muốn lấy? Cái này không được, cho dù là anh em ruột cũng không thể nhượng bộ.” Aisha còn muốn dựa vào đồng châu báu đó trải qua nửa đời hạnh phúc còn lại.

“Đúng, cho dù là cậu ruột cũng không thể tha thứ. Mẹ, chúng ta đi đoạt lại mấy chú xác ướp thôi, cho người cậu bắt nam bắt nữ kia biết tay.” Made nói.

Jonathan nói: “Đừng nói nữa, cướp vàng về quan trọng hơn.”

Aisha lôi kéo Imhotep nói: “Xác ướp ở bị khổng chế ở Hamunaptra?”

Imhotep gật đầu: “Đi.” Bọn họ đều là tăng tử trung thành của anh suốt ba ngàn năm nay, cho nên Imhotep có chút khấn trương trực tiếp hóa thành cát dẫn theo người bay đến Hamunaptra.

Đi như thế này so với ngựa phải nhanh hơn, nhưng lại có chút choáng váng. Sau khi đến Hamunaptra, Aisha cơ hồ đứng không nổi, cô che ngực nôn khan, nói: “Cát đều lọt cả vào cổ họng.”

Imhotep nhìn cô nói: “Hay là em ở đây nghỉ ngơi đi.”

Aisha đứng lên, vỗ vỗ cát trên người: “Em có thể đi.”

Jonathan nói: “Tôi có thể ở đây chờ không?”

Made nhảy lên lưng Beni, nói: “Beni đi.”

Trong lòng Beni buồn bực, vì sao ngay cả mình cũng phải đi, mình chỉ là nô lệ, một nô lệ bình thường.

Nhưng hiện tại anh ta cũng chỉ có thể công cô chủ nhỏ đi theo chủ nhân của mình, Imhotep đi rất nhẹ nhàng, anh vừa đi vừa điều khiển cát, mà cách đó không xa cánh cửa của hầm mộ bị người đào ra.

Xem ra là có người đi vào, cánh cửa này trước giờ luôn đóng kín, nhưng lúc này lại mở ra, đằng xa còn có mấy con lạc đà, nếu đoán không sai người ở bên trong dự tính dùng lạc đà để vận chuyển đồ.

Đang suy nghĩ, thì một người cầm một gói to đi lên, nhìn ra phía bên ngoài thấy người đến là Imhotep, hấn quát to một tiếng chạy vào bên trong: “Đại ca, đại ca, có người đến.....”

Imhotep cũng không có bắt người nọ kéo trở lại, anh chậm rãi đi xuống, kết quả nghênh diện là ba người đàn ông, trong tay bọn họ là ba quyển sách cổ, mặt trên đều có khắc ấn ký kỳ quái.

Một người từ phía sau bọn họ lên tiếng: “Mau đọc chú ngữ kiểm chế hành động của hấn ta.”

Imhotep nhanh tay đem ba người này ném đi, nhưng thân thể lại đột nhiên cứng đờ bất động. Anh rống to, cát bụi kích khởi nhưng lại không có cách nào sử dụng pháp lực.

Xem ra ba quyển sách kia có vấn đề, Aisha nhìn thấy kẻ chỉ huy ba người này là Daoud đứng ở phía sau, cứ nghĩ anh ta đã chết ở Ahm Sphere, thật không ngờ anh ta thế nhưng còn sống.

Cô vì cứu ông xã của mình trực tiếp đánh về phía ba người kia, chỉ cần lấy được ba quyển sách trên tay bọn họ, chắc chắn có thể giải phóng cho Imhotep.

Daoud đột nhiên nói: “Không nên cử động, nếu không đừng trách tôi.” Hấn cảm sung uy hiếp, nhưng lại phát hiện cô gái này giống như điên, không sợ sung trong tay hấn.

Vừa đá liền đá bay một người, hấn nhanh tay cầm quyển sách. Thế nhưng khi sách đến tay, hấn cảm thấy bụng dưới giữa hay chân cực kỳ đau đớn, cúi đầu nhìn, cô gái đó ột quyển vào gốc rễ của hấn.

“A..... Đau quá.....” Hấn la to cúi đầu ôm hạ thân, sung và sách đều ném.

Made cảm sung lên, chạy đến bên người Aisha giơ sung lên: “Không được nhúc nhích, đưa sách đây.” Bé nói rất có khí thế, có điều bé vẫn còn nhỏ nên hai người đàn ông còn lại cũng không sợ, nhìn nhìn lẫn nhau, vẫn nên ưu tiên tiền thì hơn, vì thế bọn họ vẫn đứng đấy.

Made nổ sung, phanh.....

Aisha nhắm mắt nói: “Made, con không nhìn xem con bắn trúng ba kìa.....”

Made thể này nhớ tới mình căn bản không có nhắm bắn, vì thể nhắm chặt mắt muốn khóc: “Ba ba oaaaaa, xin lỗi.”

Lúc này chợt nghe Imhotep nói: “Ta còn chưa có chết.”

Made thể này mới yên tâm, mắt mở to, ba ba kéo hai người kia lên không trung, đem bọn họ đánh vào nhau, sau đó bọn họ rơi xuống ngất xỉu.

Còn Aisha thì chế trụ hai tay của Daoud về phía sau lưng hắn: “Xác ướp đâu cả rồi, nói.”

Daoud kêu A một tiếng nói: “Bên trong, bên trong.” Hắn hướng mặt về phía bên trong chỉ, ngay cửa phòng hầm mộ trước kia của Imhotep.

Aisha để hắn ta dẫn đường, mấy người vừa tiến vào, gặp hơn mười xác ướp bị người dùng pháp thuật đóng chặt trên tường. Toàn thân xác ướp run rẩy, không phải bởi vì bị đóng trên tường khó chịu, đại khái là vì muốn đi mà không đi được.

Imhotep vung tay lên bọn họ liền theo trên tường cạch cạch phách phách rơi xuống, Aisha cũng thả Daoud ra, dù sao hắn hiện tại cũng không chạy thoát được, sau đó nói với hắn ta: “Anh từ chỗ nào lấy được ba quyển sách kia?” Nhìn một chút, đều là chú ngữ phong ấn sức mạnh hắc ám.

Daoud biết mình trốn không thoát, vì thế trả lời: “Ồ Ahm Sphere, lúc tôi chạy đi, kết quả phát hiện ba quyển sách trong kim tự tháp. Chúng nó có hắc ám năng lượng, cho nên.....”

“Cho nên anh lợi dụng quyển sách này đến trộm mộ hơn nữa còn bắt cóc xác ướp của chúng tôi?” Aisha chỉ vào xác ướp ở bốn phía nói.

Bắt cóc?

Xác ướp có chút tiêu tụy, nghĩ một chút bọn họ quả thật giống như bị bắt cóc.

Imhotep hừ một tiếng: “Sẽ không đơn giản như vậy, nếu như không có chỉ thị của tử thần, anh ta căn bản không thể lấy được ba quyển sách này, Anubis đến cùng còn muốn cái gì nữa?”

Không khí trong không gian đột ngột thay đổi, Daoud cũng thay đổi. Hắn đứng thẳng, miệng hô hắc khí: “Imhotep, sau khi ngươi bị phán hành hình để trừng phạt kẻ đã có được sức mạnh của ta, nhưng vì sao không sử dụng nó giúp ta giành lấy thế giới mà còn muốn ngăn cản Vua Bò Cạp? Nếu ta là ngươi, thì sẽ dẫn dắt quân đội của ta, bá chủ thế giới.”

Imhotep kéo Aisha và Made đến phía sau lưng, anh phát ra năng lượng hắc ám bảo vệ hai mẹ con, còn tất cả xác ướp thì quỳ trên mặt đất trong cực kỳ buồn rầu.

“Cự thần Anubis không phải đã nhìn thấy sao, vợ và con gái là tất cả của tôi, những thứ khác tôi không quan tâm.” Anh nhìn thẳng nhất nhất nói với Daoud đang bị thần nhập.

Mà Daoud tiếp tục phun hắc khí nói: “Vợ và con gái không thể cho người địa vị cao nhất, nhưng ta lại có thể, Imhotep đến đây, chỉ cần ngươi có được quyền thế ngươi muốn có bao nhiêu vợ, con đều có thể có.”

“Này này, vị thần này ngài đang ở đây đùa giỡn cái gì. Thời đại này không cho phép một người đàn ông có nhiều vợ, đó là phạm pháp, phạm pháp hiểu không? Huống chi muốn cũng là con, sinh nhiều như vậy để làm gì? Cuối cùng Anubis ngài, nên trở lại nơi lạnh lẽo như băng..... Địa ngục đi thôi, đừng có việc gì là chạy đến đây kiếm chuyện với chúng tôi.” Aisha nghe hắn nói kiếm vợ con cho Imhotep liền nổi giận, ngữ khí cũng ấy phần.

Anubis cũng là Daoud lúc này nhìn thoáng qua Aisha, nói: “Có thể đứng ở trước mặt ta, năng lực của ngươi cũng không kém.....” Tiếp đến hắn nhìn bé gái bên cạnh, bất quá cũng chỉ liếc mắt một cái rồi quay đầu đi.

Thần sống hơn ngàn năm vạn năm, lần đầu tiên bị người trừng mắt, Anubis kích động, phần nộ, nhưng hiện tại hắn đang mượn cơ thể của người khác nên không thể xử trí cô, vì thế hắn lớn tiếng nói: “Vợ và con gái của ngươi thật vô lễ, ta sẽ trừng phạt hai người.”

Imhotep nắm chặt nắm tay, anh biết mình không thể đối đầu với thần thánh, nhưng anh vẫn như cũ ưỡn ngực ngẩng đầu nói: “Tôi sẽ đem hết tất cả bảo vệ mẹ con họ.”

Aisha thật cảm động, người một nhà cứ như vậy ôm nhau.

Anubis hừ lạnh, tiếp đến Daoud cách oanh ngã ra mặt đất. Bởi vì Anubis rời đi, toàn bộ năng lượng hắc ám cũng biến mất, toàn thân hần run run, nằm đo cơ hít hà.

Imhotep để xác ướp vận chuyển chút vàng, sau đó mang Made và Aisha về nhà. Chẳng qua lúc trở về phân đội xác ướp còn phải mang theo người trở về, vì Beni và Jonathan sau khi thấy Anubis xuất hiện liền té xỉu, bọn họ không thể không nâng người trở về.

Aisha bảo Beni tìm người trên trần giúp dọn dẹp nhà, sau đó chính mình đem viên kim cương đặt trong chính sảnh.

Jonathan hâm mộ cực kỳ, bất quá cuối cùng vẫn ôm một túi vàng rời đi. Mà sau khi bọn họ thu thập xong hết thấy, Ardeth Bay xuất hiện, anh nghe được có người đến Hamunaptra nên đến hỏi thực hư ra sao.

Kết quả Imhotep trực tiếp giao Daoud cho anh: “Ở nơi này của tôi không có phòng giam, giao hẳn cho anh, xem như nô lệ của anh tùy tâm sử dụng.”

Aisha tà ác, cách dùng từ này thực khéo. Nhưng Imhotep này, anh đem anh ta giao cho Ardeth Bay người ta làm cái gì?

Ardeth Bay cầm sợi dây thừng trói Daoud trong tay nói: “Tôi sẽ giao anh ta cho cảnh sát.”

Made lúc này hướng về phía Ardeth Bay tê một tiếng, Aisha giải thích: “Con bé nói, có thể nhờ anh giúp con bé làm một chuyện hay không?”

Ardeth Bay sờ cằm rần của Made hỏi: “Chuyện gì?”

Made nói: “Tê.....”

Aisha run lên một cái, sau đó cười: “Con bé muốn anh bắt một trăm con chuột, bắt không đủ không được đi.”

Ardeth Bay nghe thấy hai từ này khuôn mặt lập tức trở nên tái nhợt, mà Aisha nhìn thấy sự biến hóa của anh cũng đoán được vài phần: “Lần trước con bé đưa thịt cho anh, anh sẽ không phải là ăn đi?”

Ardeth bay nghe xong liền lôi Daoud chạy ra cửa nôn, ói ra!

Xem ra anh đối với chuyện này sức đề kháng vẫn còn rất yếu, nhưng không biết vì sao nôn cũng có phản ứng dây chuyền, Aisha thể nhưng cũng ôm miệng ngồi xồm nôn khan.

Imhotep đứng lên vỗ lưng cho cô nói: “Made, về sau không cho nghịch thể này nữa biết chưa? Con có phải cũng đưa mẹ ăn này nọ không, nếu không sao mẹ có thể có phản ứng như vậy được?”

“Tê.....” Made.

“Con nói, oan uống..... Ọe..... A.” Aisha nôn đến rơi nước mắt, lấy khăn tay ra lau.

Imhotep nâng cô dậy nói: “Aisha, gần đây em giống như bị bệnh, sắc mặt luôn tái nhợt còn cảm thấy ghê tởm. Một hồi kêu khó chịu, một hồi kêu chóng mặt, muốn hay không tìm bác sĩ.”

“Không có việc gì..... Chờ một chút, anh nói em gần đây như thế nào?” Aisha bỗng nhiên cảm thấy không đúng, anh hình dung thế nào lại giống hết chuyện đời trước cô từng trải qua khi còn ở Ai Cập cổ đại.

65. Chương 65: Thú Cưng

Aisha nhìn Imhotep, Imhotep nhìn cô, vỗ nhẹ mặt cô nói: “Aisha, Aisha, em làm sao vậy?”

“Em..... Em nghĩ nên gặp bác sĩ, đi bệnh viện.” Kiếp trước vì kinh nguyệt đến đều đặn, mới có thể phán đoán được là ‘có’, nhưng với cơ thể hiện tại, kinh nguyệt cũng chỉ ghé thăm một lần, chẳng lẽ lại khéo như vậy?

Xem ra chỉ có thể đến bệnh viện, kiểm tra mới biết được.

Imhotep cảm thấy cô quá mức lo lắng, nhưng cũng không thể lạc quan. Anh ôm lấy cô đi bệnh viện. Aisha nằm trong lòng anh tính ngày, nếu tính từ lần đầu tiên kinh nguyệt đến, thì thời gian lại vừa vặn đúng.

“Imhotep, nếu thật sự là có, vậy cho dù là xác ướp anh cũng là xác ướp lợi hại nhất.” Aisha vỗ bờ vai anh nói.

Imhotep không rõ cô nói những lời này là có ý gì, đành phải nói: “Cơ thể em không dễ sinh bệnh như thế, cho nên... Không cần nói lung tung, ngoan ngoãn nằm.”

Aisha thở dài ngoan ngoãn nằm, một bên ôm cổ Imhotep một bên nghĩ nguyện vọng của mình cuối cùng thành hiện thực, như vậy phải là nên cao hứng, nhỉ?

Nhưng lại đến quá đột ngột, cô ngược lại không biết nên bắt đầu cao hứng như thế nào cho phải.

Đến bệnh viện, bọn họ chen ngang, bởi vì Imhotep là đặc thù, cho nên vô luận làm chuyện gì bọn họ cũng không cần xếp hàng chờ đợi, luôn luôn được ưu tiên.

Bác sĩ giúp Aisha làm kiểm tra tổng thể, rồi cục kết quả kiểm tra là âm tính, có nghĩa là mang thai.

Imhotep nhìn bản báo cáo, sau đó nhìn bác sĩ ở một bên dùng sức chúc mừng, sắc mặt thật không mấy tốt. Anh nghĩ là, vợ anh bị bệnh bọn họ còn ở đây chúc mừng là có cái ý tứ gì?

“Câm miệng.”

Khóe miệng Aisha co rúm, nói: “Imhotep, bọn họ cũng là hảo tâm mà thôi.”

“Hảo tâm lại có thể ở đó chúc mừng sao? Em rõ ràng sinh bệnh.” Imhotep từ xưa đến nay không biết mang thai sẽ như thế nào, cho nên tương đối trì hoãn.

“Imhotep, em mang thai. Âm tính chính là ý này, cho nên bọn họ mới chúc mừng chúng ta.” Aisha ần ần nói.

Imhotep nghe thế cực kỳ kích động, anh ôm chặt Aisha hỏi: “Thật sự?”

Aisha gật gật đầu: “Lúc có Made cũng có những phản ứng tương tự, có lẽ là con gái.”

Imhotep quả thực bị hạnh phúc làm ngập đầu, anh kích động: “Là con gái hay con trai đều tốt, có thể có đứa thứ hai chúng ta đã thật quá may mắn. Aisha, anh toàn tâm toàn ý yêu thương con.”

Aisha chỉ có an ủi anh, người đàn ông này đối với hạnh phúc luôn rất cẩn trọng, giống như sợ nó chạy mất.

Nhưng hạnh phúc cũng chỉ là một khúc dạo trong cuộc sống, người thường ắt cảm thấy lòng phiền muộn, còn với anh mà nói muốn một cuộc sống bình thường, thì phải là hy vọng xa vời.

“Imhotep, không cần khẩn trương, chỉ là mang thai mà thôi. Anh không phải có một đứa con gái rồi đó thôi, này cùng lắm là thai thứ hai.”

“Aisha, Made cũng không phải do em tự mình sinh ra, cho nên nhất định phải chú ý chút.” Anh lại hỏi bác sĩ chút chuyện tình, sau đó mới mang Aisha trở về.

Made ra đón, tê.....

Mặc dù Imhotep không hiểu xà ngữ nhưng cũng đoán được cô muốn nói cái gì, vì thế nói: “Con sắp có một người em gái hoặc em trai, cho nên vui vẻ?”

“Tê.....”

“Con nói, nếu là em trai thì tốt rồi, có thể giúp con rất nhiều chuyện.” Con yêu, con là muốn Beni đệ nhị hay vẫn là em trai a, không phải lúc này con nên nói, con nhất định sẽ yêu thương em sao?

Imhotep cũng cảm thấy kỳ quái, lo lắng một chút nói: “Em trai so con nhỏ hơn, phải bảo vệ em.”

“Tê.....” Con rắn nhỏ tổ vè bất mãn.

“Con nói, em trai là con trai, mà con trai cần phải nhường nhịn con gái không phải sao?” Aisha vừa lắc đầu vừa nói.

Vì thế Imhotep không nói thêm gì nữa, bởi anh là đàn ông tất nhiên muốn nhường con gái.

Aisha ở bên cạnh nhìn không được cười nói: “Imhotep chúng ta đi thôi, đến lúc đó nếu là con trai thì phải dựa vào anh chăm sóc rồi.”

Imhotep hiểu ý cô, thật cao hứng lôi kéo cô vào phòng. Bất quá bởi vì nghe lời bác sĩ dặn dò nên không dám xằng bậy, có điều theo thói quen trước giờ buổi tối phải làm qua mới ngủ. Lúc này lại ngủ không được, ở trên giường lăn lộn.

Aisha thấy anh như vậy xoa bụng nhân tiện nói: “Thật sự không có vấn đề.”

Imhotep thở dài một hơi, nói: “Không phải vì nguyên nhân này, mà là.....” Vẫn không nên nói thì hơn, cứ như vậy ôm lấy cô nói: “Vẫn là ngủ đi!”

Aisha rút cục cách xích một tiếng nở nụ cười: “Vậy ngủ thôi.” Rõ ràng bên dưới đã cứng lên, anh chẳng lẽ cho là em không cảm giác được sao?

Hai người cứ như thế rối rắm một đêm, buổi sáng ngày hôm sau Aisha nhìn thấy con rắn nhỏ Made nhà mình ở bên ngoài cãi nhau với một con chó con.

Không hiểu hai đứa nó ầm ĩ cái gì, cô hiểu kỳ không biết con gái lúc nào học cầu ngôn cầu ngữ? Cô cảm thấy chó con rất đáng yêu, vì vậy ngồi xổm xuống nói: “Made, đây là thú cưng của con à?”

Chó con giống như nghe hiểu lời cô nói, vừa nghe đến hai từ thú cưng liền buông tha Made hướng cô sủa ăng ăng. Chẳng lẽ cô nói sai cái gì rồi, vì vậy cô cười nói: “Là bạn bè, được chưa?”

Chó con vẫn không phục, tiếp tục hướng cô sủa. Made lúc này đột nhiên vươn đuôi nhỏ vỗ đầu chó con, hẳn rõ ràng ăn đau nhưng lại không kêu, lập tức quay đầu cắn Made. Made hành động cực nhanh, xoay người né tránh. Hai động vật cứ như vậy ở một chỗ đánh nhau, tình huống càng ngày càng kịch liệt.

Aisha không biết làm sao kéo hai đứa ra, cho nên liền đứng ở một bên xem chúng nó đánh nhau. Dù sao cô cảm thấy chó con không thể cắn con gái được, lúc cắn được thì nó bị kịch thè lưỡi dùng hai chi trước ôm miệng hét lớn: “Cơ thể người là cái gì thế hả?” Thanh âm tương đối non nớt, nhưng vẫn có thể nghe được là giọng nói của một bé trai.

Vì sao bỗng nhiên có thể nói chuyện?

Aisha chỉ vào nó nói: “A, chó biết nói chuyện.”

Imhotep không biết từ khi nào đứng ở phía sau cô, thân thủ đối với chó con, nó bị đánh lui vài bước, bắt đầu hướng Imhotep sủa ăng ăng. Imhotep thì nói: “Trên người nó mang theo chút năng lượng hấp ám, không thể giữ lại.”

Aisha nhìn con chó con kiên cường chống đỡ thân thể đứng lên, không ngừng hướng Imhotep sủa ăng ăng. Nó thật hung hãn, ít nhất ánh mắt là như thế.

“Tê.....” Made đến bên người ba mình.

“Ha ha, Imhotep con gái anh bảo đây là thú cưng của con, nhất định phải lưu lại.” Aisha nói.

“Ta mới không phải thú cưng gì gì đó, ta đến để giáo huấn các người, phạm nhân mau quỳ gối xuống cầu xin ta đi, bằng không ta nhất định sẽ không để yên cho các người.” Chó con nói.

Ách, rõ ràng chỉ là một con chó con thế nhưng khẩu khí lại cuồng vọng như vậy!

Aisha nói: “Đã là thú cưng của con, liền mang nó đi chơi đi.”

Made thật vui vẻ, quay đầu dùng đuôi cuốn lấy cổ chó con chạy đi. Chó con bị cuốn cổ không nói nên lời, bị Made kéo vào bên trong.

Imhotep nói: “Lại lịch nó không rõ, chúng ta tốt nhất nên đuổi nó đi mà không phải để nó tiếp cận Made.”

Aisha nhẹ xoa mặt anh, cười nói: “Anh quá khắt khe rồi, anh cũng biết con bé là dao thương bất nhập, muốn cắn được con bé nó cũng phải luyện vài năm nữa. Hơn nữa, nhà chúng ta không phải người người đều kỳ dị sao?”

Imhotep nghĩ nghĩ, mỉm cười nói: “Có thể là anh quá mức khẩn trương.”

Không nghĩ tới, rất nhanh chuyện không tốt liền phát sinh.

Cái thứ nhất tai ương là Made, cô bé ở một bên huấn luyện chó con bắt tay, để Beni đi châm trà. Beni pha trà tiêu chuẩn rất cao, nhưng Made mới uống một ngụm đã phun trà ra, phun ướt một thân của chó con. Nó bắt đầu la lớn: “Con bé này, người không thể thực nữ chút sao?”

Made khở đến nước mắt cũng rơi xuống, xoa xoa đầu lưỡi nói: “Thử uống một ngụm xem, thực nữ cũng khó làm.” Nói xong cũng không quản chó con có đồng ý hay không cầm một ly trà ép nó uống hết.

Chó con quả thật thực cầu không phun ra, nhưng bốn chân duỗi ra cạch oành một tiếng té xỉu trên mặt đất.

Made phát hoảng kêu lên: “Mẹ, không tốt oa, thú cưng của con chết mất.”

Aisha và Imhotep mặc thêm quần áo đi lại nhìn xem, gặp con chó con hôn mê gần như chết, an ủi Made một cái mới nhớ tới đầu sở hình như là Beni.

Imhotep nói: “Nếu người lại làm ra vật hại người, ta sẽ.....”

“Khiến tôi xuống địa ngục sao? Vậy làm đi, tôi cũng như sống trong địa ngục mấy năm nay rồi, giết tôi đi, giết đi, bằng không tôi sẽ giết các người.” Beni nói xong cười ha ha, sau đó ôm đầu bỏ chạy ra khỏi phòng.

Từ lúc anh ta trở thành nô lệ của Imhotep liền toàn tâm toàn ý, rất ít khi cãi lại bọn họ. Cô vuốt vuốt tóc nói: “Anh ta có phải ăn nhầm thuốc không đấy?”

Imhotep thì sờ sờ đầu trọc của mình, tỏ vẻ anh cũng không hiểu ra sao.

Mà Made thì ôm chó con lên giường, nói: “Hi hi, hôm nay rốt cục có thể ôm nó ngủ, hôn mê còn có thể chạy sao?”

Imhotep đắp chăn cho con gái yêu, cũng cười nói: “Con thích ôm nó ngủ sao? Không bằng để ba mua cho con một bộ lông tơ được không, để cho nó rời đi đi.”

Made không đồng ý, vỗ đầu chó con đang hôn mê nói: “Không được, những thứ đó đều rất nóng, ôm không thoải mái. Nhưng tiểu quai quai người rất mát, ôm rất dễ chịu.”

Aisha nghe con nói như thế cũng sờ thử thân thể của chó con, quả thật là lạnh lạnh. Khí hậu Ai Cập rất cao, làn da của Made cũng không phải màu tiểu mạch sắc rất sợ nóng, cho nên từ nhỏ đã thích những thứ mát mát.

Nhưng mà, con chó này vì sao gọi là tiểu quai quai, nó cũng không ngoan hiền gì cả, mỗi ngày đều đối nghịch với Made.

Imhotep nghe thế cũng chỉ có thể nói: “Vậy được rồi, con nếu thích nó như vậy thì tùy thời để ba đánh nó choáng váng để con ôm ngủ.”

Made nói: “Ba như thế là muốn giết người nha, lời mẹ nói, ba không thể không nghe. Con còn là trẻ con, đôi khi phải nghiêm khắc một chút, bằng không về sau tính cách con sẽ càng ngày càng bất trị.”

“Lời này ai nói?” Imhotep nhìn Aisha hỏi.

“Mẹ nói.....” Made thật cẩn thận nhìn thoáng qua Aisha, ánh mắt cực kỳ vô tội.

Aisha chỉ vào Made giáo dục nói: “Made con nói thế không đúng, làm sao có thể châm ngòi ly gián tình cảm của ba mẹ chứ? Còn may ba con còn rất xem trọng em trai con trong bụng mẹ, bằng không ba đã cùng mẹ cãi nhau một trận rồi. Đúng không, Imhotep thân yêu?”

66. Chương 66: Beni Làm Phản

Imhotep nheo mắt cười, mặc dù anh cảm thấy làm thế không được tốt lắm, nhưng lại không biết thế nào cho phải với hai mẹ con cô, đành phải nói: “Ngaoan, biết anh lo lắng thì trở về ngủ đi!”

Made vẫy tay, tỏ vẻ an ủi Aisha sau đó liền ôm cún con đi vào giấc ngủ.

Đêm nay Imhotep xem như ôn nhu, Aisha thì cảm thấy chột dạ đứng ngồi không yên, cũng vì thế mà không mấy ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, một người cười nói quái dị đứng trước cửa: “Cháy đi, Cháy lên đi, ta sẽ được tự do.....”

Đây không phải giọng của Beni sao, Imhotep ngồi dậy rời giường tùy tiện mặc vào váy bố của anh rồi đi ra ngoài. Aisha mếu máo, vừa mặc quần áo vừa nói: “Ấy, anh không có mặc quần lót a.....”

Nhưng Imhotep căn bản không nghe thấy, người đã đi ra ngoài, Aisha không nói gì nữa, bộ dạng này mà đi ra ngoài xem như là mặc cho người ta nhìn còn gì. Cô vội mặc quần áo vào rồi lấy một bộ áo khoác, phòng ngừa Imhotep cần đánh người thì bắt anh mặc vào.

Chờ đến lúc cô đi ra ngoài, Imhotep quả thật có xu hướng đánh người, anh giờ nắm đấm lên cho Beni một quyền. Đáng người Beni thấp bé, bị anh đánh phải lăn ba vòng mới ngừng lại.

Aisha nhắm mắt nói: “Anh, anh ta cũng chưa làm cái gì cả, dạy bảo một chút là được rồi.” Trước kia Beni chỉ cần bị đánh sẽ sợ hãi kêu to cứu mạng, lần này anh ta thể nhưng nhất nhất không nghe lời. Beni cười càng quái dị nói: “Imhotep tao muốn thiêu chết mày, thiêu chết mày.....”

Anh ta bị sao thế này, điên rồi sao?

Tê.....[Beni điên rồi, sau này còn ai cho con ăn hiếp nữa chứ!]

Aisha chỉ vào đầu rắn nhỏ Made nói: “Con không nên kích thích Beni.”

Tê.....[Beni nghe cũng không hiểu mà.]

Aisha thể nhưng gật đầu: “Nói cũng đúng.”

“Mẹ con vô lương tâm, hừ!” Tiểu Quai Quai ở một bên xen mồm vào.

Phách phách, Made nâng đuôi rắn vỗ đầu nó, tê.....[Ngoan, không được làm ồn, thú cưng không nên nhiều chuyện.]

Chó con đáng thương, Aisha nhìn chó con ôm đầu cảm tức nhìn Made, đủ biết nó có nhiều đau.

Mà ở một bên Beni đã bị Imhotep đánh đến hộc máu, gãy răng, còn tiếp tục như vậy sẽ thật sự chết người.

“Giết Imhotep, giết một nhà nó.....”

Đây không phải là chạm đến điều cấm kỵ sao? Bảo bối quan trọng nhất của Imhotep chính là gia đình anh, bất kỳ kẻ nào muốn làm hại gia đình anh đều phải chết.

Cho nên anh dùng tay bóp cổ Beni, mặt anh ta chậm rãi biến sắc.

Không được, thật sự muốn giết người.

Aisha nói: “Imhotep, chờ đã.”

Tê.....[Ba, Beni chết thì con biết ăn hiếp ai?]

Bỗng, Aisha nghe thấy một tiếng cười khinh miệt, quay đầu nhìn lại là chú chó con, thấy nó chuyển mặt qua một bên không nhìn Imhotep. Chẳng lẽ là do nó?

Đang suy nghĩ thì Imhotep ở một bên đưa tay ra, rút thứ gì đó ra từ mặt Beni. Khi Aisha nhìn thấy, thì anh đang dùng sức rút một cổ khí màu đen ra.

Chờ đến lúc cổ khí đó hoàn toàn bị lấy ra, Beni lập tức hôn mê bất tỉnh, không giãy dụa cũng không mắng chửi người. Cô chạy tới hỏi: “Đây là cái gì?”

“Hắc khí của địa ngục, xem ra Anubis thật muốn đối phó chúng ta.” Imhotep ở một bên dẫn nước, xối lên người Beni.

Anh ta dần dần tỉnh lại, nâng đầu: “Sao tôi lại ở đây, tôi không phải đang chuẩn bị bữa tối sao.”

“Người vừa bị người khổng chế, trước lúc hôn mê người nhìn thấy gì?” Imhotep hỏi.

Toàn thân Beni đau nhức, vừa đau vừa nhớ lại: “Không, không có gì..... Không đúng, tôi nhớ nhìn thấy một đôi mắt, một đôi mắt phát ra ánh sáng màu xanh.”

“Đi xuống đi.” Imhotep biết sẽ không hỏi ra cái gì, cũng không khỏi nghĩ ngợi Anubis tại sao phải khổng chế Beni, với thực lực của hắn có thể trực tiếp thao túng quân đội tử thần san bằng nơi này.

Aisha nhìn thấy Beni đau đến không dậy nổi, phải nằm sấp bò ra ngoài.....

“Để tôi gọi người nâng anh trở về.” Cuối cùng phát ra một hồi thiện tâm, cô đi ra ngoài kêu hai người cường tráng đem Beni đưa về nhà anh ta.

Imhotep nói: “Về sau chúng ta cần phải cẩn thận hơn, vì Anubis nhất định sẽ không bỏ qua.”

Aisha gật đầu: “Được rồi, có điều em biết Imhotep sẽ bảo vệ em.” Nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, hôm nay vẫn nên nói vài câu hay đi, miễn cho anh lúc nào cũng cười đến dọa người.

Bất luận là người đàn ông nào khi nghe đến những lời này cũng sẽ bị đả động, vì thế Imhotep ôm lấy Aisha cười nói: “Em yêu, vô luận phát sinh chuyện gì, dù là ngàn năm cũng được, anh cũng chỉ yêu hai mẹ con em.”

Hai người ôm chặt nhau, Aisha cảm thấy mình như nhân vật trong tiểu thuyết ngôn tình, tình huống này thật làm người ta không nói được lời nào.

Tình yêu của Imhotep rất thuần khiết, không chứa tạp niệm, không lãng mạn cũng không kích tình, hai người ở cùng nhau đã hơn tám năm nhưng tình cảm của anh có hơn chứ không giảm. Đàn ông cũng không phải phụ nữ, có thể nước chảy đá mòn.

Trước kia từng nhìn đến phân tích như vậy, đàn ông yêu là khoảnh khắc, có người nói bọn họ là động vật dùng phía dưới để suy nghĩ. Nhưng phụ nữ lại khác, các cô đã yêu thì mãi không quên, cho nên bị người so sánh thành rượu ngon, càng sâu càng thơm ngọt.

Hai người ôm hôn nhau, Made ở một bên đột nhiên nói: “Tiểu Quai Quai ta sẽ bảo vệ người.” Nói xong chờ chó con đáp lại.

Nhưng chó trắng chỉ liếc mắt nhìn cô một cái nói: “Ngu ngốc.”

Made lớn tiếng nói: “Người mới ngu ngốc, cả nhà người đều ngu ngốc.”

Chó con không phục, hai con thú nhỏ lại ở một chỗ đánh nhau.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đảo mắt Aisha đã muốn sinh. Made cũng chín tuổi, thay đổi rất nhiều. Mà chó nhỏ vẫn nhỏ như trước, không có biến hóa.

Trong khoảng thời gian này cũng có vài chuyện phát sinh, hoặc người hoặc động vật sẽ đột nhiên lao tới muốn thương tổn nhà bọn họ. Nguy hiểm nhất là có một lần Made bị chim ưng ngậm đi, làm hại bọn họ tìm kiếm chung quanh. Vẫn là Tiểu Quai Quai cứu cô về, một bên ngậm cô trở về một bên hàm hồ mắng: “Ta vì sao muốn cứu tiểu quỷ người, vì sao vì sao?”

Made đến một câu: “Bởi vì người yêu ta.”

Kết quả Tiểu Quai Quai nửa đường ném cô tự trở về, làm hại Made sau khi về đến nhà cả người uể oải.

Hôm nay Aisha đang sửa sang lại phòng ốc, Imhotep thì sửa sang lại tòa kim ốc khi Made còn là quả trứng ở trước kia, bởi hai người không biết đứa bé sinh ra là quả trứng hay là đứa bé, đành mỗi người một chuyện mà chuẩn bị.

Vừa làm xong Aisha nâng thất lưng liền cảm thấy không đúng, cô nhẹ kêu lên: “Imhotep, mau ôm em đi bệnh viện.”

Imhotep đi tới nói: “Muốn đi kiểm tra sao?” Có vẻ không đúng, vì vợ anh giống như pho tượng một cử động nhỏ cũng không dám.

“Kiểm cái gì, sắp sinh, nhanh lên.....” Aisha méo mếu, Imhotep vào lúc cần thiết cũng thật chậm hiểu. Bất quá chuyện này cũng không thể trách anh, cho dù đã có một đứa con gái nhưng anh vẫn chưa từng thấy phụ nữ sinh con bao giờ.

“Ah, anh lập tức mang em đi.” Nói xong anh ôm lấy Aisha hóa thành cát bay đến bệnh viện.

Cũng may gần đây trong trấn không có thương nhân qua lại, nếu không, nhìn thấy cảnh tượng này thật không hay ho gì.

Aisha bị đẩy vào phòng sinh, có bác sĩ hỏi: “Đau?”

Aisha gật đầu nói: “Đau, từng trận từng trận, đau đến tôi không động đậy nổi.”

Imhotep nắm tay Aisha nói: “Không cần lo lắng, anh sẽ ở trong này với em.” Nói xong anh liền nhìn xuống bụng cô.

Aisha vuốt đầu trọc của anh, cười nói: “Imhotep, anh như thế em sẽ càng khấn trương, không bằng anh đi ra ngoài đi!”

Imhotep lần này không có nghe cô, hôn tay cô nói: “Không, anh muốn ở lại.”

Aisha không nói gì, anh ở lại có thể làm được gì?

Mọi chuyện cũng diễn ra thuận lợi, sau khi cô dùng hết sức lực chín trâu mười bò sinh ra đứa bé, chỉ thấy bên trong phòng sanh một mảnh hắc khí, bác sĩ và y tá sợ hãi kêu to, ôm đầu không ngừng run rẩy.

May mà Imhotep ở đây, anh trấn áp cỗ năng lượng hắc ám này, tiếp đó ngọn nguồn năng lượng như ủy khuất khóc lớn một tiếng.

Aisha cứng miệng, cô đã biết mình sinh ra không phải quả trứng mà là đứa bé. Rốt cục có thể làm một người mẹ bình thường, nhưng mà cỗ năng lượng vừa rồi có thể xem là bình thường sao?

Cô nặng nề ngủ một giấc, chờ đến lúc mở mắt ra lần nữa thì nhìn thấy Made đang ngồi ôm Tiểu Quai Quai và con trai mình. Chỉ liếc mắt nhìn đứa bé một cái Aisha đã kết luận: “Sau này con lớn lên sẽ là yêu nghiệt.”

Tay ôm con của Imhotep run lên, nhưng vẫn hài hoà nói: “Aisha, không người đàn ông nào sẽ nói người phụ nữ của mình là yêu nghiệt.”

Made thay mẹ nói chuyện: “Ba hiểu lắm rồi, ý mẹ là bộ dạng của em trai trông rất yêu nghiệt. Vừa trắng lại mềm trông rất đáng yêu, nhưng cái trán lại có cái bớt hình xà cho dù nhìn thế nào cũng cảm thấy, em nhất định là cái yêu nghiệt.”

Imhotep nhìn đứa con trai đáng thương của mình, bé thế nào cứ như vậy có người mẹ và chị gái như thế này cơ chứ? Aisha đưa tay ôm con đặt lên giường, nhìn bé ngủ nói: “Thật đáng yêu.” Nói xong khẽ hôn lên trán bé.

Bé con ở trong mộng run lên, sau đó lại nặng nề ngủ.

Imhotep cười nói: “Con trông rất giống em.”

“Làm sao giống?” Aisha tìm kiếm hình dáng của mình trên mặt bé, cũng không thấy cái gì. Lại nghe Imhotep nói: “Bộ dáng bị hôn trộm khi ngủ.”

Aisha không lý do đỏ mặt, trừng mắt nhìn anh một cái nói: “Hai đứa nhỏ đều ở đây, anh thật là.”

Made nói: “Tiểu Quai Quai cũng như vậy, bị hôn trộm sẽ run lên, ha ha.”

Chú chó nhỏ tức giận nói: “Người thế nhưng làm như vậy?”

Made không để ý một tiếng nói: “Ta lập tức hôn người?”

Chó con xù lông rồi, nhưng lại không mạnh bằng Made, nếu đánh nhau người chịu thiệt chắc chắn là nó.

Một tháng sau Aisha xuất viện ngồi phơi nắng ở trong sân nhà mình, cô vừa cho Ess ăn no, cảm giác của một người mẹ bình thường mà bé đem lại phần nào an ủi cô. Mà người vất vả nhất cũng không phải cô, vì

cô chỉ cần cho con bú là được rồi, nhưng Imhotep mỗi ngày đều bận rộn nếu không phải anh không thể cho con bú thì anh chẳng khác gì vú em siêu cấp.

Cả Made cũng nói: “Mẹ, về sau con muốn lấy một người như ba, mới đủ tư cách.”

Aisha híp mắt nói: “Vậy con phải cố mà tìm, bởi mẹ con phải vượt qua thời gian và không gian mới kiếm được người như ba con, không dễ dàng đâu.”

Made ôm cổ chó nhỏ nói: “Khi tìm được, Made sẽ không bao giờ buông tay, cho dù có cho con cái gì chẳng nữa.”

67. Chương 67: Thị Trấn Làm Phán

Aisha cười nói: “Con gái của mẹ thật lợi hại.”

Made nói: “Mẹ nói đi, lần đầu con có con cũng là quả trứng sao?”

Cạch oành, Aisha từ trên ghế ngã xuống, cô quỳ rạp trên mặt đất nghiêm cẩn nói: “Made phải ngoan, năm nay mới chín tuổi nghĩ sớm làm gì!”

Made ngửa mặt nhìn trời nói: “Còn sớm sao?”

Aisha đứng lên phủi bụi trên người nói: “Quá sớm.” Bỗng nhiên cô phát hiện một chuyện thú vị, chó con này giờ vẫn ngoan ngoãn không biết vì sao lông và mắt nó đột nhiên đều biến thành màu đỏ. Cô chỉ vào nó nói: “A, nó lớn lên đổi màu sao?”

Made nhìn thoáng qua nói: “Thật sự biến thành màu đỏ, thật đáng yêu.”

Tiểu Quai Quai lấp bắp: “Người... Có người mới yêu, ta...”

“Ta vốn đáng yêu mà.” Made hoàn toàn không muốn nghe sự bắt măn của chó con, kiêu ngạo nói.

Cãi nhau rõ ràng là ưu thế của con gái, cho nên Imhotep và Aisha ôm con trai đi, con gái bọn họ đã đủ mạnh mẽ rồi.

Nếu cãi nhau chỉ cần mở miệng, kém nhất thì có thể dùng vũ lực đến giải quyết.

Tiểu Quai Quai ở cạnh Made lâu rồi, cũng chưa từng thắng qua một lần, quả thật rất đáng thương.

Aisha lần này cũng dùng sữa mẹ nuôi con, con rất ngoan không giống Made làm người ta lo lắng. Cặp vợ chồng rất cuộc có thể thể nghiệm tình cảnh của cha mẹ bình thường, Imhotep học tẩy tã, đổi tã, ru con, ôm con.

Aisha học thể nào đỡ cục cưng, dứt cục cưng, còn học được làm sao mới có thể vừa ăn vừa ôm con. Tại sao lại vừa ăn vừa ôm sao? Đứa bé này không hiểu thế nào nếu không có người ôm liền khóc nức nở, làm bọn họ chịu thua.

Imhotep nói: “Hai đứa đúng là hai cực trái ngược, Made thì mạnh mẽ, không cần chúng ta lo lắng. Mà Ess lại nhõ hơi người, cần được quan tâm.”

Aisha cười nói: “Anh nói hai đứa nó giống ai?”

Imhotep ngẩn ra, ôm cô nói: “Made giống em, Ess giống anh, một chút cũng không muốn rời em.”

Đã là người lớn còn dùng cách nói chuyện như con nít, đúng là làm cho người ta vui vẻ xấu hổ mà. Aisha ầm áp trong lòng, ôm con ngồi trong lòng anh, mà Made lại đột nhiên xong tới nói: “Mẹ, ba, Tiểu Quai Quai nói nó đã trưởng thành rồi, chúng ta có cần tìm chó cái cho nó không?” Cô vừa nói vừa nâng chân Tiểu Quai Quai lên, để ba mẹ nhìn tiểu jj dưới bụng nó.

Khóe mắt Aisha co giật, phát tay: “Con tùy ý, muốn tìm thì tìm đi.”

Có điều, Tiểu Quai Quai sẽ chịu nhận chó cái làm phối ngẫu sao?

Kì lạ, nó không phải là một con chó sao, sao lại không thể nhận một con chó cái chứ.

Đang nghĩ tới chuyện này, Tiểu Quai Quai bỗng nhiên đá bốn chân nói: “Đáng chết, ta mới không cần, mau buông ta ra.”

“Ta sẽ tìm cho ngươi, nhưng không biết nên tìm loại thể hình nhỏ hay lớn đây?” Lớn có vẻ không phù hợp cho lắm, nhỏ tương đối tốt hơn.

Made căn bản không thèm nghe, chỉ hưng phấn chạy ra ngoài.

Aisha nói: “Nó lại gặp chuyện không hay rồi.”

Imhotep cười nói: “Chỉ cần con bé thích cứ để con bé tìm đi, nhưng việc học cũng rất quan trọng.”

Ách.....

Có phải quá chịu đựng con rồi không?

Cô tưởng tượng đến một ngày Made nói: “Ba, con lớn lên muốn chinh phục thế giới.” Imhotep có phải hay không, không chút do dự nói: “Đi thôi, ba giúp con.”

Xoa đầu, đang chuẩn bị cho con bú lại nghe thấy một tiếng hét sợ hãi từ bên ngoài vọng vào. Con bé chưa từng la lớn đầy sợ hãi đến như vậy, Imhotep sốt ruột vò một cái xông ra bên ngoài.

Aisha ôm con chạy theo sau, đến lúc nhìn thấy đối diện Made là xác của một con chó con. Cô cũng lập tức phát hoảng, là Tiểu Quai Quai sao? Nhìn kỹ lại mới thấy là không phải, mà là một con chó con chưa từng thấy bao giờ.

“Chuyện gì xảy ra?” Thân thể của nó toàn máu, nhất là phần cổ, nếu đoán không sai thì nó hình như bị con gì đó cắn chết.

Made ngẩng đầu nhìn mẹ nói: “Mẹ, Tiểu Quai Quai điên rồi, nó thể nhưng cắn chết con chó này rồi chạy đi.”

Aisha ngẩn ra, nó trước giờ chưa từng làm hại người nào, sao hôm nay lại như thế? Chẳng lẽ con gái chọc giận nó?

Imhotep nói: “Chạy thì chạy, mai ba cho con một con đẹp hơn.”

Made dùng sức lắc đầu: “Không cần, không muốn, con chỉ muốn Tiểu Quai Quai. Mẹ, làm sao bây giờ?”

Aisha cảm thấy trước kia Tiểu Quai Quai đã từng cứu con gái, cho nên hẳn sẽ trở về. Cô an ủi Made: “Con gái ngoan, nó nhất định sẽ trở về.”

“Thật sao?”

“Ừ.”

Made tin lời cô, rồi đem con chó đã chết đi nướng, lúc đó Aisha khóc không ra nước mắt, cứ tưởng con gái cuối cùng cũng như một cô bé bình thường, vì động vật chết mà khóc. Lại không nghĩ đến, cô thể nhưng đem con chó nhỏ đó đi nướng.

Có điều, chó con quả thật quay trở về, nhưng lại kéo tất cả người trong trấn về. Nó kiêu ngạo đi đằng trước, chỉ huy mọi người: “Trừ bỏ cô bé, tất cả giết.”

Imhotep cau mày nói: “Quả nhiên là nó.”

Aisha ôm chặt con trai, thị trấn này trước đã bị Imhotep khống chế, nhưng nhìn thấy tình cảnh trước mắt cô không khỏi có chút khẩn trương. Đến cùng là thứ gì có thể khống chế được nhiều người như vậy, có thể xóa bỏ hoàn toàn sự khống chế của Imhotep.

Imhotep kéo vợ và con đến bảo vệ sau lưng, những người đó hét to một tiếng rồi chạy về phía bọn họ, trong miệng thì kêu to: “Giết, giết bọn chúng.”

“Ngông cuồng.” Imhotep vung tay một cái, toàn bộ người đồng loạt bay đi.

Chó con hét lớn: “Đứng lên, xông lên cho ta.”

Những người đó nghe lời, đứng lên lại tiếp tục xông về phía Imhotep. Một người một chó bắt đầu đấu pháp thuật, có điều Tiểu Quai Quai không tự mình động thủ, chỉ chỉ huy người.

Imhotep sống ở đây cũng đã được một thời gian, người trên trần anh đều quen biết, không khỏi thủ hạ lưu tình, không muốn lấy mạng bọn họ.

Cứ như vậy mà giằng co.

Chó con thấy sắc trời nhanh sáng, nó có chút sốt ruột, càng thúc đẩy người tấn công. Imhotep giống như cảm nhận được cái gì, nói: “Sức mạnh hắc ám của người, ban ngày rất yếu?”

Chó con xù lông gầm một tiếng: “Nói vậy, mau giết cho ta.”

Lúc này Made từ bên ngoài trở về, buổi tối cô phải đi học, nhưng bởi vì học tập rất nhàm chán mà ngủ gật, đến lúc tỉnh dậy không thấy thầy giáo đâu mới một mình trở về. Khi nhìn thấy chó con đứng trước cửa, cô vui vẻ nói: “A, Tiểu Quai Quai, người về rồi.”

“Made không nên đụng nó.” Aisha vừa mới nói đã thấy con gái áp đảo nó.

Cũng may cô không dùng hết sức, nhào tới ôm hôn mấy cái nói: “Mẹ nói đúng, người thật sự trở về. Lần trước thật xin lỗi, không biết người ghét chúng nó như thế, người không cần giận, trở về đi!”

Tiểu Quai Quai ngẩn ra, toàn thân lập tức biến thành màu hồng. Nó bị phân thần, người dân trên trần lập tức bất động. Aisha nhìn đến tình huống này, lập tức nói: “Made, mau buông nó ra.”

Made không hiểu nói: “Tại sao?”

Aisha ho nhẹ một tiếng, cảm thấy không thể nói với cô chó con có khuynh hướng yêu ‘người’, bằng không nó vì sao sẽ đổi sắc khi nghe Made nói những lời đó?

Made ôm chầm Tiểu Quai Quai, nói: “Không muốn, con không muốn thả nó đi, Tiểu Quai Quai sẽ không đi, phải không?”

Tiểu Quai Quai tiếp tục phấn hồng, người dân trong trần cũng đã khôi phục nguyên trạng, còn nói: “Chúng ta tại sao lại ở đây?”

Imhotep phát tay nói: “Các người đi đi!”

Trong thân thể những người đó có pháp thuật khống chế của Imhotep, cho nên cung kính rời đi. Anh thấy người đi cả rồi mới nói với Tiểu Quai Quai: “Made ôm nó vào đi, ba có điều muốn hỏi.”

Made chưa từng thấy ánh mắt ba băng lãnh như thế bao giờ, không khỏi nhìn Tiểu Quai Quai nói: “Người chọc giận ba ta à?”

Tiểu Quai Quai vẫn phấn hồng nói: “Là hấn chọc giận ta mới đúng, nếu không.....” Nó nhìn Aisha đứng phía trước, lập tức im miệng.

Aisha vẫy vẫy con gái: “Lại đây đi.”

Made đành ôm Tiểu Quai Quai vào phòng, mà cô nhìn thấy ba mình liền nói: “Ba, cho dù Tiểu Quai Quai có sai cái gì ba cũng tha cho nó đi.”

Imhotep đột nhiên vươn tay, chó con lập tức từ người Made bay đến trong tay anh, anh kháp cổ nó nói: “Nói, người đến cùng là ai?”

Mệnh ở trong tay Imhotep, nhưng chó con vẫn hừ một tiếng nói: “Imhotep thả ta ra, nếu không ta sẽ không tha cho người.”

Imhotep chỉ cảm thấy giọng nó so với trước kia nghe có vẻ thành thực hơn, anh hừ lạnh một tiếng: “Người có vẻ rất mạnh nhưng lúc này lại bị phong ấn, chỉ cần ta dùng chút lực người chắc chắn sẽ chết.”

Chó con cũng không yếu thế nói: “Ta không nghĩ người có thể giết ta.”

Imhotep hơi dùng sức, lông nó đã có chút biến đen. Made vội vàng nói: “Ba, con không thích chó mực.”

Imhotep chỉ cảm thấy một trận đau đầu, anh theo bản năng buông Tiểu Quai Quai ra, nó hơi xoay người trong không trung rồi rơi xuống.

Made ngồi xổm xuống hỏi: “Người không sao chứ?”

Chó con ngoan ngoãn lắc đầu, tiếp Made lại hỏi: “Trước giờ ta chưa từng hỏi, người tên là gì?” Cô không hiểu tại sao mẹ kêu cô đi hỏi, mặc dù không rõ, nhưng nhìn dáng vẻ khấn trương của cha mẹ cô vẫn đi hỏi một phen.

Chó con có chút do dự, người ta khắp cổ nó uy hiếp nó không nói, cố tình Made đến hỏi, nó lại nói. Nó lắc đầu: “Ta là ai các người nhất định đã rõ, tên ta là Anubis, vị thần cai quản địa ngục.”

“A?” Aisha thiếu chút nữa vụt tay làm rơi con, cũng may Imhotep kịp thời ôm lấy cô và con, nhú mào nói: “Sức mạnh của người không có khả năng yếu đến như vậy.”

Anubis không nói gì, hừ một tiếng lưỡi giải thích.

Aisha hướng Made nói: “Con gái ngoan, chúng ta ngày mai cho con một con chó xinh đẹp hơn, không cần nó.”

Ánh mắt Made chớp chớp, nhìn mẹ lại nhìn chó con, cuối cùng nói: “Được không?”

Chó con gầm một tiếng, rồi nói: “Vì lúc ta đến đây đã gặp xà thần, bà ta thể nhưng dùng cấm chú phong ấn sức mạnh của ta, nhưng rất nhanh thôi ta sẽ giải trừ được nó, các người chờ đây.”

Imhotep hừ lạnh nói: “Thì ra thật sự là người, xà thần cho ta cơ hội như thế, lúc này ta rất dễ dàng có thể giết chết người.”

Aisha kéo Imhotep một cái, sau đó nói: “Quên đi, cho hắn đi đi thôi, cứ xem như mấy năm qua chưa từng nuôi Tiểu Quai Quai nào cả.”

68. Chương 68: Trung Khuyển

Theo một mức độ nào đó, Imhotep giống như hôn quân, còn Aisha thì giống như hồng nhan họa thủy. Chỉ cần cô góp lời với anh, không cần biết là đúng hay sai, anh lập tức nghe.

Cho nên, anh vung tay lên nói: “Người mau đi đi.”

Anubis nhìn Made, Made nhìn mẹ, vì sao mẹ lại nói như thế, không phải nói sẽ giữ nó ở lại sao?

Nhưng nhìn thấy mẹ nháy mắt, Made cũng không hỏi gì, mà lúc này Anubis lại nói: “Ta sẽ không đi.”

Imhotep nói: “Người cho rằng ta sẽ để kẻ thù ở bên người sao?”

Anubis hừ một tiếng nói: “Ngay cả một điểm tin tưởng người cũng không có, vậy người thật không xứng có được năng lực hắc ám.”

Imhotep vừa muốn phát tác, Aisha đã cướp lời: “Made, mau đưa hắn ra ngoài.”

Made ngẩn ra, nhưng cô vẫn là ôm chó con Anubis lên nói: “Xin lỗi, ba mẹ không thích người.”

Imhotep thật vừa lòng biểu hiện của Made, nhưng chó nhỏ Anubis lại không đồng ý, hắn hừ một tiếng nói: “Nhiều nhất trong thời gian ngắn ta sẽ không đối địch các người, nhưng đến lúc sức mạnh của ta khôi phục, sẽ không nhất định.”

Aisha trong lòng cười thầm, nói: “Quên đi, chúng ta cứ để hắn ở lại làm bạn con gái đi, dù sao Made cũng không có bạn chơi cùng.”

Imhotep không hiểu ý của Aisha, anh hỏi Made nói: “Con muốn cho hắn ở lại?”

Made gật đầu, cô đương nhiên muốn.

Imhotep nói: “Nếu người làm hại đến người nhà của ta, ta sẽ không bỏ qua.”

Made nói: “Cảm ơn ba.” Cô cao hứng ôm Anubis đi ra ngoài, khi đi đến ngưỡng cửa lại nói: “Tuy rằng ta không hỏi qua ý kiến người đã đem chó con về là không đúng, nhưng dù sao người cũng cần chết nó nha. Hai sự kiện này xem như huê nhau, ta đáp ứng lần sau người đồng ý rồi ta mới đem chó cái nhỏ về cho người.”

“Đã nói ta không thích chó.” Anubis thật sự nổi giận, lớn tiếng rít gào.

Mà Aisha thì ở sau lưng cười ha ha không ngừng, Imhotep hỏi cô: “Em cười cái gì?”

Aisha nói: “Đương nhiên là cười con gái chúng ta thật có mị lực, có thể hấp dẫn người lợi hại như vậy..... Ách không phải, phải là chó mới đúng.” Cự thần Anubis là hình người đầu chó. Cô thật có chút lo lắng, bởi vì dù là cự thần nhưng cũng là tử thần.

Lại có chút kì quái, chả lẽ tử thần đều thích tìm ngược hay sao, thế nhưng từ lúc luôn luôn bị ngược đãi sinh ra cảm giác? Cũng có thể là tình yêu, nếu không yêu làm sao lòng hấn lại có thể biến thành màu hồng phấn được?

Imhotep nói: “Tử thần thích đùa giỡn tình cảm của con người, cho nên chúng ta không thể hoàn toàn tin tưởng hấn.”

Aisha cũng nghĩ như vậy, nếu lần này hấn giả bộ thì Made thật sự gặp nguy hiểm. Nhất định phải quan sát kỹ mới được, muốn xác nhận hấn thật sự thích con gái mới yên tâm.

Đoạn thời gian về sau Aisha quan sát rất tỉ mỉ, cơ hồ có thể viết thành một quyển nhật ký. Mà cô cũng nhìn ra được, Anubis thật sự thích Made, tuy rằng biểu hiện bên ngoài kiêu ngạo, ghét bỏ.

Vốn tưởng còn có thể xảy ra chuyện gì, nhưng đợi hơn ba năm, chuyện gì cũng không có phát sinh. Duy nhất biến hóa là con gái và Anubis đều dần lớn lên, hiện thời con gái đã mười ba tuổi, Anubis cũng trở thành một chú chó to cao.

Sức mạnh của hấn dần tăng trưởng, thậm chí còn có thể trở về địa ngục, năng lực hiện tại của hấn tuyệt đối không thua kém gì Imhotep.

Mặc dù cảm thấy kẻ thù như hấn không nguy hiểm, nhưng về giới tính thì hơi thở của hấn càng ngày càng nặng. Ban ngày Made sẽ biến thành rắn, hấn sẽ không cần lo ngại điều gì, nhưng đến buổi tối khi cô biến thành người đi học thì hấn nhất định sẽ đi theo, chỉ cần có bất kỳ chàng trai nào đến gần Made, lòng của hấn lập tức dựng thẳng lên.

Hấn và Imhotep có chút bất đồng, tình yêu của Imhotep là ôn nhu như nước, thậm chí dễ dàng tha thứ và phóng túng. Nhưng Anubis lại ngược lại, tình yêu của hấn bá đạo, không cho người ta có cơ hội từ chối.

Một người như vậy, phải nói là một chú chó — bị Made cười trên người như vậy, Aisha đột nhiên cảm thấy Anubis thật sự rất đáng thương.

Nếu hấn là đang đùa giỡn, vậy cô có chút hoài nghi con gái sao có thể mạnh mẽ đến nỗi có thể từ bị dương trở thành dương người ta, lại còn theo xu hướng trở thành trung khuyến nữa.

Mà trung khuyến này còn là – khuyến chân chính!

Ess của bọn họ lúc này cũng đã có thể xuống đất chạy nhảy, cậu cũng thật thích hấn, khi thấy chị cười Anubis, lập tức đuổi theo nói: “Chị, chị, cười..... Cười.....”

Made kéo cậu lên lưng Anubis, mà trung khuyến lại cực không phối hợp nói: “Ta không thích nó.”

Made nói: “Ngoan, nó dù sao cũng là cậu chủ nhỏ của người đó, xuất phát, chúng ta đi học.”

Imhotep ngồi trên ghế cầm sách, anh hiện tại đã hòa nhập vào cuộc sống thời đại này. Mặc dù, người hầu hạ anh vẫn là xác ướp, nhưng một thân âu phục và tư thế cầm sách của anh làm Aisha cảm thấy anh không khác gì quý tộc.

Aisha đi đến bên người anh nói: “Anh gần đây thích xem sách thật đấy.” Lúc đầu là cô thích đọc, sau đó lại nhân rồi dạy anh tiếng Trung, không nghĩ đến Imhotep lại ngồi nghiên cứu phương diện này, cũng vì vậy rất nhanh anh đã có thể đọc và nghe, không lâu sau đã có thể nói.

“Lịch sử Trung Quốc rất thú vị.” Imhotep ôm lấy Aisha, cũng đã nhiều năm rồi nhưng thân hình cô vẫn rất hấp dẫn, bản thân không có một giây không tham luyến cô.

Sức mạnh hắc ám đến từ dự vọng, cho nên một ngày dự vọng của anh không biến mất thì liền một ngày sức mạnh của anh không biến mất.

Aisha ngồi trên đùi anh, cảm thấy bản thân lúc này không khác gì yêu tinh. Con gái cũng đã mười ba tuổi, nhưng thân thể cô vẫn không khác gì thiếu nữ mười mấy tuổi, ra ngoài còn có người hiểu lầm cô và Made là chị em gái.

“Đột nhiên lại rất muốn đi Trung Quốc, không biết nó ra sao.” Cô ngồi trên đùi Imhotep vắt chân nói.

Imhotep nhìn các con chơi đùa: “Không bằng chúng ta đi xem xem.” Anh cũng rất hiếu kỳ, nhất là khi Aisha muốn đi Trung Quốc, lại càng dị thường hưng phấn. Có lẽ dẫn cô đi một chuyến để có thể giới riêng của hai người cũng rất tốt.

Aisha ôm anh nói: “Thật sẽ đi?” Cô trừng mắt, sớm đã muốn đi nhưng lại cảm thấy không có thời gian.

Imhotep cầm sách nói: “Anh muốn đi xem cổ văn.”

“Được, được.....” Aisha lười kéo tay anh nói.

Mà Imhotep đột nhiên nâng cằm cô lên hôn thật sâu: “Chỉ hai chúng ta.”

Nhìn anh mỉm cười, tim Aisha không ngừng đập mạnh. Đây là mê hoặc, câu dẫn, được chứ? Rõ ràng đã là vợ chồng già, còn làm cái bộ dạng này?

Đang không biết nói gì trong bầu không khí xấu hổ này, lại nghe tiếng Made: “Đi Trung Quốc sao, con cũng đi, con muốn đi.”

Ess nói: “Con cũng đi, con cũng đi.”

Imhotep nói: “Các con ở nhà, không phải còn phải đi học sao?”

Made vừa nghe đã mất hứng, cô nhảy xuống lưng của Anubis, đến gần rồi ôm đùi Imhotep: “Không chịu đâu, ba, con muốn đi, con muốn đi.”

Ess cũng nhảy xuống, cách xích cách oàng chạy đến: “Ba, Ba, con cũng phải đi, con cũng muốn đi.”

Aisha từ trên đùi Imhotep hơi ngã xuống, khéo miệng cô co rút, vì sao không ai đến cầu xin cô? Chẳng nhẽ cô không có phân lượng nào trong gia đình này sao?

Đang nghĩ như thế thì Anubis không biết khi nào đã đến bên người cô, giống như suy nghĩ cái gì đó, một lúc lâu sau mới nói: “Các người đi ta cũng đi.”

Aisha nói: “Vì sao đến nói với ta?”

Anubis cắn răng nhìn Imhotep, bởi vì cô bé kia đang ôm đùi cầu xin Imhotep. Loại tình huống này chưa từng phát sinh trên người hắn, có thể nói vĩnh viễn không có khả năng xảy ra.

Aisha ngồi xổm xuống, cô nhìn Anubis vài lần, cuối cùng tổng kết nói: “Nhưng mà, chúng ta không thể mang theo thú nuôi lên xe lửa.”

“Chúng ta không ngồi xe lửa, ngồi máy bay, anh đã mua rồi, cũng đã mượn phi công.” Hiện nay là thời chiến, máy bay có thể tùy tiện bán. Thậm chí còn có loại máy bay hành khách nhỏ, có thể ngồi sáu người.

“Tốt quá, người một nhà chúng ta có thể cùng đi ?” Made vỗ tay.

Anubis lập tức hừ một tiếng, nói: “Ai cùng các người là người một nhà.”

Made cũng không quản hắn, cô tiếp tục ôm Imhotep cầu xin anh. Imhotep đối với người thân lúc nào cũng rất chiều chuộng, gần như xin là cho. Anh nhìn Aisha, bắt đầu dĩ thử dài, nói: “Được rồi, đều đi.”

Imhotep vài năm nay đã biết cách tiêu tiền, còn đều là tiêu những đồng tiền lớn. Aisha không biết trong mộ đạo có bao nhiêu châu báu cho nên không thèm để ý, mà anh tiêu tiền cô cảm thấy rất tốt, so với trước kia cái gì cũng không biết tốt hơn rất nhiều.

Nhưng cho dù biết cách mua, cũng không nên không nói tiếng nào mua máy bay như thế chứ? Hoặc là, anh sớm đã có suy nghĩ đi du lịch nước ngoài?

Aisha cầm vali, vừa đi lên máy bay đã có người đón tiếp, còn có phục vụ phi cơ: “Phu nhân.”

Là một cô gái, còn rất xinh đẹp. Ngồi trên máy bay, ban ngày Made sẽ vẫn biến thành con rắn nhỏ. Cô cuộn mình nằm trên cổ Anubis, bởi vì quan hệ đến thể chất mà ban ngày cô sẽ nghỉ ngơi, buổi tối hoạt động. Ess thì được Imhotep ôm vào trong lòng, ngủ còn phun bong bóng.

Aisha cũng ngáp một cái, máy bay vừa bay lên cô đã nhắm mắt lại. Anubis cũng như thế, không biết nó có phải ngủ hay không nhưng hai mắt cũng nhắm lại nghỉ ngơi.

Imhotep cảm thấy buồn bực, anh rõ ràng dẫn mọi người đi chơi, thế nào lại vô tình như vậy? Anh nhúu mày: “Tất cả đều ngủ sao?”

Aisha vô lực nói: “Có thể không ngủ sao? Ai biết anh có tinh thần như vậy, ngày hôm qua khi để em cả đêm còn có thể ngồi yên tâm thoải mái như thế. Em không được, để em ngủ một lúc đi.”

Imhotep mỉm cười, anh tối qua quả thật vì đi du lịch mà quá hưng phấn, nhất hưng phấn liền làm sai, gần như ép buộc cô cả đêm.

Nhưng Anubis và Made, hai đứa thế nào cũng buồn ngủ thành bộ dạng này?

“Anubis, người tối hôm qua có phải hay không làm chuyện gì?” Biết hẳn không có ngủ, cho nên mới mở miệng hỏi.

Ai biết Anubis nghe xong, lỗ tai vừa động, tiếp toàn bộ mặt cầu lại trở nên phấn hồng. Aisha vừa vặn nhìn thấy, không khỏi giật mình mở to mắt nói: “Nhất định là làm cái gì, nói mau, bằng không ta sẽ kêu Made đuổi người đi.”

Anubis nhưng lại lấp bắp, nói: “Không..... Không, không có.....”

“Thật sự không có? Thế Made.....” Aisha vẫn là lo lắng, vạn nhất là động vật đến thời kỳ động dục thì con gái không phải gặp chuyện không xong rồi sao?

69. Chương 69: Trung Quốc

“Không cần gọi cô ấy, chúng tôi... chỉ chơi trò chơi mà thôi chơi... chơi gia đình” Cả người Anubis hồng thắm, chuyển đầu sang một bên không dám nhìn ai.

Không làm đầu, hẳn – tử thần cai quản địa ngục, chơi trò chơi gia đình với một cô bé, lời này nói thì dễ mà nghe thì khó.

Khóe miệng Aisha co rúm, cô biết Made dạo gần đây đang mê mẩn tiểu thuyết, phần lớn còn là tiểu thuyết ngôn tình. Hơn nữa, Made lại có tính thẩm mỹ rất cao, đối với Beni – đã là cha của mấy đứa trẻ, thì Made hoàn toàn không có hứng thú. Mà xung quanh cô cũng không có đối tượng nào đáng để lọt vào tầm mắt, cũng vì vậy nên người duy nhất có thể sắm vai trong trò chơi gia đình của cô cũng chỉ còn lại có Anubis.

Mà Made cũng không phải một đứa bé ngây thơ, cho nên trò chơi gia đình của cô sợ là có chút khác thường. Khác thường đến mức nào, Aisha đoán cũng đoán không ra. Xem ra khi có thời gian cô cần phải ngồi tâm sự với con bé một chút, lúc này thì cô chỉ muốn ngủ.

Trung Quốc! năm 1947!

Quốc gia có lịch sử mấy ngàn năm, hơn nữa nội chiến khắp nơi.

Aisha cảm thấy lúc này như thời kỳ trước lúc lập nước, mọi thứ vừa quen thuộc lại xa lạ.

Cả nhà bọn họ đi đến Vạn Lý Trường Thành, tham quan danh lam thắng cảnh nổi tiếng.

Những thứ này Aisha đã từng xem qua, nhưng đi cùng Imhotep cô cảm thấy mọi thứ trở nên tương đối thú vị. Thịnh thoảng sẽ có người qua đường nhìn hai người bọn họ, có thể là bọn họ hiếm lạ một cô gái Trung Quốc đi cùng một người đàn ông nước ngoài đầu trọc.

Đêm đó, cả nhà Aisha vào ở trong khách sạn lớn nhất Bắc Kinh.

Aisha thậm chí nhìn thấy chân dung của chủ tịch nước treo trên tường trong sảnh chính của khách sạn, ngoài chân dung ra còn có các loại quảng cáo. Những thứ này ở hiện đại rất hiếm thấy, cô cảm thấy rất mới mẻ.

Thời kỳ này, người trong nước đối với khách nước ngoài rất kính trọng, cũng vì vậy bằng giá tiền của một phòng, cả nhà bọn họ được hẳn một phòng lớn, có mấy gian phòng ngủ trên tầng cao nhất khách sạn.

Made, Ess, Anubis một phòng, cô và Imhotep một phòng.

Hôm nay, Imhotep vô cùng gợi cảm, anh tắm xong thì vội trèo lên giường vẫy tay bảo Aisha đi đến. Aisha đi tới nói: “Sao thế?”

Imhotep kéo cô ngồi lên đùi anh, sau đó nhìn mặt cô nói: “Sau khi đến đây, anh mới cảm thấy em thật ra là người nơi này, khuôn mặt cũng như tính cách của em đều giống với người nơi đây.”

“Thế à?” Aisha nâng mặt anh lên, nói: “Vậy hai chúng ta đúng là một cặp vợ chồng kỳ lạ.”

Imhotep hôn môi cô, cười: “Như thế cũng rất tốt.”

Aisha phối hợp, hàm hồ nói: “Tại sao lại tốt?”

Imhotep nói: “Cực kỳ hòa hợp.”

Aisha khẽ mỉm cười, mấy năm nay cô đã sớm thành thục làm thế nào để Imhotep trở nên hưng phấn.

Mà Imhotep cũng như thế, trong lúc bầu không khí giữa hai người đang thuận buồm xuôi gió tiến triển thì lại có người đến gõ cửa.

“Ba mẹ, con không chịu nổi hai người kia, con ngủ ở đây được không?” Là giọng của Ess.

Imhotep vung tay che lấy mình và Aisha, sau đó ngón tay hơi động, cửa tự động mở ra. Ess ôm gối đi vào, nhìn thấy tình hình của hai người trên giường thì méo miệng, nói: “Há, nhìn bên này lại càng không thích hợp, con vẫn nên quay lại bên kia thôi!”

Aisha hỏi: “Chị hai con đang làm gì?”

Ess nói: “Hôm nay trong nhà không có người làm, nên chị ấy đang ngược đãi Anubis, con không thích nhìn thấy một con chó đi quét nhà, nên mới qua đây ngủ. Có điều, con thấy con mà ngủ ở đây thì ba nhất định ghét con, cho nên, không bằng trở lại nhìn chó quét nhà.”

Aisha xua tay nói: “Ngủ ngon.”

Ess thành thật đi ra ngoài, lúc đi còn không quên đóng cửa lại.

“Ess rất giống anh.” Aisha quay sang đùa Imhotep.

Imhotep nói: “Anh cảm thấy thằng bé có chút yếu đuối, sau này cần phải tăng thời lượng huấn luyện của nó lên, nếu không sau này rất dễ bị người bắt nạt.”

Aisha cười nói: “Có người ba như anh thì ai dám bắt nạt thằng bé chứ?”

Imhotep cười nói: “Đương nhiên là em và Made rồi.”

Aisha đánh nhẹ anh hai cái, kết quả là hai người lại cùng nhau lăn ra giường.

Ngày hôm sau, cả nhà bọn họ bắt đầu đi trên các con đường phố Bắc Kinh tìm ăn đồ ăn vặt. Có điều, Made lại rất phiền muộn, vì cô không thể xuất hiện để ăn những món đó.

Đến tối, cô bắt mẫn Aisha nói: “Mẹ, con không muốn lại biến thành rắn, con muốn làm người. Không phải mẹ từng nói đợi con lớn lên sẽ nói cho con biết biện pháp sao, giờ có thể nói rồi.”

Aisha nói: “Không được, con còn chưa đủ lớn.”

Made lớn tiếng nói: “Lớn rồi lớn rồi, con muốn ban ngày cũng có thể quang minh chính đại đi ra ngoài ăn.”

Aisha nhìn một đồng lớn trước mặt Made, hỏi: “Không phải con đang ăn sao?”

Made nói: “Nhưng có những thứ không bán vào ban đêm.”

Aisha cười nói: “Con thật sự muốn biết sao?”

Made dùng sức gật đầu, Aisha thấy những người khác cũng không có chú ý phía bên này nên nhỏ giọng nói: “Con phải chân chính trở thành một cô gái mới sẽ không lại biến thành rắn.”

“Trở thành cô gái chân chính, phá thân sao?” Made tâm linh thần hội nói.

Aisha gật đầu, cô cảm thấy mình là một người rất truyền thống, vì thế lại nói: “Cho nên, muốn trở thành người thì phải tìm một người chồng tốt.”

Made đáp một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn xoắn tuýt, vì cô biết tìm chồng không phải dễ. Qua một hồi, Imhotep và Aisha chợt nghe Made ở một bên lẩm bẩm, một hồi là Ardeth Bay, lát sau là Alex, sau đó nữa là tên của mấy cậu con trai của trấn trên.

Imhotep nhỏ giọng hỏi: “Con bé đang làm gì vậy?”

Aisha nói: “Con bé muốn kiếm bạn trai.”

Imhotep vừa nghe đã chấn động không nhỏ, đứng lên: “Tại sao, nó còn quá nhỏ.”

Động tác của anh quá lớn làm ảnh hưởng đến những người xung quanh, bọn họ đều quay đầu nhìn về phía bên này, Aisha lập tức khoát tay ý bảo không có việc gì, sau đó kéo Imhotep ngồi xuống, nói: “Anh yêu, thiếu nữ nào mà không biết mơ mộng, hơn nữa con bé còn chưa có đối tượng mà, những người kia có thể lọt vào mắt con bé sao?”

Imhotep ngẫm nghĩ rồi gật đầu một cái, con gái anh thích cái đẹp điểm này anh hiểu rõ, anh nghĩ hẳn sẽ không có kẻ nào lọt được vào mắt thần của cô.

Lúc cả nhà bọn họ chuẩn bị phân phòng ngủ thì một trận gõ cửa dồn dập vang lên, Imhotep cau mày, thậm chí Anubis cũng đứng lên.

Ess chạy đến bên Aisha rồi nhào vào trong ngực cô nói: “Bên ngoài có thật nhiều người, mẹ...”

Cô còn không biết bên ngoài có rất nhiều người, thằng bé sao lại biết. Nhìn xung quanh một chút, hình như người cảm nhận được nguy hiểm kém nhất tựa hồ chỉ có mình, khóe miệng giật giật ôm Ess lên.

Imhotep mở cửa, một đám người mặc quân phục đứng thẳng tắp thành hai hàng ngoài cửa. Trong đó, người đi đầu thấy người mở cửa là người nước ngoài thì ngẩn ra, sau đó lễ phép dùng tiếng Anh, thông thạo nói: “Xin hỏi, ngài có nhìn thấy người đàn ông nào mặc trường sam không?”

Imhotep nói: “Anh có thể dùng tiếng Trung, tiếng Trung của tôi khá tốt. Tôi không có nhìn thấy người nào mặc trường sam cả.” Anh nói chuyện ôn hòa lại có lễ như lúc còn là đại tư tế ở Ai Cập cổ, vừa nhìn đã thấy là người đáng tin.

Người lính đó liếc mắt nhìn vào trong phòng một cái, một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp ôm một đứa bé trai, bên cạnh là một chú chó cao to, phía sau nó còn ngồi một cô gái nhỏ tuổi hơn nhưng khuôn mặt của cô gái đó lại bị chú chó kia che khuất nên không thể thấy rõ.

Tuy nhiên, căn phòng này rõ ràng là dạng phòng lớn nhiều phòng ngủ, bên trong không biết có thể giấu người hay không. Anh ta nói tiếp: “Không biết tôi có thể tiến vào xem một chút được không, chỉ mình tôi thôi. Đương nhiên, đây là vì an toàn cho quý khách mà suy nghĩ, hy vọng quý ngài tin tưởng.”

Imhotep không muốn gây chuyện, anh biết đất nước này vẫn còn đang trong thời kỳ hỗn loạn nên lui về phía sau một bước nói: “Anh đừng làm vợ con tôi sợ là được.”

“Được rồi.” Người lính đó đi vào, Aisha thấy anh ta mặc quần áo của Quốc Dân Đảng thường thấy trong kịch truyền hình. Không nghĩ đến thời đại này cũng đã có Quốc Dân Đảng rồi, không biết anh ta muốn bắt ai?

Anh ta cũng rất lễ phép cúi chào những người còn lại trong phòng, sau đó mới đi vào trong mấy gian phòng để kiểm tra.

Gian phòng đó đúng ra là phòng ngủ, có tủ có giường nhưng bọn họ chưa từng dùng qua. Hơn nữa, do căn phòng nằm trên tầng cao nhất nên quang cảnh nhìn từ cửa sổ ra rất đẹp, hiện tại cửa cũng đang mở.

Aisha cảm thấy có chút không đúng, bởi vì lúc này cửa sổ rõ ràng còn đang đóng kín.

Người lính đó nhìn căn phòng hồi lâu, sau đó muốn đi mở cửa tủ quần áo.

“Chờ một chút.” Aisha xông tới ngăn lại hành động của anh ta, sau đó nhỏ giọng nói: “Không thể nhìn.”

Người lính hỏi: “Tiểu thư, không biết tại sao lại không thể nhìn?”

Aisha ngẩng đầu, liếc mắt nhìn anh ta sau đó lập tức cúi đầu nói: “Bởi vì bên trong, bên trong có đồ lót của tôi.” Âm thanh rất nhỏ nhưng đủ để anh ta nghe thấy.

Made ở một bên cũng tiếp lời nói: “Phải đó, đồ lót của tôi cũng ở bên trong, anh không thể nhìn.” Nói xong cũng chạy lại chặn cửa.

Anh ta đối với hai cô gái cũng hết cách, do đó chuyển hướng Imhotep nói: “Ngài có thể khiến hai cô con gái của ngài rời đi hay không?”

Hai cô con gái...

Aisha nhìn Made một cái, Made nhìn Aisha một cái, sau đó hai người đồng thời chuyển hướng Imhotep. Sắc mặt của anh khó coi cực kỳ, so với lúc trước càng thêm đen.

Chuyện này cũng thật bất đắc dĩ, hình thể của Aisha hiện tại, lại thêm hai má hồng như mọng chính là một LOLI. Mà Imhotep lại là người nước ngoài hơn nữa màu da ngăm đen, rất khó để người khác nhìn ra tuổi thật của anh, cũng vì vậy nên anh bị hiểu lầm là cha của hai cô con gái.

Anh cắn răng, nhưng vẫn ôn hòa nói: “Xin lỗi, tôi cũng không muốn để cho ai nhìn thấy đồ lót của con gái tôi, cho nên...”

Người lính kia cảm thấy anh ta không thể quá đắc tội khách nước ngoài, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hai cô gái này thì mẹ của họ hẳn là người Trung Quốc, vì thế nên nói: “Nếu vậy, ngài và hai vị tiểu thư ở Trung Quốc chơi vui vẻ.” Nói rồi anh ta đi ra ngoài.

Ess đi theo đóng cửa lại, sau đó lại chạy vào, nhỏ giọng nói: “Đi rồi đi rồi, có thể để anh ta đi ra.”

Imhotep tự mình đi mở cửa tủ, ngoại trừ một người đàn ông ở bên trong, cái gì cũng không có. Anh ta cao tầm một mét bảy trôn bên trong tủ quần áo có vẻ chật hẹp, anh ta thấy mình bị phát hiện liền vội vàng đi ra, lễ phép nói: “Vừa rồi, cảm ơn hai vị tiểu thư đã hỗ trợ.” Chuyện xảy ra bên ngoài anh ta nghe thấy rõ rõ ràng ràng, vì lẽ đó điều đầu tiên anh ta làm sau khi đi ra là nói cảm ơn.

70. Chương 70: Đi Thương Hải

Lúc này Made nói: “Anh trèo từ dưới lên sao, thật lợi hại.”

Anh ta cũng không giấu diếm: “Từ dưới trèo lên cũng không quá cao.”

Nhưng lại rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận rất có thể sẽ té chết. Aisha đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, một bộ trường sam, đeo kính, nhìn thể nào cũng giống như người có ăn học.

Lâu nay không có cơ hội thưởng thức đàn ông Trung Quốc, anh ta trông cũng khá điển trai.

Imhotep cảm thấy ánh mắt của Aisha rất đáng giận, vừa rồi anh còn bị hiểu lầm là cha của cô, lòng tự trọng của anh thật sự bị tổn thương.

Đàn ông Ai Cập cổ đại không thích bị người khác nói mình già, vì như vậy nghĩa là nói bọn họ không có năng lực khiến phụ nữ vui vẻ. Imhotep đột ngột kéo Aisha lại, ôm hông của cô, còn vừa hôn vừa nói: “Em yêu, đi rót chén trà cho khách đi.”

Aisha bị cái hôn không quá thích hợp này làm cho có chút mơ hồ, cô chỉ có thể gật đầu đi rót chén trà. Nghĩ kỹ, có lẽ ông chồng hơn ba ngàn năm tuổi nhà mình thật ra là đang ghen!

Nói ra cũng thật lạ, trước giờ cô cũng gặp không ít đàn ông, đối với một vài người còn có chút ái muội, thế nhưng Imhotep chưa bao giờ không tin tưởng cô, tại sao đối thành một người vừa mất một chút lại làm ra hành động kịch liệt như vậy?

Nói đến người trốn trong tủ áo, anh ta thật không nghĩ cô gái xinh đẹp này thế nhưng đã là vợ người ta. Hơn nữa, nhìn tỉ lệ hình thể của hai người, tại sao anh ta lại có loại cảm giác phiền muộn muốn nói lại nói không được?

Khi Aisha bừng trà lên, anh ta đang nhìn ra ngoài cửa sổ giống như sợ sẽ có người xông vào. Imhotep nói: “Quốc gia của anh đối với khách nước ngoài rất cẩn trọng, anh không cần lo lắng.”

Anh ta bắt đầu tự giới thiệu bản thân: “Tôi họ Trần, gọi là Trần. . . Quốc Hào, không biết ngài là người nước nào?”

Imhotep nói: “Ai Cập, tên tôi là Imhotep, đây là vợ tôi – Aisha, đó là con gái lớn của tôi – Made, bên kia là Ess, con trai tôi. Bởi vì yêu thích văn hóa Trung Quốc nên mới đến đây du lịch một thời gian.” Anh đã học được những lễ phép cơ bản, hơn nữa liên tiếp tự giới thiệu mình như vậy càng thể hiện anh là một người rất có giáo dục.

Aisha ngồi ở bên cạnh, khi cô nghe anh ta bảo mình họ Trần thì cũng phần nào đoán được anh ta đang nói dối, tên anh ta căn bản không phải cái gì Quốc Hào. Mà cô cũng có chút hiểu biết về thời đại này, mặt ngoài hai đảng là bạn tốt, sau lưng lại không ngừng đấu đá nhau. Nếu người ta không muốn thì cô cũng không muốn hỏi, chỉ là đã lâu không thấy anh chàng người Trung Quốc điển trai nào nên cô mới muốn nhìn lâu vài lần. Càng nhìn càng cảm thấy Imhotep không vui, anh càng không vui cô càng muốn nhìn.

Imhotep rốt cục không nhịn được mở miệng, nói: “Bọn họ hẳn là đi rồi, anh cũng nên...” Nên đi thì đi đi, không nên ở lại đây.

Trần Quốc Hào đứng dậy, cười nói: “Lần nữa cảm ơn sự hỗ trợ của hai vị, tôi cũng nên đi.” Anh ta đang hướng về bên ngoài đi, thì Aisha nói: “Chỉ sợ anh vừa bước ra khách sạn liền bị tóm.”

Trần Quốc Hào đứng lại, nói: “Thực không dám giấu, tôi đang cầm một bộ hồ sơ rất quan trọng, tôi nhất định phải chuyển đưa nó an toàn đến Thượng Hải, nếu như bị bắt...” Anh ta liếc mắt nhìn cặp vợ chồng trước mặt, đột nhiên nói: “Phu nhân, cô hẳn có huyết thống Trung Quốc, có thể nhờ cô đưa bộ hồ sơ này gửi đến người quen của tôi ở Thượng Hải được hay không, xem như vì tương lai Trung Quốc làm một chuyện tốt.”

Ách...

Cái mũ này đội cũng thật lớn, Aisha lau mấy giọt mồ hôi vô hình nói: “Tôi rất sợ phiền phức.”

Trần Quốc Hào nói: “Phu nhân, chuyện này thật sự rất quan trọng, liên quan đến rất nhiều tính mạng...”

Aisha nhỏ giọng hỏi: “Tôi muốn hỏi một câu, nếu anh nói thật có thể tôi sẽ giúp anh.”

Trần Quốc Hào ngẩn ra, nhưng anh ta vẫn gật đầu một cái.

Aisha trực tiếp hỏi: “Thật ra anh là cộng sản, đúng không?”

Bầu không khí trong phòng nhất thời trở nên khó thở, sắc mặt Trần Quốc Hào tái nhợt, anh ta đứng ở đó không đi cũng không trả lời, xem ra là đang do dự.

Imhotep kéo Aisha qua cười nói: “Aisha, chuyện như vậy chúng ta tốt nhất không nên dính vào.”

Aisha kiên định nói với Imhotep: “Mặc dù em không cần phải xen vào chuyện này, nhưng nhiều năm được giáo dục, nói quên không quên nhớ vẫn nhớ. Để em tùy hứng một lần đi, đây cũng như trò chơi với chúng ta thôi không phải sao?”

Imhotep nhìn thấy sự lưu luyến trong mắt Aisha, cô đến cùng luyến tiếc điều gì từ quốc gia này? Bất quá nhìn cô như vậy anh cũng không thể nói gì khác, đành gật đầu một cái: “Lần sau không được viếng lý do này nữa.”

Aisha cười nói: “Câu thành ngữ này dùng rất đúng.”

Đồng thời, Trần Quốc Hào cũng nghĩ kỹ, anh ta cần rằng, lựa chọn tin tưởng Aisha: “Đúng thế.”

Aisha vỗ tay nói: “Nói từ đầu có phải tốt hơn không.” Thấy Trần Quốc Hào đưa tay vào trong lồng ngực định lấy cái gì ra, Aisha nói: “Không cần, chúng tôi sẽ đưa anh đi Thượng Hải.”

Trần Quốc Hào kinh ngạc nói: “Nhưng, mọi phương tiện giao thông đều bị người giám sát, chúng ta làm sao có thể đi ra ngoài?”

Aisha chỉ lên trần nhà, cười nói: “Chúng tôi có máy bay ngay trên nóc tòa nhà, chỉ cần dẫn anh đi lên là có thể đưa anh an toàn đi Thượng Hải rồi.”

Khóe miệng của Trần Quốc Hào rõ ràng giật một cái, người có máy bay tư nhân cũng không nhiều, xem ra cặp vợ chồng này tương đối là người có tiền. Không biết bọn họ ở Ai Cập buôn bán thứ gì?

Imhotep mặc dù có chút ghen tị, nhưng hiếm thấy Aisha tích cực như vậy, nên dùng tiếng Ai Cập nói: “Aisha, sau khi chuyện kết thúc anh mong được một lời giải thích.”

Aisha ôm Imhotep, nhỏ giọng trả lời: “Toàn bộ bí mật của em, em sẽ kể cho anh nghe.” Thái độ của cô rất mập mờ, Imhotep rất tự nhiên nghĩ đến những ‘Bí mật’ trên giường, nếu không phải bên cạnh có người thì anh chắc chắn sẽ đi mò mẫm bí mật trên người phụ nữ của cô rồi.

Bọn họ bàn bạc một hồi, Imhotep đi trả phòng khách sạn, Aisha thì giấu Trần Quốc Hào vào vali hành lý. Cái vali này rất lớn, nhưng nếu để một người nằm trong đó cũng không phải dễ. Sắp xếp gọn gàng xong, định nhắc vali lên, thì Trần Quốc Hào từ bên trong nói: “Tôi rất nặng, không bằng phu nhân...”

“Ess, con kéo đi, mẹ còn muốn thu thập những thứ khác.” Aisha giống như không nghe thấy tiếng của anh ta.

Kể đó vali bị đổ chủ, Trần Quốc Hào cảm thấy mình thật bị thương, anh thế nhưng bị một đứa bé trai nhắc lên, một đứa bé có thể khỏe đến như vậy sao?

Sau khi người một nhà lên máy bay thì phi công cũng vào vị trí, lúc này Trần Quốc Hào cũng có thể đi ra, anh ta bị khung cảnh xa hoa của chiếc máy bay làm cho kinh hoàng. Đương nhiên là không hiểu, vì sao toàn bộ trang sức vật dụng trên máy bay đều là hoàng kim, gia đình này đến cùng có bao nhiêu tiền?

Đúng lúc này, có người ở bên ngoài kêu lên: “Chờ chút, chúng tôi cần kiểm tra bên trong.” Tất nhiên là tiếng của mấy người quân nhân.

Aisha đối với buồng lái la to: “Cất cánh.”

Máy bay cất cánh cũng cần thời gian, mắt thấy bọn họ sắp bị đuổi theo đến nơi. Trần Quốc Hào lên tiếng nói: “Để tôi lại đi, bằng không hai người cũng...” Anh ta thấy Imhotep đi đến trước cửa máy bay, dĩ nhiên là đi mở cửa. Xem ra bọn họ thật sự muốn giao mình ra, đang muốn đem bộ hồ sơ giao cho Aisha, hi vọng cô chỉ ít có thể bảo vệ bộ hồ sơ này.

Nhưng, lúc này một tiếng gầm vang lên, tường xi-măng hai bên máy bay giống như có sự sống bay lên đánh lên người những quân nhân kia.

Cùng lúc, con chó to vốn đang nằm nghỉ không biết từ bao giờ đã đến phía sau Imhotep, mắt của nó đang phát sáng, phát ra ánh sáng màu xanh quỷ dị, tiếp đó nó biến thành nửa người nửa thú, thân người đầu chó, tay cầm dao vung lên mấy lần. Sau đó, anh ta nhìn thấy khách sạn sụp đổ.

Imhotep đóng cửa cabin lại, xoay người lạnh lùng nói: “Ta nghĩ ta không cần sự hỗ trợ của người.”

Con chó kia hừ một tiếng, đúng vậy, nó thật sự hừ một tiếng.

Trần Quốc Hào có cảm giác mình hẳn là đang phát sốt nên mới nhìn thấy ảo giác, anh ta xoa trán nhìn mặt trời mọc. Đột nhiên, anh ta cảm thấy bên trong máy bay thiếu mất một người, bên cạnh Aisha vốn dĩ còn

ngồi một cô gái nhưng bây giờ lại không thấy đâu, thay vào đó là một con rắn đang cuộn tròn trên cổ của cô.

Điều này kích thích quá lớn, anh ta run rẩy chỉ vào con rắn nói: “Rắn độc...” Tiếp đó, rốt cục không thể chống đỡ được nữa mà té xỉu.

Aisha sờ Made nói: “Híc, ngất thật rồi.”

Made: “Tê...” Giải thích là: là sợ con sao?

Aisha cười nói: “Không phải, là con và ba còn có Anubis đồng thời làm cho kinh sợ.” Một chuỗi đả kích này xác thực có thể làm cho một người bị đánh bại.

Imhotep tiến lên ôm lấy Aisha, anh kéo Made từ cổ cô ra ném cho Anubis, làm Anubis sợ đến mức vội vàng tiếp lấy Made, cũng la lên: “Có người cha nào như người sao?”

Imhotep cười nói: “Con bé dù gì cũng là thân kim cương, đầu yếu đuối đến mức cần người bảo vệ.”

Anubis khẽ cắn răng, hẳn thật sự quên mất chuyện này.

Imhotep ôm Aisha nói: “Hiện tại có thể nói rõ ràng chưa?”

Aisha vuốt đầu tóc của anh, cười nói: “Đừng nói với em là anh đang ghen tị đó nhé?”

Imhotep nhắm mắt lại, anh cảm thấy thật thoải mái, vì thế tùy ý cô vuốt đầu mình, cũng nói: “Ừ, anh ta và những người trước không đồng nhất, anh cảm thấy anh ta càng phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của em. Mà bề ngoài của anh có phải đối với người Trung Quốc rất thú vị không?”

Khóe miệng Aisha giật nhẹ, quả thật bề ngoài rất thú vị!

Bất quá, cô vẫn đang hoang mang nói với Imhotep: “Ừm, thật ra từ trong xương của em... là linh hồn người Trung Quốc.” Cô từ tốn đem chuyện Rắn Hổ Mang đưa cô đến thế giới này kể lại, nhưng cô vẫn không thể nói ra mình cố ý câu dẫn Imhotep, bằng không anh nhất định sẽ tức giận cho xem. Nhiều năm vợ chồng như vậy, cô biết rõ anh xem trọng tình cảm đến thế nào, do đó không thể để nửa điểm cát bụi dư thừa.

Imhotep cau mày nói: “Hóa ra là như vậy, không trách được em đối với Musa và Daoud không có bất kỳ loại tình cảm ràng buộc nào, dù sao với em bọn họ cũng là người xa lạ. Nói vậy, Daoud cũng không phải mối tình đầu của em?”

Aisha có chút khó xử nói: “Imhotep, kỳ thực anh mới là người đầu tiên em yêu.” Nghe được tin tức này Imhotep mừng như điên, anh ôm chặt Aisha rồi hôn mãnh liệt.

Ess ôm đầu nói: “Ba mẹ dạy hư trẻ nhỏ nha.”

Made than thở nói: “Tê...” Nghĩa là: Xin đừng hôn nhiệt tình như thế trước mặt con nít chứ...

Còn Anubis thì nghĩ, không biết hôn ‘người nào đó’ sẽ có mùi vị như thế nào nhỉ? Chắc là rất ngọt! Gần đây cô ấy cũng ít khi lừa hắn ăn chuột, miệng chắc sẽ không có mùi vị quái lạ nào đâu. (Anubis thật đáng thương...)

71. Chương 71: Mẹ Vợ

Lúc Trần Quốc Hào tỉnh lại anh ta vẫn đang ngồi trên máy bay, khí lạnh làm anh ta đánh một cái rùng mình tỉnh giấc. Vừa mở mắt ra, anh ta lập tức nhìn thấy một nhà năm người đang ôm nhau ngủ thật ngon, một người ôm một người.

Imhotep ôm Aisha, Aisha ôm Ess, Ess ôm đầu một con rắn, thân rắn thì cuộn tròn trên cổ một con chó, con chó đó lại đang nhìn chăm chăm anh ta.

Trần Quốc Hào cảm thấy ánh mắt của nó rất đáng sợ, vì thế hơi nhích người lùi ra xa một chút, anh nghĩ mình không nên quấy rầy một nhà đang ngủ say này.

Nói ra, bọn họ cũng thật kỳ quái, xung quanh vẫn còn nhiều băng ghế trống như vậy lại cứ đĩnh ninh ngồi cùng nhau trên một băng ghế, xem ra cảm tình của họ rất tốt.

Anh ta vừa hâm mộ, vừa lại hoài nghi. Anh ta không nghĩ chuyện vừa xảy ra là do mình nằm mơ, nhưng anh ta lại là người có học nên lại rất mâu thuẫn.

Một lát sau, một nữ tiếp viên hàng không thật lễ phép đi đến, cô ấy mỉm cười đối với không khí nói: “Sắp đến Thượng Hải, chúng ta vừa mới xin phép tiến vào vùng trời thành phố, máy bay vẫn sẽ đáp xuống nóc tòa nhà khách sạn.”

Imhotep mở miệng trả lời: “Đã biết.”

Trần Quốc Hào thế mới biết Imhotep cũng không có ngủ, anh ta mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cái gì cũng nói không được.

Imhotep nói: “Có phải cảm thấy chúng tôi rất kỳ lạ?”

Trần Quốc Hào lo lắng một chút nói: “Đúng vậy.”

Imhotep nói: “Cứ đem mọi chuyện trở thành một giấc mơ là được.” Nói xong anh cũng không giải thích rõ, chỉ tiếp tục nhắm mắt. Đối với anh, Trần Quốc Hào dù gì cũng là người xa lạ, mà đối với người xa lạ anh không cần thiết phải giải thích.

Đợi đến lúc đáp xuống nóc tòa nhà khách sạn, Imhotep đánh thức Aisha, cô mơ mơ màng màng tỉnh ngủ nói: “Đến rồi sao?” Sau đó, cô ôm lấy Ess, kết quả bị kịch phát sinh.

Bởi vì Ess còn đang ôm thật chặt đầu rắn của Made, mà lúc ngủ Made lại thích quẩn lấy thứ gì đó, ngủ cũng ngủ thật sâu.

Hơn thế, Made quẩn cũng quẩn rất chặt, cho nên khi Ess dùng một chút lực Anubis đã bị kéo lên.

Aisha cảm thấy nặng nề, cúi đầu xuống thì thấy mình đang ôm những ba người, không khỏi hạ thấp thất lưng đặt đầu con rắn nhỏ lên đầu Anubis nói: “Làm phiền người.”

Anubis lắc lắc đầu, cách một tiếng, đầu rắn của Made rơi xuống đất, cô kêu ‘tê’ một tiếng.

Anubis run run miệng chó, ngậm lấy Made rồi đi theo Aisha.

Sau khi một nhà xuống máy bay thì được hơn phân nửa nhân viên khách sạn hoan nghênh tiếp đón. Căn phòng cao cấp xa hoa nhất khách sạn hai ba năm mới có người thuê một lần, lần này lại được một nhà mấy miệng thuê, bọn họ làm sao có thể không vui?

Nhưng lúc ra đón máy bay mới biết, gia đình này còn mang theo thú cưng, hơn nữa thú cưng của bọn họ cũng rất kỳ dị. Có nữ nhân viên vừa nhìn thấy Anubis chân đã nhuyển, đến lúc nhìn thấy Made thì lập tức hoảng hốt la lên.

Trần Quốc Hào thừa dịp bọn họ hoảng loạn, lên tiếng: “Vậy tôi xin phép đi trước, cảm ơn vì đã trợ giúp.” Anh ta tìm cơ hội trốn đi, còn Aisha thì bận rộn giải thích với nhân viên khách sạn: “Không cần lo lắng, con chó và con rắn này cũng không cắn người.”

Bởi vì nhà bọn họ bỏ ra không ít tiền, cho nên rất nhanh nhân viên khách sạn đã bình tĩnh lại.

Đúng lúc này Imhotep hít vào một hơi rồi dùng tiếng Ai Cập nói: “Một cỗ năng lượng hắc ám rất cường thế.”

Aisha nói: “Cái gì?”

Imhotep cười nói: “Không sao, anh sẽ bảo vệ cả nhà.” Nói xong, anh nắm tay Aisha cùng đi vào.

Phòng khách sạn ở đây so với phòng ở Bắc Kinh là một trời một vực, toàn bộ tầng cao nhất chỉ có một phòng, mà một phòng này lại có rất nhiều những gian phòng nhỏ, cũng thật thích hợp cho một nhà bọn họ ở. Trong đó, còn có một vườn hoa nhỏ, làm Imhotep và Aisha rất vừa ý.

Aisha nghỉ ngơi một lát chuẩn bị tắm rửa, Imhotep vốn định tiến vào xả nước cho cô, nhưng khi thấy bồn tắm lớn lại xa hoa thì không khỏi cười nói: “Không bằng cùng nhau tắm đi!”

Aisha nói: “Để em bảo Ess và Made đi qua phòng bên tắm.”

Imhotep nói: “Ừ, nhớ dặn Ess đừng xả nước ngập đầu Made.”

Aisha cười nói: “Anh lo xa, rắn không dễ dàng chết đuối thế được.” Nhưng lúc đi qua cô vẫn dặn một câu, sau đó đã chạy về tắm uyên ương với chồng yêu của mình.

Có điều, vợ chồng bọn họ tắm uyên ương so với người khác bất đồng, một lần tắm là tắm hơn một giờ. Lúc đi ra thì bọn họ nhìn thấy Ess đang ngồi ở một bên trầm tư, để lộ pp ngay cả quần áo cũng chưa mặc.

Aisha kỳ quái nói: “Con tại sao lại ở trần ngồi đây, chị hai đâu?”

Ess đau khổ nói: “Chị ấy vừa tắm đã biến thành người, sau đó Anubis đã ngậm con đi ra. Lúc này, bọn họ còn đang ở bên trong.”

Aisha giật mình, như một cơn gió Imhotep đá văng cửa đi vào, sau đó run lên một cái, nổi trận lôi đình nói: “Các người đang làm cái gì?”

Ách.....

Câu này có chút ách muội, hay là nhân thú..... Thú nhân..... Không được, không thể nghĩ vậy, bên trong là con gái của mình.

Aisha vội vàng đặt Ess sang một bên rồi chạy đến nhìn xem, cô thấy không phải nhân thú cũng không phải thú nhân, mà là một chàng trai rất cao to đang bị Made áp ở dưới thân, hơn nữa mặt còn đang bị Made xoa nắn, ngay cả da thịt cũng dính chặt.

Mà bộ dáng chàng trai kia cũng không xấu, có nước da tinh xảo của người Ai Cập trông rất được, đáng tiếc hiện tại bị Made xoa nắn đến đổi hình.

Made nghe thấy tiếng của Imhotep thì dừng tay kêu lên, còn cười chỉ vào chàng trai dưới thân: “Ba nhìn xem, Tiểu Quai Quai lớn lên rồi, còn có mặt người này.” Made biết, Anubis có hình người đầu chó.

Imhotep nhanh tay cởi áo tắm trên người choàng lên người Made, con gái anh dù gì cũng đã lớn, chỗ cần trở mã cũng đã trở. Anh kéo người đi ra ngoài, nói: “Mặc quần áo vào.” Sau đó đóng sầm cửa lại, thuận tiện còn nói với Aisha: “Không được xông vào.”

Aisha gật gật đầu, không biết bọn họ có phải đánh nhau hay không.

Made mặc quần áo xong cũng chạy đến nói: “Thế nào, đã đi ra chưa.”

Aisha nhún vai, sau đó nói: “Có bị người ta chiếm tiện nghi không?”

Made cong môi, vỗ ngực nói: “Mẹ nghĩ con gái mẹ là ai? Mà con cũng không ngờ Anubis sẽ biết thành người. Làm con giật cả mình.”

Aisha nói: “Con đã làm gì?”

Made thật nghiêm cẩn nghĩ nghĩ, nói: “Con chỉ bảo Anubis đi vào, muốn tắm cho nó, đánh sữa tắm giúp nó tẩy sạch lông. Con chà sát một hồi, rồi khi chà đến bụng nó thì nó đột nhiên biến thành một anh chàng.....”

Aisha cảm thấy sôi huyết sôi trào, cô nhìn Made, nhìn qua nhìn lại nhìn thế nào cũng là một tiểu loli, có lẽ Made từ nhỏ đã xem Anubis là một con chó nên mới có thể ở trần tắm rửa lau chà jj của người ta, làm Anubis bị kích thích, rồi dẫn đến tình cảnh này?

Aisha cảm thấy Made đúng là làm vậy, đánh ngã người ta còn chưa nói, thiếu chút nữa còn bị ăn luôn, thế mà vẫn có thể duy trì một mặt thuần khiết ngây thơ.

Cô vỗ bả vai Made: “Con không sai.” Tiếp tục tra tấn hấn đi, ai bảo không yên ổn làm thần, cứ thích đi phá hoại hạnh phúc người ta làm chi, lúc này xem như bị ngược.

Made phất tay nói: “Con biết rồi.”

Lại một lát sau Imhotep rút cục mở cửa, anh đen mặt, Aisha thề cô chưa từng nhìn thấy anh đen mặt như lúc này.

Thật cẩn thận hỏi: “Hai người không có đánh nhau?”

Imhotep không có nói chuyện, chỉ thấy Anubis trùm một cái khăn tắm từ trong phòng tắm đi ra, hẩn quy củ quỳ xuống, nói: “Cha vợ, mẹ vợ, hãy đem Made giao cho con. Trước kia cơ thể của con không cho phép, nhưng bây giờ phong ấn đã giải, đã đến lúc cầu hôn.”

Aisha run rẩy nghiêm mặt, chỉ vào hẩn nói: “Trách không được hai người không đánh nhau, hẩn khi nào đã lễ phép như thế?”

Imhotep không có cách nào ra tay với người lễ độ, đây cũng là tính cách từ trong khung của anh đúc ra. Anh hừ một tiếng nói: “Người nghĩ chúng ta sẽ đồng ý? Khôi phục sức mạnh rồi thì người mau đi đi!”

Anubis không có đứng lên, tóc của hẩn thật thẳng thật đen, hơi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Made nói: “Không, con nhất định phải cưới được cô ấy về làm thần hậu địa ngục.”

Đầu óc Aisha đã bị hai chữ mẹ vợ làm chấn động này giờ, đến lúc này mới mở miệng: “Con gái của tôi mới mười ba, cũng nhanh mười bốn, cậu không thấy như thế có chút sớm sao?”

Made ở một bên tiếp lời nói: “Hơn nữa, tôi cũng không muốn gả cho một con chó.”

Những lời này đã kích rất lớn, làn da của Anubis vốn màu tiểu mạch, nghe xong những lời này thì biến đen, đôi mắt xinh đẹp to tròn nhìn Made một cái nói: “Tôi sẽ làm cho em biết tôi là người.”

Imhotep hừ một tiếng, dù hiểu rõ tâm ý của Anubis anh cũng sẽ không dễ dàng giao con gái ra như vậy, nói thì nói như vậy nhưng trong lòng anh cũng thật vừa lòng đứa con rể này, vì sao ư? Cũng bởi Anubis đã ở bên Made nhiều năm như thế, làm bạn bên cô từ nhỏ đến lớn, mà giờ vẫn còn phải chờ thêm vài năm nữa.

Một người đàn ông làm sao có thể nhẫn nại như vậy? Anh là một người si tình nên cũng thích người si tình, đối với điểm này anh vẫn rất đồng ý.

Duy nhất không đồng ý là thân hình hai người kém nhau quá xa. Giống như anh và Aisha, dù đã có hai đứa con nhưng anh vẫn rất cẩn thận, nếu đặt trên người đàn ông khác không biết sẽ ra sao.

“Người tùy tiện, chúng ta đi nghỉ. Đêm nay Ess phải ngủ với Made, còn phải bảo vệ chị. Còn người thì ra ngủ ở phòng khách đi.” Imhotep kéo Aisha vẫn còn ở một bên ngăn người đi vào phòng ngủ.

Aisha nhìn Anubis, nếu cứ ở trần ngủ như thế cũng không hay. Vì thế, cô tìm áo và giày của Imhotep ra cho Anubis, sau đó trở về ôm chồng yêu ngủ.

Nhưng làm thế nào ngủ cũng ngủ không được, cô luôn luôn trầm ngâm: “Mẹ vợ, mẹ vợ, ha ha..... Thật là phiền.”

Imhotep nói: “Anh sẽ không để hai đứa nó nhanh như vậy đến với nhau, ít nhất phải chờ năm năm nữa.”

Aisha cười nói: “Được, năm năm thì năm năm. Nhưng, với tình trạng con gái anh cứ xem người ta là chó thể này thì có khi tám năm mười năm con bé vẫn chưa gả đi.”

Imhotep nói: “Chúng ta có thể tìm một người chồng tốt cho cô.”

“Thế nhưng Anubis không phải dễ chọc, nếu cậu ta sau này trở thành con rể của chúng ta thì còn gì phải sợ nữa? Ha ha.....”

“Không, chuyện này phải hỏi ý Made thế nào.”

“Anh quá chiều chuộng con rồi.”

“Anh càng cưng chiều em.”

Aisha đem mặt chôn vào lòng Imhotep, ôn nhu nói: “Em biết.” Cô quên mất một chuyện, chỉ cần bản thân ra dạng chim nhỏ nép vào người rồi nói những lời mềm mại nhỏ nhẹ thì sẽ dễ dàng khơi mào tuyến dây thần kinh xúc động của Imhotep, mà anh cũng thật tự nhiên làm.

72. Chương 72: Gặp Lại Người Quen Cũ

Aisha bỗng nhớ đến chuyện năm đó, Imhotep thà rằng phản bội lại thần linh vẫn muốn ở bên cạnh cô, khi đó anh hẳn phải rất đau khổ.

Anh yêu cô cho nên làm như vậy, Anubis có lẽ cũng như thế, xem ra cô cần phải để ý đến Made nhiều hơn, không thể để cho cậu ta.....

Tuy nhiên, Aisha nhanh chóng đuổi đi suy nghĩ của mình, thể chất của con gái cô cũng là thân kim cương, cho dù Anubis có mạnh đến mấy thì vẫn không thể phá đi lớp màng kim cương kia.

Hôm sau, cô đem suy nghĩ của mình nói với người nào đó, Imhotep từng chịu tội qua, anh run lên một cái rồi nói: “Ừ, cậu ta cũng thật tội nghiệp.”

Cho nên hai vợ chồng từ lo lắng chuyển thành đáng thương cho Anubis, cũng tùy ý để hai người bọn họ phát triển.

Những ngày sau đó, Made cảm thấy rất khó chịu, cũng bởi chiếc cổ lỏng trắng mềm mại cô thường quấn người đã không còn. Anubis thì giống như những chàng trai trẻ Ai Cập khác, thích nói chuyện tình cảm với người yêu, nhưng khi Made biến thành rắn chạy loạn thì Anubis cũng chỉ có thể đi theo.

Aisha vừa uống trà sữa vừa nói: “Càng lúc càng cảm thấy cậu ta thật đáng thương.”

Suy nghĩ của Imhotep rất đơn giản, Made thích ngược đãi người ta thì cứ để cô ngược đãi, chỉ cần chưa chết là được, miễn sao Made không gặp nguy hiểm đều ổn.

**

Khi cả nhà bọn họ chuẩn bị đi ra ngoài, đại sảnh khách sạn vô cùng náo nhiệt, giống như đang diễn ra yến hội, có rất nhiều người, cũng thật hỗn loạn.

Thượng Hải gần ngay biên giới, cho nên người ngoại quốc đến đây khá nhiều. Có người Anh, người Pháp, người Đức, người Trung Quốc.

Lúc này Nhật Bản cũng đã đầu hàng, cho nên mới không nhìn thấy bất kỳ người Nhật nào.

Bọn họ vừa tiến vào đại sảnh thì nhìn thấy một người đàn ông nói với một thiếu niên: “Thằng nhóc mày mới bậy lớn mà đi tranh giành phụ nữ với tao?” Vừa nói vừa chỉ về phía một cô gái rất xinh đẹp, có vẻ là con lai. Đáng người rất tốt, Aisha nhìn cô ta cũng cảm thấy ghen tị.

Nhưng, cậu thiếu niên đó có phải còn quá nhỏ để đi tranh giành phụ nữ với người ta không?

Tuy rằng thân hình cao to nhưng khuôn mặt vẫn còn in rõ nét ngây thơ.

Bất quá Aisha cảm thấy cậu thiếu niên này nhìn rất quen mắt? Aisha còn đang suy nghĩ thì cậu ta đã hướng Aisha vẫy vẫy: “Dì Aisha, chú Imhotep.”

Đây cũng là một cách gọi sao? Dù sao người ngoại quốc cũng không cổ hủ như người Trung Quốc trước kêu chú sau gọi dì.

“Cậu là? Alex?” Không phải chứ, thế nào lại gặp nhau ở đây? (Giải thích: Aisha không có xem bộ mummy 3 nên cô không hề biết tình tiết của nó!)

Alex cười nói: “Cháu đến đây với ba mẹ, hai người đang ở bên kia.” Aisha nhìn thấy O’Connell và Evelyn đang đi đến.

Evelyn lớn tiếng nói: “Buông con trai tôi ra.”

Người đàn ông kia nói: “Các người hẳn nên dạy nó cho tốt, nhỏ như vậy đã.....”

“Nếu anh cũng thừa nhận mình lớn tuổi, cần gì phải đi so đo với một đứa trẻ.” O’Connell đối Imhotep huy tay.

Như vậy cũng có thể nói, cũng có người dạy con như anh ta sao. Aisha muốn nói với Alex, không nên tranh giành bạn gái với người ta, nhưng một con rắn nhỏ bỗng xuất hiện trên người Alex, rắn nhỏ tê một tiếng, người đàn ông kia run lên một cái rồi chạy mất.

Một trận đại loạn, Aisha nhanh chóng cầm lấy Made, run rẩy nói: “Con làm gì ở đây, Anubis đâu?”

Made: “Tê.....” Giải thích là: Phía trên.....

Ngẩng đầu lên, Anubis đứng ở trên lầu, giống như đứng ở chỗ tối cao nhìn xuống, vẻ mặt lãnh tuấn. Anubis giống như giận dữ, cực kỳ hung tàn. Một vị thần mà tức giận thì chuyện gì sẽ xảy ra? Có thể là sống thần, cũng có thể là động đất.

Mà hiện tại động đất đang diễn ra, mọi vật bắt đầu rung chuyển.

Aisha lôi kéo tay Imhotep, tình huống này có chút đáng sợ. Imhotep đột nhiên lớn tiếng nói: “Bình tĩnh một chút.” Là một người đàn ông Imhotep biết rõ vì sao Anubis lại tức giận, nguyên nhân chủ yếu là cô con gái đời mạng của anh đang choàng trên cổ của Alex, còn là từ dưới chui lên, nếu anh là cậu ta cũng sẽ tức giận không kém.

Anubis rốt cục nhún xuống, cậu ta chậm rãi đi xuống hướng Aisha vươn tay. Nói: “Mẹ, đưa cô ấy cho con đi.”

Made: “Tê.....” Giải thích: Anubis làm sao vậy, mặt tối ồm.....

Aisha rốt cục đối cô con gái trưởng thành sớm của mình tràn đầy thất vọng, EQ của cô không ngờ lại thấp như thế. Vội vàng giao Made cho Anubis: “Cậu ôm đi.”

“Mẹ?” O’Connell và Evelyn nhìn nhau, hiển nhiên đối xứng hô này cảm thấy rất kỳ quái.

Anubis đối hai người bọn họ trình trọng giới thiệu: “Xin chào, tôi là Anubis con rể của Imhotep và Aisha.” Anubis biết vợ chồng O’Connell, lúc thả Vua Bọ Cạp ra đã gặp qua hai người.

“Cái gì?” Evelyn đối Anubis nở nụ cười, sau đó lôi kéo Aisha đến một bên nói: “Con gái cô mới mười ba đã già sao? Quá sớm.”

Aisha co rút khóe môi: “Còn chưa có gã đâu, chẳng qua cậu ta đã đi theo nhiều năm, ngấm lại cũng không có đứa con rể nào ưu tú hơn.”

Evelyn lập tức nắm chặt bả vai Aisha: “Thế cũng không được, cậu ta cũng đã lớn, đợi con gái cô lớn lên cũng cần vài năm, cậu ta có thể nhịn sao?”

Aisha nói: “Cũng đã đợi mấy năm rồi”

“Con gái cô từ lúc nào bắt đầu trêu ghẹo người khác giới?” Evelyn cảm thấy con trai mình đã quá lắm rồi, nhưng nhìn thấy Made thì trong lòng cô cũng phần nào cân bằng.

Aisha nhìn Evelyn nhưng không trả lời, rồi rầm một chút nói: “Con cái lớn đúng là sâu.....”

Hai người mẹ ở một bên thở dài, O’Connell đến gần Imhotep, anh cầm ly rượu nghĩ muốn khoát vai chào hỏi, tỏ vẻ bạn bè lâu ngày mới gặp, nhưng khi thấy thân cao của hai người kém nhau quá xa không khoát vai được, thì chỉ nói: “Con gái lớn kết hôn nhớ mời tôi uống rượu mừng.”

Imhotep nói: “Còn phải chờ khá lâu.” Tuy rằng trong lòng anh đồng ý, nhưng ở mặt ngoài nhất định phải giả bộ mình không quan tâm, bằng không sợ là Anubis vì được quá dễ dàng mà xem nhẹ con gái.

Made: “Tê.....” Nghĩa là: Vì sao không có ai nghe ý kiến của con, con nói con không muốn lấy một con chó.

Anubis thật trầm ổn nói: “Anh không phải chó.”

Lúc này, Alex đi đến nhìn bọn họ, nhìn Anubis rồi lại nhìn Made, sờ cằm nói: “Không nghĩ tới nhanh như vậy cậu đã lập gia đình, tôi nói này, chồng của cậu thích trẻ con sao.....”

Phách, đuôi nhỏ của Made đánh một cái.

Alex vuốt mặt nói: “Được rồi, tôi không nói anh ta là được, cậu tức giận cái gì?”

“Tê.....” Tôi còn chưa có lập gia đình.

Made giương mắt nhìn Anubis, nghẹn khuất nhảy xuống quyết định đi giải sầu.

Anubis đi theo cô, hệt như trước kia khi cậu còn là một chú chó.

Nói đến Aisha, cô nhìn thấy Jonathan, anh ta đang ôm một cô gái người Trung Quốc, nhìn thấy Aisha liền cười nói: “Chắc, nhìn xem, ai đây..... Aisha..... Trời, còn có cả Imhotep.”

Aisha nhìn theo phương hướng con gái biến mất, cô không lo lắng, dù sao cũng có Anubis đi theo cô. Nhưng Alex tại sao cũng đi theo, chẳng nhẽ cậu nhóc không ý thức được nguy hiểm cận kề sao?

Người bình thường chỉ cần nhìn thấy Anubis đã sớm trốn xa, vậy mà Alex còn muốn đến gần.

Chờ ba người quay trở lại thì trời đã tối, Made mặc một bộ sườn xám, bó sát người thập phần xinh đẹp. Không biết là ai mua cho cô, nhưng mặt Anubis lại rất âm trầm, còn Alex lại thật hồng.

Aisha hỏi Made nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Made tóm tắt, nói: “Lúc con muốn đi trở về, thì bị biến thành người. Alex muốn đi mua quần áo thì bị đánh ngất đi, nhưng Anubis lại không có tiền mua quần áo nên đánh cho Alex tỉnh lại.”

Do đó, một người vì không có tiền mua quần áo cho bạn gái nên tức giận, còn một cái thì bị đánh cho đầu óc choáng váng?

“Được rồi không cần nói nữa, chúng ta đi bảo tàng Thượng Hải thôi, chú O’Connell muốn dẫn chúng ta đi chơi.” Nói xong, vỗ Made một cái rồi cùng cô đi.

Aisha đi chậm ở phía sau, nhỏ giọng nói với Anubis: “Ăn nghẹn thôi? Đàn ông không có tiền thì phải chịu thiệt!”

“Con có, nhưng không có thói quen mang theo bên người.” Tài bảo Ai Cập cổ Anubis có rất nhiều, nhưng lại không có hứng thú với chúng.

Aisha vụng trộm lấy ra một chồng tiền mặt đưa cho Anubis, nói: “Con gái rất dễ dỗ, Made lại tham, biết tôi nói gì rồi chứ, cố lên.” Nói xong, vỗ bả vai rắn chắc của Anubis.

“Aisha.....” Imhotep kéo cô qua một bên, nói: “Dù sau này sẽ trở thành người nhà, em cũng không nên thân cận cậu ta quá.”

Aisha đỏ mặt hột hột, nói: “Cậu ta là con rể của em.”

“Nhưng tuổi lại so em lớn hơn.”

“Được rồi, em không muốn nhớ đến chuyện đó.....” Aisha có thể này mới nghĩ tới, cảm giác như mình già con gái cho một ông lão.

Bọn họ lái xe đi đến bảo tàng Thượng Hải, Evelyn chỉ nói với bọn họ vừa phát hiện một thứ rất lớn nhưng lại không nói là cái gì.

Tuy vậy Evelyn vẫn nhỏ giọng nói với Aisha, thứ này có liên quan đến xác ướp Trung Quốc.

Xác ướp là cái gì?

Thây khô.

Cho nên, cùng một thây khô Ai Cập đi nhìn một thây khô Trung Quốc?

Làm cho người ta không nghĩ tới là hôm nay lại chính là tết tân niên. Aisha đã lâu không có mừng năm mới, cô nhìn bốn phía có chút kích động.

“Tết âm lịch đều như vậy?” Imhotep kéo tay của Aisha nói.

“Ừ, cả nhà cùng nhau ăn sủi cảo, thiếp câu đối xuân, nổ pháo, còn những thứ khác nữa.”

Imhotep nói: “Thế thì về sau chúng ta cũng tổ chức tết âm lịch.”

Aisha gật gật đầu, hai người đối diện nhìn nhau cười như thể trời đất rung chuyển cũng không là gì, trong mắt cũng chỉ có tiếng tim đập của đối phương.

Bỗng nhiên có người ho nhẹ, Aisha và Imhotep tỉnh lại. Sau đó nhìn thấy hành động của bản thân mà cảm thấy thật xấu hổ.

Tay của Aisha tiến vào bên trong quần áo của Imhotep, còn có xu hướng đi xuống lưng quần. Còn Imhotep thì đặt tay lên bộ ngực của Aisha, niết đến đổi hình. Đương nhiên, tất cả những thứ này đều được tiến hành trong lúc hai người hôn nhau nồng nhiệt.

Evelyn nhìn bọn họ nói: “Tuy rằng tôi rất hâm mộ tình cảm nồng thắm của hai người, nhưng tôi phải nói là chúng ta đã đến nơi.” Nói xong, Evelyn mở cửa xe bước ra ngoài. O’Connell từ một cánh cửa khác cũng đi xuống theo.

73. Chương 73: Hoàng Đế Rong

Aisha xấu hổ thu tay về, ngồi lại nghiêm cẩn ngay ngắn.

Imhotep cảm thấy cô như vậy thật đáng yêu, vì thế lại hôn cô lần nữa.

Chờ đến khi mọi người đều xuống xe, Alex ở phía trước dẫn đường nói: “Để tôi dẫn đường, chắc chắn khi nhìn thấy những thứ kia mọi người sẽ rất thích.”

Anubis kéo Made lại nói: “Có lẽ, chúng ta nên chờ ở bên ngoài.”

Made nói: “Cũng đã đến đây rồi, đứng ngoài chờ sẽ rất lạnh, tôi muốn vào xem.”

Anubis mỉm cười, nói: “Được rồi, chỉ cần em thích.”

Aisha nhỏ giọng: “Bên trong có cái gì đặc biệt à?”

“Có một chú người Trung Quốc tuần tú và một đoàn người trông rất hung tợn, bọn họ giống như muốn đánh nhau.” Ess nói.

Aisha luôn luôn cảm thấy con trai của cô thật linh mẫn, nhất là đối với nguy hiểm, so với chị còn mạnh hơn, cô liếc mắt nhìn Imhotep một cái rồi nói: “Ess thật sự rất giống anh, có thần..... Không phải, là tư tế tiềm lực.”

Imhotep nói: “Lúc anh còn nhỏ cũng không mạnh như nó.”

Aisha nói: “Thế, chúng ta có đi vào không?”

Imhotep nói: “Chúng ta có thể chơi với xác ướp Trung Quốc một chút.”

O’Connell nói: “Các người còn đứng đó nói gì vậy, nhanh chút tiến vào.”

Tất cả cùng nhau đi vào, đương nhiên cũng thấy được cái ‘phát hiện vĩ đại kia’. Aisha cảm thấy rất giống Tàn Thủy Hoàng, có điều ở thế giới này ông ta có tên gọi là Hoàng đế Rong.

Quan tài của Hoàng đế Rong, Evelyn cười nói: “Thế nào, cũng phải mất mấy năm mới đưa được ông ta lên, có phải là một ‘phát hiện vĩ đại’ không?”

Imhotep nói: “Thật đúng là một ‘phát hiện vĩ đại’, hần ta rất mạnh”

Evelyn ngăn ra nói: “Chẳng lẽ, lại là một.....” Vậy? Lần này là cái gì, hồi sinh phi tử đã chết sao? Nghĩ thế, nhưng cô cũng không dám nói, bởi vì cô biết rõ thực lực của Imhotep.

O’Connell cầm viên long châu lên, nói: “A, thứ này thế nhưng chưa bị ai lấy đi?”

Aisha vượt bốn con ngựa đá, cảm thấy chúng nó rất đẹp, mà người đứng trên chiến xa là một thân chiến giáp, ở cổ đại hẳn là một người có quyền có thế!

(Con ngựa trong phim)

Made đột nhiên nói: “Tôi khát.”

Alex nói: “Để tôi đi mua nước cho cậu, đồ uống Trung Quốc khá được.” Nói xong liền chạy đi.

Aisha cảm thấy Anubis không khác gì trung khuyển, cậu ta rất chấp nhất việc đứng canh giữ bên cạnh người yêu, cho dù Made nói khát, cậu cũng sẽ mang theo cô cùng đi mua nước, tuyệt đối sẽ không rời đi thay cô mua nước uống. Cho nên mới nói, đàn ông Ai Cập đều quá cẩn trọng, là thần thì cũng như nhau.

Khi Evelyn đang nghiêm túc giới thiệu về lịch sử của Hoàng đế Rong thì một người đàn ông lớn tuổi đi đến, cười nói: “Evelyn, đây là một phát hiện thật vĩ đại.”

Evelyn mỉm cười: “Tiến sĩ Wilson, cảm ơn.” Sau đó cô hướng những người khác giới thiệu, ông ta là nhà khảo cổ học, Roger Wilson.

Ông ta hữu lễ nói: “Tôi nghĩ anh đang cầm một cổ vật thuộc về Trung Quốc.”

O’Connell cầm long ngọc ném hai vòng, nói: “Cái này ấy hả?”

Roger thật khấn trương nhìn long ngọc bay lên hạ xuống, ông ta nhanh chóng cướp lấy nó: “Là nó. Cảm ơn vợ chồng hai người rất nhiều!”

Mà Aisha và Imhotep vẫn đang bận rộn quan sát quan tài của Hoàng đế Rong, cùng lúc đó một đám quân nhân xuất hiện. Một nam một nữ đi đầu, khí thế mười phần. Có điều, ánh mắt của bọn họ so với người lính Aisha gặp ở Bắc Kinh bình lặng và mang tính xâm lược hơn nhiều, Aisha đột nhiên nghĩ, lẽ nào là quân phiệt trong truyền thuyết?

Roger nói: “Để tôi giới thiệu một chút, đây là tướng quân Dương” Đột nhiên ông ta chìa súng vào O’Connell và Evelyn.

O’Connell giơ hai tay lên trời, hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua một nhà Aisha và Imhotep còn đang nhàn nhả quan sát xung quanh: “Hình như các người chọn lầm phương thức rồi.”

Roger nói: “Không, không sai. Tướng quân Dương đây chính là người đã tài trợ cho lần khai quật này.” Ông ta đưa hạt châu cho tướng quân Dương, sau đó ông ta hướng quan tài của Hoàng đế Rong đánh cái lễ rồi nói: “Nếu là người thông minh, tin tưởng các người sẽ không động.”

Aisha vươn tay làm tư thế thỉnh, đại biểu cho tiếng lòng của cả nhà, chỉ đến xem diễn mà thôi.

O’Connell co rút khóe môi, nói: “Đó cũng không phải là ý hay.”

Aisha cười nói: “Tôi lại thấy rất tốt.”

O’Connell lúc này cũng rút súng ra, Evelyn thế lại nói: “Thần mắt là cổ vật của người Trung Quốc, ông không thể làm như thế.”

Aisha thấy những lời này nói rất đúng, cô âm thầm gật đầu, nhưng tướng quân Dương cũng là người Trung Quốc, vì thế lại nhìn xem hắn muốn làm cái gì.

Tướng quân Dương mở miệng nói: “Thần mắt chứa đựng bí mật của con suối bất tử trong truyền thuyết, tôi cần bà giải mã nó, bà O’Connell.”

“Chắc!” Xem ra lại là một kẻ có ý tưởng muốn hồi sinh người đã chết. Aisha xoa trán, nói: “Xem ra lần này thật không tốt.”

Imhotep nói: “Hắn rất mạnh, người thường sẽ không chống chế được hắn.”

Tướng quân Dương chìa súng vào Imhotep nói: “Mày tốt nhất câm miệng.”

Made nói: “Ông chìa súng vào ba tôi đã là một sai lầm rồi.”

Tướng quân Dương căn bản không có nghe, hắn mở chốt súng, nhưng súng còn chưa kịp bắn đã biến thành một khối thiết. Hắn cuống cuống quăng nó đi, nói: “Đây chuyện gì xảy ra?”

Imhotep thu tay về, thật khốc nói: “Cút đi, bằng không ta sẽ cho ngươi biết phàm nhân là như thế nào.”

O’Connell còn thật hoạt bát nói: “Đây là sai lầm khi hồi sinh người chết, một cái đã đủ rồi.”

Roger kích động nói: “Câm miệng.” Một súng vang lên.

O'Connell tránh thoát, tướng quân Dương nhân cơ hội này tránh ở phía sau quan tài, người phụ nữ bên cạnh hắn đưa cho hắn một khẩu súng khác, hai người đồng thời nã súng vào bọn họ.

Made được Anubis bảo vệ ở một bên, trong tay cô lại cầm viên ngọc kia. Thật không biết cô lấy nó bằng cách nào, Made nhìn kỹ nói: “Nó thật đẹp, bên trong còn có cả nước suối trường sinh bất lão, vừa nghĩ đã khát.”

Anubis sờ hai má trắng nõn của Made: “Em muốn trường sinh bất lão?”

Made vẻ mặt cầu xin nói: “Chỉ khát thôi.....”

Nghe đến đó, Aisha đã tránh ở một bên nở nụ cười, nói: “Con bé thật đúng là.”

Imhotep ở bên cạnh Aisha, ôm Ess nói: “Sau này em đừng dạy con bé mắng người.”

Aisha nói: “Em chỉ chỉ một lần.”

Imhotep sờ đầu, một lần đã quá mức rồi.

Vốn dĩ chuyện đang diễn ra rất thuận lợi, Hoàng đế Rong dù sao cũng không hồi sinh được. Nhưng, người nào đó bị tình yêu làm mù quáng, nói: “Em muốn uống sao?”

Made nói: “Ừ.”

Sau đó sự tình bất khả tư nghị phát sinh, cũng không biết Anubis dùng cách gì, chỉ thấy long ngọc bay về phía miệng rồng đá bên cạnh bàn rồng, tiểu long giống như sợ hãi, từ từ hạ xuống rồi biến mất.....

Một đóa hoa sen nở rộ trong tay Anubis, Anubis đưa đóa hoa đến cạnh bờ môi của Made, nói: “Em uống.....”

Aisha ấn đầu, nói: “Trời ạ, con rể có phải chịu Made quá mức không, vốn đã đủ vô pháp vô thiên.”

Imhotep nói: “Như vậy tốt lắm, có điều vẫn không nên uống đồ bậy bạ.” Anh vừa muốn ra ngăn cản, lại thấy một bóng người từ trên nhảy xuống, lắc mình tránh thoát những đóa hoa, rồi đá bay đóa hoa trên tay Anubis.

“Những thứ này không được tùy tiện mở ra.” Là một cô gái người Trung Quốc.

“Lâm, chờ tôi với.” Alex thể nhưng từ phía sau chạy tới, khuôn mặt đỏ bừng. Made nhìn thoáng qua tay Alex tức giận nói: “Đàn ông thật không đáng tin.”

Alex thể này mới nhớ tới mình là đi mua nước uống, cậu chau mày nói: “Xin lỗi, trên đường gặp Lâm nên tôi mới quay trở lại.”

Cô gái tên Lâm trông rất xinh đẹp, cho nên Made nói: “Thấy sắc quên bạn.”

Anubis: “Người không nên đá đồ của ta.”

Aisha nói: “Là của người Trung Quốc, không phải của cậu” Lời của Aisha còn chưa nói hết thì bỗng nhiên một tiếng động vang dội vang lên, giống như có cái gì di chuyển.

Cô quay đầu nhìn lên nhất thời run rẩy, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy ngựa xác ướp. Chúng nó tại chỗ đập bốn vó, mà trên người chúng nó giống như có cái gì rơi xuống, giống như nước. Tất nhiên, xác ướp đứng trên xe ngựa cũng như thế.

Cô gái tên Lâm bỗng nói: “Không thể nào, đó là một cái bẫy, Hoàng đế thể nhưng không nằm trong quan tài.”

Ý là, vừa rồi cô ấy đá nước suối đổ lên người xác ướp trên chiến xa, vừa xác ướp vừa ngựa xác ướp, mà xác ướp trên chiến xa cũng chính là hoàng đế, vì thế hắn mới có cơ hội hồi sinh?

Không khéo không thành sách mà, Aisha nhìn bốn vó ngựa đánh nhịp: “Ừ..... Trở về anh phải làm cho em mấy con, phải khỏe, mắt cũng phải hồng.”

Imhotep nói: “Cần ngựa sống làm tế phẩm, em sẽ không đồng ý.”

Aisha gạt đầu nói: “Nói cũng phải.”

Anubis hộ Made ở sau người, xác ướp trên chiến xa cũng bắt đầu chuyển động, phá vỡ xiềng xích, làm văng xiềng xích ra xung quanh.

O'Connell và Evelyn vội tránh đi, Imhotep vươn tay bảo vệ Aisha và Ess. Cặp đôi bên kia thì không cần bọn họ lo lắng.

Nhưng Lâm trong lúc hoảng loạn bắt lấy Alex, trốn sang một bên, Alex đỏ mặt nói: “Tôi nghĩ tôi yêu rồi.”

Made tiếp lời nói: “Chị em duyên ái, cậu nghĩ có thể sao?”

Alex nói: “Đương nhiên, hai năm nữa là được.”

Lâm không để ý đến Alex, tiếp tục nhìn Hoàng đế Rong.

Mà bên kia Hoàng đế Rong được giải thoát, O'Connell nổ súng, lớp da bên ngoài của hắn cũng giống như bị bắn rớt. Tướng quân Dương lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, hãy để tôi đến giúp ngài, tôi có thể cho ngài sự vinh hạnh.”

Hoàng đế Rong giống như bị kích thích, hắn không giống Imhotep chỉ cần hạ mình sẽ sử dụng. Hắn nhìn tướng quân Dương, rồi nói: “Nếu dám gạt ta, ta sẽ thiêu chết người.” Nói xong liền ruổi ngựa xung quanh cho loạn thất bát tao mới chạy ra bên ngoài.

Aisha nói: “Em thật thích chiếc xe ngựa đó.” Thật khốc, chạy cũng thật tốt.

Roger dùng tiếng Anh nói: “Mang theo tôi, mang theo tôi với.” Ông ta cũng thật bị kịch, Hoàng đế người ta khổ nỗi không biết tiếng anh, cho nên ông ta bị một quả cầu lửa đánh bay ra ngoài.

Thật bạo lực, Aisha há miệng thở dốc. O'Connell nói: “Sao hai người không cản hắn, không thể để hắn đi ra ngoài.....”

Imhotep ôm Ess, nói: “Tôi phải bảo vệ vợ con mình.”

O'Connell không biết Anubis là ai, nhưng Anubis nhìn cũng rất mạnh, bắt quả Anubis còn đang bận ôm Made trốn ở một bên, đáng vẻ xem ra rất bận rộn.

74. Chương 74: Shangri-la

O'Connell xoa trán, anh nhặt hai cây súng trên mặt đất rồi nói: “Được rồi, xem ra chúng ta chán ghét xác ướp cũng có nguyên do.” O'Connell đứng lên đuổi theo cỗ xe ngựa, Evelyn cũng đứng dậy nhìn Aisha nói: “Hoàng đế Rong thật mạnh, tôi nghĩ hai người thấy rõ, hắn ta chắc chắn sẽ hủy diệt Trung Quốc.” Nói xong, cô cũng xông ra bên ngoài.

Lâm cũng đuổi theo, nói: “Tôi có mang theo vũ khí có thể giết chết ông ta.”

O'Connell nói: “Thật tốt.”

Alex nói: “Tôi không thể để một cô gái xông về phía trước, tôi muốn đi theo bảo vệ cô ấy.” Cậu nhóc nói xong cũng đi theo, lại quay đầu kích thích Made: “Thật không nghĩ cậu là một người nhất gan.”

Nếu không sai, thì đây là lần đầu tiên cậu có cơ hội dạy bảo Made, cho nên Made có chút không phục nói: “Anubis, chúng ta cũng đi. Tôi không phải người nhất gan, tôi muốn chứng minh cậu ta mới nhất gan.”

Anubis vốn không muốn tham dự vào chuyện này, nhưng nghe Made nói muốn đi, mặt ngoài nói: “Thật phiền.” Chân đã bắt đầu bước đi.

Vì thế phòng trưng bày rộng lớn chỉ còn lại Imhotep, Aisha và Ess.

Aisha run run khoe môi, cô cũng không muốn xen vào, bắt quả chuyện liên quan đến tổ quốc, cô có chút dao động. Ess chậm rãi giơ lên tay nhỏ bé nói: “Ba mẹ, vậy được sao?”

Đương nhiên được, ách không phải, là không được. Làm vậy sẽ dạy hư đứa trẻ, thằng bé cần học theo hướng tích cực. Cho nên Aisha nói: “Đi giúp chị con, chúng ta không thể để nhà O'Connell xem thường.”

Imhotep sờ tóc Aisha, tóc cô thật mềm mại, cả người thoát nhìn rất có tinh thần. Đã mọi người đều muốn đi, vậy thì đi thôi!

Imhotep không thích chạy, vì vậy điên cuồng hét lên một tiếng, Aisha cảm thấy đất đá xung quanh đều muốn rung chuyển, tiếp đó bốn xác ướp bảo vệ lăng mộ đột ngột xuất hiện. Imhotep lại rống, bọn họ liền một người công một người chạy.

Chẳng biết đây là cái tình cảnh gì nữa. Xác ướp Ai Cập đại chiến Xác ướp Trung Quốc? Cuộc chiến truy đuổi? Thật kích thích.

Trong chuyện này, phải kể đến người bị kích thích nhất là Jonathan, anh ta vừa đỗ chiếc xe mình vừa mới mua ở đầu đường, chiếc xe này anh ta phải dùng tiền dành dụm nhiều năm mới mua được, cực kỳ yêu thích.

Nhưng một chiếc xe ngựa lại đột nhiên xuất hiện, anh ta vốn ngẩng đầu xem là cô gái nhà ai để làm quen, lại phát hiện bề ngoài chiếc xe có hình nanh sói gì đó. Làm anh ta nghĩ đến chiến xa cổ của Trung Quốc, sau đó lại nhìn lên phía trước, anh ta nhìn thấy một xác ướp Trung Quốc.

Xác ướp đó cũng không nhìn đáng sợ như lần đầu gặp Imhotep, nhưng hẳn thật sự rất chói mắt. Thử nghĩ xem, nếu bạn nhìn thấy vó ngựa anh dũng hiên ngang có thể đi có thể chạy, thì bạn sẽ cảm thấy như thế nào?

Không kịp nghĩ nhiều, chiếc xe đã đến trước mắt, Jonathan nhanh chóng nhảy sang một bên tránh bị xe ngựa đụng phải. Sau đó, anh ta nghe thấy vài tiếng cách rầm, anh ta đau lòng không thôi, nhất định là chiếc xe ngựa đánh lên xe của mình. Khi xe ngựa đi qua, xe của anh gần như cắt thành hai đoạn.

Đau lòng, anh bị thống hô to, nhưng làm như thế thì có ích gì?

Đang lúc Jonathan vừa kinh ngạc vừa tức giận, thì thấy một chiếc xe pháo hoa chạy đến. Evelyn nói: “Jonathan, nhanh lên xe.”

Jonathan nói: “Anh không muốn biết bất kỳ chuyện gì liên quan đến xác ướp nữa.” Anh ta chuẩn bị trốn đi, thì bỗng nhiên bị một cánh tay rắn chắc ôm lấy.

Ở một bên, Aisha ngồi trên lưng xác ướp đối với anh ta cười nói: “Ngồi trên này tương đối an toàn.”

“Đừng mà, tôi thật sự rất ghét xác ướp.” Jonathan gầm nhẹ nói.

Mà Imhotep lại nói: “Nếu anh không muốn, tôi có thể để nó ném anh xuống.”

Jonathan lập tức nói: “Đừng, tôi cảm thấy, tôi còn thật thích xác ướp đâu.”

Lời này đại khái đối với xác ướp thập phần cảm động, xác ướp ôm chặt Jonathan vì hưng phấn, cũng hướng anh ta thâm tình gật gật đầu, tiếp đó liền điên cuồng hét lên một tiếng.

Đây là tuyên ngôn tình yêu?

Bọn họ đuổi theo O’Connell, O’Connell ngồi trên xe nói: “Không công bằng chút nào.”

Aisha nở nụ cười, nói: “Cùng xác ướp nói công bằng, không có khả năng.”

Lúc này, Hoàng đế Rồng cũng không phải ngồi không, hẳn có hỏa lực. Một đoàn hỏa bay ra đánh trúng một xác ướp đang bôn chạy ở một bên. Nó rống một tiếng ngã ra thật xa, nhưng rất nhanh lại đứng lên, nhặt cái đầu rơi rớt trên mặt đất rồi lại chạy đuổi theo.

Nếu có cái gì gọi là cường hãn, thì cái này chính là càng cường hãn.

Khóe miệng Aisha co giật, gặp Imhotep bắt đầu hành động, anh dùng mấy ngọn pháo trên xe của O’Connell làm phi tiêu phóng về phía Hoàng đế.

Kết quả tay hắn vừa bóp chặt, toàn bộ pháo hoa trong không trung nổ mạnh. Hoa lửa bay lượn xung quanh, những thứ này đối với cơ thể Aisha hoàn toàn vô dụng.

Imhotep thì ở một bên vừa bảo vệ mình vừa bảo vệ Ess khỏi hỏa lực càng không chút áp lực.

Mà người duy nhất bị áp lực cũng chỉ có Jonathan, anh ta được xác ướp bảo vệ, nhưng xác ướp che chở anh ta và Aisha đều bị phân thi.

Aisha cảm thấy xác ướp của mình nhất định khi còn sống rất ưa trang hoàng, nó thật cẩn thận nhặt lên cái chân rồi thổi cho sạch cát bụi mới gắn lên người. Sau đó, nhặt đầu lên, cũng lại lau chùi sạch sẽ một hồi mới mang lên.

Cũng đã là xác ướp rồi cũng vẫn thích trang hoàng, có thể thấy rõ lúc còn sống là người rất chuộng vẻ đẹp, có thể là một vị mỹ nam cũng không chừng. Nhưng, hiện tại...

Hiện tại, Aisha đối với xác ướp không nổi lên hứng thú nổi, khi cô nhìn thấy xác ướp muốn đi thổi cát trên tay mình thì không nhịn được, nói: “Ừm, chúng ta đang bị lạc ở phía sau.....”

Lúc này xác ướp mới rống lên một tiếng, chạy vùn vụt về phía trước.

Cũng may, nó không chú ý đến khuôn mặt bị hoa lửa hun đen, nếu không thì chắc chắn sẽ muốn đi rửa mặt cho xem.

Kết quả khi đuổi đến nơi thì Hoàng đế đã dừng lại, phía trước hắn đang đứng một người khổng lồ nửa người nửa sói, thân người đầu sói, cao hơn hai thước, Made thì đang ngồi trên người người sói. Made khoanh tay trước ngực, nhìn xuống phía dưới: “Giẫm chết hắn.”

Miệng chó của Anubis khê run, tuy đây là nguyên hình của cậu, nhưng muốn giẫm chết một hai người cũng phải cố hết sức, dù sao người kia cũng không phải người phạm.

Hoàng đế hỏi tướng quân Dương bên cạnh: “Đây là cái gì?”

Đối với lịch sử Trung Quốc kiến thức của tướng quân Dương rất sâu rộng, nhưng về lịch sử Ai Cập thì lại không biết gì cả, hắn lắc lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không biết.

Tuy nhiên, hắn cũng thật hợp tình hợp lý nói một câu: “Yêu quái.” Vừa nói chính là một sủng.

Anubis nhanh chóng tiếp được viên đạn, sau đó gầm nhẹ một tiếng, chân thật sự — đi đá.

Hoàng đế cũng hét lớn một tiếng, hắn không sợ chết giật mạnh dây cương chạy về phía trước. Anubis một cái đá bay, thả người nhảy vọt qua xe ngựa. Sau một lúc thì dùng tay nắm chặt đuôi xe, hai chân dùng sức kéo xe khiến nó ngừng lại.

Anubis là tử thần đồng thời cũng là cự thần, cho nên sức của cậu ta rất mạnh, cực kỳ nghịch thiên.

Trên mặt Imhotep rớt cục có tia tiểu ý, anh lợi dụng tình thế xung quanh đánh về phía Hoàng đế Rong. Kết quả xung quanh xe của Hoàng đế trở thành núi rác, hắn bị chôn sống bên trong một núi đá lớn.

Lâm chạy đến, tay cầm dao của cô run run, cô làm sao có thể kéo Hoàng đế ra từ một đồng lớn cát đá này để giết chết hắn được.

Mà Aisha ‘cái khó ló cái khôn’ nhảy xuống lưng xác ướp nói: “Mọi người mau đến hỗ trợ, kéo bọn hắn lên.” Cô vung tay lên, hành động cũng chỉ có bốn xác ướp.

Jonathan cũng không đồng ý, nói: “No no no no no, tôi muốn cách xa thì..... Không, Hoàng đế Rong xa một chút.”

Lúc xác ướp đang lực lộ, thì đột nhiên một đoàn hỏa vọt ra, bọn họ lập tức bị đánh bay. Tướng quân Dương chui ra khỏi xe, ném cổ quan tài phía sau toa xe lên.

Anubis sợ làm Made bị thương, nên cúi đầu đánh bay cổ quan tài đi, quan tài liền bay vọt qua đầu Anubis hướng về phía Imhotep, O’Connell.

O’Connell và Evelyn nhanh chóng nhảy xuống xe, Lâm ôm Alex, còn Imhotep thì dùng lực cản lại.

Khi quan tài lại bị Imhotep đánh trở về, nó vèo một tiếng lại bay đến phía trước đánh lên chiếc xe đang đào tẩu của Hoàng đế, ầm một tiếng đem một người một thi nhốt ở bên trong. Xe ngựa còn đang chạy, nhưng tình cảnh này lại rất quái dị.

Tất cả đều kinh ngạc, không nghĩ tới cỗ xe ba con ngựa kéo lại chạy nhanh như thế, đảo mắt đã không thấy bóng dáng. Bọn họ vừa quyết định muốn đuổi theo, thì thấy con ngựa còn tại bị mất đầu vì cú đá của Anubis cũng muốn chạy theo.

Được rồi, Thượng Hải sôi trào.

Trên đường cái, xác ướp chạy loạn, ngựa không đầu chạy loạn, còn có một người không ra người sói không ra sói. Cũng may, Anubis cũng nhanh biến thành người, nhưng vì sao biến thành người lại biến hóa nhiều như vậy?

Hiện tại, nhóm người vì truy đuổi mà người không ra người quỷ không ra quỷ, cuối cùng O'Connell quyết định trở về khách sạn vừa mới mở của Jonathan trước rồi tính sau.

Ít nhất anh muốn biết mình đang đối phó với thứ gì.

Imhotep cho xác ướp trở về, nhà bọn họ thì ngồi xe về khách sạn, một ngày chỉ vừa trôi qua mà bầu không khí đã tràn ngập mùi thuốc súng.

Đúng vậy, trên người tất cả bọn họ đều là tàn phá, tất nhiên sẽ không một ai sạch sẽ.

Nếu nói sạch sẽ nhất thì cũng chỉ có Made, Made sau khi uống thật nhiều nước thì cảm khái nói: “Thiếu chút nữa thì trở thành người duy nhất trong lịch sử thế giới chết vì khát.”

Hôm nay chuyện đã xảy ra rất nhiều, Aisha cũng ngoại lệ uống một ly rượu, nói: “Đúng là loạn.....”

Evelyn nói: “Cô gái, cô rốt cuộc là ai?”

Lâm thế này mới nói ra thân thế của mình, Aisha thấy thân phận của cô có chút giống Ardeth Bay, một người trung thành bảo hộ lăng mộ.

Mà mục đích của Hoàng đế Rong thế nhưng là đi Shangri-La tìm con suối của sự bất tử, chỉ cần ầm nước suối là có thể thoát khỏi bùn đất khổng lồ và có thể triệu hồi thiên quân vạn mã từ thổ địa lên.

Aisha dùng sức run run khoe môi, nói: “Xem ra rất nguy hiểm.”

Imhotep nói: “Thế căn nguyên sức mạnh của hắc hãn là gì?”

Lâm ngắt ra nói: “Hắc hãn là từ một quyển cổ thuật ngữ.....”

Imhotep lắc đầu nói: “Không, tôi muốn biết là năng lượng của hắc hãn đến từ đâu? Thù hận hay là thứ gì khác?”

Lâm suy nghĩ một chút, hồi đáp: “Đại khái là chinh phục thế giới.”

Imhotep đột nhiên mỉm cười, Aisha thừa nhận cái mỉm cười đầy tự tin này hấp dẫn sự chú ý của cô, chỉ không rõ anh vì sao sẽ cười tươi như vậy.

Shangri-La là một địa điểm hư cấu được miêu tả trong tiểu thuyết năm 1933, Lost Horizon (chân trời đã mất), của nhà văn Anh James Hilton. Trong tiểu thuyết này, “Shangri-La” là một thung lũng huyền thoại, dẫn đến từ một tu viện Lạt-ma giáo, nằm trong vùng phía tây cuối dãy núi Côn Lôn. Shangri-La đã trở nên đồng nghĩa với bất kỳ thiên đường hạ giới nào, đặc biệt với xã hội không tương Hymalaya huyền thoại – một vùng đất hạnh phúc vĩnh viễn, biệt lập với thế giới bên ngoài. Trong tiểu thuyết Lost Horizon, những người sinh sống ở Shangri-La gần như bất tử, sống lâu vượt quá tuổi thọ thông thường và chỉ có bề ngoài lão hóa rất chậm. Trong các văn bản Tây Tạng cổ, sự tồn tại của bảy địa danh như thế đã được đề cập với tên Nghe-Beyul Kimpalung. Một trong những địa danh như thế nằm ở đâu đó trong vùng Makalu-Barun.

75. Chương 75: Không Thật Lại Tanh

Imhotep không biết vì lý do gì tự tin nói: “Nếu là vì lý do này, hắc hãn sẽ không bao giờ đạt được thứ hắc muốn.”

Lâm không hiểu thâm ý của anh, nhưng anh cũng đã nói như vậy thì xem ra anh có biện pháp giải quyết Hoàng đế.

O'Connell nói: “Chúng ta phải ngăn cản hắn, nhưng bây giờ phải đi đâu tìm hắn đây?”

Lâm nói: “Ông ta muốn đến Shangri-La, cửa vào lại nằm trong dãy núi Himalaya. Ở đó có một tòa tháp, nếu đặt kim cương lên đỉnh ngọn tháp, nó sẽ chỉ ra đường đến thiên đường Shangri-La. Mà hiện tại, viên kim cương lại nằm trong tay tướng quân Dương.”

O'Connell nhìn Lâm một lúc, rồi cục nói: “Từ trước tôi đã cảm thấy các cô gái người Trung trông hồn nhiên vô hại, thật ra lại vô cùng khó đoán. Cho nên, chúng tôi có thể tin lời nói của cô sao?”

Aisha ở một bên nghe thấy, miệng lập tức quất thẳng, nói: “Nhưng các cô gái Trung Quốc sẽ không để anh ăn thiệt đi, bộ dạng hiện tại của anh không phải rất tốt sao.”

O'Connell nhún vai nói: “Trừ bỏ đứa con trai đáng ghét thích bao che gái Trung thì mọi chuyện vẫn rất tốt.”

Lâm tiếp lời nói: “Nếu Hoàng đế trở thành bất tử, vậy thì chúng ta phải tạm biệt những ngày tốt đẹp rồi.”

Evelyn nói: “Cô ấy nói có lý, chúng ta cũng nên giúp một tay.”

O'Connell nói: “Xem ra chúng ta cần một chiếc máy bay.”

Ess nhanh chóng cười nói: “Nhà cháu có.”

O'Connell nhìn Imhotep, gật đầu nói: “Vây chuẩn bị một chút.”

Imhotep lôi kéo tay Aisha nói: “Em muốn đi Himalaya chơi không?”

Aisha gật đầu nói: “Nơi đó rất lạnh, chúng ta trước nên chuẩn bị quần áo.”

Made nói: “Con chưa mặc áo bông lần nào, nhất định phải thử một lần.” Aisha nhìn thoáng qua Anubis, Anubis lập tức nhớ đến câu nói của mẹ vợ Aisha, dắt tay Made nói: “Anh dẫn em đi mua một bộ.”

Made nói: “Anh có tiền sao?”

Anubis khôi phục một chút lòng tự tin, lần đầu tiên biết được đàn ông có tiền sẽ có cảm giác tốt như vậy. Vì thế Anubis gật đầu nói: “Có.”

Do đó, Anubis thành công bắt cóc Made, còn Aisha thì nói: “Em cũng đã lâu không có mặc.”

Imhotep cười nói: “Vây anh cũng dẫn em đi mua 1 bộ.”

Aisha cười nói: “Anh có tiền sao?”

Imhotep nhẹ nhàng hôn lên trán Aisha một cái, cười nói: “Đủ để em mua mấy bộ.”

Ess cũng bị cảm nhiễm, cậu bé nhìn bốn phía xung quanh rồi đến bên người Jonathan nói: “Để cháu dẫn chú đi mua mấy bộ quần áo nha.”

Jonathan thật hợp tình nói: “Cháu có tiền sao?”

Ess suy nghĩ vài giây, nói: “Thôi, vẫn là chú dẫn cháu đi đi?”

Jonathan cảm thấy đó là một nhiệm vụ quang vinh, cho nên anh lập tức ôm Ess đi mua quần áo mới.

O'Connell nhìn thoáng qua Evelyn, Evelyn vội xua tay nói: “Không cần hỏi, em biết anh có tiền.”

O'Connell vươn hai tay ôm Evelyn vào lòng nói: “Vây đi thôi.”

Mà còn tại, Alex cũng mở miệng: “Lâm.....”

“Tôi có quần áo, không cần mua.” Lâm hạ khóe môi nói, nhưng vẫn thật thích chàng trai trước mặt này, cậu cũng thật thẳng thắn, vừa gặp mặt cũng không suy nghĩ nhiều đã nói thích cô.

Alex bất đắc dĩ nói: “Vây cô đi chọn đồ với tôi đi?” Ngừng chút lại nói: “Tôi có tiền.”

Lâm lại dùng sức co rúm khóe miệng, nói: “Được rồi!” Những người đó đều đã đi mua quần áo cô cũng chỉ có thể đi cùng cậu.

Còn có một chuyện khác chưa đề cập tới, thì phải là Made và Anubis.

Vì sao muốn nói đến hai người đầu, cũng bởi trong đoạn thời gian ngắn này, giữa hai người đã phát sinh JQ. (JQ = gian tình)

Đương nhiên, chuyện này phải bắt đầu từ lúc hai người đi chọn quần áo.

Made chọn trúng một cửa hàng ngoại, mà toàn bộ nhân viên bên trong cửa hàng cơ bản đều là đàn ông. Cho nên, sau khi hai người đi vào thì Made bị một người đàn ông xoay tới xoay lui, Anubis thật không thoải mái nên tự mình chọn lựa giúp Made, đáng tiếc cậu chẳng biết gì về quần áo.

Bởi khí hậu nóng ẩm của Ai Cập, phần lớn người Ai Cập đều mặc thật mỏng, hơn nữa bản thân Anubis không cảm nhận được nóng lạnh. Nên bình thường cũng chỉ mặc một cái váy màu hoàng kim như Imhotep.

Mà gần nhất cũng sửa tính, giống như lúc này hiện đang mặc một chiếc quần màu xanh lục bình thường, làm nổi bật lên cơ bắp rắn chắc.

Lưng quần lại mang dây nịt bằng da càng làm nổi bật cơ thể của cậu.

Made nhìn nhân viên cửa hàng ở một bên nhìn Anubis chọn lựa quần áo cho cô giống như nhìn quái vật, đúng vậy Anubis không có mặc áo, mà thời tiết lúc này cũng không ấm áp gì.

Cô tùy tay chọn một bộ quần áo nam giới, nói: “Mặc vào đi!”

Anubis thu được lễ vật thật vui vẻ, bất quá vẫn nói: “Em mặc trước đi, anh tùy tiện chút là được rồi.” Dù sao nếu cần đánh nhau, tay không vẫn có vẻ tốt hơn.

Made cho rằng Anubis không thích, vì thế chỉ chọn một bộ phần hông nói: “Tôi đi thử đồ.” Đương nhiên bởi vì cô chỉ mặc mỗi sườn xám, cho nên cũng chọn quần và áo lót vào.

Anubis kéo màng lên, đứng bên ngoài canh giữ, bất chợt lại trừng mắt nhìn nhân viên cửa hàng bên cạnh, làm bọn họ sợ đến run rẩy.

Sau một hồi, Made đột nhiên ‘hừ’ than một tiếng, Anubis liền phát hoảng, trước giờ rất ít nguy hiểm có thể khiến cô than ra tiếng vì cơ thể kim cương cứng cáp của cô.

Anubis quay người lại rồi kéo màng ra vội hỏi: “Sao thế.....” Thì ra là bị ngã sấp xuống, đại khái là vì khi cởi quần trong bị sẩy chân nên cả người ngã xuống đất với tư thế không mấy đẹp mắt.

Mà tư thế đó làm toàn thân Anubis huyết mạch sôi trào, đầu óc nóng lên, hai mắt đỏ đậm.

Made vội khép hai chân lại, nhỏ giọng nói: “Ngu ngốc, còn không mau kéo màng lại.” Kéo màng lại, Anubis quỳ xuống trước mặt Made. Tay cậu cầm một chân tuyết trắng của cô rồi khẽ hôn xuống, say mê nói: “Made, em làm anh hoàn toàn mê luyến.”

Ái muội động tác khiến Made đỏ mặt, cô cũng đã lớn, việc này cô hiểu được. Nhưng cô vẫn chưa muốn làm! Anubis lúc này trông rất nguy hiểm, lại rất gợi cảm. Made muốn rút chân về, nhưng lại kéo theo vách tường thịt đến gần mình hơn.

Anubis chống đỡ cơ thể bằng hai tay, tứ chi hình thành một nhà giam ôm trọn Made vào người. Thân hình của Anubis cao to, cho nên Made nằm gọn trong lòng Anubis nhìn thật nhỏ bé.

Mà càng nhỏ bé, Anubis càng cảm thấy mình có thể áp đảo cô, vì thế cậu chủ động hôn cô.

Made không nghĩ Anubis có thể to gan như vậy, trong lúc nhất thời thể nhưng sợ run.

Chờ đến lúc Made hồi thần thì nhìn thấy mình đang nằm trong cung điện của Anubis ở địa ngục, bốn phía trang trí đầy những vật kỳ quái, nhưng bây giờ ai có thời gian đi quan sát xung quanh nữa. Made nằm trong lòng Anubis, người phía trên vô cùng kích động mà hoạt động tay chân, làm cả người cô như bị thiếu đốt đến đỏ ửng.

Bởi vì đột nhiên có loại cảm giác hoảng loạn và kích thích, Made trong lúc nhất thời chỉ lo lấy tay chống thân mình của Anubis, một bên nói: “Chờ chút..... Phía dưới không được, anh mà làm vậy, ba tôi sẽ giết anh.”

Anubis căn bản không nghe rõ âm thanh của cô, đã chờ nhiều năm như vậy, luôn luôn bị vô tình tra tấn. Thật vất vả năm nay kinh nguyệt của cô cuối cùng cũng đến, người cũng trở nên thành thực hơn, nhất bỏ lệnh cấm người cũng dễ dàng biến thành thú, huống chi Anubis vốn có thú tính.

Made bị Anubis khiến cho thân thể có chút khô nóng mà cảm thấy hoảng sợ, A một tiếng buông tay. Anubis mượn cơ hội này, toàn thân lực lượng giống như đều dùng để cướp của cô hết thấy vào thời khắc này.

Thời khắc rất nhanh đến, đối với cô gái mới lớn Made, Anubis cũng không tốn nhiều thời gian đi tìm hiểu. Đối mặt Made đã suyễn thành một đoàn vằn cổ giầy dựa, Anubis vô luận là tâm hoặc là thân đều hưng phấn như đánh huyết gà.

Tuy nhiên, cậu cũng vẫn ôn nhu, dù sao cũng là lần đầu của đôi phương, mang theo tia lý trí cuối cùng, Anubis hơi hơi động thân.

Sau đó.....

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Sau đó bị kịch phát sinh.

Anubis ngao một tiếng từ trên giường nhảy dựng lên, nhưng khi ngã xuống đất thì hoàn toàn biến thành một con chó lớn. Lông chó đỏ thẫm lặn qua lộn lại, dùng sức cọ sát cái bụng trên mặt đất. Vừa cọ vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết, khiến Made từ trên giường ngạc nhiên ngồi dậy nhìn Anubis.

Chuyện gì vừa xảy ra, không phải người đau nên là cô sao?

Tuy rằng vừa rồi có chút đau, cô vốn định cắn răng chịu đựng nhưng không nghĩ tới Anubis sẽ đột nhiên nhảy ra, còn kêu thảm thiết.

Cô cảm thấy nhất định là tiểu thuyết làm đạo nữ sinh, đều nói chỉ có xử nữ mới đau, không có nói nam giới cũng có thể đau thành như vậy.

Cô đáng thương nhìn Anubis, vì thế thật cẩn thận hỏi: “Anubis, thật ra anh vẫn là xử nam đi?”

Anubis đã vô lực nói chuyện, cậu tin chắc nếu chính mình mở miệng nói thì thứ này của cậu chắc chắn sẽ bị hủy. Còn tốt là, Made là một cô gái đáng yêu, cũng không tàn nhẫn như vậy. Nhưng kết quả này đối với chính mình không phải cũng rất tàn nhẫn sao?

Cho dù không hủy, chỉ sợ không phải mười ngày nửa tháng thì cũng không thể sử dụng. Cho dù có thể sử dụng, Anubis cũng không muốn lại bị thương một lần, tư vị này thật khó tả.

Càng khó chịu là đôi mắt nhỏ của Made nhìn cậu, xử nam cái gì mà xử nam, cậu dù gì cũng là một chiến sĩ dũng mãnh được chứ.

Tuy phụ nữ chỉ là đồ chơi xinh đẹp mà thôi, nhưng kinh nghiệm cũng vẫn có.

Hiện thời lại bị một cô gái chưa nếm mùi đời, người con gái của mình xem thường, Anubis làm sao chịu được?

Bị thương còn mất hết mặt mũi, Anubis thể này nháy mắt biến hình, thậm chí sẽ không biến thành người trong một thời gian ngắn.

“Này, này.....” Made gọi Anubis hai tiếng, Anubis động cũng không động.

Made cảm thấy lúc này mình không nên đánh mặt mà nói, miễn cho Anubis lại chịu kích thích, vì thế phát huy một chút mầu tính khó có được nói: “Mẹ và ba đang chờ chúng ta, trở về đi?”

Anubis hừ một tiếng, một cánh cửa mở ra, bọn họ liền trở lại phòng thay đồ. Bất quá Made là mặc quần áo đi ra ngoài, mà Anubis vẫn giữ nguyên hình thú đi ra, đầu của cậu cũng không nhùng lắc qua lắc lại, khiến Made cảm thấy mình nhất định làm sai rồi.

Vì không muốn đả kích thêm đến Anubis, cô lấy tiền từ trong túi quần của Anubis ra rồi trả tiền mua quần áo. Dù sao cũng là Anubis nói mua cho cô, khách khí không phải tốt, không phải sao? (Cái suy nghĩ gì thế này!)

Tiếp đó, Made lại đi đến mấy quần bán đồ ăn, mua thật nhiều món rồi mới về khách sạn.

Aisha sớm về đến, kỳ quái nhìn Anubis thương tâm ở một bên, vì vậy ghé đến bên người con gái hỏi: “Con lại chọc cậu ấy à?”

Made thật thâm ý nói: “Con nghĩ con vừa tổn thương lòng tự trọng của xử nam, làm sao bây giờ?”

76. Chương 76: Triều Đầu

Aisha run lên một cái, cô cảm thấy vấn đề này rất thâm ảo cần nghiên cứu kỹ, vì thế cô nghiêm túc suy nghĩ thật lâu, thẳng đến lúc cô đứng đã có điểm chết lặng.

“Mẹ thật không rõ, mẹ cũng không phải xử nam.”

Made có chút phiền não, lông tơ của Anubis lại có xu hướng biến đen.

Không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, bất quá bọn họ vẫn phải lên máy bay.

Aisha nói: “Có lẽ con nên đi hỏi ba con.....” Hỏi để Imhotep bạo Anubis? Aisha xoay người nhìn toàn thân Anubis tỏa ra hắc khí, Aisha nhỏ giọng hỏi: “Không thể nào, cậu thể nhưng là xử nam?”

Anubis đột nhiên ngã xuống đất, ngao một tiếng, xấu hổ đến mức biến thành con chó nhỏ, giống hệt loài chó Shiba Inu.

Aisha lập tức phát hoảng, cô chỉ Anubis hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Made đại khái cảm thấy chính mình làm sai, cô chủ động ôm Anubis ngồi trên máy bay. Những người khác cũng tự động ngồi vào chỗ của bản thân, O’Connell nhìn Anubis biến hóa, tương đối tò mò hỏi: “Đây là hình dạng gì?” Shiba Inu hay là Husky?

Made lo lắng nói: “Cháu nghĩ anh ấy chỉ tùy tâm trạng mà biến thôi.”

O’Connell nói: “Vậy thì tâm trạng của cậu ta chắc chắn không tốt, bị đả kích gì sao?”

Con chó nhỏ lại ngao một tiếng, sau đó trở nên càng nhỏ.

Aisha nhìn Anubis đáng thương, liền mở miệng hỏi Imhotep: “Anh, lòng tự trọng của xử nam dễ dàng bị thương tổn đến thế sao, khi đó tâm trạng của anh như thế nào?”

Mặt Imhotep có chút ửng đỏ, hồi lâu mới nói: “Đả kích rất lớn, tổn hại đến lòng tự trọng, cảm thấy mình không dùng được, cho nên càng không có biện pháp..... Em biết đấy, vì vậy.....”

Trách không được Anubis lại có cái bộ dạng này, mà cô nào biết rằng đối phương là bị biểu cảm của Made làm tổn thương.

Máy bay rất tốt, đáng tiếc là thời tiết trên dãy Himalaya cực kỳ rét lạnh. Vừa bay lên cao máy bay đã phát ra tiếng khanh khách, tiếp viên hàng không mỉm cười nói: “Thực xin lỗi, xem ra không thể tiếp tục đi, chỉ có thể đi đến đây.”

Imhotep nói: “Dừng lại đi!”

Jonathan nói: “Lần đầu tiên ngồi chuyên cơ, cảm giác thật tuyệt vời, hơn nữa còn được các mỹ nhân phục vụ tận tình, có thể cho tôi thêm ly rượu không?”

Tiếp viên hàng không nói: “Được ạ.” Cô gái mang rượu đến, sau đó đến phía trước ngồi ổn định rồi mới cài dây an toàn. Mà rượu của Jonathan còn chưa tiến miệng đã bị đổ hết lên người, máy bay lúc này đang hạ cánh.

Mở cửa cabin ra, gió lạnh liền đập vào mặt, Aisha không khỏi rụt lui cơ thể. Imhotep liền ôm cô, còn Ess thì lại rụt cổ về nói: “Rất lạnh, Ess quá nhỏ không cần đi.”

Aisha nhếch miệng nói: “Chỉ có những lúc thế này con mới tự nhận mình nhỏ.”

Tuy nhiên, Ess đã không muốn đi thì cũng tùy bé, vì bên ngoài quả thật rất lạnh, đã vậy bọn họ còn phải chiến đấu với Hoàng đế Ròng.

Nếu phán đoán của họ đúng thì Hoàng đế nhất định sẽ đến nơi này, nhưng lại không biết hấn đến sau hay trước bọn họ.

Tất cả cùng nhau đi lên núi, bốn phía không trắng thì đen. Made mới đầu còn ôm Anubis với tâm hồn bị thương tổn, nhưng sau đó cô không cần thận vấp ngã. Đại khái là đau lòng Made, Anubis lại biến trở về hình dạng con chó lớn công Made đi. Có điều, Anubis vẫn không nói chuyện với Made.

Aisha cảm thấy Anubis càng lúc càng đáng thương, bắt đầu suy xét không biết có nên nói cho Anubis biết phương pháp phá lớp kim cương kia đi không. Nhưng Made vẫn còn quá nhỏ, quá nhỏ?

Cậu ta bị đá kích như vậy, không phải là do ra tay với Made đó chứ?

Tội nghiệp cái con khỉ, phải là tội nghiệp con gái bé bỏng của cô còn nhỏ thế đã bị một người đàn ông giả trò lưu manh. Aisha hậu tri hậu giác nhìn thoáng qua Anubis, hạ quyết tâm không để ý đến cậu ta nữa.

Bọn họ tìm một chỗ nghỉ ngơi, Jonathan là hạnh phúc nhất, anh ta nhanh chóng ngủ thiếp đi. Còn Imhotep thì ôm Aisha, nói: “Thật ấm áp.”

Aisha cười nói: “Những lời này hẳn là em nói mới đúng, mà bọn trẻ hiện nay lớn cũng thật nhanh.” Cô nhìn Anubis nằm che chắn cho Made ngủ và Alex đang ngồi tán tỉnh Lâm. Cậu nhóc không có kế thừa cái miệng thối của O’Connell, ít nhất cũng biết cách dỗ con gái.

Lâm bị Alex dỗ đến vui vẻ, cười tươi như hoa.

“Tuổi trẻ thật tốt.” Aisha lại cảm thán.

Imhotep cười nói: “Em cũng đâu già.”

Aisha đương nhiên gạt đầu, cô cũng không muốn thừa nhận mình già rồi. Lúc này, Imhotep ở bên tai cô nói: “Còn có thể sinh thêm một đứa.”

Aisha lắc đầu, con còn chưa có lớn, cô không muốn sinh thêm.

Một đêm thật yên bình, khi Made tỉnh lại cô cũng đã biến thành con rắn nhỏ. Cô quần người trên cổ Anubis, mà Anubis cũng không chủ động nói chuyện với cô.

Made tê.....

Aisha nói với Imhotep: “Lòng của đàn ông đúng là mò kim đáy bể mà.”

Imhotep nói: “Không, lòng của phụ nữ mới đúng.”

Aisha nói: “Không phải, lòng em chẳng phải rất dễ nhìn thấu sao.”

O’Connell vừa thở dốc vừa nói: “Trời ơi, công nhận mấy người chọn lựa thời điểm nói chuyện yêu đương thích hợp thật đấy.”

Evelyn nói: “Em hiểu mà.”

Alex nắm tay Lâm nói: “Con thấy rất thích hợp.”

Lại đi hơn nửa ngày, Lâm rốt cục nói: “Đến rồi.”

Trước mắt bọn họ là một cung điện cổ kính, chính giữa có một tòa tháp vàng kim nguy nga tráng lệ. Có điều, để đến đó bọn họ phải đi qua cây cầu treo thoát nhìn rất nguy hiểm, vừa đi qua bọn đã bắt đầu bố trí trận địa để đối phó Hoàng đế Rồng.

Imhotep mang găng tay da, không đội mũ, làm cho hình tượng của anh vừa khốc khốc vừa lạ lẫm với chiếc đầu hơi sáng bóng. Aisha không phải không thích cái đầu sáng bóng của anh, thậm chí có một đoạn thời gian xem đây là dấu hiệu để nhận biết anh. Nhưng cũng có một đoạn thời gian cô cảm thấy lâu lâu thay đổi hình tượng cũng tốt, cho nên cô có mua một đồng thứ linh tinh đủ loại, nhưng đều không có cơ hội dùng đến.

Xem ra, đầu anh thật là vạn năm cũng không mọc tóc.

Imhotep không biết trong lòng cô nghĩ cái gì, nhưng nhìn ánh mắt của cô anh liền biết cô đang có chủ ý gì đó. Tuy rằng đã qua nhiều năm như vậy anh cũng hiểu, năm đó Aisha ở trước mặt anh có chút che giấu tính cách thật của mình.

Anh làm sao có thể không biết chứ?

Vì để người mình yêu để ý đến mình, chỉ muốn lưu lại mặt tốt đẹp nhất cho người mình yêu nhìn thấy. Đến bây giờ anh vẫn cảm thấy, Aisha khi đó thật đáng yêu.

Nhưng anh vĩnh viễn sẽ không biết, người đầu tiên động lòng là anh.

Cho nên chỉ có anh là người chịu khổ trong cuộc tình này.

Đương nhiên nữ nhân vật chính của chúng ta cũng thật thông minh, cho dù trong mọi tình huống nào cô cũng sẽ không nói chuyện này ra, không thì Imhotep sẽ biến thành Anubis thứ hai.

Mà Anubis lúc này đang cúi đầu, giống như có ai đó thiếu tiền cậu ta. Lâu lâu cũng theo bản năng dựng lỗ tai lên nghe ngóng động tĩnh người sau lưng, nghe thấy động tĩnh thì hơi cụp tai lại, quay đầu chà chà, giống như chú chó nhỏ làm việc sai cầu chủ tha thứ.

Lúc này, chủ nhân, tức bé Made trong hình hài rần nhỏ, thì thâm to nhỏ vào lỗ tai Anubis, thậm chí còn nói, chỉ cần anh không tức giận lần sau tôi sẽ cẩn thận hơn.

Nghe thấy còn có lần sau Anubis thật cao hứng, nhưng nghĩ đến lần sau mình vẫn phải chịu đả kích, cậu ta lại tiếp tục cúi đầu cụp lỗ tai.

**

Aisha giơ lên một khẩu súng, nói: “Con gái của chúng ta thật biết cách giày vò thiên tài.”

Imhotep cười nói: “Như vậy rất tốt, anh cũng không thích con gái bị người khác ức hiếp.”

Aisha gật đầu nói: “Ừ, em cũng thấy thế.”

Vì thế Evelyn ở một bên lắc đầu nói: “Quan điểm của hai người thật khác người.”

Aisha nói: “Ừ, thì cũng có chút.”

Evelyn nói: “Nhưng tôi rất tán thành.”

Cho nên nói, dạng người nào cũng có một bày đàn, như bọn họ lúc này đây phải cùng nhau chống lại bọn người bị quyền lợi mê hoặc và một đoàn quái vật.

Imhotep vọt lên, Aisha thì ở phía sau nả súng yểm trợ.

Aisha không muốn làm người Trung Quốc bị thương, nên chỉ bắn vào cánh tay. Nhưng Imhotep thì không thủ hạ lưu tình chút nào, anh vừa giơ tay lên thì những người đó hoặc rơi xuống vực hoặc bị đánh bay.

Nhưng đối phương cũng không thua kém, không hổ là quân đội, thế nhưng còn có hỏa tiễn. Cũng may là bọn họ ngồi máy bay đến không thể mang theo súng thần công, không thì đúng là phiền phức lớn.

Hỏa tiễn có uy lực rất lớn, Imhotep gần đây cũng thường xem sách sử. Anh cũng biết uy lực của hỏa tiễn, cho nên tất cả những người có mặt ở đây đều có thể tận mắt chứng kiến một cảnh tượng có một không hai.

Một bộ mặt dữ tợn bằng tuyết xuất hiện, muốn nuốt chửng đoàn người của tướng quân Dương, tất cả hỏa tiễn cứ như thế đều bị chôn vùi trong núi tuyết.

Jonathan nói: “Chậc, xác ướp lúc nào cũng ngả bài không giống lẽ thường, nhưng lại đánh rất tốt.”

Anh ta vừa khích lệ Imhotep xong, đối phương cũng không bỏ qua, chỉ thấy hòn đá biến thành đạn pháo, ném về phía bọn họ.

Bọn họ nhanh chóng tìm chỗ trốn, Jonathan nói: “Trời, không thể đánh bình thường được sao, tôi không thích thế này chút nào.”

Bọn họ trốn sang một bên, tướng quân Dương thế này mới có thể mang người của hắn đi qua cầu treo. Aisha nhìn con chó và con rắn nhỏ đang trốn ở một bên nói: “Còn trẻ phải năng động chút, không thể hưng phần giúp một tay sao?”

Anubis tiếp tục giả vờ không nghe, Aisha có thể này nghĩ đến một sự kiện nói: “Thực xin lỗi tôi quên mất, cậu so với Imhotep còn lớn tuổi hơn, cho nên không tính là còn trẻ.”

Made: “Tê.....” Giải thích là: “Anubis già thế sao.”

Aisha nhìn mặt Anubis càng ngày càng đen, liền tiếp tục đả kích nói: “Đúng vậy, cho nên con không nên cứ suốt ngày quần quít lấy chú ấy như thế, như vậy thật không lễ phép.”

Made: “Tê.....” Giải thích là: “Quần trên cổ người lớn là không lễ phép sao?”

Aisha gật đầu nói: “Đúng vậy, rất không lễ phép.”

Made liền rời đi cổ của Anubis, Aisha cười hắc hắc, tính toán đem Made tiếp đi, nhưng trước mắt lại xuất hiện một bàn tay, Anubis trực tiếp bắt Made lại, thả lại trên cổ mình nói: “Anh không già, cũng không phải chú.” Anubis đứng lên, phía dưới là một cái váy bó vàng kim. Xem ra, thần và người biến thân có chút khác biệt.

Chờ Aisha tán gẫu xong, Imhotep và Hoàng đế Rong đã đánh nhau được một lúc, mà Lâm không biết làm thế nào đã đưa tới ba con tinh tinh, chúng nó được gọi là người tuyết.

Anubis tiến đến, vừa chìa tay liền ném bay hai người lính, thẳng đánh về phía Hoàng đế.

Hai người đánh một người, Hoàng đế tất bại.

Aisha và Made là nhẹ nhàng nhất, một người quần trên cổ Anubis ngáp ngáp dài, một người thì đứng ở trung gian cười khẩy, xem diễn.

77. Chương 77: Alex Và Lâm

Đáng tiếc Aisha còn chưa xem đủ, thì một đạo ánh sáng bay qua đầu bọn họ. Vừa ngược nhìn đã thấy tướng quân Dương không biết từ khi nào đã đặt bảo thạch vào đỉnh tháp!

“Shangri-La.....” Hoàng đế Rong rống to, khuôn mặt đơ như đá có chút ý cười, cho dù không thể nhìn ra.

Nhưng rồi hắn ta đột nhiên hét lớn một tiếng, đem toàn bộ khả năng công kích Imhotep và Anubis.

Ba cổ năng lượng hùng hậu va chạm trong không trung, đủ để gây ra một trận tuyết lở.

Sắc mặt Aisha đều thay đổi, tuyết lở chứ không phải đùa, cô hoàn toàn không đủ năng lực để đối phó nó, cô có thân kim cương bất xâm dù có bị vùi trong tuyết vẫn có thể sống, nhưng nếu bị tuyết chôn mấy năm thì đó quả là một cực hình.

Có điều, cô cũng không kích động, bởi vì cô nhìn thấy Imhotep vươn tay về phía cô khi tuyết lở. Cho nên, cô chỉ đứng yên cười, mặc cho anh kéo cô đi.

Nhưng cô phát giác Imhotep không giống như bình thường hòa nhã ôn nhu, thay vào đó là phần nộ, sốt ruột và lo lắng. Đây là vì sao?

Tay hai người rõ ràng đang nắm chặt, nhưng tại sao anh vẫn có chút run rẩy khi ôm mình?

Anh lạnh sao?

Lúc này cô bỗng rơi vào một cái ôm ấm áp, sau đó thì bay lên không trung.

“Khụ..... Made.....” Cô ho nhẹ vài tiếng, có thể này nhớ tới con gái vẫn còn ở phía dưới. Nhưng Imhotep lại sống chết ôm chặt cô đứng trên nóc tòa tháp không chịu buông tay, làm Aisha có chút khấn trương, mặt danh kỳ diệu hỏi: “Sao vậy?”

“Aisha, em không nên lại để bản thân lâm vào nguy hiểm. Vừa rồi anh cảm thấy như mình quay lại ba ngàn năm trước nhìn em bị thiêu chết, lúc đó anh cỡ nào mong muốn người cùng bị thiêu sống với em là anh, nhưng anh lại không thể. Aisha, cái loại cảm giác này luôn tồn tại trong lòng anh, anh không muốn ném lại lần nữa.” Anh ôm cô thật chặt, không muốn để cô thoát đi, muốn cô hòa nhập vào thân thể mình.

“Đau đau đau.....”

“Aisha.....” Imhotep hơi thả lỏng, nâng cằm cô lên mạnh mẽ hôn lên môi cô. Anh thật sự rất sợ, vừa hôn vừa ôm chặt cô.

“Không phải lúc này..... Made..... Anubis.....” Aisha bị hôn đến có chút đau, lúc này cô giống như hiểu rõ tâm trạng của Imhotep ở ba ngàn năm trước, anh rất sợ hãi. Có điều nếu còn tiếp tục như thế, chẳng phải là chờ súng bóp cò sao?

Trong lúc Imhotep đang cuồng nhiệt hôn Aisha, cô mở mắt ra, sau đó nhìn thấy sau lưng Imhotep đang đứng một người tuyết, nó dùng một bàn tay chạm vào môi bản thân, tay còn lại thì sờ đầu giống như tự hỏi bọn họ đang làm cái gì. Aisha đầu đầy hắc tuyến, vội vàng giãy dụa nói: “Imhotep có người nhìn, có người.”

Imhotep cuối cùng nâng đầu lên, anh xoa tóc Aisha, nói: “Ừ, tốt là em ở đây.”

“Không phải riêng em.” Aisha chỉ về phía sau anh, Imhotep lạnh nhạt quay đầu, sau đó nói: “Đây không phải là chuyện người có thể học.” Anh nhìn bốn phía, đột nhiên đưa tay vào trong tuyết giống như muốn kéo ai đó ra. Nơi đó có một cái đầu của người tuyết, nó rung đầu một cái rồi kéo con rắn nhỏ ra.

Made: “Tê.....” Nghĩa là: Không mặc quần áo thật sự rất lạnh.

Anubis lúc này đang có hình người đầu sói, cậu ôm Made vào trong ngực, sưởi ấm cho cô. Những người khác cũng được người tuyết cứu ra, Lâm nói: “Chúng ta cần phải đi đến Shangri-La ngay, phải ngăn cản bọn họ.”

O’Connell nói: “Vậy phải nhanh lên.”

Phải nhanh hơn, Imhotep ôm Aisha, trong mắt anh tựa hồ mang theo hận ý, khác hẳn với sự sợ hãi, lo lắng vừa rồi.

Vì thế anh chủ động nói: “Đi hướng nào?”

Lâm chỉ ra phương hướng, Imhotep hét lớn một tiếng, tuyết biến thành lốc xoáy nâng bọn họ lên, bay về phương hướng được chỉ.

Thì ra anh không những có thể điều khiển cát mà còn có thể điều khiển tuyết, đúng là loại sức mạnh có thể lợi dụng tất cả mọi yếu tố của tự nhiên thiên nhiên. Rất nhanh những tòa tháp cao đã ở trước mắt, Imhotep dừng lại, phía trước cần người hướng dẫn mới có thể tiến lên.

Đi thêm một đoạn đường, bọn họ rốt cục tới Shangri-La.

Vừa tiến vào đã ngửi thấy một mùi hơi nước rất đặc trưng, quay đầu nhìn mới thấy nó phát ra từ một con suối.

Aisha cảm thấy nước suối rất đặc biệt, đặc biệt đến làm cô khiếp sợ. Cô lui về phía sau, Made cũng như vậy, quần chặt Anubis không rời.

Ngay bờ suối đứng một người phụ nữ không biết bao nhiêu tuổi, bà ta không hỏi gì đã trực tiếp rút kiếm ra lao tới.

O'Connell dẫn đầu đoàn người nên nhanh chóng rút đao ngăn lại.

Lúc này một thanh âm vang lên: “Mẹ, là con, Lâm.” Đây là tiếng Trung.

Cả nhà Imhotep đều biết nói tiếng Trung, ngay cả Anubis cũng biết. Cho nên bọn họ lập tức đã biết quan hệ của hai người.

Nhưng O'Connell không biết, anh giơ súng lên.

Alex giữ chặt tay ba mình: “Không được làm đau Lâm.”

“Thằng nhóc này, đừng có vì bạn gái mà không cảnh giới chứ, chúng ta tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm.....”

“Anh không thấy hai người bọn họ rất thân cận sao?” Evelyn kéo O'Connell ra, chồng của cô là một người rất dễ xúc động.

Lâm nhanh chóng giới thiệu người phụ nữ kia, tên bà là Tử Uyển, là mẹ của Lâm.

Bọn họ cũng giải thích chuyện của Hoàng đế Ròng, nói muốn giúp bảo vệ nơi này,

Tử Uyển nghe thấy vậy rất vui vẻ, mời bọn họ đến phòng nghỉ ngơi. Lúc này Anubis lại ngơ ngác đứng trên bờ suối, Tử Uyển đi đến trước mặt Anubis nói: “Tôi nghĩ với sức mạnh hiện tại của cậu sẽ không cần đến nó.”

Anubis nói: “Dòng suối này thượng nguồn ở sâu dưới lòng đất, nó trông có thể rất sạch sẽ, nhưng thật chất lại cực độc, có thể triệt để thay đổi thể chất của các người, biến các người thành quái vật.”

Tử Uyển nghe Anubis nói như vậy nhủ đầu mày, nhưng vẫn nói: “Đúng vậy, người uống nó sẽ biến thành quái vật.”

Anubis ngồi xổm xuống, dùng tay chạm vào mặt nước: “Nó hẳn có thể đối chọi với lực lượng ánh sáng, tôi muốn lấy một lọ”

Tử Uyển nói: “Tôi không phải người bảo vệ nơi này, người tuyết mới là. Nhưng chính bọn họ đưa các người đến đây, nên tùy cậu. Nhưng, không nên dùng cho ***”

Anubis đột nhiên mở miệng chớ nói: “Quả thật là dùng để **.” (cũng ko biết tác giả dùng ** là ý gì đâu, đừng hỏi!!)

Made: “Tê.....” Nghĩa là: Anh đừng chạm vào nó, tôi sợ.

Anubis nói: “Yên tâm, anh sẽ cắt kỹ nó, sẽ không để nó làm tổn hại đến em.” Từ sớm Anubis đã có cảm giác, dòng suối này là giải pháp cho lớp màng kim cương kia của Made, nhưng tạm thời vẫn không thể dùng được, cần phải hỏi xà thần trước mới được nói.

Tất cả bọn họ đi nghỉ ngơi, Aisha tắm qua một lần rồi mới an ủi tâm linh bị thương của Imhotep. Kỳ thật người đàn ông này rất dễ dỗ, chỉ cần nói trong lòng mình chỉ có anh, sau này tuyệt đối sẽ không rời xa anh, tóm lại bất kỳ câu nói buồn nôn nào đều cứ đem ra dùng là được. Cũng vì điều này, nhiều lúc Aisha tự hỏi chỉ số thông minh của Imhotep là bao nhiêu?

Imhotep cũng không ngốc, anh chẳng qua luôn toàn tâm toàn ý vì người mình yêu nên cũng muốn được người mình yêu đối xử như thế mà thôi.

Không ít người cảm thấy đàn ông như vậy rất không có cá tính, nhưng Aisha lại cảm thấy như thế rất tốt, cô là phụ nữ, cũng chỉ muốn người đàn ông của mình quan tâm mình mà thôi.

Mà Imhotep là một người rất trọng tình, vì thế cô cũng muốn trao anh một viên kẹo trọng tình. Tình yêu, không phải rất đơn giản sao, cần gì nghĩ nhiều chi cho phức tạp?

Imhotep cuối cùng có chút yên tâm, anh ôm Aisha nằm xuống. Chỉ chốc lát sau cửa mở, Alex cầm ấm nước run run nói: “Thực xin lỗi, cháu đến không đúng lúc.” Nói xong rất lễ phép đi ra ngoài.

Bên ngoài Lâm hỏi: “Cậu không phải đi đun nước nóng sao, thế nào đã đi ra?”

Alex nói: “Phòng của vợ chồng người ta chúng ta tốt nhất đừng tùy tiện đi vào.”

Lâm không có hỏi, đại khái đã đoán được nguyên nhân.

“Chúng ta đi hỏi mẹ về nhược điểm của Hoàng đế thôi.” Lâm nói.

“Ừm, hai người bảo vệ nơi này đã bao nhiêu năm rồi.” Alex hỏi.

“Tôi cũng không biết là bao lâu, nhưng chắc chắn là từ lúc Hoàng đế chết cho đến lúc tôi sinh ra đều đã ở nơi này.”

Aisha nhìn Imhotep, cô thật muốn nói: Cô ấy có khi còn lớn tuổi hơn anh.

Imhotep không có nghe cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ, một lòng một dạ chỉ muốn ôm chặt vợ vào lòng.

Tiếp đó, Aisha chợt nghe thấy Alex lớn tiếng tuyên ngôn: “Cho dù cô bao nhiêu tuổi, tôi vẫn thích cô.”

Lâm xoa đầu Alex nói: “Nhưng tôi không muốn nhìn cậu già rồi chết đi.”

Alex nói: “Tôi cũng vẫn thích cô.”

Lâm tựa hồ thở dài, giống như đối với sự chấp nhất của cậu không có cách nào.

Tình yêu không phân biệt biên giới, tuổi tác, giới tính. Nhìn Imhotep bên người, Aisha cảm thấy cô hình như cũng không phân biệt biên giới? Vừa mỉm cười, lại nghĩ đến con gái, con bé tuy rằng còn chưa biết yêu, nhưng hoa đào của cô ngay cả chủng loại cũng chẳng phân.

Lúc cả đầu óc cô đều xoay quanh chuyện tình yêu, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang lớn bên ngoài.

Imhotep mạnh mẽ ngồi dậy nói: “Hắn đến.”

Hắn đến từ lúc nào sao bọn họ không cảm nhận được? Hai người liền xông ra ngoài, người trước tiên công kích bọn họ không phải Hoàng đế mà tướng quân Dương, hắn ta trực tiếp ném bom về phía bức tường đá. Sau đó, Hoàng đế Rong mới từ không trung đánh xuống.

Dùng người thường đi tiên phong thật ti bỉ, nhưng lại rất hữu hiệu.

Chờ bọn họ chú ý đến thì Hoàng đế Rong đã tẩm mình trong dòng suối, hóa thân, ba đầu rắn hiện ra.

Đồng loại sao? (Ý là Aisha là rắn, nên cứ là rắn là đồng loại của cô)

Không, là rồng mới đúng?

Có điều, nhìn thế nào vẫn giống một con rắn ba đầu.

Hắn lắc lắc đầu, đạt được toàn bộ sức mạnh hắn căn bản không thêm để ý đến Imhotep và Anubis. Gầm nhẹ một tiếng rồi trực tiếp phóng ra phía bên ngoài, tướng quân Dương thả người nhảy lên trên người Hoàng đế.

Anubis vừa bị bom bức lui, lúc này chìa tay ra bắt lấy đuôi rồng. Hoàng đế không thể bay lên, hắn quay đầu lại, ba hỏa cầu lập tức đánh về phía Anubis.

Imhotep vươn hai tay, ba hỏa cầu liền trật vị trí. (Truyện được đăng tải trên thapdiepcoc.com, nếu bạn nhìn thấy dòng này thì đây là truyện)

O’Connell cũng nổ súng, nhưng viên đạn lại bị văng ra, bay thẳng về phía cổ Anubis. Tay của cậu còn bần nắm chặt đuôi rồng, chỉ nghe thấy một tiếng ‘đình’, viên đạn gõ vào đầu rắn nhỏ của Made-

78. Chương 78: Xác Ướp Đầu Xác Khô

Con rắn nhỏ lắc lắc đầu, có chút ngáy ngẩn, cách một tiếng từ trên cổ Anubis rơi xuống.

Anubis phát hoảng, cậu nhanh chóng đưa tay tiếp cô nhưng vì Hoàng đế Ròng giãy dụa bay về phía trước mà vụt tay. Con rắn nhỏ lại ngoài ý muốn rơi xuống lưng rồng bị hấn mang đi.

Mặc cho Tử Uyển và Lâm tiến lên ngăn cản, Hoàng đế chỉ cần lắc đầu một cái hai người đã bị đánh bay.

“Made.....” Anubis lớn tiếng kêu.

Imhotep hét lớn một tiếng đuổi theo, Aisha nói: “Anubis, ngồi máy bay đuổi theo.” Hấn có thể bay, giờ chỉ có máy bay mới có thể đuổi kịp. Imhotep có thể hóa thân thành tuyết đuổi theo, nhưng nếu mang theo tất cả bọn họ thì lại quá chậm.

Mọi người dùng tốc độ nhanh nhất đi đến nơi đỗ máy bay, đến nơi lại không thấy Ess đâu.

Aisha hỏi nữ tiếp viên hàng không: “Ess đâu?”

Tiếp viên hàng không chỉ về phương xa, nói: “Cậu chủ thấy cô chủ bị bắt đi nên đã đuổi theo.”

“Đuổi theo?” Đuổi theo thế nào?

Tiếp viên hàng không đột nhiên hạ khóe miệng, nói: “Cậu Ess chạy rất nhanh, giống như một cơn gió.”

Vì thế Aisha nhìn về phía xa, một trận gió xoáy trong không trung đang phiêu đảng, bên trong còn mang theo chút tuyết. Cô nhíu mày nhìn Imhotep, năng lực đặc biệt của con trai hệt như Imhotep có thể mượn sức mạnh của thiên nhiên, hơn nữa còn có thể biến hóa cơ thể hòa hợp cùng gió, tuyết, v.v...

“Giờ phải làm sao đây?” Aisha hỏi.

Imhotep nói: “Em lên máy bay đi, anh sẽ đi với Ess.”

Aisha nắm chặt tay anh nói: “Vậy anh phải cẩn thận.” Cô biết tốc độ của hai cha con rất nhanh, cho nên lập tức lên máy bay.

Từ trên máy bay nhìn xuống có thể thấy hai cơn lốc, cơn lốc lớn rất nhanh đuổi kịp cơn lốc nhỏ, hai cơn lốc cũng hòa hợp vào nhau hình thành một cơn lốc xoáy cường đại đi phía trước máy bay. Mà bên phải, một con rồng lớn vẫn đang bay về phía trước, Aisha có thể cảm nhận được áp lực từ hai cỗ năng lượng va chạm nhau.

Nhưng vì sao hai cỗ năng lượng lại không đấu đá nhau? Nguyên nhân rất đơn giản.

Con rồng kia muốn nhanh chóng bay về hồi sinh quân đội của nó, Imhotep thì lại không muốn làm ảnh hưởng đến Aisha còn đang ngồi trên máy bay nên mới không ra tay.

Nhưng ngược lại, Anubis lại ngồi không yên, muốn mở cửa cabin nhảy xuống cứu Made.

Aisha nói: “Ngồi xuống.”

Anubis không muốn nghe cô, Aisha thở dài nói: “Người trẻ tuổi thật sự quá nông nổi, lại không chịu tôn trọng người lớn tuổi. Nếu là cô, cô sẽ gả con gái cho người như thế sao?”

Trên máy bay, người duy nhất có con gái là Tử Uyển, bà liếc nhìn Aisha và Anubis một cái rồi lắc đầu.

Khi nhìn sang con gái, bà nhìn thấy con đang cùng một cậu bé nói chuyện trông rất vui vẻ hạnh phúc, có lẽ cũng đã đến lúc rồi.

Mà Anubis thì cắn chặt răng, cho dù cậu có chạy đi cứu Made về thì hai người bọn họ chỉ sợ cũng khó ở bên nhau, mẹ vợ so với cha vợ càng lợi hại hơn.

Vì thế cậu lâm trận ngồi xuống, chờ máy bay đuổi kịp lốc xoáy và rồng, bay một đường thẳng đến Vạn Lý Trường Thành của Trung Quốc.

Khi máy bay hạ cánh, bọn họ so với Hoàng đế Ròng còn nhanh hơn một bước.

Bên kia, sau khi rồng hạ xuống, tướng quân Dương lập tức tập hợp đội quân của hấn, hành lễ trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế lại biến thành hình người, lúc này hắn trông rất trẻ tuổi tuần tú. Ánh mắt của hắn lại sắc sảo làm người khác không dám khinh thường, thật không rõ quyền uy có chỗ nào tốt làm hắn biến thành bộ dạng kia.

Hắn cao cao tại thượng, gọi to: “Thức dậy!”

Một tiếng hô to, mặt đất rung động.

Aisha vừa muốn hỏi chuyện gì xảy ra, thì thấy Anubis biến thành con chó to lớn đến gần Hoàng đế, vì rần sợ lạnh, cho nên lúc này Made đang đứng dưới chân Hoàng đế.

Imhotep không biết từ lúc nào ôm Ess xuất hiện, áo choàng của anh rộng mở, lần nữa triển lãm cơ ngực rắn chắc trước mặt người khác.

Aisha dè dặt, sao anh cứ phải khoe cơ ngực chi vậy.

Tử Uyển nói: “Phải tìm cách ngăn chặn binh lính của hắn, để tôi đi thức tỉnh các oan hồn, các người....”

Imhotep: “Hiện thân đi, các nô lệ của ta.....”

Được rồi, boss cũng đã gọi dậy quân đội của mình.

Nhưng mà, Hoàng đế người ta có thiên quân vạn mã, còn Imhotep chỉ có vốn vụn mấy trăm xác ướp.

Bọn họ ngơ ngác nhìn về phía trước, không chút ý thức được nguy hiểm rình rập.

O’Connell cầm súng nói: “OMG, trận chiến gì thế này? Súng ống vẫn đáng tin hơn.” Nói xong anh nâng súng lên. (OMG = oh my god!)

Aisha cũng cầm súng lên, cô nhìn Hoàng đế Rong giống như đang diễn thuyết, đại khái là tuyên ngôn xưng bá thiên hạ. Nếu còn ở cổ đại, đây là một thứ thiết yếu quân vương cần trước khi ra trận, nhưng đặt ở hiện đại thì không khác gì kêu gọi người dân đi tạo phản!

Cô cũng vung tay lên nói: “Đoàn quân xác ướp, đừng nghe hắn nói nhảm nữa, từ ngữ quá khó hiểu, cứ tiến lên đi!”

Vì vậy đoàn quân xác ướp tiến lên, nhưng lại có một xác ướp còn chưa đi, chính là xác ướp yêu trang hoàng lúc trước, nó hiện tại đang dùng một chiếc gương không biết nhặt ở đâu soi chính mình.

Aisha quay đầu cười nói: “Người đã rất đẹp rồi, nhưng hoàng đế so với người còn đẹp hơn, cho nên đánh bại hắn trở thành đệ nhất mỹ nhân đi!” Cô chỉ nói đùa thôi, thế nhưng xác ướp lại làm thật, nó rống lên một tiếng cất gương đi rồi chạy lên phía trước.

“Ách.....” Aisha không biết nên nói gì cho phải.

Cùng lúc này, Trường Thành bên kia lại đột nhiên nứt ra, vô số xác khô chạy ra. Đây chính là chiến tranh cổ đại trong truyền thuyết đó sao, Aisha thật thích ý đứng một bên nhìn bọn họ đánh nhau.

Mà những người này thế nhưng chạy về phía bọn họ, giữa kiếm lên muốn chém xuống.

O’Connell vội vàng nói: “Khoan, không.....”

Đáng tiếc xác khô Trung Quốc nghe không hiểu, Aisha nói: “Chúng tôi là bạn, là Tử Uyển kêu chúng tôi đến.”

Người đi đầu gọi là tướng quân Minh, Aisha đoán ông chắc là cha của Lâm. Lúc Lâm và Alex nói chuyện cô có nghe thấy ông bị Hoàng đế cướp vợ mà bị năm con ngựa xé xác. Hiện tại, ông lại mất đi một cánh tay, xem ra đó là thật.

Quách Minh vừa nghe thấy tên Tử Uyển liền hiểu rõ, nói: “Lên.” Ông mang những xác khô khác đi về phía đội quân của Hoàng đế.

Hai đội quân bắt đầu đánh nhau.

Hoàng đế đi xuống, nói: “Chuẩn bị chiến đấu, giết tất cả bọn chúng.”

Quân đội thay đổi hình dạng, không hổ là vua cổ đại, loại quân uy này không phải ai cũng có thể làm được. Hấn lớn tiếng nói: “Vạn tên trận.”

Ách.....

Sao giống Tần Vương tái sinh thế này?

Mắt thấy vạn tên bắn ra, Aisha nhìn hai vợ chồng O’Connell đang ở một bên núp đi. Cô suy nghĩ, không biết mình có nên tránh không?

Nhưng cô cuối cùng cũng không chạy, bởi vì chồng yêu – Imhotep, ôm lấy cô, anh hơi vung tay, những mũi tên liền bắn trật ra tứ phía.

“Người rất mạnh.” Quách Minh nói.

Đoàn quân xác ướp của Imhotep đánh lên, Anubis thì nhặt con rắn nhỏ lên, hôn cô, con rắn nhỏ giật mình.

Anubis biến thành hình dáng nguyên thủy, hình người đầu sói lớn tiếng nói: “Hoàng đế, vì chuyện này người sẽ phải trả đại giới.” Nói xong, cậu niệm chú ngữ, từng hạt cát dưới chân bắt đầu rung động, tiếp đó quân đội tử thần xuất hiện.

Mọi người đều biết rõ lúc trước dùng vòng tay tử thần triệu hồi quân đội mạnh cỡ nào, giờ chính Anubis gọi thì phải mạnh lại càng mạnh.

Tiến đánh, quân đội của Hoàng đế có chút tan rã.

Hoàng đế giật dữ, hấn biến thành một con rồng đánh về phía Anubis, hai quái thú liền đánh nhau.

Còn Aisha thì cầm súng bắn binh lính của Hoàng đế, vừa đánh vừa nói: “Sao cứ càng đánh càng nhiều thế này?”

Imhotep phát tay, nói: “Em đừng lo, chúng ta đang thắng.”

Ess dù đã có thể sử dụng năng lực, nhưng vẫn còn chưa ổn định. Cậu một mình đánh một xác khô, đùa vui cực kỳ. Aisha cảm khái cho xác khô đó.

O’Connell lại nói: “Xác khô Trung Quốc đấu với xác ướp Ai Cập, thế giới này điên hết rồi.”

Evelyn: “Jonathan đâu rồi.”

O’Connell: “Anh ấy chắc là đang ngồi trên máy bay đùa giỡn mấy em nữ tiếp viên hàng không rồi.”

Evelyn co rúm khoe môi, quay đầu nói: “Còn Alex đâu?”

O’Connell nói: “Hình như trốn đi với Lâm rồi.”

Rất nhanh, Anubis phối hợp với Imhotep, nhưng lại không thấy Hoàng đế đâu. Trong lúc này lại chợt nghe Alex nói: “Ba mẹ, nhanh lên, hấn muốn giết Lâm và mẹ cô ấy.”

O’Connell và Evelyn liền chạy về phía Trường Thành, đương nhiên một nhà Imhotep cũng đuổi theo. Hiện tại bọn họ không cần lo lắng tình huống bên ngoài, vì xác ướp hay xác khô chỉ cần thủ lĩnh còn sống thì vẫn có thể tự hồi phục.

Bên trong Trường Thành còn có nơi như thế này sao? Là một người Trung Quốc Aisha cảm thấy áp lực rất lớn.

Khi bọn họ đi vào thì kiếm của Hoàng đế cũng vừa đâm vào ngực Tử Uyển, hấn nhe răng cười nói: “Người bắt tử. Nữ nhân phản bội ta sẽ không có kết quả tốt.”

Tử Uyển ra sức lui về phía sau, bà rút đoản kiếm trên lưng Hoàng đế ra. Bà cười lạnh nói với Hoàng đế: “Lúc trước là người đáp ứng ta sau khi trở thành bất tử sẽ thả ta và Quách Minh, nếu người thủ ước thì giờ người cũng đã bất tử rồi, đáng tiếc lòng dạ người rất hẹp hòi người không thể để cho người khác đạt được hạnh phúc.”

Lâm khóc nói: “Mẹ.”

Tử Uyển đưa đoản kiếm cho cô: “Đâm thủng tim hân.” Nói xong bà phun ra một ngụm máu rồi chết.

Hoàng đế muốn xông lên lại bị phát súng của O’Connell ngăn cản. Anh nhanh chóng cầm lấy đoản kiếm trong tay Lâm đâm về phía Hoàng đế.

Hoàng đế nhanh chóng né đi, đá O’Connell ra xa.

Anubis gầm rú vọt lên, không nghĩ tới cậu còn có thể đánh cận chiến, đánh với Hoàng đế không thể phân thắng thua.

Imhotep nói với Lâm: “Nếu cô muốn bà ấy sống lại, như vậy.....”

Lâm thế nhưng lắc đầu nói: “Mẹ mệt mỏi lắm rồi, tôi nghĩ bà cũng muốn được nghỉ ngơi.”

Aisha không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, hai mẹ con cô hẳn rất mệt mỏi. Khác với cô, cho dù Imhotep có hồi sinh Aisha hàng ngàn lần cô đều sẽ vui vẻ, bởi vì nơi có cô cũng sẽ có anh!

79. Chương 79: Lại Giúp Người

Made: “Tê.....” Nghĩa là: “Nếu mẹ có chết, tôi nhất định sẽ cứu mẹ.” Lời này là Made nói với Anubis, vì thế Anubis tự nhiên sẽ không phản bác.

Lúc này, tướng quân Dương và nữ bộ đội kia cũng chạy đến, bọn họ muốn cứu hoàng đế. O’Connell và Evelyn liền đánh nhau với bọn họ.

Bên này, Imhotep muốn đi lên hỗ trợ, Aisha nói: “Cứ giao cho bọn nhóc đi.” Ý là, cô muốn ngồi xem kịch diễn.

Ess nhỏ giọng nói với ba Imhotep: “Nụ cười của mẹ thật đáng sợ, Anubis thật đáng thương.”

Imhotep mỉm cười gật đầu, anh cảm thấy vợ mình khi tính kế người khác thật đáng yêu. Một đôi mắt to hồ phiến phiến, giống như còn có mấy trăm cái chủ ý chưa đưa ra.

Anubis chống lại Hoàng đế, một người là thần một người là quái vật. Cho nên kết quả không cần phải nói mọi người cũng biết, nhìn thân hình của bọn họ, Aisha thật sự cảm thấy xưng danh cự thần của Anubis không phải nói chơi.

Có điều, Anubis bỗng dưng bị đánh bay.

Quá khó hiểu, nhìn miệng vết bỏng hồng hồng trên người Anubis, khóe miệng Aisha giật giật, thẳng nhóc này lại muốn giở trò gì?

Vấn đề là: Made là chủ nhân của Anubis, ẩn theo thành ngữ của Trung Quốc, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ! Cho nên, Made rất tức giận

Mà khi Made tức giận thì hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, cô hét lớn một tiếng, con rắn nhỏ lập tức biến hình.

Không đến vài giây cô đã biến thành cự xà so với hình rồng của Hoàng đế còn cao to hơn một cái đầu, đồng thời cũng dùng cái đuôi đánh về phía Hoàng đế.

Hoàng đế lớn tiếng hô: “Quái vật chịu chết đi.” Vận khởi ngũ hành trung hỏa đánh về phía Made.

Nhưng Made căn bản không cần né tránh, thè lưỡi hướng về phía trước, tê tê nói bậy.

Imhotep thấy sắc mặt của vợ mình trông không được tốt lắm, lại hỏi: “Con bé đang nói cái gì?”

Aisha cứng ngắc cười nói: “Con bé đang nói, dám khi dễ vật nuôi nhà ta, đánh chết người, đánh chết người.....”

Imhotep đồng tình nhìn về phía người nào đó, lỗ tai sói cụp lại, thân hình có xu hướng cuộn tròn, xem ra mới rồi chịu đả kích rất lớn.

Cậu muốn làm cho Made lo lắng một chút, sau đó trong lúc cô thương tâm thì cậu sẽ vực dậy giết chết Hoàng đế Rồng, như vậy Made sẽ nhìn cậu với cặp mắt khác xưa, thậm chí có khả năng trong nháy mắt yêu cậu. Thế nhưng, không nghĩ tới Made sẽ có phản ứng như thế.

Cho nên, Anubis cũng chỉ mới khơi dậy lòng thù hận của Made mà thôi, đã thế còn biến bản thân thành đối tượng cần được bảo vệ.

Aisha có chút buồn rầu, con gái cô sao lại có chỉ số EQ thấp đến vậy?

Không biết con bé giống ai nữa.

Imhotep? Người ta có chỉ số EQ thật cao nha, hơn nữa đã yêu là yêu cho đến chết. Tương phản, bản thân cô lại rất bị động, rất dễ bị ảnh hưởng từ người bên ngoài.

Trong suốt quá trình, Imhotep là người chủ động khiến cô ý thức được tình cảm của cô dành cho anh, cho nên người có chỉ số EQ thấp thật ra là cô? Tính cách của con gái kỳ thật là giống cô?

Hoàng đế Rồng rất dễ dàng tránh thoát công kích của cự xà, vì bé Made của chúng ta mặc dù là cự xà nhưng lại không có bất kỳ kỹ năng công kích nào, chiêu thức của cô chỉ có một, trái đánh, phải đánh, đánh chết mi.

Hoàng đế cũng nhanh chóng biến hình, dùng sắc bén móng vuốt bắt lấy Made. Made rên một tiếng: “Tê.....” Nghĩa là: Đau quá!

Cô kêu đau, nhưng trên người không có đến một vết thương.

Anubis cuối cùng cũng đứng lên, không biết từ đâu cậu lấy ra một cái lưới liềm lớn, xích một tiếng cắt thân thể của Hoàng đế thành hai nửa.

Nhưng nhờ vào năng lượng của nước suối, cơ thể của hắn liền nối lại, thật đúng với nghĩa ‘thân bất tử’.

Hoàng đế cười to: “Các người nghĩ có thể làm khó được ta sao?”

Lâm nói: “Dùng đoản kiếm này mới có thể giết hắn.” Nói xong cô trực tiếp ném đoản kiếm cho Anubis.

Anubis không có thói quen dùng vũ khí ngắn, nhưng hiện tại đành phải dùng nó thôi. Cậu đứng trước bảo vệ Made: “Tránh đi.....”

Thân thể của Made co rụt lại rồi biến trở về hình thể thật, núp sang một bên, trong bóng tối tê một tiếng, ý bảo Anubis cố lên.

Vốn tưởng cô nhất định sẽ đánh tiếp, không nghĩ đến bảo cô tránh cô liền tránh, điều này đối với Anubis mà nói chính là cổ vũ. Hét lớn một tiếng cậu nhanh chóng vọt tới trước mặt Hoàng đế đâm thẳng xuống.

Hoàng đế là người tập võ nên lập tức né đi, Anubis cảm thấy thân hình quá lớn làm ảnh hưởng đến sự nhanh nhạy, cậu lập tức biến thành người, mái tóc đen dài phiêu động đánh về phía Hoàng đế.

Aisha vỗ tay nói: “Đánh thật hay.”

Ess lại nói với Imhotep: “Mẹ thật đáng sợ.”

Imhotep chỉ mỉm cười, trong lòng anh cô mãi mãi là đáng yêu, xinh đẹp, gợi cảm. Đáng sợ gì gì đó hoàn toàn bị anh gạt bỏ.

Đây chính là tình yêu vĩnh hằng!

Khi cuộc chiến đấu đang diễn ra sôi nổi, Alex không biết khi nào thì vọt về phía Hoàng đế, cậu ôm chặt lấy Hoàng đế hét lớn: “Giết hắn.”

Anubis cũng không do dự, đâm thẳng kiếm vào tim Hoàng đế. Cậu lạnh lùng nói: “Không cần hỗ trợ.”

Alex nhảy lên nói: “Tôi cũng muốn ở trước mặt người yêu thể hiện một chút.”

Anubis không phản đối, dù sao người Alex nói cũng không phải Made.

Lúc này, thân hình Hoàng đế phản sinh biến hóa, cơ thể hắn giống như muốn nổ tung. Aisha nói: “Mọi người mau chạy.” Hắn thể nhưng muốn tự bạo!?”

Tất cả mọi người hướng về phía bên ngoài chạy, Evelyn và O’Connell cũng vừa đánh gục tướng quân Dương và nữ bộ đội, O’Connell lớn tiếng nói: “Không thể nghỉ một lát sao?”

Bọn họ nhanh chóng chạy ra bên ngoài, phát hiện bên ngoài chiến sự cũng dừng lại. Đứng ở bên ngoài Trường Thành cũng chỉ còn lại Quách Minh, quân đội oan hồn, quân đội xác ướp của Imhotep và quân đội tử thần.

Quân đội oan hồn biết Hoàng đế đã chết liền biến thành cát, sào huyệt của bọn họ đã kết thúc.

Anubis hô một tiếng quân đội tử thần cũng biến mất, giống như cuộc chiến vừa rồi chưa từng xảy ra.

Còn lại cũng chỉ có quân đội xác ướp của Imhotep, ý thức của chúng nó rất cao, thậm chí còn có cảm xúc.

Cho nên, hiện tại chúng nó đang tìm kiếm cơ thể thất lạc của bản thân.

Imhotep rất nhẫn nại, anh chờ chúng nó tìm lại đầy đủ cơ thể thất lạc xong mới niệm chú cho chúng nó trở về.

O’Connell nói: “Giờ chúng ta nên đi đâu?”

Evelyn nói: “Em muốn về nhà ngủ.”

Alex kéo Lâm đi đến bên cạnh O’Connell và Evelyn nói: “Lâm không có nơi nào để đi, chúng ta mang theo cô ấy cùng đi đi!”

Evelyn cũng thật khai sáng, cười nói: “Nhà chúng ta rất lớn, đương nhiên có thể.”

Mọi người ngồi máy bay trở về Thượng Hải, một nhà O’Connell lập tức bắt đầu thu thập chuẩn bị đi trở về. Aisha thì muốn qua ngày mười lăm tháng giêng mới trở về Ai Cập, cô muốn ở lại quê hương mừng năm mới.

Mấy ngày nay luôn bề bộn nhiều việc đến giờ mới có thể nghỉ ngơi, buổi tối Aisha và Made ăn mặc tượng như các cô gái Trung Quốc, sườn xám và áo khoác ngoài, đi dạo trên đường phố Thượng Hải.

Làn da của Ess trắng hồng nhưng vẫn dễ dàng khiến cho người xung quanh nhìn ra là con lai, còn Made thì hoàn toàn trông giống như một cô bé người Trung.

Aisha thì không cần phải nói, cô trông giống như mới mười mấy tuổi đầu, cho nên cô và Made đều cực kỳ có lực cuốn hút ánh mắt của những người xung quanh.

Do đó, sắc mặt của Imhotep và Anubis dọc theo đường đi không mấy dễ nhìn, cho đến khi bọn họ gặp Trần Quốc Hào đang bị người đuổi giết thì sắc mặt mới tốt hơn một chút.

Imhotep chớp lấy thời cơ, lập tức xông lên phía trước đánh lui mấy người lính đang đuổi theo anh ta, sau đó hỏi: “Lần này lại đi đâu?”

Trần Quốc Hào có chút do dự nói: “Vận chuyển vật phẩm đến Thiểm Tây.” Bởi vì là ân nhân cứu mạng, hai lần, cho nên anh không có nói dối.

Cũng không nghĩ đến Imhotep thế nhưng cười nói: “Đi thôi, tôi đưa anh đi.” Nói xong thì lôi Trần Quốc Hào đi, lúc đi còn không quên nói với Aisha đang ngăn người: “Em không phải muốn giúp đỡ quốc gia mình sao, còn không mau đi.”

Aisha nhìn Made nói: “Chuyện gì vừa xảy ra?” Sao Imhotep đột nhiên lại tích cực như vậy?

Made nhún nhún vai nói: “Ai biết?”

Ess lôi kéo tay Aisha nói: “Chắc là ba thích giúp người.”

Aisha nghiêm túc nói: “Mẹ có thể chắc chắn với con, hơn ba ngàn năm nay, ba con chưa từng có cái ưu điểm ‘thích giúp người’ này.”

Made gật đầu liên hồi, cô cũng không biết ba có cái ưu điểm này.

Mà đi ở phía trước, Anubis hừ nhẹ một tiếng nói: “Loài người thật xảo hoạt.”

Imhotep nhỏ giọng nói: “Nếu muốn, cậu có thể ở lại đây với Made.”

Anubis không lên tiếng, ngu mới ở lại. Cứ như vậy Trần Quốc Hào còn chưa kịp nói cái gì đã bị kéo lên máy bay, mười phút sau khi máy bay cất cánh anh mới có cơ hội nói: “Vật phẩm vẫn còn ở Thượng Hải.” Chỉ vác thân mình đi Thiểm Tây thì có ích lợi gì.

Imhotep vươn chân dài ra, thoải mái nghỉ ngơi nói: “Không sao, tôi sẽ cho anh một khoản, lần sau vận chuyển khoản kia cũng không muộn!”

Trần Quốc Hào nói: “Vật phẩm là do thương nhân Thượng Hải quyên góp, số lượng cũng không ít.”

Imhotep nói: “Yên tâm, tôi có.”

Aisha cảm thấy anh thật phá gia, nhưng anh muốn cho cũng không có gì khó. Chỉ cần lấy một cổ vật từ bên dưới hầm mộ cũng đủ rồi.

Cô an ủi nói: “Anh cứ tin tưởng chồng tôi đi, anh ấy không gạt anh đâu.”

Vì thế, tiếp sau đó bọn họ bắt đầu thu mua vật phẩm, gạo trắng, thuốc, súng, tóm lại là chất đầy máy bay.

Số lượng Imhotep cung cấp so với tưởng tượng của anh còn muốn nhiều, cho nên Trần Quốc Hào phi thường cao hứng.

Made nuốt miếng bánh, tề một tiếng, nghĩa là: ăn ngon.

Trần Quốc Hào cũng quen dần với sự biến hóa của cô, cho nên cũng không sợ hãi như trước nữa. Có điều, anh có thể cảm giác được Imhotep và thiếu niên da ngăm kia không hề thích anh thân cận với Aisha và Made.

Mà bọn họ cũng quá kỳ quái, đàn ông Trung Quốc không thích phụ nữ của mình đi ra đường, tốt nhất cứ đóng cửa nuôi trong khuê phòng, nhưng hai người bọn họ lại thích mang hai cô đi ra ngoài, đã thế còn phải đề phòng những người đàn ông khác.

Xem ra, đất nước của bọn họ rất tôn trọng phái nữ. Bởi vì khi anh nói chuyện với Aisha, Imhotep mặc dù tức giận nhưng cũng không dám cắt ngang.

Cứ như vậy một đường rồi rầm đi đến Thiểm Tây, Aisha nhìn thấy doanh trại của giải phóng.

Cô không biết mình có nên cao hứng hay không nữa, không biết có thể gặp người lãnh đạo không? Có thể xin chữ ký? Chụp ảnh?

80. Chương 80: Về Nhà

Hiện tại, Trung Quốc đang trong thời kỳ nội chiến, cả hai đảng đều tập trung vào quân sự, vì thế cần rất nhiều tiền.

Bên kia có thuế thu từ nhân dân nên không sợ thiếu tiền, nhưng bên này lại có chút khó khăn.

Quân phục không tốt, đạn dược không đầy đủ, bọn họ có thể thắng cũng là một kỳ tích.

Đội trưởng của quân doanh đi đến tiếp nhận vật phẩm. Khi thấy có hai cô gái đi xuống máy bay thì mặt có chút đỏ.

Lâu nay đứng ngoài tiền tuyến, đã lâu không nhìn thấy phụ nữ.

Nhất là các cô gái xinh đẹp như vậy, anh ta có chút lúng túng nói: “Cảm ơn..... Cảm ơn ngài ngoại quốc này.” Sau đó xoay người hỏi Trần Quốc Hào: “Họ có biết tiếng Trung không?”

Aisha nói: “Nghe hiểu được.” Anh chàng đội trưởng này có chút kỳ quái, không dám ngắt đầu nhìn hai mẹ con cô.

Imhotep có chút hối hận, thật vất vả mới thoát khỏi Thượng Hải xa hoa trụy lạc, thế nhưng lại nhảy vào chính giữa đám đàn ông này.

Hơn nữa, trong đám người này lại có mấy người nhìn cực kỳ thuận mắt, giống như anh chàng đội trưởng này. Bằng không Aisha cũng sẽ không có hứng thú nhìn anh ta lâu đến vậy, một Trần Quốc Hào đã đau đầu, giờ còn đau đầu hơn.

Lúc này trời đã tối, cho nên đành phải ở lại quân doanh một đêm.

Quân doanh chuẩn bị cho bọn họ hai chiếc lều trại, tuy rằng đơn sơ nhưng vẫn thoải mái hơn ngồi trên máy bay. Bọn họ thu thập xong thì vào trong lều ngồi, người một nhà chia hai chiếc lều ở. Anubis, Made và Ess một chiếc, Imhotep và Aisha một chiếc.

Quân doanh an bày cho bọn họ khá tốt, thậm chí còn có nước ấm để tắm rửa.

Imhotep có chút lo lắng nên đứng bên ngoài cửa canh chừng cho Aisha, cô mới dùng khăn lông lau người. Vật lộn cả một ngày mùi mồ hôi thật không dễ ngủ, lau người cũng chỉ thoải mái hơn chút mà thôi. Cô rất nhanh lau sạch người, nói: “Anh cũng rửa rấy chút, em canh chừng.”

Imhotep cười nói: “Không cần canh đâu.”

Aisha cũng cười nói: “Không được, anh bị nhìn người chịu thiệt sẽ là em.” Nói xong vung tóc về phía sau, đi ra ngoài: “Nhanh tí, hơi lạnh đó.”

Imhotep đành phải lắc đầu, cởi quần áo ra lau người.

Aisha đi ra bên ngoài hít thở không khí, phát hiện quân đội thiếu thốn rất nhiều. Binh sĩ ngủ ngoài trời, nằm trên mặt đất, cái gì cũng không có, chỉ ôm cây súng ngủ, còn ngủ thật ngon.

Trông bọn họ thật khổ, nhưng có lẽ đối với bọn họ đây chẳng là gì.

Dù sao mình cũng xem như nhà giàu mới nổi, không bằng trợ giúp họ một chút?

“Mẹ, Anubis nói anh ấy có rất nhiều tiền.” Made kéo Aisha nói.

Aisha nhìn Anubis đứng ở phía sau Made, đã thay vào bộ áo quần bằng da trông thật khốc.

Aisha nhú mày nói: “Có tiền thì lấy ra giúp tí đi, dù sao cũng có chút liên hệ với hai mẹ con chúng ta.” Rốt cục chịu bỏ tiền ra? Nhiều năm ăn nhờ ở đậu như vậy, ngay cả muốn dỗ cho Made vui vẻ cũng dùng tiền của bọn họ.

Anubis lên máy bay, lát sau thì có hai người đàn ông giống hệt nhau xuất hiện, bọn họ chuyển từng thùng to xuống máy bay.

Binh sĩ bị bừng tỉnh, ngơ ngác nhìn bọn họ chuyển đồ.

Cuối cùng, hơn mười thùng to đặt dưới mặt đất, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của các binh sĩ. Đội trưởng cũng chạy đến, hỏi: “Sao lại thế này?”

Anubis đi xuống máy bay, cậu tự mở một thùng ra, ánh vàng lóa lòa mắt.

Aisha dùng tay cản ánh sáng, khóe miệng run run dùng tiếng Ai Cập nói: “Lại là một tên có tiền thích khoe của.”

Made cười nói: “Không nghĩ tới Anubis giàu như vậy.”

Aisha lập tức nói: “Nhất định phải gả cho người giàu mà mình thích, mặc dù tính khoe khoang của bọn họ có chút mất mặt.”

Made nói: “Thật sự rất mất mặt.”

Đội trưởng và binh sĩ cũng không dễ dàng gì, hơn mười rương vàng, nhiều đây phải trị giá bao nhiêu tiền? Mà người nào đó thì ngạo mạn nói: “Cho các người.”

Đội trưởng khẩn trương nói: “Cái này.....”

Trần Quốc Hào đi đến, anh ta nói gì đó vào tai đội trưởng, đội trưởng mới gật đầu nói: “Cảm ơn ngài, có thể cho chúng tôi biết tên, chúng tôi sẽ ghi lại, sau này.....”

“Không cần.” Anubis mở miệng nói: “Là vợ và mẹ vợ tôi thương tiếc các người mà thôi.” Nói xong bước về phía Made, mà Made thì hét lớn: “Đã nói, tôi sẽ không gả cho chó.”

“Không cần gọi tôi là mẹ, nghe mà già đi mấy tuổi ý.” Aisha nói.

Anubis giống như không nghe thấy lời của hai cô, kéo Made đi vào trong lều trại.

Made ôm ờ, nhưng không biết vì sao vẫn theo Anubis đi vào.

Đội trưởng xoa đầu, cô gái kia nhìn chừng mới mười ba mười bốn tuổi thế nhưng đã lập gia đình, còn chàng trai kia mặc dù trẻ tuổi, nhưng cũng lớn hơn cô gái kia mười mấy tuổi chứ chả ít.

Còn cô gái này, bị gọi là mẹ, tái hôn?

Dù sao đi nữa, điều này cũng không quan trọng bằng những vật phẩm và rương vàng bọn họ đưa.

Imhotep cũng kéo Aisha vào, nói: “Cũng vào nghỉ ngơi đi, mai chúng ta sẽ rời đi.”

Aisha cười nói: “Đúng là tuổi trẻ.” Nghe tiếng kiếm kê hàng hóa bên ngoài, cô nằm bên người Imhotep nói: “Tiếp qua vài năm chúng ta quay trở lại nhà, đến lúc đó có thể nhìn thấy Trung Quốc càng tốt đẹp.” Càng tiếp cận cuộc sống trước kia của cô.

Imhotep ôm cô nói: “Nhưng anh lại không thích để em quay lại đây.”

Aisha cười nói: “Tại sao?”

Imhotep nói: “Ghét khi em nhìn thấy những người cùng màu da, cùng tiếng nói, cùng văn hóa.”

Aisha ngẩn ra, nói: “Bá đạo.” Cô cảm thấy mình bị lừa, anh trông rất hiền, nhưng lại không phải. Những gì mình không để ý, anh cũng sẽ không để ý.

Nhưng khi nhận định nguy hiểm thì nhất định phải diệt trừ, hiện tại cô mới biết, Imhotep mới là siêu cấp phúc hắc.

Xem ra, vô luận ở cùng nhau bao nhiêu lâu, cũng sẽ thấy đối phương không giống như những gì bản thân nghĩ, đây chính là tác dụng thời gian. Nhưng người cũng phải thay đổi, cách bọn họ ở chung cũng đã dần thay đổi rồi.

Aisha tuy thích làm Imhotep ghen, nhưng tổng vẫn muốn về nhà. Sáng sớm hôm sau bọn họ được long trọng đưa tiễn lên máy bay, nhìn máy bay dần bay khỏi vùng trời Trung Quốc, Aisha vuốt đầu Ess, cô cảm thấy mình như cô dâu nhỏ khi mới lên xe hoa vậy.

Imhotep ôm cô nói: “Em chính là tất cả của anh.”

Câu này thật êm tai, đàn ông Ai Cập không thường biểu lộ cảm xúc của bản thân, bọn họ cũng không biết cách, ví như Anubis, rõ ràng là đứa ngốc.

Cậu cho tới bây giờ cũng chưa từng dỗ ai, cho nên đến giờ cũng chỉ biết nói mấy câu như: Em nhất định trở thành vợ anh, anh sẽ chứng minh cho em xem.

Cứ tiếp tục như vậy, không biết đến bao giờ con gái mới có thể gả đi.

Mà Aisha cũng đã tính trước, đến lúc hai đứa lên giường, Anubis chắc chắn không thể phá đi tầng màng cuối cùng kia. Cho nên sẽ đến hỏi cô, mà con gái nếu chưa đến mười tám cô cũng không định thả người.

Nhà vẫn như trước, một mảnh yên bình.

Mấy kẻ trộm mộ và nhà khảo cổ lâu lâu vẫn ghé thăm vài lần, kết quả đều bị xác ướp của Imhotep dọa chạy về.

Một năm sau, Aisha sinh thêm một bé gái, lấy tên là Lily.

Mà làm cho bọn họ không nghĩ tới, Anubis thế nhưng chân chính đến cầu thân. Cậu nắm tay Made đi đến, Imhotep nhìn thấy hai người lập tức nổi giận.

Bởi vì hiện tại đúng là ban ngày!

Made không biến thành rắn, chỉ có một khả năng khiến cho chuyện này xảy ra!

Mẹ con tránh ở một bên nói chuyện, mặc kệ hai người đàn ông đánh đấm phá nhà của mình, dù sao có tiền, có thể xây lại.

“Các con làm rồi?” Aisha ngạc nhiên hỏi, Anubis cũng không có hỏi cô cách phá màng kim cương nha.

Mặt Made có chút hồng, ánh mắt cũng có chút hồng, nói: “Rất đau.”

Aisha kích động nói: “Cậu ta lợi hại như vậy, ngay cả thân kim cương của con cũng có thể phá?”

Made nói: “Anh ấy nói anh ấy nghiên cứu nước suối từ Trung Quốc, phát hiện nó có tác dụng ăn mòn kim cương, vì thế.....”

Aisha co rúm: “Con cho cậu ta thí nghiệm trên người bản thân sao?”

Made rơi nước mắt: “Anh ấy không có nói cho con biết, hơn nữa con nghĩ anh ấy cũng không được, cứ nghĩ chơi đùa một tí, ai ngờ hôm qua thế nhưng đi vào. Mẹ, con làm sao bây giờ?”

Aisha ấn đầu, Anubis thật có biện pháp, sự tình đã như vậy cô vỗ đầu Made nói: “Cũng đã là thời đại nào rồi, cho dù mất thân cũng không nhất định phải gả, đúng không? Con lại xinh đẹp như thế, ban ngày cũng có thể đi ra ngoài, vậy trực tiếp đi học đại học, đến lúc đó gặp nhiều người hơn tùy ý con chọn, đúng không Made?”

Made có thể này mới nhớ ra mình không cần trốn vào ban ngày nữa, cô có chút hưng phấn gật gật đầu nói: “Đúng rồi, con thế nhưng quên mất.”

Anubis ở một bên trực tiếp bị Imhotep đánh bay, cậu bị thương phát hiện cho dù mình chiếm được Made đi chăng nữa, chỉ cần mẹ vợ còn ở đây thì người chưa chắc mình có thể với tới tay.

Do đó, cậu thay đổi chủ ý, đi rồi lại quay lại, đưa lễ vật cho Imhotep và Aisha nói: “Mẹ, ba, hãy gả con gái hai người cho con. Con sẽ dùng lễ vật quý trọng nhất, hôn lễ huy hoàng nhất đón cô.”

Aisha kéo Imhotep, cười nói: “Không cần đánh, gả đi cũng tốt.”

Imhotep nhìn con gái nhớ lại ba ngàn năm trước, anh biết khi Aisha có thai cô rất vui vẻ, kích động, gần như kiêu ngạo, giống như chiếm được toàn bộ thế giới. Bây giờ, con bé lại bị người cướp đi, nên khó chịu vẫn phải có.

Aisha nói: “Đừng quên, chúng ta còn có một đứa con gái! Còn có Ess, tương lai thằng bé sẽ cưới về một đứa nữa, không mệt.”

Imhotep ôm vợ yêu, ý tưởng quái dị của cô luôn dễ dàng thuyết phục anh, có thể là từ rất sớm trước kia, anh thiếu cô quá nhiều cho nên bây giờ tất cả đều muốn cho cô.

Hamunaptra!

Hai con ngựa đứng xa xa trên dãy núi, Musar dời kính viễn vọng, cười nói: “Gia đình kia không có lúc nào là yên tĩnh, xem ra lại muốn đánh nhau.”

Ardeth Bay nói: “Ồ, cho tôi xem một chút.” Nói xong, anh cũng cầm kính viễn vọng nhìn thoáng qua, co rúm khóe môi nói: “Nhiều năm như vậy rồi, dung mạo của bọn họ cũng không thay đổi.”

Musar đem đầu ngựa chuyển hướng một bên nói: “Có vài thứ sẽ không bao giờ thay đổi.”

Ardeth Bay mỉm cười, nói: “Đêm nay tôi mời anh uống rượu, thế nào?”

Musar gật đầu, phóng ngựa mà đi: “Phải uống cho đã mới được.” Nói xong cười ha ha, đất cát bay lên, bọn họ nhanh chóng rời khỏi thành phố linh hồn.

~Hoàn Chính Văn~

81. Chương 81: Phiên Ngoại: Bi Thương Ăn Mòn

Hai từ ăn mòn trong từ điển loài người thường dùng để ám chỉ sự tiêu cực, nhưng đối với Anubis thì nó lại mang ý nghĩa trái ngược, thậm chí phải gọi là phát cuồng vì hai từ này.

Mấy ngàn năm nay chẳng có việc gì có thể làm khó cậu, cậu lại càng hi vọng có chuyện có thể làm khó mình, mà chuyện khó khăn nhất cũng quả thật đã xảy ra.

Cậu thích một cô gái đã nhiều năm, mới đầu cậu chỉ muốn đến trần gian để diệt trừ một gia đình dám xem thường cậu. Nhưng ai ngờ được giữa đường gặp phải thần rắn – còn phong ấn toàn bộ sức mạnh của cậu, làm cho cậu biến thành một con chó con yếu đến không thể nào yếu hơn. Điều này đối với một vị thần, chính là vũ nhục, chờ đến khi cậu khôi phục lại nhất định giết hết loài người, bao gồm cả vị thần kia.

Mà hiện tại người yếu như cậu thế nhưng bị ném tới cửa nhà người ta, còn bị một con rắn nhỏ phát hiện. Con rắn nhỏ này, vừa thấy cậu đã lập tức liều mạng nhào tới. Cậu cho rằng cô muốn cắn chết cậu, nhưng ai biết cô lại hưng phấn ngậm cậu vào trong miệng kêu lên: “Thật đáng yêu, Tiểu Quai Quai của ta..... Thật đáng yêu.”

Cậu chưa từng bị ai khen đáng yêu bao giờ, tức giận đến muốn cắn chết cô.

Nhưng lại không nghĩ đến cô gái nhỏ, sẽ hồn nhiên giữ cậu lại. Còn bị định là trở thành vật nuôi. Cậu muốn phản kháng, bởi vì mình dù gì cũng là thần.

Nhưng lại vô lực, bởi tiểu quỷ này hoàn toàn không xem cậu là người. Vô luận cậu nói thế nào, cô vẫn âm ỉ gọi cậu Tiểu Quai Quai, hơn nữa khi ngủ cũng bắt cậu nằm kế bên, loại ngày này đến bao giờ mới kết thúc đây.

Cậu càng lúc càng hận cô, thậm chí công kích cô, nhưng đối phương có thân kim cương, cắn đến đau cả răng.

Sức mạnh khôi phục một chút, cậu khổng chế Beni – tên nô lệ mặt đen như đáy nồi luôn tìm cách làm phản.

Nhưng kỳ quái là, cô lại giúp cậu che giấu chuyện này. Cô chỉ vào mũi cậu nói: “Tiểu Quai Quai không ngoan, lại học tôi lừa Beni. Lần sau không được như vậy, nếu để ba mẹ nhìn thấy thì thảm.” Nói xong, cô lại bắt cậu ngủ cùng với cô.

Cô ngốc à? Đã biết còn không nói với ba mẹ, thật sự nghĩ cậu vô hại?

Anubis lại không cam lòng, cô hiện tại đối cậu tốt lắm, mặc dù đôi khi vẫn tìm chuyện khi dễ cậu. Giống như, lừa cậu ăn chuột.

Tất nhiên, ăn xong món ngon như thế mới biết là thịt chuột.

Loài người khi quen thứ gì đó đều sẽ trở thành ‘tất nhiên’, thần như cậu thế nhưng cũng có tật xấu này. Mọi chuyện dần dà trở thành quen thuộc, thậm chí là bị cô khi dễ.

Có điều, cậu vẫn muốn trả thù. Vì thế cậu khổng chế tất cả người trong trấn!

Có đôi khi loài người cũng rất đáng sợ, vạn nhất cô gái nhỏ kia bị giết thì sao, bản thân nhận khổ đó giờ chẳng lẽ cho không?

Không riêng điều đó, cuộc sống bình yên với cô cũng nên kết thúc. Không biết vì sao, cậu cảm thấy sợ hãi những ngày này thật sự sẽ kết thúc.

Có lẽ là ở địa ngục nhàm chán nhiều năm quá rồi cho nên mới sẽ nảy sinh loại ý nghĩ này?

Nhưng, vào thời điểm cô gái nhỏ ôm lấy cậu, cậu đã biết, thì ra cậu tham luyến thứ này, sự ôm ấp của cô. Khi cô ôm cậu, cậu cảm thấy thật an tâm, cảm thấy nhiệt độ cơ thể loài người thì ra tốt như vậy.

A!

Thì ra cậu thích cô rồi, đương nhiên khi đó còn không phải yêu, có thể là tình thân hoặc cũng có thể là thứ gì đó khác.

Cậu muốn tiếp tục ở chung với cô gái nhỏ, nhưng cô cũng chậm rãi lớn lên. Cô thường ở trước mặt cậu thay quần áo, thường ở trước mặt cậu cởi áo ngủ. Nhìn thân hình cô dần dần thay đổi, bản năng đàn ông của cậu cũng dần trào dâng.

Trời ạ, mình khi nào thì có bệnh thích trẻ con?

Tựa hồ cũng không phải, bởi vì trong lòng cậu vẫn luôn chờ cô lớn lên.

Chờ vẫn chờ, cô gái cũng trưởng thành. Bạn khác giới cùng lứa tuổi với cô cũng càng ngày càng xuất hiện nhiều, ánh mắt nhìn cô cũng càng ngày càng kỳ quái. Cậu có chút buồn bực, cho dù sức mạnh của mình đã khôi phục rất nhiều cậu vẫn không thể an tâm. Cậu biết các cô gái loài người lớn lên rất nhanh, lấy chồng, rồi cùng người đó qua cả đời.

Cô cũng sẽ như thế đi, tìm một người cùng lứa yêu nhau, sau đó kết hôn?

Này không thể được, ý nghĩ hiện tại của cậu có chút giống một người cha mà cũng có chút giống người yêu người yêu!?

Đúng rồi, chỉ cần cô trở thành của mình, mình cũng sẽ không cần sợ cô sẽ thuộc về người đàn ông khác. Nghĩ đến đây Anubis thoải mái hơn, cũng càng bị kích hơn.

Bởi cô gái này rõ ràng chỉ xem cậu như một con chó, vẫn chỉ là một con chó nhà.

Cậu vội vàng muốn cô biết mình là người, là một người đàn ông. Đàn ông cần phải làm là ôm ấp người phụ nữ của mình!

Sức mạnh của cậu cuối cùng khôi phục, cậu biến thành hình người. Buổi tối khi ở chung với nhau cậu sẽ ôm cô chứ không phải cô ôm cậu nữa. Nhưng chuyện vẫn không thay đổi, cô đối với thân thể cậu không có hứng thú. Có lẽ là quá nhỏ, có lẽ là vì đi tới Trung Quốc cô càng thích đàn ông Trung Quốc đi! Hơn nữa cậu thật sự ghen, bởi cô mặc quần áo của người đàn ông khác.

Cô không cảm thấy gì, nhưng cậu tức giận, cũng càng muốn có được cô hơn. Vì thế khi nhìn thấy cô ngã xuống, cùng với quần áo xóc xếch, tâm cậu đã rung động, cũng ngăn không được chính mình. Cậu là đàn ông, dùng mắt thường cũng có thể thấy chỗ đó của cô cũng đã có thể nhận chuyện này rồi, cho nên cậu mang cô về phòng của mình.

Hết thấy tuy rằng đột ngột, nhưng cậu cảm thấy thật thuận lợi thật thoải mái. Cậu thoải mái đến chịu không được, rốt cục bộc phát. Một thời gian dài cũng đã không cùng phụ nữ triền miên, cậu cơ hồ dùng hết sức lực, nhưng không nghĩ đến cô gái này không chỉ có thân kim cương, mà tầng màng kia cũng như thế.

Đáng sợ, cậu nghĩ mình hình như bị phé rồi. Mà lời cô nói càng làm cậu xấu hổ hơn, cô nghĩ tử thần cậu là xử nam.

Nhiều đả kích cùng một lúc khiến cậu không gượng dậy nổi, nhưng khi cô gái gặp nguy hiểm cậu vẫn đứng ra. Hơn nữa, cậu thấy nước suối, đây là một loại sức mạnh hắc ám từ dưới lòng đất Trung Quốc chảy ra. Mặc dù bản thân có thể dùng sức mạnh phá thân cô, nhưng hai loại sức mạnh trái ngược, sợ sẽ làm cô bị thương.

Cậu cảm thấy loại nước suối này có thể dùng, vì thế đã thu lại.

Chờ mọi chuyện kết thúc bọn họ trở về tới Ai Cập, thừa dịp có thời gian, cậu đã trở về địa ngục triệu tập lên linh hồn của các thầy thuốc. Chỉ cần bọn họ có thể chế tạo ra loại nước có thể phá thân kim cương, cậu sẽ cho bọn họ cơ hội lần nữa làm người.

Chuyện này làm cho bọn họ điên cuồng nghiên cứu, rốt cục làm thành thành phẩm. Bọn họ nói loại nước này có tính ăn mòn, có thể chậm rãi khiến cho kim cương hòa tan.

Đây không phải là giấy vò sao?

Có điều có còn hơn không.

Anubis cầm thuốc ra, nắm chắc thời gian buổi tối tìm cách áp đảo cô gái kia. Cô luôn tỉnh lực dư thừa, nhưng khi ngủ vẫn rất hay mơ màng. Cậu lợi dụng khoảng thời gian này, chờ cô sắp sửa ngủ thì áp đảo cô.

Cậu chưa từng nghĩ mình sẽ làm nũng với một cô gái, nhưng lúc đó cậu đã làm được. Trách không được đàn ông và phụ nữ có thể vì yêu mà điên cuồng, thì ra thật sự vẫn có thể buông tha cho tự tôn và mặt mũi.

Mà cô gái đối với cậu cũng không có cảnh giác, hoặc có thể là vì cậu khiến cho cô thoải mái, tóm lại mặc dù chưa hoàn toàn có thể đi vào, nhưng ở cửa tiến tiến vào vào cậu cũng đã cảm thấy rất tuyệt vời rồi.

Lần đầu tiên cậu phát tiết, cô gái cũng thật giật mình, cô nhìn chất lỏng màu trắng rồi lại nhìn cậu, nhìn đến lúc cậu cũng cảm thấy xấu hổ cô mới mở miệng nói: “Như thế cũng đã bắn sao, em còn nghĩ anh mạnh lắm.....”

Lúc đó, Anubis tức giận đến mức gân xanh nổi lên, hận không thể bóp chết cô. Cũng may còn nhịn được, nhưng thời gian về sau cậu vẫn nghẹn khí làm, cứ như thế ép buộc hơn một năm, cậu cho rằng mình sẽ điên mất, nhưng hoàn hảo không có.

Đêm hôm đó cậu vẫn như thường lệ chờ đến lúc cô không có cảnh giác thì bắt đầu, cô gái bị cậu đùa giỡn đến khi mặt mũi đỏ ửng thì cậu đi vào.

Cho rằng tự tôn của mình sẽ lại như trước tổn thương thêm một lần, vì rất hưng phấn cho nên cậu không kiềm chế được. Nhưng khi dùng sức thì cậu cảm thấy có gì đó không đúng, cảm giác hình như mình đâm vào sâu hơn thường lệ.

Cô gái hét thảm một tiếng, hai người sợ run một cái nhìn về chỗ kết hợp, có vài giọt máu chậm rãi chảy ra, điều này kích thích toàn bộ thần kinh của Anubis.

Cậu không thích cô gái khóc, mạnh mẽ hôn trụ môi cô nói: “Từ hôm nay, em rốt cục biết anh lợi hại đến đâu rồi phải không, cô bé ngốc.”

Có điều cuối cùng cậu vẫn phải kiềm chế lại, bởi vì cô chịu không nổi. Thanh âm của cô mềm yếu, luôn nói: “Anh rất lợi hại, thật sự rất lợi hại, cho nên đừng đi mà.”

Cậu bị ức hiếp rất nhiều lần, đến nay cuối cùng tìm về được một chút mặt mũi đàn ông, trong lòng thật thoải mái, rất khoái nhạo. Đương nhiên càng vui mừng là, cậu có thể kết hôn với cô rồi, từ nay về sau cô là của cậu không thể tách ra.

Cha mẹ cô gái làm khó cậu, cậu dùng một đồng lớn vàng bạc và tài bảo mới có thể đả thông mẹ vợ, lại cực kỳ nhẫn nại đả thông cha vợ.

Cậu chuẩn bị một hôn lễ thật lớn và nguy nga cưới cô về địa ngục, trở thành thần hậu của mình, cô gái không thích cuộc sống ở địa ngục, cho nên cậu quyết định hai người tiếp tục sinh sống ở trần gian.

Nhưng có một việc cậu thật không ngờ tới, cậu còn chưa hoàn toàn hưởng thụ đủ mùi vị của cô gái thì cô đã mang thai.

Đối với người ở địa ngục hoặc thần giới, phụ nữ rất khó mang thai, cậu không nghĩ nhanh như vậy sẽ có nên hoàn toàn không kịp chuẩn bị. Cũng may cha mẹ vợ có kinh nghiệm, cho nên cậu chỉ cần làm theo là được. Tuy rằng quá trình khó tránh khỏi bị hắt nước đen vài lần, nhưng cậu vẫn thật vui vẻ và hạnh phúc.

Một vị thần như cậu, yêu người khác đã rất khó. Cậu lại càng coi rẻ mạng sống và tình yêu trần thế, mà lúc này cậu trở thành chồng thành cha, có lẽ cậu cuối cùng đã hiểu yêu là gì rồi.

Có một ngày, thần rắn xuất hiện trước mặt cậu cười nói: “Về sau còn muốn chơi trò gì nữa sao?”

Vừa giặt quần áo cho cô gái vừa nói: “Không rảnh.”

Thần rắn nói: “Không cảm thấy làm loại chuyện này rất thấp kém sao?”

Anubis méo miệng, nói: “Chẳng lẽ tôi để cô ấy làm? Hiện tại cô ấy muốn đi hai bước cùng phải dùng hết sức.” Thở dài, cậu có rất nhiều nô lệ, nhưng vợ lại không thích sai khiến người khác, cho nên cậu đành phải tự làm thôi.

“Anubis anh giặt xong chưa? Còn có một bộ này.” Made ở trong phòng hô to.

“Lập tức tới lấy.” Cậu nhìn thoáng qua thần rắn nói: “Tôi còn có việc.” Nói xong xoay người trở về phòng.

Thần rắn dùng xà ngữ, không nghĩ đến kết cục sẽ trở thành như vậy!—

Nữ Tư Tế – Dạ Tử Vũ

Editor: Thập Tam Thoa

_____ END _____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/imhotep-nu-tu-te>